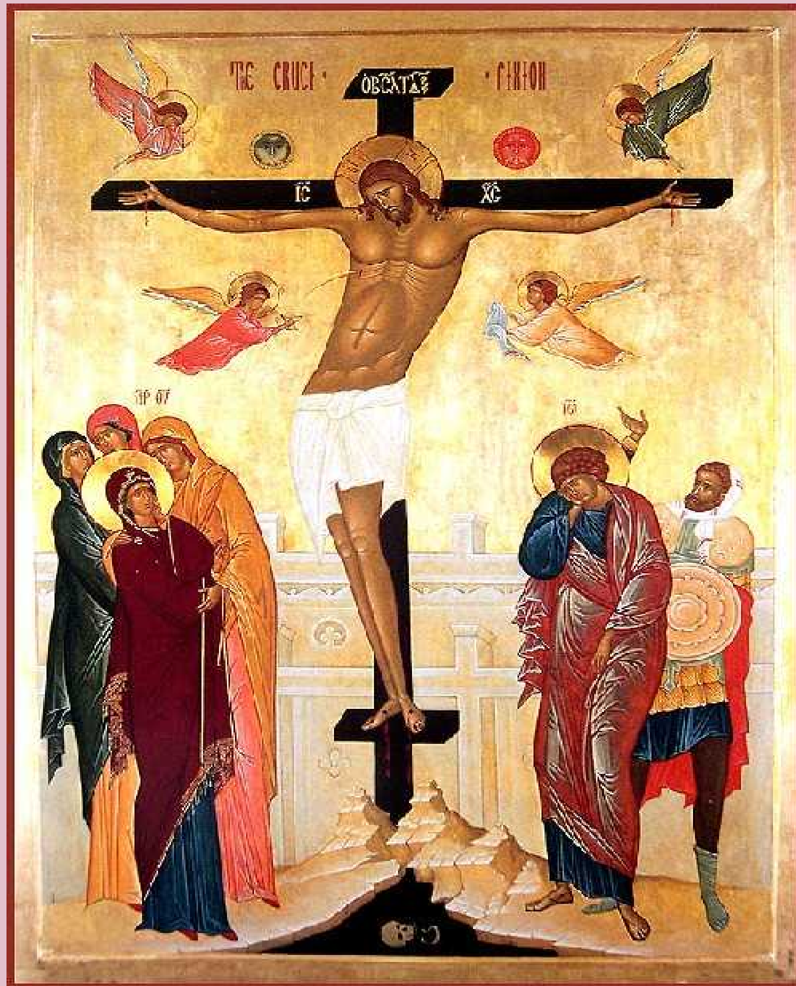
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Bucuria comuniunii

Vol. 7

Teologie pentru azi

București
2010

Perspectiva de lucru în teologia ortodoxă: receptarea optimă a reactualizării credinţei

Munca de cercetare[1] duhovnicesco-ştiinţifică în Teologia ortodoxă, ca oricare altă muncă vocaţională, de conştiinţă, trebuie să aibă *geniul sintezei* şi *al echilibrului*.

Cercetarea unei anume problematici trebuie să includă, deopotrivă, cunoaşterea părţilor dar şi includerea părţilor într-un întreg, pentru ca aceasta să dea o direcţie sigură celui care accesează munca noastră.

Un subiect teologic care se vrea analizat trebuie să se includă în solul Scripturii, al Tradiţiei şi al vieţii liturgice şi canonice a Bisericii pentru ca să răspundă unor nevoi reale şi directe ale credinciosului ortodox.

Întoarcerea reală, la fiecare studiu şi carte pe care o scriem, *la fundamentele credinţei ortodoxe* e începutul adevăratei direcţii, singura de viitor, în teologia ortodoxă, după părerea noastră.

Trebuie să reanalizăm textul Scripturii şi al Sfinţilor Părinţi, cu smerenie şi atenţie, cu echilibru, să ne apropiem de ele duhovnicesco-filologic pentru a salva şi împărtăşi deopotrivă fragilitatea de gând a sfinţeniei dar şi noutatea perenă a problematicii vieţii ortodoxe.

Trebuie să lăsăm comentariile adiacente în spate şi să accesăm direct sursele, direct textul Scripturii, direct pe Sfinţii noştri, direct textul Sfintelor Canoane, să privim duhovnicesco-

[1] Un text din data de 16 ianuarie 2008.

teologic Sfintele Icoane şi să ne întâlnim, în mod real, cu Sfinţii, pentru ca să fim iradiaţi de *prospeţimea mereu nouă* dar *identică în conţinut* a Bisericii Ortodoxe.

Trebuie să ne înnodăm, la nivel adânc interior, relaţia noastră cu Tradiţia Bisericii pentru ca să rezonăm cu ea, pentru ca să fim un ecou al ei în mod coerent.

Trebuie să ne simţim venind de la Sfinţii Apostoli, să simţim cu gâlgâie în noi harul Treimii şi cum viaţa noastră trebuie să fie o noutate minunată, o noutate care să modifice conştiinţa celor din jur în mod tacit, pentru că ne simţim, în mod real, legaţi organic de şuvoiul de viaţă care vine din Domnul nostru şi străbate întreaga istorie a Bisericii până la noi.

Teologii academici sunt mereu admonestaţi, mai mult sau mai puţin serios, cu înţelegere a realităţii în sine, din cauza faptului că nu sunt *experimentatorii direcţi* ai credinţei şi că suplinesc, prin fraze pompoase, lipsa experienţei.

Nu aş spune că poţi *să te apropii* de teologia ortodoxă, la nivel academic, fără o anume experienţă şi relaţie directă cu Dumnezeu.

Însă, e drept, trebuie ca această experienţă *să fie majoră*, vizibilă, imensă, pentru ca să fie percepută de cât mai mulţi şi pentru ca ea să aibă credit.

Atunci când li se cere teologilor mai multă simţire şi experienţă alături de date de cercetare teologică, fără doar şi poate, cred că li se cere să aibă geniul de a îmbina *erudiţia* cu *claritatea*, de a îmbina *greul* cu *uşorul* într-o manieră adânc benefică pentru credincioşii de astăzi.

Însă, dacă nu putem face *teologie* fără *spiritualitate*, fără experienţa directă, tot la fel nu putem să rămânem la trăirea simplă a credinţei fără a o mărturisi, fără a o face proprie şi altora, pentru că adevărul se vrea spus tuturor.

Perspectiva de lucru pentru care noi pledăm în teologia ortodoxă şi pe care încercăm să o trăim este metoda duhovnicesco-ştiinţifică de lucru: adică orice lucru pe care îl scriem în domeniul teologiei, ca teologi, trebuie să aibă racordare cu experienţa noastră şi a Bisericii lui Dumnezeu.

Nu considerăm demers teologic propriu credinţei ortodoxe demersul teologic negaţionist, demersul revendicativ, demersul teologic demolator, care nu pune nimic în loc, ci considerăm că un teolog ortodox, cu viaţă duhovnicească şi bun simţ, trebuie să se simtă înscris în Tradiţia Bisericii, să fie un trăitor viu şi fervent al Tradiţiei şi să îndrepte eventualele deformări sau

răstălmăciri din mers, ca lucruri adiacente, şi nu ca lucruri de prim ordin.

Orice teolog ortodox, din orice secol, a fost atent atât la Părinţii anteriori cât și la nevoile reale ale credincioşilor din vremea lui şi a răspuns exigenţelor vremii lui cu exigenţele Tradiţiei Bisericii.

Şi semnul că eşti în Tradiţie, că simţi viaţa Bisericii în tine şi că te simţi legat de Sfinţii şi teologii Bisericii anteriori ţie e că ai reverenţă, fiască supunere şi atenţie faţă de cei care te-au născut şi te nasc în via lui Dumnezeu, pentru veşnicie.

Raportarea la Scriptură, la Sfinţii Părinţi, la istoria Bisericii ecumenice, resimţită ca *o respiraţie normală* cred că e *albia* în care ne găsim *adevărata perspectivă teologică*.

Şi cartea teologică, care e scrisă cu intenţia de a da un sens sigur celor care ne citesc *miroase la fel* cu Tradiţia, miroase la fel cu aerul parfumat şi toţi se înclină în faţa ei.

Numai că adevărata reactualizare a credinţei şi reîmprospătarea înţelegerii teologice nu trebuie să fie numai o năzuinţă zilnică a teologilor ci a întregii Biserici.

Limbajul reactualizat, transpunerea credinţei Tradiţiei în limbajul şi mentalitatea contemporană e resimţit ca atare, ca *o noutate de care avem nevoie*, dacă odată cu *noutatea transpunerii lingvistice* vine şi *verticalitatea vieţii teologului*.

Dar ca să ne cunoaştem *comoara Tradiţiei* trebuie să ne cunoaştem şi *teologii*, să învăţăm să îi respectăm şi să le urmăm *efortul de cercetare teologică* printr-un *efort de receptare din partea tuturor*.

Noi credem că odată cu cunoaşterea vieţilor Sfinţilor şi a teologilor Bisericii trebuie să ne şi intimizăm cu ei prin rugăciune sau pomenire a lor, pentru ca să putem descifra, într-un mod real, scrierile lor. Şi ca toate să aibă sens, cred că trebuie să vă mărturisesc ceva propriu despre receptarea Tradiţiei din propria mea experienţă.

Sunt uimit când văd că există credincioşi şi teologi ortodocşi şi eterodocşi care nu se bucură şi nu sunt entuziaşti de Scriptură, de Sfinţi, de monumentele Tradiţiei şi de semnificaţiile subtile ale slujbelor, rugăciunilor, ale arealului Bisericii.

Nu mi-am pus niciodată problema să contest ceva din Scriptură, vreun Sfânt, ceva din ordinea Bisericii ci, atunci când a existat ceva defectuos nu m-am poticnit de el ci am văzut *întregul care salvează* mai degrabă decât *partea care te face extremist*.

Nu putem face teologie ortodoxă sau nu putem să facem jurnalism ortodox maximalizând un defect, o eroare, un păcat, o inadvertenţă a cuiva din Biserică, pentru că atunci suntem captaţi de negaţionism şi nu mai vedem prezenţa lui Dumnezeu în Biserică, nici perspectiva de îndreptare a situaţiei şi nici tainica legătură dintre fiecare dintre noi, în parte, şi Dumnezeu.

Ca să fim proprii exprimării credinţei ortodoxe trebuie să mergem pe *certitudinile Tradiţiei* şi nu pe *speculaţii dubioase*, nu trebuie să folosim tonuri discriminative sau ofensatoare, nu trebuie să survolăm pe deasupra tematicii crezând că am intrat în substanţa ei şi nici să ignorăm propria noastră capacitate de asimilare a Tradiţiei.

Când un articol sau o carte dă dicteuri superioriste, când pune numai pete pe anumite secvenţe istorice ale Bisericii sau când crede că a epuizat o problematică, face din credinţa ortodoxă un calapod prea mic pentru nevoile şi aspiraţiile noastre.

Munca de cercetare duhovnicesco-ştiinţifică pentru care pledăm energic trebuie să îmbine viaţa de curăţie şi de sfinţenie cu acrivica muncă de cercetare şi cunoaştere a textelor şi a realităţilor pe care le dezbatem.

Trebuie să se simtă conştiinţa subtilă, avântul curat, raportarea realistă şi echidistantă la subiecte a teologului ortodox pentru ca el să fie îmbrăţişat de întreaga Biserică.

Dacă eşti un mădular viu al Bisericii lui Hristos şi scrii ca să mărturiseşti şi să aperi credinţa Bisericii de răstălmăciri atunci trebuie să emani frumuseţe, echilibru şi prospeţime şi să îmbii, instantaneu, la muncă susţinută şi nevoinţă teologică, pe cei care te aud sau te citesc.

Însă, trebuie să scoatem frumuseţea Tradiţiei prin munca noastră directă pe organele vii, pe florile vii ale Tradiţiei, care sunt Scriptura, Vieţile Sfinţilor, cărţile Sfinţilor, şi tot ceea ce Biserica Ortodoxă are drept *căi* spre cunoaşterea directă a lui Dumnezeu.

Receptarea optimă a mărturisirii reactualizate a credinţei ortodoxe este o receptare a muncii şi a nevoinţei şi nu a imposturii teologice.

Ajungem la inima celor care ne citesc sau ne ascultă pentru că suntem mărturisitorii smeriţi şi oneşti ai credinţei mântuitoare a Bisericii şi nu inventatori de crezuri subiectiviste, pe care nu le votează Tradiţia.

De aceea *a fi al Bisericii* înseamnă *să fii mereu nou* prin aceea că ştii al cui eşti, cine eşti şi cine te precedă. Reactualizarea

Tradiţiei e însăşi sursa noastră de viaţă, pentru că reactualizând modul de a fi al Sfinţilor, mergem, după harul lui Dumnezeu cu noi, spre aceeaşi ţintă, spre Hristos Atotţiitorul, Pantocratorul.

Într-o convorbire privată cu Profesorul nostru, cu îndrumătorul tezei noastre doctorale[2], cu Părintele Academician Dumitru Popescu[3], acesta mi-a spus la un moment dat:

Ştii ce are Ortodoxia, ca viziune teologică, şi nu are nimeni?...Faptul că toată osatura ei teologică se îndreaptă spre turlă, spre Pantocratorul Bisericii. Noi, dacă vedem pe Hristos ca ţintă a tuturor năzuinţelor noastre, ştim să ne păstrăm echilibrul, pentru că pilonii Bisericii şi ai teologiei ortodoxe au drept ţintă pe Hristos Pantocratorul, pe Cel care uneşte toate întru Sine.

Cred că paradigma aceasta teologică reprezintă raportarea ingenuă a Bisericii la viaţa Treimii şi la relaţia ei cu Hristos Domnul.

Dacă nu pornim de la Dumnezeul treimic şi de la Hristos ca Creator, Mântuitor şi Judecător al lumii în teologia noastră şi nu aducem toate spre Dumnezeu, spre perspectiva relaţiei eterne cu Dumnezeu, avem o teologie derapantă, secularizată.

Dacă vedem pe om fără Dumnezeu, dacă vedem lumea fără Dumnezeu şi fără om, dacă vedem sufletul în antagonism continuu cu trupul nostru, dacă singularizăm raportarea noastră la lume şi spunem că ne raportăm la cunoaştere numai cu mintea şi nu cu întreaga noastră fiinţă, dacă vedem rolul naţiunilor separat şi nu ca un întreg şi dacă vedem istoria ruptă de eshatologie suntem oameni ai extremelor.

Ca să fii receptat drept *teolog ortodox* trebuie să dai o direcţie sigură, realistă, smerită a vieţii omului din punct de vedere teologic şi spiritual, care să nu fie complexată de nimic şi de nimeni.

Eşti complexat de ceva anume numai când nu ai fundamente sigure, când nu vrei să accepţi că creşterea în duhovnicie şi cunoaştere teologică şi naşterea omului în Hristos e *o creştere organică* şi nu *în salturi disparate* şi când nu ştii să accepţi, ca osmoza tuturor eforturile tale teologice să nască ceva sănătos în timp.

Personal am multă încredere în generaţiile noi de teologi ortodocşi şi cred că vom da lucruri esenţiale teologiei ecumenice

---

[2] Teza noastră doctorală poate fi downloadată, în mod integral, de aici: http://bastrix.wordpress.com/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/.

[3] A se vedea CV-ul său şi date despre sine aici: http://bastrix.wordpress.com/cv-pr-prof-acad-dr-dumitru-popescu/.

dacă vom şti să fim coerenţi în eforturi, să strângem rândurile între noi şi dacă ne vom integra, definitiv, asumat, deplin, în modul de viaţă divino-uman al Bisericii.

Dacă vom lăsa pe Hristos Dumnezeu să ne conducă la Sine şi să ne unească cu Sine mereu nu ne va fi ruşine de viaţa noastră, pentru că ea este ascunsă în Hristos şi El ştie să ne facă lumini ale Bisericii atunci când e vremea potrivită.

Numai că trebuie să îmbinăm asceza, citirea serioasă, studiul serios, traducerile serioase asupra monumentelor Bisericii cu modul de a simţi şi de a se exprima al oamenilor timpului nostru.

Falsul conflict dintre generații

Ni se pare[4] că suntem *în ceartă* cu cei mai bătrâni, pentru că nu ştim să ne asumăm experienţa lor. În măsura în care nu ştim să respectăm, nu putem înţelege lucruri pe care noi nu le trăim şi pe măsură ce ne place o viaţă fără profunzime, nu putem să fim sensibili la durere, la fericire, la teamă.

Eu nu cred în *războaie intestine* între părinţi şi copii, între cei din 1940 şi cei din 2006, ci observ, cu durere, neştiinţa sau lipsa de dorință de a comunica între noi şi de a ne asculta reciproc.

Nu ştim sau *nu vrem* să ne recunoaştem neştiinţa şi să pornim la un dialog între noi, tocmai cu *ceea ce nu ştim*, nu cu *ceea ce ştim*.

Ceea ce ştim e puţin pe lângă *ceea ce nu ştim*. Iar dacă vrem să ştim cum se trăia înainte, cum au trăit ei, trebuie să ne întrebăm bătrânii.

Eu am învăţ de la bunicii mei[5] cele mai esenţiale lucruri. De la părinţi mai puţin, dar de la bunici foarte multe lucruri.

Dreapta cumpănire a lucrurilor, bunu-simţ, jovialitatea, pofta de râs, cum se face mâncare, cum se şterge nasul în batistă, cum se dă salut, cum se stă la masă trebuie să înveţi de la cei mai bătrâni. Nu trebuie neapărat ca bătrânii sau maturii la care iei aminte să fie cei din casa ta sau rudele tale.

Dacă ştii să vezi, dacă ştii să asculţi, dacă ştii să îţi notezi în inimă şi pe foaie ceea ce vezi, ce simţi, ce auzi când te întâlneşti cu alţii, ştii să te îmbogăţeşti. Dacă crezi că nu ai de învăţat nimic de la cei mai mari, mai mici sau egali cu tine, atunci îţi place să fii mediocru.

Nu cred în conflicte *reale* între generaţii. Sunt numai împunsături, împunsături din romantism, din dorinţa de a da o lecţie mai directă, mai rapidă.

Fiecare generaţie este irepetabilă ca şi fiecare om. Nu ştii de ce e în stare până nu îl auzi.

E drept: nu putem să îi auzim pe toţi. E mult prea obositor pentru noi ca să ne contaminam de experienţa multora.

Inima simţi că-ți explodează la un moment dat de atâta plin, prea plin al cunoaşterii celorlalţi.

Însă a stă toată ziua cu huiduieli, cu înghionteli, cu apucături de huligan în relaţiile cu aproapele înseamnă a duce un

---

[4] Un articol din data de 10 decembrie 2006.

[5] Marin și Floarea Picioruș.

război surd, prostesc, care te va distruge mai înainte de vreme. Certurile sunt propriile noastre arme sinucigaşe.

Putem învăţa, putem accepta tot felul de lucruri, le putem constata prezenţa, fără că prin aceasta să ne şi raliem interior la ele.

Dacă noi ne luptăm în capul nostru cu faptul că există traficanţi de droguri, proxeneți, violatori, homosexuali, ucigaşi în serie şi dorim ca să moară toţi aceștia, pentru ca să ne fie nouă bine, atunci suntem utopici la culme.

Nu putem schimba lumea cu bâta, nici cu pistolul şi nici cu tancul. Dacă vrem să schimbăm ceva, trebuie, mai întâi de toate, să ne acceptăm existenţa proprie unii altora, mai bună sau mai puţin bună şi să nu facem abstracţie de ea.

Dacă observăm că un om e rocker sau satanist sau adventist şi credem că el *nu are voie* să trăiască sau să vorbească, pentru că *nu se manifestă ca noi*, atunci vrem să fim *mai presus* decât Dumnezeu, Care îngăduie existenţa tuturor.

Şi cei care se nasc din flori şi cei care se nasc în patul conjugal tot de la Dumnezeu primesc suflet.

Lupta noastră cu cei care nu sunt ca noi e o luptă idioată. Mai bine încercăm să vedem cum să ne mărim mintea şi inima, ca să îi acceptăm şi pe cei care nu sunt *ca noi*, care nu vor fi niciodată *ca noi*, dar de la care putem învăţa lucruri absolut importante, de care avem nevoie.

Eu învăţ zilnic şi de la Sfinţi şi de la păcătoşi şi nu mă sminteşte niciunul. De ce m-ar sminti cineva, dacă eu caut să îi cunosc, ştiindu-mi slăbiciunile foarte bine?

A mă sminti de ei înseamnă *a mă sminti de mine*. Şi eu sunt din acelaşi aluat ca şi ei, sunt om ca şi ei.

De ce m-ar enerva cineva care vorbeşte cu mine cinstit, chiar dacă îmi spune numai aberaţii (dacă aia ştie, aia îmi spune) şi de ce m-ar sminti unul mai Sfânt şi mai deştept decât mine cu o mie de kilometri, dacă eu asta caut: înţelepciunea, pacea, sfinţenia?

Dacă tu cauţi adevărul lui Dumnezeu nu te poate sminti nimeni. Chiar dacă nimeni nu l-ar mai căuta şi noi l-am căuta, nu ştiu ce ne-ar face, ce ne-ar determina, să nu îl mai căutăm.

Cam aşa credem că se traduce: *prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre* (Lc. 21, 19). Dacă nu am pe cine să rabd sau ce să rabd, atunci ce voi dobândi?

Notele luate în timpul citirii[6]

O carte patristică sau teologică se citeşte cu stiloul în mână sau cu un Notepad sau un Word deschise, ca să îţi notezi lucrurile care trebuie reţinute, pe care le poţi folosi în orice altă împrejurare.

Mai întâi de toate trebuie să scriem citaţia completă a cărţii.

În susul primei pagini cu notiţe trebuie să apară numele autorului, titlul cărţii, traducătorul ei, editura care a publicat-o, oraşul unde a fost publicată, formatul în care ai găsit-o sau o ai în casă sau în computer şi numărul de pagini pe care îl are.

Dacă ai toate acestea, o poţi cita foarte bine şi repede mai ales. Dacă am găsit articolul sau cartea într-un sait sau blog, le cităm conform locaţie web unde le-am găsit, adică cităm în lucrarea noastră http-ul din susul browserului.

Trebuie să citim luând *note brute*, adic părţi de text, pe care să le scriem identic ca în textul recept, pe care îl citim iar la finalul textului citat punem întotdeauna pagina de unde l-am luat sau sursa citată, dar putem și să citim mai multe pagini şi să le comentăm succint, cu propriile noastre cuvinte, specificând faptul, că ne-am făcut comentariile pe textele sau notele infrapaginale de la pagina cutare la pagină cutare.

Foile, caietul sau formatul electronic unde scriem toate acestea trebuie să poarte amprenta dumneavoastră. Trebuie să scrieţi în aşa fel, încât să ştiţi de unde să va luaţi textele cu pricina, atunci când, peste noapte, vi se cere un referat, o recenzie sau scrieţi o carte cu ele.

Dacă nu puneţi tot felul de forme, de haşurări, de indicii personale ca să ştiţi de unde să luaţi textele, anumite texte, nu aţi citit şi nici nu ați citat deloc bine.

O citire bună înseamnă nişte note pe care să ştii de unde să le iei şi cum să le manipulezi mai bine.

Pe foaie, repetăm, trebuie să se vadă, la sfârşitul citatului, pagina de unde a fost luat sau comentariul la textele citite sau ideile care v-au venit în contact cu textul citit / citat.

Ideile noastre trebuie să fie scrise într-un alt fel, cu un alt format de text, că să ştim să le distingem de ale autorului pe care îl citim.

[6] Un articol din 10 decembrie 2006.

Conexiunile sunt indicate sau apar de la sine în capul nostru, atâta timp cât citim mult şi nu doar două cărţi pe an sau niciuna.

Dacă scriem pe foi A4 indicat este să le rupem pe jumătate, că să avem jumătăţi de foi, mai uşor de manipulat. Cu cât avem caiete mai mici în care scriem cu atât ne merge treaba mai bine atunci când le punem pe computer.

Trebuie să ne numerotăm cu atenţie foile la pagini şi caietele, ca să ştim dacă ni se ia vreo pagină sau dacă pierdem sau împrăştiem hârtiile din greșeală.

Când se termină cartea şi notele noastre odată cu ea, trebuie să punem / să facem un sfârşit evident, pentru ca să nu se încurce cu notele de la o altă carte.

Metoda de lucru pe care v-am prezentat-o este foarte utilă într-o muncă de cercetare cu note infrapaginale şi nu contextuale.

Noi preferăm metoda germană de citare textuală, în care notele apar în subsolul paginii, în aşa fel încât, pot fi urmărit de cel care mă citeşte.

Dezavuăm metoda în care ni se dă doar bibliografia la finalul cărţii şi o considerăm una non-critică şi non-academică şi considerăm că notele puse în text, fără un subsol al paginii, îngreunează citirea şi o face neproductivă.

Cunosc oameni care citesc o carte în tandem: citesc textul de deasupra liniei şi apoi notele de sub linie. Alţii citesc numai textul de sus şi citesc notele de-a valma, de la un capăt la altul, după ce citesc textul propriu-zis al cărţii.

Este enervant însă când notele sunt la final şi trebuie să te uiți ba în faţă, ba la spatele cărţii ca să vezi sursa citată. E o ultragiere a nervilor noştri slabi, după un anumit timp, care nu mai au atâta răbdare să urmărească și notele, odată cu textul sau e un mod de a te fofila, de a-l păcăli pe cititor, care nu mai are chef să te urmărească pas cu pas.

Îndemnul meu e să citiţi mult, bine şi cât să vă dea sentimentul că toate va depăşesc. Dacă tot citind aveţi sentimentul că sporiţi în cunoaştere înseamnă că vă amăgiţi.

Citirea trebuie să ne arate întotdeauna că suntem la început de drum, la începutul acestui drum al cunoaşterii, pentru că *a cunoaște* nu înseamnă *a ști tone de citate* învăţate pe de rost ci, în cadrul citirii, noi *creştem în cunoaşterea de sine*, în smerenie și în continua minunare de adâncimile adevărului dumnezeiesc.

Salutăm[7] întreagul lobby[8] titanic pe care domnul avocat şi politician Aurelian Pavelescu[9] l-a făcut pentru interesul real al României şi al românilor şi pentru demnitatea umană şi creştină în larga ei respiraţie.

Aurelian Pavelescu

L-am văzut militând pentru dezafectarea contrucției, a colosului ridicat în vecinătatea Bisericii romano-catolice Sfântul Iosif[10] din capitala noastră şi l-am văzut câştigând.

Am aplaudat victoria lui stând în faţa televizorului, văzându-l aseară cu Doru Braia[11] şi cu Vasile Lupu[12], şi am binecuvântat voinţa lui bună.

L-am văzut demascând colosul de lângă Biserica Armenească din Bucureşti[13], dar mai ales furninzandu-ne

[7] Un articol din 10 decembrie 2006.
[8] Despre *lobbyul politic* a se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Lobbying.
[9] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Aurelian_Pavelescu. Pe atunci, în comparație cu 2010, domnul avocat Pavelescu era prezent, în mod masiv, la televizor și se implica în lucruri de interes general, prezentând diverse acțiuni dubioase ale statului român sau ale mafiei care acționează în România. Imginea infra e din articolul: http://3210.ro/aurelian%20pavelescu%20bucurestenii%20ar%20trebui%20sa%20fie%20o%20comunitate%20nu%20o%20adunatura%20de%20oameni_12-1488.htm.
[10] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Catedrala_Sf%C3%A2ntul_Iosif_din_Bucure%C5%9Fti.
[11] Despre sine aici: http://colectie.jurnalul.ro/stire-ioana-radu-22-octombrie-2007/calitati-artistice-fara-egal-306323.html și aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Doru_Braia.
[12] A se vedea: http://romania-on-line.net/whoswho/LupuVasile.htm.
[13] Idem: http://metropotam.ro/Locuri/2009/07/art7590548121-Biserica-Armeneasca-si-Muzeul-Comunitatii-Armenesti/. Clădirea de prost gust despre care vorbim se vede în primele două fotografii de sus.

contractul dintre OMV şi statul român, care ne-a ultragiat cu totul.

Pe pagina de online a ziarului *Ziua*[14], nr. 3788, de joi, 23 noiembrie 2006, se poate găsi întregul act mârșav, prin care ne-am vândut petrolul de sub picioare.

Şi domnul Pavelescu, şi domnul Cozmin Guşă[15], cât şi domnul Vadim Tudor[16] au atenţionat faptul, că tot la fel de fraudulos, ca şi în cazul petrolului, s-au subînchiriat unor instituţii de stat străine şi gazele naturale, şi Romtelecomul[17] şi marile fabrici ale fostului regim.

Am devenit oameni cu ţară fără resursele şi terenurile noastre într-un mod copleșitor, lucru care ne va costa amarnic.

Însă, dacă Dumnezeu a îngăduit asta, înseamnă că acest lucru, în purtarea Sa de grijă, are un rol soteriologic, mântuitor în viaţa noastră.

Cuvintele oamenilor integri, cât se poate să mai fim integri, recalibrează noţiunea de *politică* în mintea şi în viaţa noastră.

Când văd că oamenii politici, unii din ei, se zbat într-un mod evident pentru binele nostru, nu pot decât să mă uit spre acei oameni şi spre formatorii de opinie adevăraţi ai României şi să îi cred mai mult, să îi cred într-o mare măsură pe aceştia.

Domnul Cristian Tudor Popescu[18] şi-a dat demisia din fruntea *Clubului Român de Presă*[19], pentru că a vrut să tragă un semnal de alarmă asupra *integrităţii* omului de presă din România.

Atâta timp cât te schimbi de azi pe mâine la idei, nu poţi fi credibil. Subscriu cu ambele mâini la opinia dumnealui şi la gestul său de a se retrage dintr-un portofoliu, pentru a apăra *încrederea* în cuvântul scris.

---

[14] Idem: http://www.ziua.ro/display.php?id=211666&data=2006-11-23. E în 10 file PDF și prezentate într-un articol semnat de Mihaela Toma și Bogdan Comaroni.
[15] Idem: http://www.cozmingusa.info/despre-mine/
[16] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Corneliu_Vadim_Tudor.
[17] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Romtelecom.
[18] Despre sine aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_Tudor_Popescu.
Articolele sale din *Gândul*:
http://www.gandul.info/cristian-tudor-popescu.html?q=authors:167525&author=Cristian%20Tudor%20POPESCU.
Cartea sa: *Nobelul românesc*, poate fi downloadată, în mod gratuit, din *biblioteca online* a editurii *Polirom*:
http://www.polirom.ro/biblioteca-online/listare%2802,data_introducere,DESC%29.html.
[19] Saitul asociației: http://www.pressclub.ro/.

Domnul Octavian Paler[20] vorbeşte despre mârşăvia sistemului politic băsescian[21], despre incapabilitatea sa şi despre grobianismul său.

Dacă domnul Patapievici[22] spunea aseară, că intelectuali americani rasaţi, pe care îi cunoaşte, manifestă teamă faţă de viitorul Americii, datorită securitismului instalat după căderea turnurilor[23], în cazul nostru, noi ne temem de o manipulare vie şi după aderare[24], după 1 ianuarie 2007, în România şi de o politică agresivă de imbecilizare sistematică a naţiei române[25].

Suntem învăţaţi să ne credem *proşti*, *retardaţi*, *nespeciali* în niciun fel în faţă europenilor şi a americanilor de orice condiţie şi de orice orientare culturală sau politică.

Datoria noastră de creştini, de teologi şi de oameni ai Bisericii este tocmai aceea de a reda omului adevăratul său stătut divino-uman, adică acela de *om care se îndumnezeiește*, de om care se schimbă mereu prin relaţia lui cu Dumnezeu şi cu oamenii, fără să vorbim de oameni de categoria 1, 2, 3, 4...

Nu! Nu suntem cu nimic mai prejos decât alţi oameni şi nici imperfecţi în comparaţie cu ei, dacă ne păstrăm integritatea morală şi socială, dacă avem scopuri adânci, clare în viaţa noastră şi dacă ne creăm ca oameni viabili pentru viaţa aceasta, dar şi pentru cealaltă.

Tocmai de aceea salut orice strigăt uman care ne redă demnitatea de oameni, de români, de creştini. Salut orice redare a umanităţii şi a identităţii proprii oricărei naţii în parte, oricărei religii, oricărui partid sau grupare, care ajută viaţa şi o sprijină.

Nu pot să nu fiu pentru acţiunile *Crucii Roşii*[26] sau a oricărui alt mod de a-i ajuta pe oameni, natura, clima. Nu pot să nu fiu pentru cei care respectă demnitatea şi alegerile bune ale omului. Nu stau în faţa celor care vor să muncească, care vor să creeze, care vor să creeze lucruri durabile.

Nu mă opun celor care au alte idei decât mine, atâta timp cât cred în ele, se simt bine în ele şi nu destabilizează în niciun fel climatul interior al celorlalţi.

---

[20] Un blog dedicat sieși: http://octavianpaler.ro/.

[21] Unul dintre președinții postdecembriști ai României, atunci la primul mandat: http://ro.wikipedia.org/wiki/Traian_B%C4%83sescu.

[22] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Horia-Roman_Patapievici.

[23] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Atentatele_din_11_septembrie_2001 și: http://adevarul911.blogspot.com/.

[24] La *Uniunea Europeană*: http://europa.eu/index_ro.htm.

[25] Ambele temeri s-au confirmat, din păcate. Suntem tot mai manipulați de la nivel înalt și imbecilizați pe toate canalele posibile și imposibile.

[26] A se vedea: http://www.crucearosie.ro/.

Trebuie să credem în cuvinte şi în mesajul uman, care ne poate unii între noi şi ne poate lumina reciproc.

Dacă nu credem în cuvânt, în rolul său de a ne unii, de a ne schimba, de a ne aduce pe unii în alţii nu are rost să mai scriem.

Scrisul e inutil dacă nu vrei să te comunici.

Vlad[27] Craioveanu[28] (cu tot trecutul său fost, de care şi-a bătut joc Mircea Badea[29] azi-noapte) ne-a dat lecţii de ingeniozitate în documentarul făcut pentru Sfântul Ştefan cel Mare[30], în cadrul emisiunii inter-active: *Mari români*[31].

El nu a vrut să fie altceva decât este, ci a învăţat să fie ceea ce nu era, dând o mostră de istorie cu sevă, ce s-a impus, într-un final, în mod fericit.

Vlad Craioveanu[32]

[27] Un articol din 10 decembrie 2006.
[28] Aici, pentru blogul său: http://vladcraioveanu.wordpress.com/.
[29] Blogul său: http://www.mircea-badea.ro/blog/.
[30] Un sait dedicat sieși: http://www.stefancelmare.info/.
[31] A se vedea saitul rezultat în urma acestui clasament interactiv: http://www.mariromani.ro/primapagina.php. Însă votingul a fost manipulat la greu, atâta timp cât neoprotestanții români și, cu precădere, baptiștii, l-au scos pe Richard Wurmbrand pe locul al 5-lea, pe când Părintele Dumitru Stăniloae nici nu apare în primele 10 locuri ale clasamentului. Este un exemplu concret despre ceea ce poate face manipularea...împotriva oricărei evidențe.
[32] Fotografia e *cf.* http://farm3.static.flickr.com/2567/3931554850_e820b77093.jpg.

Faptul că ÎPS Daniel[33] l-a medaliat astăzi[34], nu e o întâmplare nemeritată şi nicio greşeală. Mitropolitul Moldovei a ştiut să vadă, ceea ce şi Arhiepiscopul Pimen a ştiut să discearnă în George Becali[35].

Şi Craioveanu, şi Becali le au pe ale lor. Nu sunt niciunul *nepătaţi*. Însă ei au făcut lucruri pe care alţii nu le fac sau le e lene să le facă.

George Becali împreună cu mama sa[36]

Dacă Becali ajută la refacerea Sfintei Mânăstiri de la Prodromu[37] şi a făcut pentru sinistraţii ploilor[38], ce nu a făcut tot

[33] A se vedea: http://www.patriarhia.ro/ro/patriarhul/biografia.html.

[34] E vorba de data de 30 sau 31 octombrie 2006, *cf.* sursei: http://www.libertatea.ro/stire/vlad-craioveanu-premiat-de-mitropolitul-moldovei-165990.html.

[35] Tot în 2006 a primit distincție, atât de la ÎPS Pimen, cât și de la ÎPS Laurențiu Streza.

[36] Cf. sursa: http://bastrix.files.wordpress.com/2007/10/george-becali-si-mama-sa.png?w=470, fiind o secțiune dintr-o fotografie mult mai mare, prezentă în pagina sa din Wikipedia.

[37] *Cf.* sursei: http://www.libertatea.ro/stire/becali-la-muntele-athos-175199.html, George Becali a donat 2. 500. 000 de euro schitului românesc Sfântul Ioan Botezătorul, Prodromu, de la Sfântul Munte Athos și chiliilor de aici.

[38] George Becali a reconstruit satul Vulturu-Vadu Roșca, *cf.* http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/Social/17947/Satul-Gigi-Becali.html.

statul român, Craioveanu a vorbit bine de un Sfânt domnitor al nostru, care a ştiut să îşi facă Sfântă Cruce (deşi bădăranii din sală, mulţi dintre ei *deștepți*, au râs), recunoscând în el ceva unic.

Craioveanu şi-a deschis un drum spre Sfinţi, Becali[39] merge de mai multe ori decât alţii la Biserică şi predică la televizor despre pocăinţă şi Înfricoşata judecată, Mirabela Dauer[40] s-a convertit de la mozaism la Ortodoxie şi ştie să vorbească frumos despre credinţă, Valeria Seciu[41] are un fiu monah la Sfântul Munte Athos şi e nelipsită de la Biserica Crețulescu[42], Florin Piersic[43], care a vrut să fie preot, s-a făcut un actor genial şi un om credincios, Corina Chiriac[44] are duhovnic şi merge regulat la Biserică şi poate să scrie şi cărţi, nu numai să cânte.

I-am văzut cu toţii pe familia Columbeanu[45] la televizor[46]. Şi ei au păcatele lor. Dar ei au ştiut să se spovedească şi să se împărtăşească înainte să se cunune, să doneze banii de nuntă şi să aibă evlavie la o Sfântă Mânăstire, cum alţii nu prea fac la *Mirese în direct*.

Teodora Trandafir[47] ştie să fie creştin-ortodox dar şi să glumească. Nu e un impediment.

Andrei Pleşu[48] şi Gabriel Liiceanu[49] au venit duminică de la Sfântul Munte Athos şi ne spun la *Altfel*, impactul extrem de pozitiv pe care l-a adus viaţa dăruită de Dumnezeu, de la Athos, în viaţă lor.

Pictorul Sorin Dumitrescu[50] (pe care, la ananghie, acum, când are nevoie, nu prea îl ajută mulţi[51]) e ucenicul fidel al Fericitului Constantin Galeriu[52]...şi alţi mulţi alţii, necunoscuţi sau cunoscuţi de noi, ştiu să fie creştinii postmoderni ai unei Ortodoxii renegate abitir şi de proşti şi de deştepţi.

---

[39] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Becali.
[40] Idem: http://www.mirabeladauer.ro/biografie.html.
[41] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Valeria_Seciu.
[42] A se vedea: http://jurnaldedambovita.artpress.ro/jdb_articol--Monumente_istorice_controversate__Biserica_Cretulescu,1457.html.
[43] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Piersic.
[44] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Corina_Chiriac.
[45] Irinel și Monica Columbeanu: http://stiri.acasa.ro/articole/monden/secretul-averii-lui-irinel-columbeanu.
[46] Într-un șou de televiziune pe B1TV.
[47] A se vedea: http://www.clubulbucuriei.ro/.
[48] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Ple%C5%9Fu.
[49] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Liiceanu.
[50] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sorin_Dumitrescu.
[51] Pe atunci era în pericolul de a-și pierde atelierul de pictură, pentru că casa îi fusese revendicată de către cineva.
[52] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Galeriu.

Dacă e să căutăm numai *nepătaţi*, atunci nu avem mentalitate eclesială, bisericească. Din partea mea, eu aş da câte un premiu pentru fapte bune oricărui creştin ortodox care le face, cât şi oricărui om în general.

La Târgu Mureş, creştinii romano-catolici (au prezentat ştirile) au aprins lumini în cimitire, astăzi, când ei serbează *ziua Tururor Sfinţilor*.

Un obicei frumos şi cu inimă. L-am binecuvântat din toată inimă, chiar dacă nu e al nostru obiceiul, atâta timp cât e mai bine ca oamenii să se ducă la cimitir, ca să se gândească la familiile lor adormite, decât să sară țanțaroiul[53], mascaţi, toată nopatea de 1 noiembrie.

Apologeţii aceştia zurbagii ai Ortodoxiei trebuie stimaţi şi preţuiţi. Decât o masă amorfă de români sau de apatici ai lui 2006, care aşteaptă UE şi habar au ce îi aşteaptă, prefer oameni care fac ei rele, ştiu să petreacă, să se dea în stambă, dar ştiu, la o adică, să pună punct cu zbenguiala şi să se pocăiască printr-o pocăinţă frumoasă.

Prefer pocăiţi veniţi dintre trăzniți, pe care să îi elogiem, decât liniştiţi, care nu s-au luptat cu nicio piedică ca să vină la credinţă şi nici nu apăsă pe capul lor povara unei mari dureri pentru trecutul pe care îl au.

---

[53] Un dans popular românesc, aici folosit în sens peiorativ.

Iarăși despre omul de presă ortodox și articolul personal

Omul de presă ortodox[54] este *un trăitor acurat al credinţei* care îşi exprimă, în mod personal, credinţa, experienţa sa de viaţă.

Asta nu înseamnă că *scrie subiectivist*. *A fi subiectiv* sau a *scrie în mod interesat* de o anume nuanţă înseamnă a pune, mai presus de adevărul credinţei, un interes meschin, o modalitate de a parveni şi de a câştiga foloase necuvenite. Dacă scrii ca să placi *oamenilor* şi nu *Adevărului*, atunci nu ai *credibilitate unanimă*.

Dar dacă ştii să surprinzi cutele Adevărului suprem, toţi cei care se hrănesc din adevărul Preacuratei Treimi vor remarca, vor resimţi cuvintele tale ca pline de adevăr şi garantate de harul lui Dumnezeu, dacă nu doreşti să te îndepărtezi de la ceea ce ai fost luminat de Dumnezeu că *e adevăr*.

În Biserica lui Dumnezeu a scrie într-un ziar, într-o carte, pe un forum sau pe o piatră, adevărul în care crezi e tot una, pentru că ceea ce contează este experienţa adevărului pe care o ai.

Un ziarist sau un scriitor religios nu scrie *altceva* în ambele formate de text, ci *altcumva*, sub două formate diferite. Ce predicăm de la amvon, ce cântăm de la strană, ce scriem în articole, în cărţi, ce vorbim în talk-show-uri televizate e aceeaşi credinţă. Formele diferă dar nu şi impactul adevărului.

Poţi însă să trăieşti adevărul foarte adânc, adevărul, frumuseţea, pacea lui Dumnezeu şi să nu prea ştii să vorbeşti despre ele.

Poţi scrie articole proaste, nu pentru că nu ştii adevărul, ci pentru că nu ştii să îl exprimi cu vervă şi cu frumuseţe duhovnicească.

Prefer să nu numesc puterea de a scrie *talent* (deşi nu e nicio greşeală dacă o numim aşa), ci *harismă*. Cine are harisma scrisului, a teologiei, a poeziei, a gazetăriei ortodoxe sare atât de mult în ochii noştri sau e atât de propriu când îl citeşti, încât ţi se pare că îţi citeşti propriile gânduri şi nu pe ale altuia.

Chiar dacă uneori vorbeşte mai jos sau mai înalt despre unele lucruri, nu te mai uiţi la *forma* sub care scrie (articol, tratat,

---

[54] Un articol din 10 decembrie 2006.

roman, interviu), ci doreşti să îl citeşti non-stop, sub toate formele posibile şi imposibile.

Atunci nu ne mai uităm la *forme* ci la *adevărul*, la curiozitatea care stă în faţa noastră, şi faţă de care ne întrebăm ce ne mai poate spune sau până unde ne va duce cu frumuseţea lui.

Însă harisma scrisului nu se luptă cu harisma păcii, a dragostei, a tălmăcirii textelor sfinte, a curăţiei, a muncii, a bunului simţ, a blândeţii etc.

Toate fiind iradieri ale Sfântului Duh, ale Sfintei Treimi în noi, ne adună în Biserică şi ne ţin în Biserică şi ne ajută să ne dezvoltăm armonios în Biserica lui Dumnezeu.

Deci dacă vrem să scriem bine, mai întâi trebuie să învăţăm, în tandem, tot ce se poate învăţa despre scris şi cuvânt, dar şi cum să ne curăţim şi mai bine de patimi.

Cunoaşterea literară trebuie să se îmbine cu *sfinţirea noastră continuă*. Iar dacă acestea două sunt prezente în noi, credinciosul care ne citeşte nu se mai gândeşte dacă scriem sau nu bine, pentru că simte în el, că *acesta e adevărul care ne face bine*.

Ziarul *Cotidianul*[55] a iniţiat un proiect interactiv numit *Generaţia expirată*, în care ni se propun nume şi suntem invitaţi *să taxăm* persoane, pe care le dorim *exterminate* din prim-planul vieţii românești.

Există o secţiune pentru *Religie* (ea e prima), pentru *Cultură*, *Politică*, *Sport* etc. şi nume, câteva nume sau zeci de nume, unde poţi vota de cine nu îţi pasă.

E o variantă ziaristică a lui *Mari români*, la care, mai în glumă, mai în serios, mă aşteptam să apară, ca *Mici români* sau *Indizerabili români*.

Primul pe listă e PFP Teoctist[56]. Astăzi dimineaţă avea vreo 325 de voturi împotrivă. ÎPS Teodosie[57] 104, Dan Ciachir[58] 76, ÎPS Andrei Andreicuț[59] 54 şi părintele Iustin Marchiş[60] 42.

Erau decât 5 nume. Ziarul ne roagă să mai punem alte nume care ni se par indezirabile.

Poziţia mea faţă de proiectul ziarului *Cotidianul* este însă una principială. Eu nu îi întreb pe dumnealor cine sunt şi ce au făcut în ultimii zeci de ani şi nici nu acuz pe nimeni din lista Bisericii şi nici pe cei care au făcut lista.

Eu nu ştiu viaţa nimănui dintre ei: nici a superiorilor mei ierarhici şi nici a ziariştilor. Dacă e cineva care să ne judece acela e Dumnezeu şi asta se va întâmpla chiar dacă vrem şi chiar dacă nu vrem noi.

Însă, ca şi proiectul *Mari români*, proiectul *Generaţia expirată* are aceeaşi hibă: sunt poziţii subiective faţă de persoane pe care nu mulţi le-au ajuns sau nu le-au întrecut în măreţie sau în capacitatea lor de a produce.

Proiectul de care vorbim atacă personalităţile României din timpul comunismului, care activează şi astăzi şi e motivat de faptul că aceştia sunt cei care *trenează* mersul dezvoltării României.

Personal, nu simt şi nici nu aş simţi *o trenare* în dezvoltarea mea intelectuală sau duhovnicească, dacă aş afla

---

[55] Un articol din data de 10 decembrie 2006.
[56] A se vedea: http://www.patriarh.ro/Teoctist/index.php.
[57] Idem: http://www.arhiepiscopiatomisului.ctw.ro/index.php?pag=pagini/_ips/biografie.
[58] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Ciachir.
[59] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Andreicu%C5%A3.
[60] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Iustin_Marchi%C5%9F.

faptul, că un ierah, un politician, un scriitor, un fotbalist au făcut vreun rău anume.

Ar fi o mare nerozie să cred, că dacă cineva a greşit cu ceva sau dacă cineva a făcut anumite socoteli de supravieţuire cu regimul comunist sau cu oricare alt regim, asta m-ar putea opri din împlinirea mea duhovnicească, intelectuală, morală etc.

Nu! Ce au făcut marile personalităţi (dacă au făcut ceva rău) ale Bisericii noastre, ale culturii, politicii României nu mă poate sminti şi nici nu îmi poate obtura vocaţia mea (dacă am una), ci aş învăţa de la ele *ce nu trebuie să fac*.

Dacă cineva a greşit şi se dovedeşte că a greşit eu nu cer să i se facă nimic. Nu noi suntem, repet, cei care judecăm oamenii.

Însă eu cer de la mine, în primul rând, şi de la toţi cei care trăim astăzi, de la generaţia noastră, un singur lucru, pentru ca să fim credibili: să întrecem orice generaţie de până acum a României cu munca, duhovnicia şi inteligenţa noastră!

Dacă nu putem asta, măcar să ajungem perioadele înfloritoare ale României şi marile noastre personalităţi şi marii noştri Sfinţi.

Dar dacă nu dovedim că putem să facem ceva, nu avem dreptul să cerem judecarea altora. Și chiar când i-am întrece cu mult pe alții, care au fost înaintea noastră, nici atunci nu avem dreptul să inchiziționăm niște oameni, pe care nu i-am cunoscut profund și nici niște situații în care nu am trăit deloc.

Cei care au suferit prigoana comunistă nu cred că vor să fie răzbunaţi. Nu ei cer *răzbunare*, ci noi, cei fricoşi şi îndrăzneţi în timp de pace, cerem asta.

Până când nu trăieşti teroarea, prigoana nu poţi şti de ce eşti în stare. E uşor să dai cu piatra şi să ceri răzbunare, când nu trebuie să dai seama de cuvintele tale.

Însă dacă vrem să o luăm de la capăt, să o luăm cu totul de la capăt, imaginaţi-vă că nu mai există nicio Biserică în România, pentru că au fost distruse de regimul comunist.

Alături de ele, imaginaţi-vă că nu mai avem nici academie, nici şcoli, nici instituţii culturale, nici cimitire, nici limbă romană, ci peste tot ar fi numai colective, fabrici şi uzine, în care s-ar face numai şuruburi, îmbrăcăminte şi mâncare, dar nu, *duhovnicie*.

Iar după ce am vedea toate astea, ar trebui să ne punem noi, cu toţii, generaţia noastră de acord, ca să le rezidim pe toate la loc, adică toate Bisericile, toate institutele de cercetare etc., care ar fi fost distruse de regimul comunist.

Și apoi să ne gândim cât timp ne-ar trebui și ce fonduri și de câți oameni am avea nevoie pentru o astfel de misiune de *reconstrucție* a țării noastre.

Atunci ne vom da seama cât de greu e să facem toate astea pe timp de pace, de non-agresiune și cât de greu le-a fost lor, celor pe care acum îi socotim *expiraţi* să supravieţuiască.

Dar dacă noi nu suntem în stare să facem nici măcar ce au făcut *expirații* la vremea lor, atunci noi, cei care nu dovedim faptul că putem să facem ceva suntem *iremediabili avortoni*.

Răspuns tranșant referitor la vocația scrisului

Vocația scrisului[61] nu are transpiraţie când *gândeşte*, ci are transpiraţie când *compune în extenso*.

Cineva cu harisma scrisului, scrie aproape neîntrerupt, aşa cum şi vorbeşte, pentru că ideile îi vin de la sine. Nu e nicio *transpiraţie* aici, ci *har*.

Însă transpiraţia vine când trebuie să organizezi, când trebuie să stai ore întregi ca să scrii lucrurile pe care ţi le luminează Dumnezeu.

Vocaţia scrisului este *o harismă*, care te impulsionează şi te bucură foarte mult şi nu simţi nicio greutate în a scrie.

[61] Articol din 10 decembrie 2006.

Despre modul suplu de a trăi în Biserică și în propria țară

Dacă ne simțim[62] şi suntem mădulare vii ale Bisericii dar şi ale statului în care ne-am născut, nu putem trăi schizoind aceste două moduri de a ne manifesta, adică ca şi creştin sau ca şi român, în speţa noastră.

Eu nu pot să înţeleg cum te poţi considera *creştin* şi *român*, fără să iubeşti Biserica şi ţara ta şi fără *să acoperi* (nu *să negi* sau *să conteşti*), să acoperi, să acoperi cu rugăciunea şi înţelegerea ta, greşelile coreligionarilor tăi şi ale compatrioților tăi. Iubirea reală nu poate să fie segregată, împărţită, tăiată de iertare şi înţelegere.

Când iubeşti ştii să înţelegi de ce se poate greşi, de ce a făcut unul sau altul o greşeală, de ce suntem noi cum suntem.

Însă când iubirea este viciată de intoleranţă şi nu mai are supleţe, gâlceava noastră cu Biserica, cu neamul nostru, cu familia noastră, cu noi înşine nu este decât o diminuare a noastră ca persoane.

A fi mădular viu al Bisericii înseamnă să trăieşti sfinţenia Bisericii în fiinţa ta, care e sfinţenia Prea Sfintei Treimi şi să te bucuri că o poţi împarţi şi altora.

Când noi, ca români, ştim să găsim în noi virtuţile strămoşilor noştri şi să le transmitem mai departe, atunci când vorbim despre ele, atunci ne cinstim ţara şi pe noi înşine.

Nu poţi să fii *român autentic* şi să îţi înjuri ţara sau să ai cea mai proastă părere despre ea. Dacă ai o părere proastă despre familia ta, despre tine, despre ţara ta, despre limba ta, despre strămoşii tăi, înseamnă că nu ai învăţat nimic de la nimeni, ci numai cum să fii *un huligan notoriu*.

Şi de aceea zic, că nu poţi să trăieşti suplu, ca mădular al Bisericii sau al statului român sau al familiei tale, dacă nu ştii să vezi, mai întâi, binele din noi şi dacă nu ştii să acoperi răul pe care noi, fiecare dintre noi, îl cunoaştem mai mult sau mai puţin.

Supleţea de care vorbesc înseamnă atenţie de suflet, mărinimie, profunzime a conştiintei, apărarea unor valori, a unor crezuri.

Dacă nu aperi nimic e de la sine înţeles că poţi să înjuri pe oricine. Dacă te crezi neînţeles e de la sine înţeles că nu ai făcut tot ce se putea ca să afirmi propria ta persoană.

---
[62] Ibidem.

Trebuie să ne creăm, în concluzie, în mod zilnic, ca nişte oameni mături, care înţeleg că fericirea şi împlinirea nu înseamnă să le faci pe toate în mod absolut, ci înseamnă o împlinire personală pe măsura a cât putem face fiecare.

Dacă fiecare îşi face treaba foarte bine, cum poate el mai bine, atunci România e prosperă şi va prospera şi mai mult. Cei care nu văd câte se fac în ţara asta, pe lângă acele lucruri care nu merg bine, înseamnă că nu vor să se bucure de viaţa pe care o au.

Dacă vedem numai negru, dacă vrem să vedem numai gunoaiele şi ne uităm toată ziua numai după gunoaie, pierdem soarele de afară, pierdem bucuria fiecărei clipe, pierdem naturaleţea modului nostru de-a fi.

Un interviu superb despre puterea de a trece mai departe

Domnul[63] Patapievici i-a luat doamnei Oana Pellea[64] un interviu magnific săptămâna asta, transmis aseară, 30 octombrie 2006, de Sfântul Andrei, pe *TVR Cultural*.

Un interviu despre cum să treci peste blocajele interioare, atunci când ele apar din senin, despre cum să te accepţi şi să accepţi pe cei din jurul tău, despre cum să te opreşti, din mersul tău de ceas zilnic, şi să priveşti ceea ce este dincolo de programul tău, de acest *schedule*[65] al fiecăruia.

Cu alte cuvinte, când un bărbat care se ocupă zilnic de idei se întâlneşte cu o femeie care gândeşte frumos (la fel aş spune şi despre doamnă Mociornița[66]) este o plăcere să îi urmăreşti vorbind despre lucruri intime tulburătoare şi antrenante în acelaşi timp. El nu îi forţa intimitatea, ci ea îşi dăruia intimitatea cu multă largheţe de inimă, dacă i se puneau întrebări care o confortau, care îi făceau bine.

Când ne vedem mereu doar ca *obiecte sexuale*, că ființe care generează/aşteaptă plăcere, doar atât, o discuţie normală între un bărbat şi o femeie, mie unul, îmi face un nespus de mult bine.

Am uitat că un bărbat şi o femeie, am cam uitat, pot vorbi lucruri duhovniceşti, lucruri de inimă, de mare intimitate, lucruri de cuviinţă şi de adâncime, fără să se privească prin prisma genitalităţii lor.

Vorbirea cu subînţelesuri dintre bărbaţi şi femei este o urmare a sexualizării totale a relaţiilor dintre bărbaţi şi femei în mintea a cât mai multora dintre noi.

Bărbaţii cred, cel mai adesea, că femeile se pricep *doar la mâncare* şi *la sex*, femeile cred, cel mai adesea, despre bărbați, că sunt *o prelungire a sexului lor* sau *nişte animale de povară*.

Adică avem păreri înguste despre noi înșine.

În istoria Bisericii suntem surprinşi să vedem, noi, cei hiper-sexualizati, relaţii de mare profunzime şi sfinţenie între bărbaţi şi femei pline de sfințenie, care ştiau să vadă frumosul şi

---

[63] Un articol editat online pe data de 10 decembrie 2006.
[64] A se vedea aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Oana_Pellea.
[65] Cuvânt englezesc: *program*. Programul zilnic al fiecăruia.
[66] A se vedea: http://www.formula-as.ro/2007/771/lumea-romaneasca-24/marie-rose-mociornita-8026.

împlinirea duhovnicească într-o relaţie, fără să coboare în abjecţie, în iadul senzaţiilor nesfârşite.

Cred că trebuie să reînvățăm de la aceşti oameni cum este să îl privim onest pe celălalt, fără subterfugii. Însă, mai înainte de a ne recâştiga dialogul dintre noi, trebuie să ne recuperăm pe noi înşine din plasa tuturor ideologiilor care ne străbat şi a pasiunilor urâte care ne sucombă fragilitatea inimii.

Când ne vom recâştiga pe noi înşine de sub tirania patimilor, putem *să împroşcam* pe cei din jurul nostru cu frumuseţea şi eleganţa propriului nostru suflet.

Cei doi mari oameni ai culturii noastre m-au captivat enorm, tocmai pentru că niciunul nu a ieşit din graniţa bunului simţ şi a respectului imens, reciproc, pe care şi-l datorează.

Numai dacă îţi cunoşti partenerul de discuţie, dacă îţi dai silinţa să îl cunoşti şi îl respecţi pe măsura muncii şi aşteptării sale, poţi să vorbeşti, în mod corect, cu el.

Mircea fă-te că lucrezi! sau despre elite

Emisiunea *Altfel* de duminică seara[67], din data de 3 decembrie 2006, de pe *Realitatea TV*, le-a prilejuit domnilor Gabriel Liiceanu şi Andrei Pleşu o discuţie admirabilă despre elite, despre rolul lor în societate şi despre repugnarea, respingerea şi ostilitatea împotriva elitelor, a celor care se fac că fac şi ei ceva pe lumea asta.

Tocmai de aceea am pus ca titlu spusa celebră, revoluţionară, a fostului ministru al culturii la adresă lui Mircea Dinescu: *Mircea arată*/fă-te *că lucrezi*![68] Fă-te că faci şi tu ceva, ca oamenii să zică că eşti mare gânditor.

Aşa se face, că cel care *nu cam face* are repulsie pentru cei care *fac prea multe*. Repulsia faţă de elite, faţă de cei care au făcut din viaţa lor un program punctual, de împlinire interioară şi profesională, este neavenită şi nu ne ajută deloc ca persoane și ca ţară.

Pentru că România funcționează tocmai pentru că există elite în toate sectoarele societăţii, care fac să meargă guvernul, instituţiile statului, să ni se aprindă becul în casă, să ne curgă apa pe ţeava din bucătărie, să avem cât de cât securitate internă şi externă.

Dacă *proştii* ar conduce lumea şi în spatele lor nu ar exita *băieţii deștepţi*, s-ar duce totul de râpă. Şi, mai presus de toate, dacă Dumnezeu nu ar conduce lumea şi prin cei răi dar, mai ales, prin cei buni, unde ne-am putea trăi oare viaţa?

Fuga de elite, denigrarea lor, înseamnă să îţi dai singur foc la casă. Dacă nu te operează doctorul cel bun, cum spunea aseară domnul Andrei Pleşu, dacă nu ai meditatorul cel bun, care să te înveţe o limbă străină, dacă nu ai parte de o educaţie pe măsură, nu poţi să ajungi unde vrei, nu poţi să ajungi în frunte.

Iar dacă ai ajuns în frunte pe căi cinstite şi dovedeşti că eşti bun în ceea ce faci, oamenii trebuie să te respecte pentru asta, să te iubească şi să fie impulsionaţi la rândul lor să te urmeze, pentru ca tu să faci *şi mai mult* pentru toţi deopotrivă.

Munca elitelor, a celor care ştiu să facă ceva *bine* şi *foarte bine* este în folosul tuturor. Aşteptăm cu gura căscată câte un program bun pentru calculator, câte o enciclopedie, câte o carte bună, câte un joc bun.

[67] Articol editat la nivel online pe data de 10 decembrie 2006.
[68] Forma aldinată e cea *deplin istorică*...Titlul nostru e *o traducere* a aceleia...

Dacă nu le-ar face o sumă de oameni care se pricep foarte bine la asta, degeaba am aştepta noi să curgă ceva la noi pe net, dacă nu are cine să le facă.

Ieri sau alaltăieri în media românească a apărut ştirea că un tânăr de numai 22 de ani, din România, din Transilvania, a intrat de câteva luni în computerele de la NASA, le-a destabilizat sistemul, serverele, şi i-a panicat pe marii informaticieni americani de le-au mers fulgii.

Dacă nu ar exista tineri ca băiatul ăsta, care să dea lecţii de inteligenţă, am crede că toţi suntem *mitocani*, *proşti*, *nesimţiţi*, că suntem nişte *animale* care doar toarcem la gura sobei.

Dar unul ca ăsta (şi sunt mulţi care ne uimesc prin darurile pe care li le-a dat Dumnezeu) dovedește că munca cu tine însuţi, *stăruinţa în lucru* este adevărată *împlinire* şi *împăcare*, este adevărata bucurie că trăieşti şi faci lucruri importante.

Elitele sunt pretutindeni, sublinia Andrei Pleşu aseară. Există *elite ale ţăranilor*, adică ţăranii care ştiu să îşi lucreze pământul, să crească animale, să crească albine şi să aibă o bună gospodărie de unii singuri.

Sunt *elite bune*, ca ale constructorilor, ale profesorilor, ale cercetătorilor, ale brutarilor, tricotorilor etc., după cum există *elite negative*, adică elita hoţilor, a depravaţilor, a drogaţilor, a deviaţilor sexual etc.

Acolo unde apar *super bunii* şi *super răii* avem de-a face cu *elite*, însă *adevăratele elite* sunt *cele bune*, cele care construiesc şi nu cele care dărâmă, în mod prosteşte, tot ceea ce e bun în jurul lor.

Mircea, fă-te că lucrezi!, nu e bună de *deviză personală*. Construirea de sine stă în muncă, în corectitudine faţă de tine însuți, faţă de potenţele tale şi în viziunea de ansamblu a muncii tale.

Trebuie să ştii ce poţi, cine eşti, cum trebuie să faci ceea ce faci şi până unde poţi să faci, să îţi faci munca. Şi dacă ştii astea toate, atunci faci parte, cu siguranţă, dintre *elite*, dintre oamenii de frunte, dintre oamenii *aleşi* ai lumii.

Românii au ales Sfintele Icoane și acceptă credința altora

Aseară, 30 noiembrie 2006[69], a fost o dezbatere aprinsă la *B1 TV* pe tema *însemnelor religioase în şcoli*.

Patriarhia Romană şi toate cultele creştine din România, alături de cultul musulman şi cel mozaic s-au pus de acord în ceea ce priveşte *păstrarea însemnelor religioase în şcoli*.

Euforia apărării Sfintelor Icoane în rândul creştinilor ortodocşi a fost mare şi internetul ne vorbeşte în mod grăitor despre *bătaia pentru credinţă*.

Am avut parte de o provocare majoră, care a scos la lumina încrederea, mai mult sau mai puţin latentă, a românilor în Dumnezeu.

Profesorul moldovean, care a cerut scoaterea Icoanelor din şcoli nu şi-a dat seama că a făcut *un mare bine* poporului român.

Şi în prigoana iconoclastă, creştinii constantinopolitani au reacţionat martiric, s-au lăsat martirizaţi numai când au văzut Sfintele Icoane batjocorite, scoase de la locul lor şi aruncate, profanate.

Aseară, domnul George Becali şi cei care au participat la discuţii, foarte mulţi oameni simpli, au dovedit faptul, că atunci când te iei de ceva important din viaţa lor reacţionează ferm.

Fermitatea apare când oamenii au realmente ceva de apărat. Când aperi ceva ştii să vorbeşti cu putere şi puterea cu care vorbeşti se transmite şi la alţii.

Cuvântul plin de putere harică, de adevăr, contaminează, trece ca un fior prin oameni şi aprinde o întreagă naţiune.

Evenimentul unirii de la 1918 şi evenimentul revoluţiei române din 1989 au fost momente de *contagiune harică*, momente de insufleţire naţională, în care toţi fraţii s-au unit sub un singur nume sau toţi fraţii au strigat împotriva opresiunii.

Ziua României, ziua de astăzi, 1 decembrie 2006, ne pune în faţă un patriotism care izbuncnește din fiinţa noastră, alături de credinţa strămoşilor noştri, care ţipă din noi.

Ţipătul pentru Icoane, ţipătul pentru libertate, ţipătul pentru adevăr, ţipătul pentru comuniune, prosperitate, transparenţă, fidelitate faţă de anumite principii sunt *ţipete reale*, adânci în fiinţa noastră.

[69] Articol editat la nivel online pe data de 10 decembrie 2006.

Numai că avem nevoie să lăsăm acest ţipat să iasă din noi şi să contamineze şi pe alţii.

Intrarea noastră în Europa unită, la 1 ianuarie 2007, nu va fi o bucurie imediată pentru toţi, dar e un pas spre recăpătarea demnităţii de sine, ca *român* şi *creştin*, acea demnitate care ne-a fost sechestrată, exilată, ruptă din noi, de sistemul dictatorial comunist.

Ne recăpătăm forţa, dinamismul de sine, începem să ne revenim ca popor, să ne vedem istoria şi prezentul şi să ne gândim un viitor în care să ne simţim împliniţi.

Mizantropia şi sentimentul continuu de panică, teama de viitor şi frica de noi înşine nu sunt benefice nimănui, mai ales unui popor întreg sau unei lumi în integralitatea ei.

Dacă mizăm pe strigătul adevărului şi al iubirii care ţâşneşte din noi, începem să ştim cine suntem, de ce suntem aici, cum de am rămas aici de atâtea secole, noi, ca naţie, şi ce putem să facem.

Luciditatea entuziasmului, luciditatea iubirii şi a adevărului sunt coorodonatele interioare pe care mie, ca preot ortodox român, mi le-a dezvăluit România în aceste zile, prin problema Icoanelor, a zilei României şi a intrării noastre în *Uniunea Europeană*.

Am dovedit curaj şi toleranță la nivel naţional. Ne-am bătut cu curaj pentru Sfintele Icoane, pentru identitatea noastră religioasă, culturală şi istorică, dar am acceptat şi însemnele religioase ale altor religii, ca pe cel mai *normal* lucru cu putinţă.

Dacă avem printre noi oameni care nu cred ca noi şi îi acceptăm ca atare, trebuie să le acceptăm şi modul lor personal de a exista şi a se manifesta.

Am dovedit, ca popor, duh de toleranță, mărinimie şi profunzime de inimă.

Dacă mizăm pe aceste lucruri ne însănătoşim ca naţie, ne redescoperim ca oameni şi ne putem unii cu planurile altor naţii.

De aceea, la mulţi ani România şi românilor de pretutindeni şi multă bucurie în suflet!

Între alegeri și alegători

Algerile de astăzi[70] din PSD[71] (10 decembrie 2006) au arătat clar că nu universitari ca domnul Sorin Oprescu[72] au voie să vorbească mulţimilor, ci domnul Mircea Geoană[73], domnul Iliescu[74], domnul Vanghelie[75] pot lua cuvântul şi pot spune nimic, nimicuri care nu ţin de cald şi cam atât.

Romexpo[76] a fost încăpător pentru psd-işti, PSD a arătat *transparenţă*, cum nu au făcut-o mulţi, dar nu a arătat şi *maturitate politică*.

Adică, atunci când trebuia să voteze *o schimbare reală*, pe domnul Oprescu, el a ales *politicianismul*, un lider scrobit la cuvinte, care aseptizează cuvintele, care bagă sub uşă realităţile şi nu le rezolvă niciodată.

Domnul Oprescu a vorbit bine astăzi la congres. Eu fiind apolitic nu pot fi acuzat că fac partizanat cu vreun partid. Însă remarc *oamenii*, oamenii *peste medie*, care par *pigmei* când sunt puşi lângă oameni fără viziune politică.

Mi-a plăcut transparenţa psd-iștilor de astăzi, cu siguranţă că *Realitatea TV* a fost plătită să stea tot timpul după partid, dar nu s-a ales *liderul*, ci s-a păstrat *continuitatea*.

Tocmai asta este eroarea: noi continuăm lucruri care nu au fundament clar, pentru că ne e frică să mergem pe mâna oamenilor care ar putea schimba radical situaţia noastră.

Când l-am ales pe domnul Constantinescu[77] ca preşedinte[78], intelectualii au făcut lobby pentru el, căci era unul *de-al nostru*.

Când a fost ales domnul Băsescu[79], l-a votat *lumea de mijloc* cel mai mult, pentru că exista *rumoarea anti-PSD*, care continuă şi astăzi.

Oare am ales vreodată *oamenii pentru ei înşişi* sau am ales *conjunctural*? Opinia mea e că am ales *frico*s, fără o perspectivă sigură.

---

[70] Un articol editat la nivel online pe data de 10 decembrie 2006.
[71] Partidul Social Democrat.
[72] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sorin_Oprescu.
[73] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Geoan%C4%83.
[74] Ion Iliescu. Blogul său: http://ioniliescu.wordpress.com/.
[75] Marian Vanghelie: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marian_Vanghelie.
[76] A se vedea: http://www.romexpo.org/.
[77] Emil Constantinescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Constantinescu.
[78] Al României.
[79] Traian Băsescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Traian_B%C4%83sescu.

Ne batem joc de viitorul nostru pentru că nu vrem *să riscăm prea mult*. Îl alegem tot pe cel pe care *îl ştim noi*, chiar dacă el *nu e bun*, chiar dacă *nu ne prea place*.

Când suntem puşi să votăm preşedintele ne apucă emoţia, melancolia şi alegem tot *pe-ai noştri*, mergem *tot cu ăia*, pentru că avem *încredere* în ei.

Când PSD-ul a ales astăzi pe domnul Geoană[80], l-a ales pentru că *știua* cine este. Omul mai necultivat are oroare de cel cultivat pentru că *nu ştie* cum reacţionează acesta.

Mitul intelectualului, care *ne distruge*, este încă în picioare, pentru că *resturile de comunism* sunt încă în noi.

Și avem, parcă în sânge, că trebuie să-l marginalizăm pe cel care e *mai bun* ca noi, pentru ca nu cumva să ne facem de ruşine în faţa altuia, care şi-ar da seama că suntem, cu toţii, *proşti*.

Teoria conspiraţiei stă mână în mână cu *teoria neputinţei* de a alege corect. Noi nu ştim să alegem corect nu pentru că *nu ştim ceea ce ne dictează inima*, ci pentru că *nu lăsăm inima să vorbească* ci prejudecățile şi ambiţiile personale.

Spectacolul de astăzi al PSD-ului arată ca *aspiraţia* noastră europeană: multă sclipire în afară, dar nu suntem în stare să ne renovăm înăuntrul nostru!

Până când nu vom renunţa să mai punem pe primul plan ambiţiile egoiste, orgoliul, ci vom da loc grijii reale pentru România, pentru viitorul copiilor noştri, vom alege tot la fel de defectuos, pentru că vom alege conjunctural, grăbit, fără inimă dreaptă.

În 17 ani de democraţie am rămas tot la nivelul de *electorat grăbit*, care nu îşi cunoaşte interesul real, interesul de durată.

Noi *improvizam* mereu.

Acum alegem pe cineva, mâine pe altul tot la fel de incompetent...Adică mai punem un şurub nou la aceeaşi maşină veche, fără să ne gândim că *joaca de-a alegerile* este, de fapt, *joaca cu viaţa noastră*.

Congresul PSD este o paradigmă *a grabei* românilor. A grabei răutăcioase pe propria lor fericire. *Experimentele reale* nu ne plac, dar alegem, în schimb, tot vechea noastră poveste.

Oroarea faţă de gândirea dreaptă, faţă de perspectivă, faţă de bun-simţ e ceea ce ne caracterizează pe cei mai mulţi.

---

[80] Mircea Dan Geoană.

Zor de graffiti

Mă uitam la el[81] cum își picta *nuanţele* gândirii pe pereţi, cu o nonșalanță stângace, cu o repulsie faţă de curăţenia unui zid alb, pe care dorea să îl vadă negru numaidecât.

Am trecut mai apoi pe acolo şi am văzut un însemn, o heroglifă cu ceva gust, dar nu am văzut peretele alb.

Peretele alb era acum mâzgălit, aidoma unei drăcuituri aruncate în urechea mea dreaptă de un cetăţean rebel la vorbe sau a fumului de ţigară, care îmi pătrundea în casă, de pe holul scărilor. Acolo unde aruncăm ceva şi nu îl mai luăm, stă nesimţirea noastră.

Dacă ne-am gândi că cei care ne vor înjura sau ne vor apostrofa post factum, nu vor fi de acord cu mârlăniile noastre, am şterge mâzgăliturile de pe perete, am pune la coş hârtiile pe care acum le aruncăm aiurea sau ne-am bucura să păstrăm curăţenia, acolo unde acum aruncăm ce ne vine la îndemână.

Înţeleg însă de ce un tânăr *are nevoie* să scrie pe pereţi. El crede că e *o artă* şi *este* în mare măsură, dar una care nu ţine cont de cei care vor rămâne cu *arta* pe pereţii lor.

Dacă eu m-aş duce şi aş picta o cruce peste *arta* lui, ar fi un mare scandal. Dacă eu m-aş duce să îi cânt un colind, pot fi luat în şuturi de către el. De ce? Lui nu îi place *arta mea*. Are tot dreptul să nu îi placă, după cum eu am dreptul să resping *arta lui*.

Însă eu am bunul simţ să nu cânt ceea ce el nu vrea să audă (şi cânt celor care vor să audă), dar el nu a învăţat *încă*, ce înseamnă să accepţi că *nu poţi fi plăcut* de către toţi.

Juvenilismul tânărului, barbarismul efortului său de a mă înregimenta cu forţa pentru subspceia *graffitiului* nu îmi convine, după cum nici lui *nu îi convine* să îi predic despre Dumnezeu.

Îl privesc cu simpatie, trec mai departe şi el crede că *îmi place* de arta lui. Însă mie nu că nu îmi place de arta lui, ci nu îmi place *unde îşi exercită* fanteziile.

Dacă ar fi făcut acele scălămbăieli *frumoase* la el acasă, nu m-ar fi deranjat. Dar el a modificat un lucru frumos, un zid frumos, cu aroganţa lui, fără că niciun locatar să îl fi rugat să facă asta.

Cu alte cuvinte trebuie să ştii când eşti penibil, când nu eşti agreat şi să te retragi graţios sau să găseşti un numitor comun, acolo unde oamenii nu te acceptă în integralitatea ta.

---

[81] Un articol din 11 decembrie 2006.

Trebuie să ştii care e limita drepturilor tale: drepturile reale ale celorlalţi. Iar *dreptul la frumos* şi *la curăţenie* şi *la linişte* sunt *drepturi elementare* ale fiecăruia în parte.

Pentru că niciun gând[82] nu poate fi ţinut în inima ta fără să ai experienţă lui.

Cine îşi închipuie că citind un text sau preluând un text ia odată cu el şi sentimentele care l-au adus la lumină, se înşală.

Cineva poate să îmi fure *literele*, dar nu *cuvintele*, nu adevărurile pe care le simt la intensitatea mea.

Din punct de vedere personal *legea dreptului de autor* este una frivolă, puerilă, pentru că presupune faptul, că dacă cineva îmi fură *lucrarea* sau *părţi* din ea, mi-a furat şi *munca*, *sufletul* sau *rezultatul muncii mele* la cartea respectivă. Nu!

Textele eminesciene[83] sau scripturale[84], textele discursurilor lui Iorga[85] sau ale lui Gandhi[86] nu-mi aparţin, chiar dacă le am în posesie.

Ele sunt în arhiva mea, eu le pot citi, însă numai trăirea mea le poate înţelege sau eu le pot înţelege la nivelul dezvoltării mele duhovniceşti şi intelectuale.

Nu trebuie să ne îndurerăm peste poate atunci când ne dăm seamă că nu putem înţelege un text în mod satisfăcător. Nici nu se poate face asta dacă nu creştem în înţelegere.

Textele cresc în importanță în inima noastră, dacă noi creştem în Dumnezeu şi în experienţa noastră duhovnicească şi de viaţă. La fiecare citire, după cum spunem adesea (deși n-a ajuns *un loc comun*) înţelegem *altceva* din texte.

Însă trebuie să şi dovedeşti cuantumul personal de înţelegere.

Nu trebuie numai să presupunem că *am înţeles* ceva mai mult din a doua sau a treia citire a *Idiotului*[87] sau a poemelor shakespeariene[88], ci trebuia să și demonstrăm asta.

---

[82] Un articol din 11 decembrie 2006.

[83] La nivel online, în 16 volume, opera lui Mihail Eminescu poate fi consultată aici: http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html.

[84] *Biblia de la București* (1688), în reeditarea din 1988, pentru download: http://dorinfather.wordpress.com/2008/10/06/sfanta-scriptura-editia-1688-reeditare-1988-cu-binecuvantarea-pfp-teoctist-al-romaniei/.

[85] A se vedea referința: http://www.librarie.net/carti/55424/Discursuri-parlamentare-1907-1917-Nicolae-Iorga.

[86] Un discurs în engleză, audio: http://www.indiavideo.org/romanian/travel/one-world-gandhi-3167.php (6. 05 minute).

[87] Romanul *Idiotul*, al lui Feodor Mihailovici Dostoievski, poate fi downloadat de aici, în format PDF (473p.): http://cartielectronice.blogspot.com/2009/11/citeste-online-cartea-idiotul-de.html.

Despre autor aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Feodor_Dostoievski.

Gândurile nu pot fi îngrădite atâta timp cât ele nasc alte gânduri, iar circulaţia gândurilor noastre e benefică. Gândirea, intelecția umană se dezvoltă tocmai prin comunicarea ideilor şi prin conexiunile nebănuite dintre ele.

Dacă pentru noi un text nu are *mare importantă*, vedem că pentru un altul, în mintea altuia naşte multe minuni, foarte multe lucruri bune.

Şi dacă creştem pe măsură ce citim sau creştem pe măsură ce ne curăţim de pătimi, înseamnă că nu *cartea* este *idealul vieţii* noastre ci cărţile sunt *depozitarele unor experienţe*.

Cărţile sunt *unelte de lucru* sau *părţi* unde noi *ne spunem* pentru alţii.

Însă nu trebuie să idolatrizăm cărţile sau să rămânem la cărţi ci trebuie să tindem spre experienţe, spre lucrurile care ne împlinesc în mod real.

Este un act copilăresc să te lauzi cu ce ai memorat sau să presupui, că anumite fraze cuprind tot ceea ce eşti tu, tot ce vrei tu, tot ce ai tu nevoie să vezi, să auzi sau să ai.

După cum tot la fel de copilăresc e să crezi că poţi să te erijezi drept *cunoscător* al unui lucru, în măsura în care nu l-ai intodus interior în fiinţa ta.

E penibil să pari *îndrăgostit* în faţa unuia îndrăgostit cu adevărat sau să pari *Sfânt* în faţa unui Sfânt real, care toată ziua se trudeşte ca să vadă *cât de păcătos este*, nu *cât de Sfânt este*.

Penibilitatea este extremă când stai faţă în faţă cu tine şi te lauzi pentru ce nu ai făcut sau înalţi nasul pe sus, când ştii că eşti prost de dai cu capul în gropi.

Măsura noastră ne este cunoscută prea bine. Ştim foarte bine cine sunten. Numai că adevărata noastră măsură iese în faţă în mod plăcut, când recunoaştem *şi public* ceea ce ştim şi ceea ce nu ştim.

Când îţi accepţi neputinţele şi limitările tocmai atunci devii *uman*. Când eşti triumfalist ca *zeii Olimpului* sau crezi că eşti *frate cu Artarxerxe* atunci eşti mai mult *tabloid*, decât *om*.

Copyrightul[89] a apărut tocmai pentru *gânduri tabloidizate*, pentru măşti care nu au de-a face cu viaţa, ci în cadrul lui suntem atenţi să nu ne fure cineva *brendul*[90] înainte ca noi să facem bani frumoşi cu el.

---

[88] Întreaga operă a lui William Shakespeare, în engleză, aici: http://shakespeare.mit.edu/. Despre autor aici: http://en.wikipedia.org/wiki/William_Shakespeare. Mormântul său, aici: http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/2/24/Shakespeare_grave_-Stratford-upon-Avon_-3June2007.jpg.

[89] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Copyright.

[90] Românizarea lui *brand*: http://en.wikipedia.org/wiki/Brand.

Tabloidul ca şi copyrightul e bun numai pentru cei care nu gândesc prea mult, ci pentru cei care vor *să se mintă frumos* sau care vor să pună *stavili imaginare* gândirii.

Adică ce vrea să spună sistemul copyright cititorului? Numai dacă citeşti cartea asta ai gândurile din ea şi le poţi folosi. Însă e o mare minciună.

Gândurile de acolo le pot avea şi eu, dacă am trăirile ce stau sub cuvintele din carte. Sau pot să am mai multe gânduri decât în carte sau mai puţin cizelate sau mai bine cizelate dar să le am în mine.

Prin toate aceste cuvinte ale mele nu relativizez însă cărţile dar nici nu le pun sub lacăt. Eu însumi sunt un om care *scriu cărţi* şi ştiu *cum arată cărţile pe interior*.

Ci vreau să precizez faptul că oricine poate să îşi scrie cărţile inimii lui, care vor fi mai bune sau mai rele, nu contează, însă nu trebuie să presupună că ce a gândit el este *atât de unic*, încât nimeni altcineva *nu mai poate gândi la fel*.

Pentru că *dreptul de autor* presupune, în idealitatea sa, că o carte este *total unică*, irepetabilă în vreun cuvânt al ei în altă parte.

Însă cărţile nasc cărţi pentru că nasc gânduri. Cărţile nasc sentimente şi împing la sentimente şi experienţe. Înţelegem cu timpul că prin scris nu devenim *personali*, ci mai mult *ne generalizăm*, ajungem la lucrurile general valabile, dar, e normal: fiecare în felul său.

Trăim, în acelaşi timp, o generalizare a experienţei proprii pe măsură ce ne personalizam tot mai mult crezurile sau ne personalizam pe măsură ce găsim puncte tot mai convergente cu cât mai mulţi oameni.

Însă trebuie să nu credem că suntem *intransmisibili* şi nici să ne *prețiozizăm* mai mult decât trebuie, pentru că ne distrugem punctele de confluenţă cu cei din jurul nostru.

Nu cer nimic, în definitiv. Nu cer desfiinţarea *dreptului de autor* (pentru că are şi bunele lui, prin faptul că *preţuieşte* şi *remunerează* munca noastră întru câtva), ci *o regândire personală* a lui şi *a statutului* nostru de *oameni creatori*.

Nu trebuie să ne lăsăm seduşi de conceptul *intransmisibilității ideilor* şi nici să nu credem că alţi oameni nu pot avea *aceleaşi sentimente* şi *gânduri* ca şi noi.

Trebuie să ne dorim, cu precădere, să-i întâlnim pe oamenii care au experienţe *ca şi noi*, pentru ca să progresăm şi mai repede.

Comuniunea şi *comunicarea* sunt factorii reali de progres personal şi comunitar şi cred că trebuie să începem să înţelegem asta cât mai mulţi dintre noi.

Vrem Tribunal, nu și Bibliotecă? O discuție despre democratizarea reală a informației

În ediția online[91] a *Libertății* de astăzi, din 12 decembrie 2006, aflăm că ieri, doamnă Macovei[92] a inaugurat noul sediu al *Tribunalului* Bucureşti[93], de lângă Piaţa Unirii.

E o clădire gigant, de fapt reamenajarea fostului magazin *Junior* şi arată bine. Vezi fotografia infra.

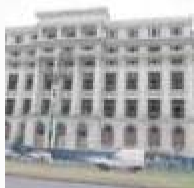

Însă faţă în faţă cu *Tribunalul* stau ruinele ridicate şi semnate pe frontispiciu cu *1989*, a ceea ce trebuie să fie *Biblioteca Naţională a României*. *Noul* ei sediu.

Deşi, deasupra clădirii, tronează o macara ţeapănă iar în subsolul clădirii sunt mii de cărţi, depozitate în condiţii foarte proaste, clădirea nu are geamuri, până de curând era vandalizată de oricine sau populată de oameni fără locuinţă.

Cam aşa arată ruinele viitoarei *Biblioteci Naţionale*[94]...

Pe afară așa...

pe dinăuntru, stiva de cărți din subsol...

[91] Un articol din 12 decembrie 2006.
[92] Monica Luisa Macovei: http://ro.wikipedia.org/wiki/Monica_Macovei.
[93] A se vedea: http://www.tmb.ro/.
[94] Pentru detalii a se vedea articolul sursă: http://www.libertatea.ro/stire/sute-de-mii-de-carti-uitate-intre-ruine-160458.html.

Tot în *Libertatea online*, nr. 3702, de joi, 19 septembrie 2002, găsim consemnat faptul, că *Guvernul României* nu mai vrea să continuie lucrările la noul sediul al *Bibliotecii Naţionale*, citām: *pentru că ar solicita o mobilizare foarte mare de resurse financiare într-o perioadă care s-ar întinde până în 2017*.

La *Bibliotecă* s-ar lucra până în 2017 iar *Tribunalul*, la care s-a muncit intens, a fost terminat în 2-3 ani şi a costat, potrivit primei locaţii citate (adică: *Libertatea online*, nr. 5245, de marţi, 12 decembrie 2006) peste 15 milioane de euro.

Domnul preşedinte Băsescu a început un speech al său, inaugural, la una dintre universităţile noastre, cu nesimţirea următoare: *avem un învăţământ mediocru*.

Dar dacă aloci bani pentru *Tribunal*, mai mult decât pentru *Cultură* şi *Învăţământ*, iar cele două clădiri puse faţă în faţă, fostul *Junior*, actualul *Tribunal* şi neactuala viitoare *Bibliotecă* (sperăm) erau tot la fel de dărâmate, iar tu construieşti numai una, nu înseamnă că vrem să avem un *învăţământ mediocru* şi *oameni neşcoliţi*, uşor de manipulat, dacă nu le construim pe amândouă?

Însă neconstruirea Bibliotecii arată că avem nevoie mai mult de puşcăriaşi decât de oameni care să muncească pentru România. Dacă nu ne place ca românii să mai locuiască în România şi vrem să mutăm România, cu totul, în Spania, în Italia sau în America, putem să continuăm pe acest ton.

Nu ne place *Biblioteca Naţională* după cum nu ne place *Catedrală mântuirii neamului*[95].

Pe acestea două le trecem în subsidiar şi încurajăm un nou sediu *Conex*, un nou sediu *Orange*, un nou sediu de bancă, un nou sediu de partid. Românii simt că, la putere, nu sunt oameni oneşti, ci interesaţi de o anumită strategie de marketing a economiei naţionale.

Noile mega-companii aduc profituri României, dar pentru cât timp? Care este targhetul lor vizavi de viitorul nostru?

Strategia noastră de dezvoltare este unidimensională, pentru că or încurajăm armata şi plecăm te miri unde să murim (ştiu, aşa cere *NATO*) sau suntem angajaţi în eforturi economice mai mult decât putem, pentru că *UE* este *o organizaţie economică*, în primul rând, şi nu *culturală* sau *religioasă*.

Vrem numai *Tribunal*? Nu cred! Cultura nu se poate face numai în mod particular, personal, ci trebuie să existe și proiecte naţionale de culturalizare a oamenilor.

---

[95] A se vedea: http://bastrix.wordpress.com/2009/06/28/catedrala-mantuirii-neamului-un-proiect-cultico-arhitectonic-monumental/.

Pe când noi nu avem un sediu proeminent al *Bibliotecii*, nu e *o tâmpenie* să speri la *o Bibliotecă online a României*, extrem de bogată, din care să accesezi, de acasă, cartea care îţi trebuie, fără să plăteşti niciun ban?

De ce cărţile sunt stocate *undeva*? De ce se ţine cu dinţii de ele? Mai ales la cărţile rare, unice? Pentru ca să nu te luminezi la minte, să nu vezi cât eşti de manipulat, cât suntem de manipulaţi.

Informaţia demontează unilateralitatea opiniei prezidenţiale. Când ai *informaţie* nu mai poţi să crezi în *oficialisme*.

Un blog transformat în *agenţie de ştiri*, ca *Altermedia*[96] spre exemplu, care e pe un format WordPress, subliniază tocmai acest lucru: *că există ştiri pe care am vrea să le auzim şi nu ni le spune nimeni, dacă noi nu avem curajul să ni le împărtăşim*.

De ce? Pentru că ni se astupă urechile cu ceea ce vor anumite centre de putere să ştim.

Însă *democratizarea reală a informaţiei* înseamnă a prezenta o opinie, opinii, cum facem noi pe bloguri, şi fiecare alege ce crede de cuviinţă. Dacă alţii îmi impun gândirea lor prin forţă, cu forţa, prin ce mai sunt eu *o fiinţă gânditoare*, care pot gândi singur ce mi se transmite?

Brendul de la ziarul *Gândul*[97], sigla lor și motoul lor, acela că *nimeni nu gândeşte pentru tine*, ne sugerează tocmai faptul că informaţia nu trebuie *ideologizată*, nu trebuie *partinizată*, calată doar pe niște interese de grup, ci trebuie să spui ceea ce crezi tu că e *adevărat*, dar să îl laşi pe om, să creadă şi el *ce este adevărat* din ceea ce tu crezi că *e adevărat*.

Democratizarea ideilor înseamnă tocmai libera înţelegere a lor, liberul acces la ele şi diversitatea opiniilor vizavi de ele.

În muncă mea teologică, eu analizez tot felul de afirmaţii ale unor oameni cât se poate de diverşi, punându-i pe toţi la un loc. Şi observ că toate ideile, pro şi contra, au un numitor comun: *exprimarea unui crez propriu al fiecăruia*.

---

[96] A se vedea: http://ro.altermedia.info/. Însă, din păcate, a început să capete tot mai multe nuanțe extremiste proiectul lor editorial.

[97] E sigla de astăzi, 1 martie 2010, de când *Gândul*, la nivel online, are o altă înfățișare. A se vedea: http://www.gandul.info/.

Un budist crede că el *are dreptate* în problemă reîncarnării, eu cred că *mântuirea este un dar al lui Dumnezeu printr-o asceză neîntreruptă*, un satanist crede că *nu există ordine*, un empirist vrea *lucruri simple* în viaţa lui şi are o experienţă numai la nivelul senzaţiilor elementare etc.

Dacă eu le judec pe toate din punctul meu de vedere nu fac decât să mă lupt de unul singur.

De ce? Pentru că experienţa mea de viaţă e alta decât a budistului sau a satanistului şi noi *nu gândim* şi *nu trăim la fel*, nu ne raportăm la fel la problema pe care o discutăm, aşa că nu ne putem aştepta să ne unim peste noapte, dintr-un foc, dacă toţi ţinem morţiş că *ideea noastră e cea mai bună*.

Raportarea onestă la celălalt e să vezi de ce este *important* ceva pentru el şi de ce i se pare *adevărată* afirmaţia lui şi să măsori gradul de implicare al acestuia în problema cu pricina.

În concluzie, *Tribunalul* e bun pentru Bucureşti, dar tot la fel de bună trebuia să fie şi *Biblioteca Naţională*, noul ei sediu, şi *Catedrala mântuirii neamului* (pe care trebuie să o facem cât mai repede, pentru că abia facem faţă în Bisericile noastre mici şi mai trebuie să mai construim o sută ca ea, ca tot Bucureştiul să poată vedea slujbă de Paşti *dinăuntrul* Bisericilor şi nu *din afara* lor), ne mai trebuie o mulţime de parcuri, cu iarbă verde şi canapele şi aer curat, ne mai trebuie o mie de tone de civilizaţie, de bun-simţ, de cuviinţă pe stradă şi acasă şi să discutăm tot mai mult unii cu alţii.

Paradigma Internet, cu toată manipularea şi violarea informaţiilor personale, care se practică din plin, este una subversivă în bine, pentru că facilitează comunicarea şi cunoaşterea reciprocă a unor oameni cât se poate de diverşi ca orientare culturală, socială, economică, religioasă.

Putem să schimbăm ceva prin munca noastră gratuită de pe saituri, bloguri, platforme intermedia, atât *în noi* cât şi *în cei care ne citesc*.

Omul ne citeşte, vede cum gândim, ce simţim...şi nu îi rămân indiferente cuvintele noastre dacă ele sunt *realiste*.

Contează să nu ne pierdem încrederea.

Să scriem mai departe, chiar dacă nimeni nu ne citeşte din prima, chiar dacă nimeni nu e de acord cu ceea ce spunem noi.

Dacă credem în ceea ce scriem, oricât de aiurea ar părea pentru alţii, atunci suntem câştigaţi şi câştigăm atenţia celor care caută, în mod onest, *păreri personale*.

Invitație la supliciul minții...și al inimii. Scrisoare deschisă pentru dumneavoastră

(Scrisoare trimisă[98] membrilor unui *Forum* ortodox din *Yahoo*[99], imediat după ce am acceptat invitația lor, venită în mod necunoscut[100], de a mă alătura grupului dialogic[101])

Că să înţelegem ceva, inevitabil, trebuie să ne facem mintea mai mare. La fel şi inima.

Dacă presupunem că nu putem lega nicio discuţie cu nimeni şi că nimeni nu ne poate înţelege, e de la sine înţeles că noi suntem *cei mai buni*, adică *cei mai singuri*.

Nu ştiu cine, de ce, până când am fost şi voi fi invitat alături de dv. Nu ştiu nimic despre dv. şi dv. nimic despre mine.

La o prima vedere ar fi trebuit să şterg mesajul de întâmpinare, dacă aş fi mers pe ideea, că dv., grupul dv., din care fac acum parte, îmi este *ostil*, chiar dacă este unul *creştin-ortodox*.

Ca webmaster a mai multor forumuri, ca preot ortodox care are ce face acasă toată ziua sau ca doctorand în Teologie, care citeşte, scrie, traduce etc., n-ar fi trebuit să intru, nu?

Nu ştiu câţi dintre dv. o fac la invitaţia altora.

În secţiunea de lincuri a dv., la dorinfather@yahoo.com, este un linc spre *Teologie pentru azi*[102], platformă pe care o conduc.

Nu ştiu câţi dintre dv. mă vor vizita. Dar eu am făcut pasul spre dv., am dorit să vă bag în seamă, să vă cunosc, să mă apropii de dv.

Şi mă aproprii de dv., deşi este un supliciu, e o greutate, după câte am pe cap, să mai stau şi cu dv. de vorba.

E un supliciu pe care mi-l asum. Condiţiile de la intrarea în forumul dv. erau acelea: 1. *să fiu creştin ortodox* şi 2. *să nu promovez ecumenismul*.

Înţeleg că prima e *de bine* dar, a două, *nu*. Adică, dacă sunt *preot ortodox*, se pare că mă aflu în *această oală* a dv., dar dacă

[98] O scrisoare editată la nivel online în data de 13 decembrie 2006.
[99] E vorba de grupul *Credința ortodoxă*, de aici: http://groups.yahoo.com/group/credinta_ortodoxa/.
[100] Fără să știu cine mi-a trimis-o.
[101] În cele din urmă s-a dovedit că grupul avea accente extremiste...lucru care nu ne-a plăcut și cu care nu am mai acceptat să interferăm în mod direct.
[102] Mă refeream la blogul nostru principal: http://bastrix.wordpress.com/.

promovez *ecumenismul* (deşi nu mi-a spus nimeni ce este *ecumenismul* din perspectiva dv.), se face că e *de rău*.

Însă, după ce am răspuns şi la exit-poll-urile dv. şi am văzut, pe ici pe colo ce scrieţi, ar trebuie cumva să vă fac şi eu *observaţii*?

Ştiu că, la prima mea *abatere*, când nu voi fi de acord cu dv.[103], voi fi invitat afară *fără jenă*, dacă acum sunt primit, între rânduri, *cu aplauze*.

Observ din prima, că am de-a face cu o comunitate rigidă, pe care eu trebuie să *mi-o asum*, dar nu ştiu cât *mă asumă* ea.

Eu sunt nevoit, ca fiind unul, să am *rigoare* pentru 400 de oameni[104], câţi sunteţi dv., dar dv., s-ar putea, să nu intraţi niciunul sau prea puţini în *rigorile* mele.

Ce să facem atunci?!

Dacă e să facem *ceea ce trebuie* să facem, excluzând aventura[105], ar trebui să îmi văd de treaba mea.

Dv. aţi rămâne cu toţii *ortodocşi*, şi fără mine, şi cu asta basta. Dar dv. vreţi să fiu şi eu aici, însă, iarăşi zic, nu ştiu pentru ce, din ce motiv şi pentru cât timp.

Dacă dv. puneţi *rigori*[106] înseamnă că nu aţi avut suplicii adevărate, lupte cu dv., ca să ieşiţi scăldaţi, în bine, din ele şi să vă fie bine.

Dacă eu pun *rigori* pe care dv. nu le puteţi accepta sau pe care nu vreţi să le acceptaţi, se numeşte că *sunt* sau *aş fi impertinent* sau, de ce nu, *mai puţin preot*, pentru că îmi permit să vă vorbesc astfel.

Însă, cu toate astea, *mă risc*. Dar *mă risc* pe nervii dv. şi pe timpul meu. Dacă îmi respectaţi timpul alocat dv., atunci vă respect şi eu[107].

Dacă nu ştiţi să îmi respectaţi timpul şi fineţea obrazului, aceea de a da curs cererii dv., înseamnă că nu avem *intenţii serioase* şi, mai bine, ne apucăm de altceva.

Vă mulţumesc pentru atenţie!

Pr. Drd. Dorin Octavian Picioruş

---

[103] Înțelesesem din prima cine sunt, care le e nivelul și ce vor.

[104] Adică să fiu un ortodox *plăcut* de toate nazurile lor.

[105] Adică încercarea de a vorbi cu oameni care nu îmi sunt proprii și nici la nivelul meu...lucru care a enervat, imediat, pe unul sau doi dintre ei.

[106] Dacă încercați să impuneți *standarde* credinței și evlaviei, le spuneam cu alte cuvinte, nu sunteți niște oameni profunzi, din punct de vedere spiritual, pentru că ați știi că fiecare are nivelul lui, în Ortodoxie, și că nu există *un singur nivel* pentru toți.

[107] Lucru care nu s-a întâmplat, bineînțeles, pentru că nivelul online al discuțiilor și al amabilității reale, între ortodocșii lui 2006, era foarte scăzut, ceea ce nu pot spune că e *mai puțin scăzut* și acum. Ei se credeau *ortodocși*, ca și alții, nu numai fără să aibă experiență ortodoxă, dar și fără să aibă minimul de decență, din asta, socială, în relații.

Intoleranța și credința noastră

Discuțiile[108] între forumiști suferă, cel mai adesea, de *intoleranţă* şi culmea, noi, creştinii ortodocşi, suntem *cei mai intoleranţi* cu cei care nu sunt *ca noi* sau nu sunt *la nivelul nostru*.

Imediat ţi se cere să fii *ca grupul lor*. Ţi se cere *să te conformezi* şi, mai niciodată, nu ţi se face surpriza de *a se conforma ţie*.

Cum am putea să fim *la fel*, dacă *nici nu ne cunoaştem*? Şi chiar dacă ne-am vedea fizic, cât ar trebui să stăm de vorba, ca să ne cunoaştem cât de cât?

Baiul vine de acolo, că cel ce te citeşte nu înţelege că tu faci un efort ca să scrii, tu, oricare, şi că nu vrei, în niciun caz, să fii deranjat interior de cel care te citeşte.

Eu citesc orice, pe oricine, fără să pun condiţii. E şi normal să fie aşa. Cel care scrie, scrie la nivelul lui, ce crede el, dacă vrei îl citeşti, dacă nu vrei nu îl citeşti. Iar dacă nu îl citeşti, tu ai de pierdut şi nu altul.

Însă a transforma cititul într-o *ideologie* şi a considera că *cine nu e ca noi e împotriva noastră*, asta e *o îngustime de minte*.

Dacă tu ai o înţelegere, un crez şi crezi cu putere în anumite valori, vorbeşte deschis despre ele şi cine le vrea, să se ralieze la ele în mod liber, fără să îi impună nimeni.

Ce are *credinţa în Dumnezeu* cu *forţa* sau cu *lovirea peste gură*, cu cuvântul, a celui care nu crede ca mine? Nimic!

Dacă *credinţă* înseamnă *iubirea mea pentru Dumnezeu*, care mă împlineşte, cum m-ar putea deranja, în mod fundamental, atât de *fundamental*, unul care nu crede şi spune numai prostii, dacă eu sunt absorbit de iubirea mea pentru Dumnezeu?

Însă intoleranţa la părerea altuia arată că nu vrem să-l auzim pe celălalt, ci vrem să-i anihilăm personalitatea, crezurile, experienţa. Dacă nu tolerăm, dacă nu admitem părerile sincere ale oamenilor, în care ei cred, nu facem altceva decât să îi oprimăm moral şi afectiv şi să ne arătăm nişte *torţionari ai spiritului*.

Credinţa ortodoxă nu admite lipsa de nobleţe sufletească, mârlănia, datul în barbă la fiecare cuvânt[109], strâmbătura feţei atunci când ne vedem cu cineva, împunsăturile de prost gust.

---

[108] Un articol din 13 decembrie 2006.

[109] Adică remarcele răutăcioase la fiecare afirmație a altuia.

Nu le admite pentru că *nu îi sunt proprii*.

Toleranță înseamnă să ştii să-l vezi pe altul şi să îl accepţi, așa cum e el, dacă vrea să vorbească sincer cu tine.

Intoleranţă înseamnă să te crezi singurul posesor al întregului adevăr în orice problemă şi să nu vezi, că tocmai iubirea şi comunicarea te fac mult mai încăpător pentru adevăr, că adevărul intră în sufletul tău pe măsură ce-i vezi mult mai profund pe oameni şi lumea în care trăim.

Suntem *intoleranţi*, în concluzie, pentru că *nu vedem frumosul din oameni*, nu vedem *micul frumos* din *marele urât* sau *marele frumos*, care mai are şi *mici pete*.

De ce ne plac oratorii sau ăia care le zic bine?

Lumea stă în fotoliu[110] şi priveşte, duminică seara, la *Altfel*[111]. Domnul Pleşu *le zice cu stil*, e incomodant pentru frugalizatorii minţii, pentru tabloidarzi, iar domnul Liiceanu ne duce în meandrele fine ale înţelegerii.

Dacă *nu ne plac* înseamnă că *ne vine să căscăm*. Dacă ne plac, înseamnă că nu mai vrem să se termine emisiunea.

Poate că e de la sine înţeles, că *îmi plac* şi nu vreau ca *Realitatea TV* să îi desfiinţeze din luna februarie a anului viitor, când, sper să nu fi înţeles prost, expiră *contractul* emisunii[112].

Ni se livrează sentimente bune, fraze geniale, umor de mare calitate şi discuţii de înaltă ţinută academică, adică *omenească*. Mai pe scurt: o emisiune *trăznet de bună*!

Tot la fel de bună e şi *Cap şi pajură*[113], fiecare cu profilul ei, unde domnul Cristian Tudor Popescu exasperează pe ascultător cu gândirea pe loc, șfichiuizantă, dură, categorică, aidoma lamei de bărbierit, când vrei să fugi[114] şi te tai de-ți curge sânge...şi domnul Emil Hurezeanu, bonom, cu zâmbet pus peste sare, care ațâță la melodia inimii şi leagă frazele cu o claritate de te dă afară din casă, dacă nu îţi place casa. Adică: *tot de bine*.

Dar mie *îmi plac* şi cei care *nu prea plac* sau îmi plac oameni care sunt total diferiţi unul de altul, pentru că fiecare are *un ceva* al lui.

Dacă domnul Gheorghe[115] (*Politică, frate*!), domnul Paler[116] şi domnul C.T. Popescu[117], mie, ca preot, nu îmi plac la *capitolul credinţei*, pentru că sunt *atei declaraţi* şi o spun cu durere, ca oameni tăioşi însă, dintr-o bucată, cu un stil zdrobitor, îmi plac la culme.

Prefer atâta gândirea cât şi credinţa, vigoarea şi delicateţea credinţei domnului Patapievici[118], care stârneşte întotdeauna

---

[110] Un articol din 13 decembrie 2006.

[111] O emisiune pe *Realitatea TV*, în care Gabriel Liiceanu discuta cu Andrei Pleșu diverse probleme sociale, culturale, filosofice, religioase...nu întotdeauna în mod *corect*, dar, cel mai adesea, *plăcut*...

[112] Dar a fost desființată, pentru că nu...a făcut rating. A durat doar un sezon.

[113] Tot pe *Realitatea TV*, în care Emil Hurezeanu îl avea invitat pe Cristian Tudor Popescu, emisiune care a durat mai mult decât prima.

[114] Când ești pe fugă, când te grăbești...și te bărbierești în grabă...

[115] Andrei Gheorghe: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Gheorghe.

[116] Octavian Paler. Un blog in memoriam: http://octavianpaler.ro/.

[117] Cristian Tudor Popescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_Tudor_Popescu.

[118] Horia Roman Patapievici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Horia-Roman_Patapievici.

repulsie celor care nu pot fi *elite culturale*, pentru că nu s-au construit deloc, în niciun fel sau nu au făcut-o sistematic ca el.

În *Idei în dialog*[119] se pune ultimul, pe pagină de final, cu un articol de fiecare data percutant şi asta înseamnă *modestie*[120].

Respect statul jos, pe scaun, de atâtea ore al domnului Dan Diaconescu[121] de la *OTV* şi răbdarea lui cu fiecare invitat.

Respect delicateţea şi modestia doamnei Mociorniţa[122] şi discursul ei *autentic feminin* (nu *feminist*), care e o încantare.

Respect discursul închegat şi plin de miez, un regal, al istoricilor Alex Mihai Stoenescu[123] şi Adrian Cioroianu[124], locvacitatea domnului Pruteanu[125] şi a domnului Adrian Păunescu[126], discursul amplu şi cu zeci de nume şi date al domnului Vadim[127], dar şi discursul mai rudimentar, dar plin de prospeţime teologică, de multe ori, al domnului Becali[128] sau tenacitatea domnului Vanghelie[129].

Respect, stimez, iubesc muţi oratori, vorbitori, comentatori, scriitori, preoţi, artişti, actori, pentru care ar trebui să stau ore întregi, ca să spun ce cred despre fiecare.

Însă îmi plac şi ne plac oratorii autentici tocmai pentru că ajung la inima noastră, ne dau detalii despre ei, despre viaţă, pentru că, în definitiv, ne place *autenticitatea* vieţii şi a experienţei.

Talk-show-urile sunt gustate de mai toţi pentru că sunt *life*, pentru că au o doză ridicată de imprevizibilitate, pentru că aşteptăm spontaneitatea, neprevăzutul.

În video chatul de la *Realitatea TV*, unde internetiștii fac, împreună cu moderatorul, o emisiune privată, se vede rolul

---

119 A se vedea saitul revistei: http://www.ideiindialog.ro/.

120 Între timp, părerea mea despre domnul Patapievici a început să aibă *pete* tot mai consistente, din păcate.

121 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Diaconescu.

122 Marie Rose Mociornița. Găsiți aici un interviu al său dat Mihaelei Spineanu: http://atelier.liternet.ro/articol/2094/Mihaela-Spineanu-Marie-Rose-Mociornita/Marie-Rose-Mociornita-Salt-in-timp-intre-doua-Romanii.html.

123 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alex_Mihai_Stoenescu. Opera sa literară, din ultimul timp, e copleșitoare, atâta timp cât, după reeditarea celor 4 sau 5 volume dedicate loviturilor de stat din România, a început să editeze tomuri mari cu situația din România, din primii ani de după revoluția din 1989.

Ceea ce a făcut domnul Stoenescu e uluitor de important pentru contemporaneitate și, mai ales, pentru viitorime.

A se vedea: http://www.librarie.net/autor/10527/alex-mihai-stoenescu.

124 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Cioroianu.

125 George Mihail Pruteanu: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Pruteanu.

126 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_P%C4%83unescu.

127 Corneliu Vadim Tudor: http://ro.wikipedia.org/wiki/Corneliu_Vadim_Tudor.

128 George Becali: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Becali.

129 Marian Vanghelie.

determinant al *neprevăzutului*. Ei nu ştiu *cine* îi vede şi nici nu ştiu *ce* vor fi întrebaţi.

Însă întrebările noastre şi ale moderatorului fac emisiunea. Implicarea celor două părţi, a publicului privat şi a moderatorului, *scot* din invitat întrebările.

Astfel, dacă oratorii ne ştiu întrebările[130], dacă ni le intuiesc şi vorbesc despre ele, dacă ne dau nişte răspunsuri, noi stăm cu gura căscata la ei şi îi ascultăm.

Însă oratorii c*orecţi* cu noi şi cu ei, care ne spun tranşant lucrurile[131], care se consumă pentru noi, aceia sunt *iubiţii publicului*.

Problemă e: *ce facem noi pentru oratori*?

Dacă îi cinstim, dacă îi elogiem, dacă le facem viaţa mai uşoară arătăm că suntem *demni* să ne vorbească. Dacă ne împărtăşesc experienţele lor *pe gratis* iar noi beneficiem de ele, nu ar fi tot la fel de corect ca şi noi *să le urmăm exemplul*?

Îmi place să felicit oamenii şi să le mulţumesc pentru binele pe care îl fac altora. E normal să fii recunoscător cu cei care te crează şi îţi susţin moralul.

[130] Dacă știu să răspundă la ele.
[131] Care ne dau răspunsuri tranșante la întrebările noastre.

A vorbi despre minuni vii

Protosinghelul Savatie Baștovoi[132]

Dacă discutăm[133] persoana Fericitului Savatie Baştovoi[134], avem în faţă o minune, care umblă printre noi şi ştie – lucru

[132] Fotografia este *cf.* : http://bastrix.files.wordpress.com/2007/03/father-savatie.jpg.

[133] Articol editat la nivel online pe data de 14 decembrie 2006, inițial scris pe forumul Schitului Darvari din București.

Era vorba despre o secțiune care se numea, parcă, *Părinți duhovnicești contemporani* iar noi l-am numit aici pe Părintele Savatie Baștovoi *Fericit*, în sensul de *un om cu experiență mistică*, la fel cum îi creditãm și pe alți nevoitori amintiți sau nu aici, mireni sau monahi, pe care îi cunoaștem sau de care auzim sau despre care citim...

esenţial de ştiut – să vorbească ca noi, pentru că are mintea unui tânăr postdecembrist şi postmodern, care ştie să se adapteze la situaţie, la oameni.

Cărţile Sfinţiei sale se vând nu pentru că sunt *mici* şi se cumpără, nu pentru că sunt *facile*, ci pentru că sunt *altfel* decât ale Fericiţilor Părinţi români trăitori în secolul al XX-lea.

Un tânăr care ascultă hip-hop şi ştie să dracuie în câteva limbi, va găsi *discursul teologic* al Fericitului Cleopa[135], al Fericitului Teofil[136] sau al Fericitului Arsenie[137] de la Techirghiol *mai prăfuit*, mult mai *impropriu* lui, decât cuvintele Fericitului Savatie, care uimeşte prin pocăinţa lui copleşitoare, prin rapiditatea cu care a ajuns pe nişte culmi neajunse de alţii, prin rapiditatea cu care ştie să dea raspunsuri clare la nişte probleme neclare şi, mai ales, prin faptul că e un *fost poet*, care ştie să fie *un Părinte actual* al Bisericii.

Asta nu înseamnă că pe ceilalţi Fericiţi Părinţi nu au cine să-i citească. Există un public pentru fiecare, cum există un talk-show pentru fiecare.

Părintele nostru atinge probleme spinoase în cărţile sale.

Vorbeşte despre artă, ateism, probleme ale tinerilor, despre bucurie şi necădere în deznădejde, face exegeze cuceritoare le Scriptură şi Părinţi, ştie să fie acid dar şi reţinut, este concis dar şi impunător. Este iubit frenetic şi contestat frenetic.

Dacă eu fac parte dintre cei care îl iubesc şi îl cinstesc mult, sunt şi dintre aceea care îl fac *un impostor*, *un nebun* sau *un şarlatan.*

El enervează. Şi are şi de ce.

El enervează pe teologii de profesie pentru că este *teodidact*, adică *învăţat de Dumnezeu*.

Însă Părintele Savatie, în ciuda bucuriei și a amabilității duhovnicești pe care am manifestat-o față de sine...s-a arătat într-un mod...*necuvenit*...ca să nu mai lungim vorba...spusă și altă dată.

Ba chiar a motivat faptul, că e *reticent* față de noi...pentru că l-am declarat *Fericit*. Însă ar fi trebuti să se uite la stofa omului, care i se adresează, dacă tot înțelege cum stă treaba cu...*nevoitorii ortodocși*, nu?!...

Oamenii trebuie înțeleși la modul *personal* și nu *colectivist*, pentru că tot la fel l-am înțeles și noi: raportându-ne *personal* la sine.

Iar în forumul amintit am continuat o discuție deja găsită...și nu noi am inițiat-o...vrând să atragem atenția, subtil, despre cum ar trebui să scriem despre cineva...pe care zicem că *îl cunoaștem*...sau *îl înțelegem*...

134 Aici găsiți blogul său: http://savatie.wordpress.com/.

135 Cleopa Ilie: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cleopa_Ilie.

136 Teofil Părăian: http://ro.orthodoxwiki.org/Teofil_%28P%C4%83r%C4%83ian%29.

137 Arsenie Papacioc: http://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Papacioc.

El enervează pentru că tinerii îl gustă, îi gustă opera teologică şi devin mai tranşanţi cu neregulile oamenilor Bisericii, oricare ar fi ei[138].

El enervează pentru că îndeamnă la citire şi la renunţare la vicii, la asceză şi bun simţ.

El enerveza pentru că e un om duhovnicesc iar mulţi cred că îl înţeleg, dar sunt prea departe de el[139].

Nu, pe mine nu mă enervează el, ci mă bucură![140] Aş vrea să avem vreo 21 de milioane de-ale Savatie în ţară şi nu aş fi nici atunci enervat.

Când ne nerveaza ceva, cred că trebuie să ne gândim ce e în neregulă cu noi. E bine să luăm atitudini faţă de rău, de păcat, însă să ne cercetăm bine asupra faptului, cât de mult acele lucruri pe care le detestăm sunt *şi în noi*.

Vă invit *nu doar să postăţi* textele sale sau ale altor Părinţi ci *să le şi comentaţi*!

Prin faptul că le postaţi opera aici arătaţi că *îi știți*. Cât de mult însă *îi şi înţelegeţi*?!

Despre asta aş vrea să citesc pe forumul Sfintei Mănăstiri Darvari. Şi despre asta, iubiților![141]...

---

[138] Numai că acum au devenit, mulți dintre acești tineri și cei mai în vârstă, din păcate *nesimțit de atenți* cu neregulile Bisericii, trecând de la la *extrema călduță* la *extrema țipătoare*...dar niciodată la nevoință, bun simț, teologie, cultură, frumusețe, echilibru...

[139] Lucru pe care i l-am repetat, de mai multe ori, la nivel online. Uneori, încurci prietenii cu impostorii...însă, cu timpul, înțelegi, cu harul lui Dumnezeu, cine sunt cei care te iubesc și cine sunt cei care fac bani cu tine sau după urma ta.

[140] Acela de atunci, da...Nu și cel de acum, care nu s-a lămurit încă, de câțiva ani încoace, despre ce s-a petrecut cu sine, de când a plecat din România, acasă, în Republica Moldova.

[141] Însă, despre înțelegere *mai deloc*...Numai lauda contează, aruncarea cu texte, oricum și în oricine și, mai puțin, experiența sau...rușinea că ești depistat ca *șarlatan*, de cei care chiar și înțeleg, ceea ce tu editezi la nivel online...

Anonimii (cunoscuți de prea mulți...și numai de noi nu?!) de la *Război întru Cuvânt* (a se vedea: http://www.razbointrucuvant.ro/) au fost unii dintre postatorii de texte, cu duiumul, de pe Forumul Schitului Darvari, acum desființat și ei sunt paradigma vie a faptului care se petrecea acolo.

Au venit în 2007 la nivel online, pe *WordPress*, după ce subliniasem fariseismul și precaritatea teologică a multora care scriau acolo, și de atunci până astăzi ei dau paste copy pe textul Sfântului, îl pun la ei, îl subliniază în culori...și par *înțelegători* și *iubitori* de Sfinți și nu niște *pierde vară*, care se dau de *Sfinți*.

Însă problema e aceasta: cine iubește pe Sfinți poate să îi și explice, pe măsura lui. Dacă nu poți...nu ești *nimic*, nici măcar *om duhovnicesc închipuit*. Însă, la nivel online, comunitatea ortodoxă e încă prea imatură ca să înțeleagă prea bine diferența dintre *amatorismul pueril* și *înțelepciunea duhovnicească și teologică*, care nu poate fi mimată și nici plagiată.

Frate Ciprian[142], (probabil că *Cip* e o prescurtare de la *Ciprian*), răspunsul dv. e unul pseudo-clasic.

Era unul dintre răspunsurile *aşteptate*[143] la o astfel de declaraţie publică, de iubire şi de respect duhovnicesc către un Părinte al Bisericii[144].

Ca şi dv. *ştiam* acest răspuns[145]. Numai că iubirea noastră nu trebuie să fie *amânată după moarte*, dacă suntem încredinţaţi de sfinţenia şi de harul lui Dumnezeu din cineva.

Dacă dv. aveţi o soţie sau veţi avea, o veţi iubi *acum* sau *după moarte*? Răspunsul cel mai probabil este că o iubiţi *acum* şi *după moarte*.

Tot la fel trebuie să stea treaba şi cu iubirea noastră faţă de cineva, cu respectul faţă de cineva, cu recunoştinţă vie faţă de cineva pe care îl iubim.

Numai că, dacă nu iubim un Sfânt pe care îl cunoaştem şi îl recunoaştem încă de acum, de când e cu noi, îl vom cinsti după moarte (dacă *îl vom cinsti*), dar nu vom avea faţă de el îndrăzneala pe care am fi avut-o, dacă am fi fost într-o mare intimitate cu el, încă din viaţa asta.

Oamenii pot cădea. Oameni foarte Sfinţi se pot pierde. Ştim asta.

Dar *frica de a nu cădea cineva* nu are nimic de-a face cu noi. Dumnezeu Îşi face Sfinţii *să stea*[146]. Noi putem numai *să îi iubim* şi *să învăţam* de la ei.

E *o grijă eterodoxă*, *un gând demonic* mai pe şleau, să te temi să iubeşti sau să cinstești pe cineva, de frică să nu devină altceva peste un timp şi să căzi tu de fraier.

---

[142] Un articole editat la nivel online pe 14 decembrie 2006, inițial fiind un răspuns în forumul Schitului Darvari din Bucureşti, scris în același an și la aceeași secțiune, ca și articolul precedent.

[143] Sunt ironic. *Adică da, mă așteptam să nu fiți chibzuiți...și să arătați cât de puține lucruri înțelegeți dintr-un discuție cu un alt confrate ortodox*.

[144] Cu referire la Părintele Savatie Baştovoi, pe care îl puseseră la *Părinți duhovnicești contemporani*, dar, pe care, paradoxal, nu îl creditau drept *om duhovnicesc*, indicat de noi prin apelativul *Fericitul*.

[145] Care era *răspunsul* lor? Era unul de împrumut: *numai după moarte știm că cineva e Sfânt*. Însă acest răspuns nu e unul *tradițional ortodox*, pentru că *nu toți*, de pe fața pământului, nu înțeleg că unul e *Sfânt* încă din timpul vieții lui. Unii înțeleg...și tocmai de aceea îi respectă, îi iubesc, îi ajută și le păstrează opera și memoria Sfinților pe lângă care au stat și prin care au crescut duhovnicește.

[146] Să rămână întru virtute și sfințenie pentru toată viața.

Eu cred că trebuie să îi iubim pe oamenii duhovniceşti ai zilelor noastre şi să le-o arătăm în mod efectiv. Să îi sprijinim prin iubirea, fidelitatea şi cuvântul nostru, pentru ca ei să nu se piardă şi noi să ne salvăm din moartea păcatului.

Eu cred că dv. aveţi *o problemă cu iubirea*. Ori sunteţi iubit prea puţin, ori credeţi că iubirea şi respectul trebuie să fie tacite, spuse în şoaptă sau după moarte.

Dacă iubiţi pe cineva, spuneţi-i-o *acum* dar şi *după moarte*!

Nu lăsaţi timpul pe lângă dv., pentru ca să aveţi oameni care să va iubească şi pe dv.

Aveţi oameni care vă iubesc, după cum îi iubiţi și dv.? Iubiţi pe cineva *mai mult* decât pe dv.?

Sunt întrebări la care trebuie să reflectăm adânc.

Mulţumesc pentru apelul de primire şi ne vom mai scrie, cu siguranţă.

Iubirea se exprimă și prin cuvinte

Părintele Savatie[147] nici nu îşi doreşte şi nici nu trebuie să îşi dorească să se numească *Fericit*.

Oamenii Sfinţi plonjează *în smerenie* şi nu în *cuvinte mari* despre ei înşişi domnule/doamnă dragă.

Cum nu ştiu ce înseamnă *altrix* sau dacă sunteţi *bărbat* sau *femeie*, mi-e cam greu să mă descurc cu personalizarea dv.

Fie şi aşa, trebuie să va spun, că *cinstire* înseamnă *iubire*.

A cinsti pe cineva înseamnă *a-ţi spune ce ai în prisosul inimii faţă de el*. Dacă dv. spuneţi un nume drag dv. altcuiva, şi dacă celălalt nu îl receptează cum se cuvine, vă doare inima că acest lucru nu s-a întâmplat.

Dacă se întâmplă asta, înseamnă că *vă pasă* de acel *cineva* pe care îl iubiţi dar şi de *numele* pe care îl pronunţaţi şi care reprezintă *pe cineva*.

Numele nu este folosit în disparitate[148] cu *persoana*.

Numele indică *persoana* pe care o iubim şi cum ne raportăm la ea în cuvinte ţine de iubirea noastră.

Nu putem să venim la cineva iubit cu orice cuvinte. Trebuie să ştim să ne punem *iubirea în cuvinte*, adică *inima în cuvinte*.

---

[147] Articol editat la nivel online pe data de 14 decembrie 2006, fiind, în mod inițial, scris pe forumul Schitului Darvari din București, acum desființat și la aceeași secțiune, ca și cele două articole anterioare.

[148] Făcând abstracție față de persoana care îl poartă.

Botez și Euharistie. O scrisoare privată către un masterand romano-catolic

Vă mulțumesc[149] pentru promptitudinea cu care ne-aţi răspuns şi aţi demarat dialogul nostru.

Vom începe răspunsul nostru cu Sfântul Botez[150].

1. Din punct de vedere *oficial*[151], e adevărat, noi recunoaştem Botezul catolic[152] ca *unul valid*, numai în măsură în care fostul credincios catolic găseşte în Biserica Ortodoxă întreaga sfinţenie, deplinătatea harului.

El *devine valid*[153] prin convertirea sa la Ortodoxie şi prin primirea Tainei Sfintei Mirungeri şi a Sfintei Împărtăşanii.

În manualele noastre sau în scrieri teologice diverse, scrise cu tendinţe ecumeniste[154], în care se diluează punctul de vedere ortodox, apare de multe ori afirmaţia că *Botezul catolic este valid*, că *e primit ca valid*, şi că *i se administrează creştinului nou-convertit doar Mirungerea şi Sfântă Euharistie*.

Însă un *preot tradiţionalist*[155] ca mine sau marea masă a creştinilor ortodocşi cu aplecare asupra evlaviei ortodoxe, gândeşte primirea unui credincios catolic la Ortodoxie, ca o trecere de la *erezie* la *adevărul deplin*.

Până prin anii 60 ai secolului trecut, există în *Molitfelnicul* ortodox o ierurgie, prin care cel care trecea de la catolicism la ortodoxie se lepăda de ereziile gândirii teologice catolice, se dezbăra de ele[156].

În faţa acelei ierurgii, fostul catolic apărea drept *un catehumen* şi nu un credincios *botezat valid*. El o lua, în mod practic, de la zero. Era o dezicere publică de catolicism, de care îi părea rău şi recunoştea că a fost până acum în *necredinţă*.

---

[149] Scrisoarea a fost editată la nivel online pe data de 14 decembrie 2006.
Nu am aflat niciodată până acum, dacă această persoană, căreia i-am răspuns, *există* conform datelor prezentate mie sau doar e una *fictivă*, *creată* doar pentru...*a fi tras de limbă*.

[150] I-am răspuns, în mod punctual, la întrebările sale trimise mie prin email.

[151] Adică la nivelul declarațiilor făcute, la nivel înalt, de către ierarhia Bisericii Ortodoxe Române.

[152] Făcut în Biserica Romano-Catolică.

[153] Adică nu îl mai repetăm dacă fostul *romano-catolic* devine *creștin ortodox*.

[154] Adică, care relativizează învățătura de credință ortodoxă.

[155] Care nu îmi place să minimalizez dogmele, canoanele, cultul, Părinții și Tradiția Bisericii Ortodoxe, în cunoştință de cauză, adică *cu obstinație*, Tradiția spunând *una* și eu *alta*.

[156] Este o eroare îndepărtarea ei din Molitfelnic și o anulare a raportării noastre eclesiale reale față de cei care se convertesc de la *romano-catolicism* la *Ortodoxie*.

Din cauza relaţiilor ecumenice[157] avansate cu Biserica Romano-Catolică însă, Biserică Ortodoxă Română a renunţat la această ierurgie, a scos-o din uz, mulţi dintre preoţii ortodocşi tradiţionalişti având reacţii vehemente la această atitudine sinodală.

Aşa că în noile *Molitfelnice* nu mai există această slujbă şi noi administrăm Sfânta Mirungere şi Sfânta Împărtăşanie celor care vin din catolicism fără ai reboteza.

Mulţi părinţi ortodocşi însă rebotează pe foştii romano-catolici, nefiind de acord cu prevederea sinodală.

2. Cei doi părinţi vizaţi[158] au cunoştinţă despre cum se face *Missa* romană[159]. Însă ei se pronunţa ca apărători ai credinţei ortodoxe, a credinţei lor, apărând o Sfântă Liturghie (de fapt 3, după cum ştiţi), aşa cum au ajuns până la ei.

Când un ortodox nu acceptă *Liturghia catolică* sau pe cea *greco-catolică*, nu se uită la *forma* pe care o au acum.

Chiar dacă aţi adopta una, o Liturghie, care să fie identică cu a noastră, nu vor accepta intercomuniunea cu credincioşi romano-catolici, din cauză că ortodocşii văd adevărata şi deplina Biserică în *Biserica Ortodoxă* ecumenică, universală.

Noi mărturisim şi credem că Biserica Romano-Catolică a căzut din har, odată ce s-a despărţit, la 1054, de trupul Bisericii lui Hristos, fapt pentru care a căzut în erezii care mai de care mai grave. După 1054 nu mai vedem în Biserica Catolică nici *har*, nici *Sfinţi*, nici *Sfinte Moaşte* şi nici *mântuire*.

Aşa se face că Biserica Romano-Catolică nu ne acceptă Sfinţii de după schismă, ştiţi prea bine asta, şi nici noi pe cei pe care ea îi declară *sfinţi*.

Reticenţa pe care un creştin ortodox, luminat la minte, cunoscător al Sfinţilor Părinţi, o are faţă de Biserica Catolică, este aidoma cu relaţia, deloc *agreabilă*, dintre Biserica Catolică şi Bisericile Reformei şi cele neoprotestante.

Şi e normal să nu-i acceptăm reciproc pe cei care îi recunoaştem ca *Sfinţi*, atâta timp cât ce spunea Sfântul Simeon Noul Teolog şi Sfântul Grigorie Palama despre vederea lui Dumnezeu şi harul necreat nu sunt acceptate de Toma de Aquino sau poziţia profund ortodoxă a Sfântului Marcu al Efesului faţă de Sinodul, fals-unionist, de la Ferara-Florenţa, contrastează cu

[157] A discuțiilor interreligioase între Biserica Ortodoxă și Biserica Romano Catolică.
[158] M-a întrebat despre doi (dacă îmi aduc bine aminte) părinți ortodocși contemporani și despre poziția lor vizavi de cultul romano-catolic. De aici au început suspiciunile mele asupra faptului că interlocutorul meu nu este întocmai...cine spune că este.
[159] Liturghia romano-catolică.

poziţia romano-catolică despre primat, purgatoriu, mântuire, sfinţenie, mariologie etc.

La o eventuală întoarcere a romano-catolicismului, prin pocăinţă, în Biserica lui Hristos, în Biserica Ortodoxă, Biserica, strânsă sinodal, ar putea consfinţi ca *recepte* Liturghiile romane, pentru că ceea ce le valideaza este *harul lui Dumnezeu* şi nu *forma* lor.

Ştiţi, desigur, cât de simple erau Liturghiile creştine în primul mileniu creştin şi cât de aproape este Liturghia romană, actuală, pe care am văzut-o aici, la Bărăția[160], lângă noi, ca simplitate, de *simplitatea liturgică* a primului mileniu.

Liturghia ortodoxă s-a îmbogăţit continuu, pe când Liturghia catolică postvaticaniană[161] a devenit tot mai simplă.

Gust simplitatea Liturghiei dv., simplitatea veşmintelor, tăcerea oamenilor la rugăciune, însă simt duhovniceşte, în inima mea, la Liturghiile dv., că nu există harul Sfântului Duh acolo, ci un mare gol, un gol plin de desfrânare fină şi cutezanţă, de demonism şi apostazie cruntă.

Mă doare nespus de mult, domnule Claudiu (nu ştiu dacă pot fi crezut), lipsa de împlinire duhovnicescă şi lipsa de bucurie reală, bucurie duhovnicească pe care nu am întâlnit-o în slujbele dv. şi la oamenii dv. pe care i-am întâlnit.

Şi cred că nu e *o simplă părere*, ci e o repercusiune a teologie dv. raţionaliste, simplificatoare, care nu mai are paradoxuri, dileme, căutarea fervență a harului dumnezeiesc, pentru că nu mai simţiţi harul lui Dumnezeu, care să vă coboare în smerenie, în sfinţenie.

Noi v-am dat un răspuns sincer, din experienţa noastră şi ca o chintesenţă a ceea ce cred preoţii şi credincioşii conştienţi de *ceea ce crede Ortodoxia*.

Dacă veţi merge la neştiutorii noştri ortodocşi e jale mare, pentru că ei nu văd o mare diferenţă între *ortodocşi* şi *catolici* sau între *noi* şi *păgâni*.

E o harababură imensă în domeniul cunoaşterii teologice, foarte mulţi sunt habotnici, răi, răzbunători pe dv., numai pentru că *nu sunteţi ca ei* şi, probabil, că aţi avut ocazia să va îndurereze în stil mare.

---

[160] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Biserica_B%C4%83r%C4%83%C5%A3ia_din_Bucure%C5%9Fti.

[161] Ne referim la Vatican II.

Şi acum, prima mea întrebare față de dv.: credeţi că păstrează sau a mai păstrat ceva Biserica Ortodoxă din *simplitatea* evanghelică şi medievală a *Bisericii una*?

C.T.Popescu[162] *şi Emil Hurezeanu, când am devenit turtă dulce (14 decembrie 2006)*

Se vor despărți cei doi[163]: Cristian Tudor Popescu şi Emil Hurezeanu. Vom pierde un alt talk-show extraordinar[164].

În loc *să se bată* astăzi, Băsescu[165] şi Tăriceanu[166], ne-au făcut turtă dulce la UE.

Vom scrie cu litere mici[167].

cei doi consumă cherosenul degeaba, adică preşedintele şi premierul. cei doi nu au devenit *tablouri*.

nu s-a schimbat...dar Băsescu s-a schimbat la coafură.

Nu sunt nici nostalgic şi nici cinic, ci mă uit cu detaşare, cu racela, la Băsescu de atunci, spune Popescu.

Ce am văzut?

Băsescu nu a demonstrat nimic.

Băsescu nu a răspuns la întrebarea *de ce s-a retras Stolojan*[168].

a minţit cu tupeu[169]

ne-a livrat o serie de referinţe la atacurile psd[170], unele reale, dar altele discutabile

nu ştim dacă stenogramele au fost adevărate, demonstrate, demonstrabile...

Popescu a fost *inginer*, iar Băsescu *nu a fost logic*

băsescu, cu tehnicitate, cu talent de tehnician a eludat şi eludează logica

a mizat pe orizontul de aşteptare negativ la adresa psd

el a livrat *acuze* şi a câştigat împotriva psd

popescu a primit 500 de postări la ziar[171], pentru că l-a atacat pe băsescu

---

[162] Cristian Tudor Popescu.

[163] Un articol din 14 decembrie 2006.

Acest articol reprezintă prima noastre încercare, la nivel online, a transmiterii live, pe scurt, a unei emisiuni abia terminate. Adică în timp ce vedeam emisiunea scriam...și publicam, după aceea, articolul.

[164] La posibilitățile, foarte, foarte *reduse*, ale României (cum vine asta?!) de a da *discuții de calitate* la nivel televizual. Oare chiar așa să fie, să nu existe oameni, care să vorbească, *mult* și *bine*, pentru TV?!!...

[165] Traian Băsescu, președintele României: http://www.basescu.ro/.

[166] Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, premierul României: http://ro.wikipedia.org/wiki/C%C4%83lin_Popescu-T%C4%83riceanu.

[167] Ca să putem să scriem mai repede, în timp ce priveam emisiunea...

[168] Theodor Dumitru Stolojan: http://ro.wikipedia.org/wiki/Theodor_Stolojan. De ce nu a mai candidat la președinție?

[169] Și Băsescu și Stolojan.

[170] Partidul Social Democrat.

[171] Comentarii negative la adresa sa și pozitive la adresa președintelui Băsescu.

dar el nu-i făcuse nimic lui băsescu

băsescu e *un animal politic eficient*, câştigă peste tot, dar nu demonstrează, şi în realitate, talentul său pentru politică

se promovează excesiv de mult, poate câştiga şi în 2009 alegerile[172], dar nu dă *răspunsuri esenţiale*

nu are arme logice[173]

politică nu are morală[174]

politicienii au o morală *a efectelor* şi nu *a intenţiilor*

Băsescu l-a înlocuit pe Stolojan, a folosit ocazia, poate că l-a şantajat, dar adevărul nu l-am aflat.

Popescu nu renunţă la hobbyul de a gândi.

un autor francez: criminalul ucide pe cine are de ucis, realizează crima, şterge urmele şi se blochează în lift. Poliţia nu îl prinde, pentru că se petrec alte crime. Însă e arestat pentru crime nefăcute de el.

băsescu a câştigat *fără logică* împotriva lui năstase[175]

nici prin *logică* şi nici prin *corectitudine* a câştigat alegerile băsescu

e o victorie că *a ieşit* băsescu?

mijloacele victoriei lui băsescu nu sunt *utile* pentru românia

băsescu nu a devenit un preşedinte *al tuturor românilor*. el este preşedintele *unora*[176]...

{publicitate}

Discuţia este despre cei doi ani de guvernare basesciană şi despre modul cum şi-a minţit alegătorii.

tensiuni în coaliţie mai mult decât între *coaliţie* şi *opoziţie*

marii conducători ai istoriei şi-au câştigat cum au putut coroană, dar...au câştigat-o omorând şi minţind

chiar dacă băsescu a fost *un războinic singuratic* la început, autentic, chiar s-a batut cu psd însă, după câştig, nu a uitat că *a fost războinic*[177]

băsescu a fost *războinic* fără să fie *constructor*[178]

---

[172] Şi le-a câştigat şi a doua oară...dar nu pe cinste...
[173] Traian Băsescu.
[174] Pentru că mulţi dintre politicieni nu au conştiinţă...
[175] Adrian Năstase, contracandidatul lui Traian Băsescu la primele alegeri prezindeţiale, pe care Băsescu le-a câştigat.
A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_N%C4%83stase.
[176] La fel au stat treburile şi în cazul obţinerii celui de al doilea mandat prezidenţial. Traian Băsescu a avut un infim număr de voturi în faţa contracandidatului său: Mircea Geoană.
[177] Adică s-a răzbunat pe contracandidaţii săi politici.

el trebuia să îşi folosească forţa pentru opoziţie, nu pentru coaliţie[179]

vadim[180] e flancat de becali[181], geoană[182] e soft pentru băsescu[183], tăriceanu[184] e anti-luptător şi în pragul unui eşec

lumea e pe placul lui băsescu şi mănâncă turtă dulce la bruxelles

nu ne place turtă dulce ci plecăm afară

tinerii pleacă din românia şi după aderare[185] vom pleca şi mai mulţi

am criticat mereu pe geoană dar acum se antrenează bine politic

geoană dovedeşte că *politica e meserie*

însă geoană trebuie să dovedească *că câştigă*

geoană face un efort european

a început să devină un *politician european* domnul geoană

geoană nu s-a mai bazat pe instinct, deschisul pulovarului, cu pusul picioarelor pe masă, ci a devenit *european*

geoană se îndreaptă spre occident

popescu e reacţionar. i-a spus lui tucă[186] că luptă pentru capitalism...

întâlnire de gradul 3[187], al lui spielberg[188]

schimbare de subtext

popescu nu ştie unde e *acasă*, în afară de *acasă*[189]

{publicitate}

ştim să avem *şarm*? ştim să avem *minte* pentru *oameni cu stil*?

ştim să fim de *persil*[190]?

capitalismul o să vină şi la noi

dăm mâna peste turtă dulce

---

178 Fără să unească în jurul său forţele politice din România.
179 Coaliţia cu care a guvernat.
180 Vadim Tudor.
181 George Becali.
182 Mircea Geoană.
183 Traian Băsescu.
184 Călin Popescu-Tăriceanu.
185 După 1 ianuarie 2007.
186 Marius Tucă: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marius_Tuc%C4%83.
187 Aici pentru întreaga sa operă cinematografică: http://www.imdb.com/name/nm0000229/.
188 Steven Allan Spielberg: http://ro.wikipedia.org/wiki/Steven_Spielberg.
189 În propria sa casă.
190 Un detergent la modă pe atunci: http://www.cumparaieftin.ro/userfiles/poze_produse/Supermarket/persil_automat_sensitive_plus_aloevera_1.jpg.

de ce *turtă dulce*?
de ce zâmbim?
de ce nu mai vrem în *europa*?
e un accident *stupid*, cu doi *băieţi inapţi*?
turta era dinainte
băsescu nu mănâncă *turtă dulce*, ci *o apără*
vom lupta până la unul, pentru că la unu e masa: expresie comunistă
popescu candidează la preşedenţie? Nu!...
popescu întreabă: nu *mâncaţi* din românia, domnule băsescu, dar *beţi* din românia?
momentul virtual
aţi fost şantajat?
popescu râde şi ar fi vrut o bucată de turtă dulce
nu mai prind frazele la masă
o ştire mai bună: cei care au migrat au dat răspunsuri afaceriste. cei care nu au fost în afară nu şi-ar risca banii într-o investiţie
17 ani, tot ce am văzut, toate *pedeserismele*[191] anterioare au trecut
frică a rămas în urmă
politicienii ne-au ţinut pe loc timp de 17 ani
am fost vulnerabili la demagogie[192]
puneam botul la *linişte* şi la *pacifismul de tablă*
regimurilor anterioare...malformaţii...
să încercam să fim tot la fel de curajoşi ca cei plecaţi în afară, să luptăm cu propriile mijloace
francezul ştie germana...glume
popescu mulţumeşte că este între primii 10 jurnalişti votaţi de public şi cititori
nu va veni în semn de protest
la mulţi ani!
un crăciun liniştit şi zile senine
va veni *Khol*[193] în loc de *popescu*[194]
noapte bună!
trebuie să ştii câte cuvinte trebuie să spui pentru adevăr
la OTV e domnul Becali[195] şi ÎPS Pimen[196]...

---

[191] Toate fricile inoculate în noi de Partisul Social Democrat, detestat pentru oligarhismul său. De aici *pedeserisme*.
[192] Adică ne-au plăcut şi am ales demagogii...care n-au făcut nimic pentru România.
[193] Helmut Josef Michael Kohl: http://ro.wikipedia.org/wiki/Helmut_Kohl.
[194] Cristian Tudor Popescu. D-l Hurezeanu i-a luat un interviu cancelarului german, în cadrul acestui talk show, în emisiunea ulterioară, în locul emisiunii regulare cu d-l Cristian Tudor Popescu.

În *Libertatea* de astăzi[197], 16 decembrie 2006, la rubrica *Actualitate* (se observă *nuanţa*, nu?!), îl găsim iarăşi denigrat pe părintele Daniel Corogeanu[198] într-un mod incalificabil şi se observă predilecţia contribuabililor la articol pentru a denigra zona Moldovei.

Se apropie sărbătorile şi trebuie să ni se arate cât de *răi* şi *neghiobi* sunt *preoţii*, dar şi toţi cei care sunt mai *de-o doftă* pe lumea asta.

Aşteptăm *Legea cultelor*[199] şi interdicţia de a batjocori însemnele religioase şi slujbele religioase.

PRO TV-ul, prin emisiunile de odinioară, ale lui Florin Călinescu[200] şi ale găştii sale, ca şi *Leana şi Costel*[201], *Cârcotaşii*[202] de la *Prima TV*, *Divertis*[203] sau *Lumea lu' Papură Vouă*[204] de la *Naţional TV*, au predilecţie pentru a batjocori pe preoţi, pentru a le folosi epitrahilul şi nimeni nu ripostează.

Dacă ar fi fost ceva despre *familia gay* s-ar fi sesizat imediat *ACCEPT*-ul[205].

Însă Bisericile nu ripostează la orice *băşcălie televizată*, pentru că zic...că *tot s-or cuminţi*. Însă nu se vor cuminţi fără lege.

Noi, Biserica Ortodoxă, dacă am merge pe *principiul agresiunii* şi *al relativizării prestanţei noastre publice* de către unul sau altul, ar trebui să fim primii care să protestăm, că ne este *lezată* imaginea, că ne este *banalizat* cultul şi pentru că ne sunt *ridiculizaţi* preoţii şi credincioşii.

---

[195] George Becali.
[196] ÎPS Pimen Zainea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pimen_Zainea.
[197] Un articol din data de 16 decembrie 2006.
[198] A se vedea: http://www.nistea.com/dosare-ortodoxe.htm.
[199] Care va fi publicată în *Monitorul Oficial* pe data de 8 ianuarie 2007. A se vedea textul legii: http://www.crestinism-ortodox.ro/TEXTE/LegeaCultelor-Nr489-2006.pdf.
[200] A se vedea: http://comentopedia.ziare.com/florin-calinescu/. Aici se spune că este moderatorul care „a impus în audiovizualul românesc talk-show-ul și ironia". Numai că ironia era, foarte adesea, și batjocură la multe lucruri sfinte...
[201] Show grețos, cel mai adesea, impus de trupa de umor *Vacanța Mare*. A se vedea referințele de aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vacan%C5%A3a_Mare.
[202] A se vedea: http://cronica.primatv.ro/.
[203] Idem: http://www.divertis.ro/.
[204] Idem: http://www.program-tv.ro/program-national-tv/ara-lu-papura-voua-emisiune-de-divertisment-sid132478.html.
[205] Idem: http://accept-romania.ro/.

Însă noi nu ripostăm *atât de mult* pe cât o fac guralivii ceilalţi. E un semn de înţelepciune şi de bun-simţ, pe care nu le au denigratorii noştri.

Pare-se că nivelul lor este atât de jos încât nu-şi dau seama cât de *penibili* sunt. Însă nici nu poţi să simţi gradul de penibilitate al acţiunilor tale, până nu vii la pocăinţă şi la vederea sinelui propriu.

Faptul că suntem ultragiaţi în chip şi fel, arată că Biserica este singurul *reper sigur*, *nealterabil*, în timp, al lumii şi care nu poate să fie partizan unui mod îngust de a privi lucrurile.

Cine priveşte *îngust* lucrurile, face ca domnişoara de astăzi, din *Libertatea*, care nu ştia că la Sfânta Spovedanie nu ne unge nimeni pe mâini, şi care rămâne tot la fel de *deşteaptă* ca şi înainte de a scrie articolul. Până la urmă e dreptul ei sau al lor, să rămână *proşti*, dacă vor.

Însă *prostia* şi *necredinţa* sunt cele mai rele *atribute* personale ale unui om, care se vrea matur.

Restaurarea adevărului deplin sau despre comunism la timpul trecut

Între[206] ora 16:00 și 17:41, astăzi[207], 18 decembrie 2006, s-a petrecut un eveniment copleşitor, restaurator pentru naţiunea română: desolidarizarea, cea de a doua, de comunism. Era un eveniment necesar[208].

Trebuia să se petreacă asta şi bucuria noastră a fost imensă. Mi-au dat lacrimile atunci, când am auzit cum preşedintele Băsescu[209] îşi cere scuze, în numele poporului român, Martirilor şi Eroilor suferinţei anticomuniste, care au ştiut să rabde închisoarea, exilul sau deportarea decât să rabde minciuna[210].

Bineînţeles că ne-am bucurat în mijlocul unor acte incalificabile ale domnului Vadim[211], care şi-a pierdut cu totul *credibilitatea politică*[212].

---

[206] Imaginea supra: *Stema României*, cf. sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Stema_Rom%C3%A2niei.

[207] Un articol din data de 18 decembrie 2006.

[208] Da: aceasta era starea noastră, a multora, în acele zile...și, la nivel legislativ, politic, așa au stat lucrurile. Numai că, mai apoi, ne-am dat seama la modul dureros, că președintele Băsescu și cei care au creat întreaga documentare a acestui demers restaurator, doreau să își tragă spuza pe seama lor...fapt pentru care bucuria de atunci s-a transformat în regret...pentru că tot *partizanatul* și *interesul de clan* primează.

[209] Traian Băsescu.

[210] Fotografia infra e cf. sursa: http://picasaweb.google.com/dorinfather/BibliotecaTeologica#5249946802747856098.

[211] Corneliu Vadim Tudor.

[212] Aici m-am înșelat: domnul Corneliu Vadim Tudor, în urma alianței cu George Becali (prin care Becali a scăpat din arestul Poliției) a ajuns europarlamentar, împreună cu acesta.

Măreţie[213] în mijlocul circului, a debandadei, a huliganismului.

Revoluţia română din decembrie a fost tot la fel: o măreţie în mijlocul gloanţelor şi a minciunii, a puştilor şi a tancurilor întinse spre manifestanţi, care nu cereau decât ceea ce li se furase.

Domnul Cristian Tudor Popescu, după ţinerea discursului prezidenţial, când i s-a luat un interviu, a spus ceva foarte prizabil, foarte adevărat: *tinerii care nu au prins comunismul, cei care s-au născut după, trebuia să vadă manifestările huliganice, demenţiale ale PRM-ului*[214]*, că să înţeleagă cum arată de fapt comunismul*.

După cum, tot la fel, nu am crezut că îl vom mai realege, pentru a doua oară președinte, pe domnul Traian Băsescu.

Se pare că stăm greu la capitolul *conștiință* și *responsabilitate* pentru prezent...dar, mai ales, pentru viitor.

Simțurile mele politice sunt pentru o lume normală, sănătoasă, responsabilă...și, de aceea, la modul *corect*, nu m-am înșelat în ambele cazuri. Însă *alegerile politice* sunt ale majorității și, majoritarii, nu întotdeauna (pe lângă fraude) aleg drept...ci le place *compromisul* sau *să își bată joc de ei* și *de viitorul copiilor lor*.

[213] Ideea și actul *condamnării comunismului* au fost și sunt mărețe. Însă, iarăși, numai pentru oameni care *respectă măreția*...

Dar, din păcate, actul a fost capitalizat politic și transformat în ghiulea îndreptată spre inamicii politici.

[214] PRM = *Partidul România Mare*:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Partidul_Rom%C3%A2nia_Mare.

Şi a continuat spunând: *aparatul represiv comunist apela la diversiune, subversiune, atac la persoană, la dezghiocarea oricărui dialog politic real, intrând cu tancul în viaţa ta*.

Atacul la Parlament, cum caracteriza domnul Patapievici[215] manifestarea PRM din timpul discursului prezidenţial, a fost dizgraţioasă, înfiorătoare prin barbarismul şi josnicia să.

Am văzut, pe viu[216], pe domnul Vadim şi pe doamna Buruiană[217], insultând ca la uşa cortului, după ce îl văzusem pe domnul Becali, vorbind ca la uşa cortului cu ziariştii de la *Antena 1*[218].

Domnul Vadim l-a numit pe domnul Patapievici *limbric nenorocit*, doamna Buruiană l-a făcut *securist*, escorta PRM-istă a vrut să îi arunce de la balcon pe cei care erau cu el, pe domnul Băsescu, domnul Vadim l-a făcut în toate felurile: *alcoolic*, *hoţ*, *maimuţoi*, i-a arătat puşcăria, unde va merge şi alte lucruri de cel mai prost gust.

Domnul Vadim s-a şters singur de pe harta *normală* a politicii româneşti. Nu spune nimeni că domnul Băsescu este *curat ca lacrima*.

Dar într-un asemenea moment, când trebuia să palpităm frumos, când tu vii şi fluieri ca un descreierat, în faţa a 150 de invitaţi speciali, şi te dai în stambă în mod penibil, cine să te mai crediteze ca *naţionalist* şi ca *non-comunist*, când tu nu eşti de acord cu *ştergerea* comunismului din fiinţa noastră?

PRM şi PSD ne-au dovedit încă odată că trăiesc în trecut şi că nu au simţul prezentului.

Raportul (l-am descărcat în seara asta) este erudit, scris bine, poate fi îmbunătăţit, cere lucruri normale şi reale, preşedintele a ştiut să fie ponderat, a fost echilibrat şi iară a câştigat (chiar dacă ne place sau nu ne place persoana lui) şi nu ne-a stricat bucuria sărbătorilor Domnului.

Domnul Vadim ne-a ultragiat sensibilitatea, a făcut tot posibilul să ne înspăimânte cu urmele de satanism ale comunismului pe care le scoate la iveală şi cu o receptare, la care trebuie să fim reticenţi de aici încolo, a democraţiei în viziunea PRM.

Nu zic că nu spune și *lucruri bune*.

---

215 Horia Roman Patapievici.

216 Discursul prezidențial, intens așteptat și mediatizat, a fost transmis, în direct, la TV.

217 Daniela Buruiană-Aprodu: http://www.cdep.ro/pls/parlam/structura.mp?idm=2&cam=2&leg=2004&pag=1&idl=1&prn=0&par=.

218 A se vedea: http://www.youtube.com/watch?v=CeJhy7Wq510.

Tocmai de aceea sunt consternat: pentru că de multe ori ne-a arătat multe nereguli ale prezentului şi ale trecutului (ca şi domnul Guşă[219] sau domnul Pavelescu[220]) şi are o capacitate formidabilă de înţelegere a realităţii şi a istoriei[221].

Însă acum a gafat în mod surprinzător.

Mai bine stătea acasă, ca domnul Iliescu[222], care s-a declarat ultragiat de către raportul Tismăneanu şi nu a venit astăzi la şedinţa specială a Parlamentului.

Însă aducând banda aceea de fluierători şi manifestându-se ca un huligan, tocmai acolo unde, până mai ieri, el însuşi milita pentru aceste adevăruri, a fost *prea mult* pentru noi.

Ne-a stricat, parţial, acest eveniment unic în lume: că suntem primii care ne separăm de trecutul nostru comunist şi ne dorim libertatea totală, manifestă.

Păcat că o întreagă lume a asistat iarăşi la penibilitatea care iese, ca din miasmele canalizărilor noastre, la suprafaţă şi miroase destul de greţos.

Însă trebuie să vedem și frumuseţea acestei clipe, când s-a spus *adevărul pe deplin*, când s-a adus în faţă aportul multiplu al celor care au vrut să *o rupem cu comunismul* şi *să trăim normal*.

Trebuie să învăţam să *trăim normal*.

Astăzi *am trăit normal*, într-o Românie care vrea să fie *normală*, sănătoasă sufleteşte, chiar dacă am avut parte şi de accesul de *tandreţe* PRM-ist, pentru o lume deja apusă.

Faptul că domnul Văcăroiu[223] nu a închis şedinţa sau nu a suspendat prezenţa membrilor PRM nu a fost un lucru rău în totalitate.

S-a văzut cum arată *minoritatea gălăgioasă*, care se scălâmbăie în faţă unei *majorităţi cumpănite*.

S-a văzut, în cadrul televizat, cum arată *poziţia personală*, atunci când se transformă în *dorinţă de a ucide*, de a secţiona pe celălalt, care nu îţi admite ideile şi de câtă răbdare e nevoie în sânul unei generaţii, ca să îşi pregătească şi să îşi trăiască eliberarea de *cadavrul istoriei personale*, cum spunea domnul Băsescu.

Am trăit un moment istoric, unul restaurator, în care Eroii şi Martirii noştri s-au bucurat.

Nu am făcut totul prin asta şi nu am terminat ceea ce am început în decembrie 1989.

---

[219] Cozmin Gușă.

[220] Aurelian Pavelescu.

[221] Ne referim la d-l Corneliu Vadim Tudor.

[222] Ion Iliescu:

[223] Nicolae Văcăroiu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_V%C4%83c%C4%83roiu.

Dar am învăţat ceva important astăzi: că *adevărul e mai frumos decât o mie de minciuni spuse consecutiv*, puse una lângă alta ca bilele din numărătoare şi că *te simţi eliberat de minciună numai când îţi mărturiseşti greşelile făcute sau când recunoşti deschis cum arată lumea de care vrei să te despărţi*.

Raportul Tismăneanu[224] este o lucrare istorică, care trebuie continuată şi adâncită în mod personal.

La fiecare problemă majoră a noastră, personal, trebuie să facem câte o lucrare de cercetare *cu noi* şi *pentru noi*.

Voi dormi mai bine în noaptea asta, cum spunea şi preşedintele, nu pentru că *a spus-o el* sau pentru că *s-a dat o lege* în acest sens, ci pentru că simt, că astăzi, merităm ca bucuria rememorării revoluţiei să fie dublă şi că astăzi am făcut un pas mai mult înspre a ne împăca cu trecutul nostru, prezentându-l *aşa cum a fost*.

[224] A se vedea, în format PDF, aici: http://www.presidency.ro/static/ordine/RAPORT_FINAL_CPADCR.pdf. Are 666 pagini.

100% pentru democrație (Robert Turcescu și invitații săi vorbind despre Raportul Tismăneanu)

Vom scrie iarăși[225] despre *circul* de astăzi din *Parlament* și despre *Raport*.

Invitaţii lui Robert Turcescu[226] din 18 decembrie 2006:

Stejărel Olaru[227]
Victor Ponta[228]
Adrian Cioroianu[229]
Alin Teodorescu[230].

Se redau secvenţele de groază pe care le-a creat liderul PRM.

L-a jignit pe domnul Diaconescu[231], pe domnul Patapievici[232]...

Vorbe grele şi urlete

Preşedintele Băsescu vorbeşte pe fond urlatist.

Domnul Văcăroiu cere linişte.

Vadim îl face *vagabond* pe Băsescu.

Adică: *dacă ştii* să urlii *ai dreptate*? Eu cred că nu.

Vadim e la telefon.

Ponta nu a fost de acord cu Vadim. Ponta îşi cere scuze, în numele parlamentărilor români, de la românii care au vizionat ce s-a petrecut în Parlament în această după amiază.

PSD a fost neutru. Ponta s-a simţit jenat de atmosfera din Parlament.

Ce este *abominabil* în acest *Raport* al comisiei conduse de Vladimir Tismăneanu[233]?

Teodorescu spune că raportul are doar două *deficiențe*:

1. a fost inclusă literatura în politică şi

---

[225] Un articol din 18 decembrie 2006.

[226] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Robert_Turcescu. E vorba despre emisiunea *100%* din acea seară, de pe *Realitatea TV*, moderată de Robert Turcescu.

[227] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Stej%C4%83rel_Olaru.

[228] Idem: http://www.victorponta.ro/.

[229] Adrian Mihai Cioroianu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Cioroianu.

[230] George Alin Teodorescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alin_Teodorescu.

[231] Nu mai știm, în mod precis, despre cine e vorba aici. Nu mai știm dacă pe d-l Ion Diaconescu: http://www.pntcd.ro/ion-diaconescu/jurnal sau pe d-l Cristian Diaconescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_Diaconescu.

[232] Horia Roman Patapievici.

[233] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Tism%C4%83neanu. Aici găsiți blogul său: http://tismaneanu.wordpress.com/.

2. deficienţă la înţelegerea armatei.

Nu e un raport care *mistifică*, ci este unul *analitic*.

Comunismul a falsificat limbajul cultural.

Vadim nu a fost *propagandist*, ci *ziarist*.

Vadim a fost un istrument incomod pentru Ceauşescu[234], spune Teodorescu.

Trebuia să apăra nume în raport?

Domnul Cioroianu: *comunismul a reprezentat o variantă de modernizare în această ţara. Comunismul a modernizat ţărănimea română*.

Îndeamnă la calm. *Băsescu a câştigat, dar şi Vadim a câştigat*, spune domnul Cioroianu.

Cine a pierdut?

Vadim intră pe fir.

Vadim nu crede că *a fost circ*. *Dv. comentaţi, nu o faceţi*, îi spune Vadim lui Robert.

Băsescu nu a vrut să vorbească un an de zile.

Eu şi Nicolae Vacarescu am împiedicat o lovitură de stat, spune Vadim.

Băsescu a plecat cu coada între picioare.

Vadim spune că el nu a fost *comunist* ci *naţionalist*.

Vadim îl apăra pe Ceauşescu[235], considerând că *a fost un mare bărbat de stat*.

Sistemul comunist a fost benefic?

Vadim răspunde: *nimeni nu a judecat un sistem statal*.

Îl atacă pe rege. Spune că regele Mihai a adus comunismul la noi.

Tismăneanu e omul ruşilor.

E bună discuţia asta? Era nevoie de acest circ?

Vadim nu se crede *învechit*, expirat. A fost de acord cu *consensul naţional*. Dar Băsescu l-a dezamăgit.

O scaldă.

200 de parlamentari PDS paralizaţi de frică. Oare?

Divaghează.

La biroul parlamentar se stabilise câte 10 minute pentru fiecare partid, dar Băsescu nu s-a ţinut de acord. Vadim iarăşi divaghează, vorbeşte despre ce vrea el.

publicitate

Ratingul îl va spăla pe Vadim pentru demenţa de astăzi?! E posibil??!

---

[234] Nicolae Ceaușescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Ceau%C5%9Fescu. Aici găsiți un sait dedicat sieși: http://www.ceausescu.org/.

[235] Ibidem.

Ponta spune că *şi Patapievici l-a insultat pe Vadim*. Un circ incredibil.

Vadim spune că Stejărel e *o zambilă*, şi că *Pleşu şi Patapievici nu aveau ce face acolo*. Vadim se da iarăşi în stambă, atacându-l pe Stejărel.

Robert îi *şterge* glasul lui Vadim. Suntem sătui de circ. Robert cere limbaj civilizat.

De ce am fost obligaţi să privim *un circ penibil*?

Adrian spune că Ponta are *un discurs de mijloc*. Adrian îl apăra pe Patapievici.

Cei care au pierdut: Geoană şi PSD.

Victor Ponta: am asistat în parlament la...nu au discutat civilizat. Lupta între preşedintele PRM şi PD. PSD a spus că nu participă la discuţie. Trebuiau date nume în raport.

Domnul Patapievici vorbeşte prin telefon: *nu strigam invective sau interpelări la domnul Vadim Tudor*. Invitaţii au fost agresaţi de trupe aduse de Vadim şi Buruiană. Făcea apel la membrii Parlamentului, ca *să ia act faţă de această agresiune*. În sfârşit am condamnat comunismul.

Vadimîl atacă pe Roman Patapievici pentru scrierile sale împotriva românilor. Suntem scoşi *popor de criminali* în raportul Tismăneanu. *Nu am adus trupe acolo, ci organizaţia de tineret*.

Capitolul de ideologie a fost făcut de domnul Patapievici.

Numește drept *fapte incalificabile* atitudinile lui Vadim şi Buruiană.

Ponta cerea mai mult de la Patapievici.

Văcăroiu a nesocotit regulamentul de funcţionare al Parlamentului. Nu a sancţionat actele huliganice ale lui Vadim.

El cerea ajutor. Nu l-a înjurat pe Vadim. Sala se uita la Băsescu nu la ce se întâmplă în spate.

Vadim a ameninţat. Tismăneanu i-a spus lui Stejărel că Vadim a promis că *îi va trage două palme*.

Un comportament de stadion, spune Cioroianu.

Fiul lui Tinu[236] a participat şi el.

Nu suntem obişnuiţi să fim ameninţaţi.

Vadim neagă. Spune că *se minte*.

Huiduiala a început de la Pleşu, Liiceanu şi Patapievici, spune Vadim.

Studenţi de la Iaşi în balcoane.

Îşi iese iar din pepeni.

---

[236] Dumitru Tinu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_Tinu. Ne referim la Andrei Iucinu: http://www.romanialibera.ro/a95894/iucinu-ma-va-chema-andrei-tinu.html.

Nu mai este Dumitru Tinu un caghebist?, îl întreabă Robert.

Vadim vorbeşte singur.

Lui Adrian Păunescu[237] i-a fost rău ieri şi astăzi.

Cioroianu îi admiră pe Păunescu şi Patapievici. Laudă poziţia lui Iliescu de astăzi şi a lui Păunescu.

Are Tismăneanu faţă de *condamnator* al comunismului?

Un poem al Anei Blandiana[238] despre comunism.

Ne apărăm straşnic de bine, spune Vadim.

Partidul PRM şi dv. consideraţi că n-a fost *un regim nelegitim* şi *criminal*?

Vadim: *Tatăl meu a fost pastor baptist. Tismăneanu a fost fiu de comunist, pe când eu sunt fiu de om rănit. Regimul comunist ne-a dus la şcoli*.

Va suferi cineva după *Raport*?

Ponta: comunismul a fost condamnat în decembrie 1989. Meciul a fost unul jenant.

Reprogramarea emisiunilor doamnei Longin[239].

Băsescu vrea să politizeze istoria.

Prinde bine despărţirea de comunist?, întreabă Cioroianu.

Cearta a vrut să strice *mesajul*. *Raportul a fost necesar*, spune Adrian Cioroianu. Am avut cazurile izolate de opozanţi ai comunismului. Trebuia să o facă Iliescu, mai de mult.

Stejărel: *propunerile au bun simţ şi trebuie trecute în fapt*. El dorea propuneri mai radicale. La fel dorea şi Ponta.

Ce am obţinut astăzi? Concluzia zilei!

Va rămâne condamnarea comunismului peste timp.

A fost fluierat preşedintele şi nu trebuia să se facă asta...pentru o ţară care se respectă.

o altă pauză publicitară

Teodorescu: *scandalul din Parlament a fost un spectacol*.

De care?

De circ!

Vom citi raportul. Raportul e dezechilibrat în conţinut. Va naşte discuţii.

Ca să ne liniştim trebuia să fie însuşit de către toţi. Toţi trebuia să ni-l însuşim.

Am avut *un show* şi nu *politică* astăzi!

---

[237] A se vedea ziarul său virtual, pentru poeții de toate vârstele: http://www.adrianpaunescu.ro/.

[238] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ana_Blandiana.

[239] Lucia Hossu-Longin: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucia_Hossu-Longin. E vorba despre monumentalul documentar restaurator: *Memorialul durerii*, care are 120 de episoade: http://ro.wikipedia.org/wiki/Memorialul_Durerii.

Ideile vor fi dezbătute.

Nu a fost circ, spune Cioroianu, *pentru că i-am jigni pe circari. S-a făcut circ pentru ca să se facă rating*.

Vadim și Ponta. Vadim vorbeşte de porunca a 5-a.

Ponta: *Vadim e ca un galerist la fotbal*.

Ponta a furat casa lui Pătrăşcanu.

Ponta: *Trebuie să pleci, domnule Vadim! Eşti dintr-o generaţie expirată.*

Obrăznicătura dracului!, îi zice Vadim lui Ponta.

Ponta: *Sunteţi un huligan, domnule Vadim*.

Îl face *maimuţă* Vadim pe Ponta.

Sunteţi o ruşine, îi spune Ponta lui Vadim.

Concluzii...

Să facem şi procesul liberalismului, al ţărănismului, zice Vadim.

Picasso a fost comunist până la sfârşitul vieţii, spune Vadim.

Stejărel Olaru: *gestul a contat şi el rămâne în istorie. Vadim a fost subiectul numărul 1 prin urlete. Vadim nu e model că să judece*.

Vadim are 1.200.000 de votanţi, spune Teodorescu. Teodorescu: *raportul s-a transformat în spectacol*. În loc de *zi istorică* am avut *o zi istorică*.

Ponta: am condamnat comunismul la revoluţie şi apoi în Piaţa Universităţii. Băsescu simte vânturile. Nu mai trebuie să alegem între *doi comunişti* pe viitor.

Cioroianu avea 22 de ani la revoluţie. Pe 16 decembrie 1989 timişorenii au făcut posibil *un miracol românesc*. Raportul e continuarea revoluţiei din decembrie 1989. *Oamenii noi* se mişcă printre noi.

Studenţii de la Iaşi au venit ca să se bucure astăzi.

Teodorescu: *Tismăneanu a făcut o treabă bună, dar e un început. Trebuie să lucrăm în continuare în acest sens*.

O noapte liniştită!

Să nu vorbim despre coincidenţe

Au fost[240] două milioane de pelerini la Mecca[241] în această lună iar în străinătate se estimează că lucrează 3 milioane de români.

Nu există nicio legătură între cele două ştiri, în afară de faptul că e vorba de cifre de *ordinul milioanelor*.

Realitatea TV vorbea de faptul că premiile sale, date anul acesta, au fost votate de 17 milioane de români iar pensionari sunt 6 milioane.

Dacă suntem 21 de milioane de români iar, cu toţii, am mai fi 18 milioane în ţară, reclama despre sine, a *Realităţii TV*, e mincinoasă, pentru că ar fi trebuit să voteze şi sugarii şi copiii şi mulţi dintre noi la care nu a ajuns *încă* anchetă acestei televiziuni.

De la UE se aşteaptă milioane de euro într-o perioadă de timp determinată.

Există milioane de vise care se împlinesc mai mult sau mai puţin.

Există o cifră a avorturilor de ordinul milioanelor.

Există multe milioane de motive ca să fii descumpănit.

Dar există tot atâtea milioane de ocazii, în care îţi dai seama că lucrurile au *sens*, că există legături foarte tainice între oameni, evenimente, lucruri.

Eu nu cred în *coincidenţe* ci numai în *minuni*.

Mă bucur de minunile care se petrec *în noi* şi *în jurul nostru*.

---

[240] Articol scris pe data de 28 decembrie 2006.
[241] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mecca.

Trebuie să avem o conştiinţă transfrontalieră/ ecumenică a Bisericii

Pentru *a vedea bine*[242], adânc, corect Biserica Ortodoxă trebuie să vrem să vedem *cum arată* şi *cum este experiat adevărul credinţei* noastre în toate colţurile lumii, pretutindeni unde există o comunitate ortodoxă sau chiar un singur ortodox.

Dacă ne iubim şi ne stimăm numai pe *noi*, pe *ortodocşii români*, dar nu ne interesează de ortodocşii finlandezi[243], ungari[244] sau americani[245] sau mai ştiu eu de unde, arătăm că avem o perspectivă egoistă asupra Bisericii, o perspectivă restrictivistă, non-autentică.

Internetul[246] e un spaţiu de comunicare şi de con-cunoaştere ideal pentru un ortodox.

Când vom avea, sperăm, pe viitor, biblioteci open free ortodoxe cât mai vaste pe net, se va observa cât de puţine lucruri ştim despre trecutul şi despre prezentul din inimile noastre, cât de puţin ne cunoaştem şi cât de puţin ne dorim unii pe alţii.

Teologia Bisericii nu poate fi *un depozit preferenţial*, un tort numai *pentru noi*. Menirea teologiei ortodoxe e aceea de a contamina orice suflet şi de a-l face să se întoarcă acasă, în Biserica mântuirii, în Biserica de la început.

Cei care nu cunosc credinţa noastră nu au cum să o cunoască dacă noi nu vorbim despre ea, dacă nu îi înflăcărăm şi nu îi luminam prin cuvintele şi viaţa noastră, pe cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu şi cred că *o duc bine*.

Iar dacă facem Teologie numai *pentru noi*, fără să vedem cum se raportează şi alţi fraţi ai noştri, de altă limbă şi de alt neam la Ortodoxie, arătăm că nu slujim interesului Bisericii ecumenice, a Bisericii de pretutindeni, a Bisericii lui Hristos, ci unei Biserici înţeleasă prea mult naţional, mai degrabă *naţionalist* şi prea puţin sau deloc, *internaţionalist*, ecumenic.

---

[242] Articol din data de 1 ianuarie 2007.

[243] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Biserica_Ortodox%C4%83_a_Finlandei.

[244] A se vedea despre Biserica Ortodoxă Română din Ungaria: http://budapest.mae.ro/index.php?lang=ro&id=8827.

[245] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Biserica_Ortodox%C4%83_din_America.

[246] Din păcate încă folosit, înțeles și ajutat să se extindă, din punct de vedere ortodox, mult prea puțin...
Ne implicăm mult prea firav și fără personalitate în munca misionară de la nivel online, neînțelegând că astfel pătrundem cel mai rapid, cel mai puțin costisitor dar fundamental în viața și în casele oamenilor de pretutindeni.

Ecumenică, *credinţă ecumenică* înseamnă credinţa care e cunoscută peste tot unde există oameni, unde există locuire a pământului.

Dimensiunea ecumenică, universalistă, transfrontalieră a Bisericii este, în acelaşi timp, o dimensiune apostolică, pentru că oriunde se vorbeşte despre Hristos se vorbeşte după învăţătura Apostolilor, conform cu ea şi potrivit harului care vine, prin Apostoli, de la Domnul Hristos.

Şi dacă vine de la Apostoli credinţa noastră şi e una, are unitate interioară şi formală, şi e sfântă şi propovăduită sfânt, cu acrivie, atunci se poate extinde la toţi, pentru că e cea de la început, a Apostolilor.

Trebuie să vedem *de deasupra* Biserica şi nu *de jos*, nu numai din spaţiul de unde suntem noi, din România. Trebuie să vedem *de deasupra* Biserica şi, în acelaşi timp, *de jos*. Nu putem fi *universalişti* dacă nu ne cunoaştem *particularitatea* noastră, dacă nu ştim *cum se trăieşte ortodox* în România.

Însă a rămâne prizonieri numai ai *viziunii româneşti* asupra Bisericii şi a credinţei ortodoxe înseamnă a rămâne la mai puţin decât putem avea, de cât putem cunoaşte.

Ne putem îmbogăţi continuu acceptând particularităţile altor Biserici autocefale surori şi ele se pot îmbogăţi cunoscându-ne.

Acolo unde se bate cu pumnul în piept, că noi am fi *mai buni* decât alţii şi alţii *mai buni* decât noi, nu se trăieşte autentic, smerit Ortodoxia.

Însă unde se doreşte cunoaşterea curată, smerită a experienţei ortodoxe de pretutindeni şi a teologiei Bisericii universale există îmbogăţire continuă, o îmbogăţire uluitoare, pentru că luăm de la toţi lucruri care ne fac mai frumoşi, mai deplini, mai fericiţi.

Însă nu numai cunoaşterea teologiei noastre ne îmbogăţeşte. Şi cunoaşterea altor teologii, contrare nouă, a culturii, a tehnicii, a civilizaţiei altor popoare, a filosofiei şi a moralei lor ne îmbogăţesc.

Nu trebuie să ne fie teamă să cunoaştem, să înţelegem, să iubim adevărul şi frumuseţea din oameni şi din diferite culturi, atâta timp cât ne îmbogăţim continuu în viaţa duhovnicească ortodoxă, cât timp ne curăţim de pătimi şi ne facem permeabili tuturor.

Când vom plecă mai mult în lume, când vom călători mai mult, când vom citi şi cunoaşte mai mult, când vom iubi mai mult, vom înţelege că avem nevoie de toţi, că putem să ne

înțelepțim din tot ceea ce vedem, auzim, trăim, înţelegem, că nu există nimic care să ne conturbe, cu adevărat, traseul mântuirii noastre, decât prostia şi delăsarea noastră, vanităţile puerile şi tot felul de complexe stresante şi surprinzătoare la nişte oameni ca noi, care ne considerăm *raţionali*.

Le mulţumesc, pe această cale, tuturor acelora, care se implică în promovarea, cunoaşterea şi explicarea credinţei ortodoxe în orice formă se face aceasta.

Saiturile şi blogurile ortodoxe sunt platforme de educaţie şi de contaminare frumoasă pentru oricine le citeşte.

Nimeni nu ne plăteşte ca să scriem[247]. Nimeni nu ne obligă ca să scriem, decât conştiinţa noastră întru Duhul Sfânt. Nimeni nu ne obligă să comunicăm în afară de dragostea noastră de a comunica, care ne face liberi să comunicăm.

De aceea ne rugăm şi binecuvântăm pe oricine se implică şi scrie despre credinţa noastră, pe oricine scrie despre experienţele sale, despre iubirile şi neîmplinirile sale, pentru că cine le citeşte se foloseşte de ele.

Chiar şi cei care ne pot ironiza vor vedea că nu ne-am pierde timpul cu scrisul şi comentatul, dacă nu ne-ar împlini acest lucru, dacă nu ne-ar bucura. Dacă ar fi o povară să scrii, o corvoadă, nu ne-am mai găsi rostul aici.

Însă credem că creştinii ortodocşi, ca orice om de altfel, au dreptul să spună cine sunt, să respecte poziţiile altora şi să discute cu amiabilitate cu alţii, cu oricine, pentru a fi mai buni, mai înţelegători, mai cuprinzători.

Îi înțelegem pe cei care *nu au cuprins* prea mult în inima lor şi care au poziţii extremiste, puerile, psihotice. E normal să te comporţi frivol atâta timp cât nimic din tine nu te satisface, nu te împacă.

Însă când înţelegi că tuturor le este deschisă calea mântuirii, că Hristos Dumnezeu e Creatorul, Mântuitorul nostru al tuturor şi Judecătorul tuturor şi că Raiul nu este un loc unde te împreuni cu unii, unde eşti prieten cu *unii* iar pe *alţii* îi ignori, înţelegi că trebuie să îi iubeşti pe toi, să îi doreşti pe toţi, să doreşti mântuirea şi fericirea tuturor fraţilor tăi, pentru ca să le ai şi tu.

Biserica e *transfrontalieră* pentru că e *pentru toţi*. Dar e *pentru toţi* cei care au un neam, o naţie, o ţara, un pământ al lor.

---

[247] Așa s-au petrecut și se petrec lucrurile cu noi, care, timp de 4 ani de zile, am creat platforma *Teologie pentru azi* pas cu pas, de a ajuns la aproape 7000 de articole online. Dăruire gratuită, spre folosul celor de acum...dar, mai ales, pentru folosul viu, real, autentic, al celor din viitor...care, sperăm, să înțeleagă mult mai bine și mai coerent eforturile noastre teologice și culturale.

Naţiunile ortodoxe, la un loc, fac Biserica, sunt Biserica lui Hristos şi Sfinţii tuturor neamurilor sunt *Părinţii noştri*.

Dacă avem *Sfinţi comuni* şi *pământ comun* şi suntem cu toţii *fraţi*, cum de putem să avem o Teologie, care să nu se intereseze de *alţii*, de alt neam, ci numai de *noi*?

Mulțumirile noastre

Mulțumim[248] celor de la *Netul*, un director de saituri românesc pentru publicitatea pe care ne-o fac[249].

Îi mulțumim, de asemenea, domnului Ilie Catrinoiu, webmasterul blogului *Atitudini fara platitudini*[250] pentru aprecierile la adresa noastră din interviul oferit domnului Marius Pârciu[251].

Mulţumim de asemenea directorului web *Google* şi *Yahoo* şi, nu în ultimul rând, *WordPress.com*-ului (furnizorului platformei noastre web), pentru promovarea atât de călduroasă pe care ne-au făcut-o.

Aceleaşi mulţumiri, în preziua împlinirii a o lună de la înfiinţarea blogului nostru, le transmitem tuturor vizitatorilor noştri de până acum, celor care ne-au sprijinit cu rugăciunile şi încurajările lor şi tuturor webmasterilor români şi străini, care nu uită să fie *ei înşişi* mai înainte de a fi *folositori celorlalţi*.

Munca noastră, a tuturora, de a da informaţie nu numai *orizontală*, imediată, ci şi *verticală*, trecută prin spiritul nostru, ne-a făcut şi ne va face să avem respectabilitate între celelalte specii de *jurnalism non-profit*.

Scrisul pe blog sau pe sait înseamnă *jurnalism*. În blogul nostru credem că găsiţi ceea ce se numeşte *jurnalism ortodox* dar şi o deschidere către tot ce înseamnă *autentic*, frumos, smerit, sfios dar şi *principial*.

M-am bucurat să găsesc pe unele bloguri româneşti *principialitate*, *curaj* dar, mai ales, *respect* faţă de cititori.

În măsura în care vom fi *folositori* prin ceea ce scriem aici, vom atrage tot mai mult atenţia spre noi, ca spre o breaslă în constituire, care, de ce nu?, ar putea fi remunerată foarte bine de statul român, pentru beneficii în educarea şi dinamizarea populaţiei.

S-a văzut cum, în zilele când presa nu a funcţionat, în zilele de 1 şi 2 ianuarie anul curent, cititorii de presă ne-au căutat

[248] Un articol din 4 ianuarie 2007.
Deși nu începuserăm munca online decât de foarte puține zile, de nici o lună, adică din data de 6 decembrie 2006, a se observa conștiința noastră, că trebuie să mulțumim celor care ne-au ajutat sau ne-au remarcat la nivel online și aceea de a fi împreună cu alții, la nivel online, în munca noastră teologică și nu în sciziune și indiferență față de alți creatori de online ortodox sau indiferent de credința lor religioasă.
[249] A se vedea: http://director.netul.ro/societate_religie/religie/.
[250] Idem: http://culianu.wordpress.com/.
[251] Idem: http://mariusparciu.directnews.ro/2007/01/04/interviu-cu-ilie-catrinoiu/.

blogurile cu multă aviditate, încât mai toate blogurile au făcut un rating uluitor.

Ce înseamnă asta? Că lumea educată, care se educă continuu, nu se mai uită prea mult la televizor, pentru că şi-a dat seamă că ni se desconsideră capacitatea de judecată şi de selecţie.

Ne uităm numai la ceea ce are un anume grad de inteligenţă şi de savoare. Alegem.

Blogurile (în ciuda diverselor acuze care ni se aduc), multe dintre ele, au o selecţie riguroasă a informaţiei prezentate. Acest lucru atrage: prospeţimea, inventivitatea şi netolerarea butaforiei informaţionale.

Eu cred că trebuie să continuăm prin a ne creşte respectabilitatea şi conştiinciozitatea în ceea ce facem!

Privilegiile școlii și ale specializării continue

Deși[252], printre cei din prim-planul actualității românești[253] și nu numai, sunt persoane care nu prea *suportă* studiul, totuşi *şcoala*, şi extensia sa naturală, *studiul* şi *specializarea personală*, sunt cele care asigură dezvoltarea noastră ca *persoane* şi ca ţară.

Cine minimalizează importanță şcolii într-o societate şi a învăţăturii se pare că a înţeles, că anarhia e drumul spre înainte sau nihilismul sau gluma de orice clipă.

Şcoala şi specializarea intra şi extra curriculară creează însă *caractere*, dacă oamenii au un plan de viaţă, un proiect. Cei care au trecut prin şcoală ca gâsca prin apă, fără *să se prindă* prea multe de ei, bineînţeles că nu înţeleg ce rol are *proiectul de viaţă*, dacă acum au dobândit o sursă de venit confortabilă.

Proiectul de viaţă pare straniu dacă stai toată ziua degeaba, pentru că el este tocmai împlinirea interioară totală printr-o muncă de zi cu zi la ţelul pe care îl ai.

Nu poţi scrie o carte într-o zi, nu poţi zidi o casă într-o zi, nu poţi creşte un copil într-o zi...și exemplele pot continua.

Pentru că să rezolvi ceva bine, să împlineşti ceva bine şi prin asta să te simţi împlinit trebuie să ştii pentru ce lupţi, ce vrei să realizezi.

Planurile senzaţionaliste, visele, imaginaţia despre viitor e una dar *proiect* înseamnă cu totul altceva. Înseamnă să constaţi de ce eşti în stare şi cât te poţi dedica pentru ceea ce te împlineşte. Înseamnă să ai o strategie de lucru, pe care să o împlineşti pas cu pas şi să te bucuri de fiecare realizare fără să sări peste etape.

Cine naşte un copil gândindu-se că acesta trebuie să ajungă cât mai repede *mare*, uită să se bucure de copilăria lui, de năzdrăvăniile lui, de realizările lui.

---

252 Articol scris pe data de 14 ianurie 2006.

253 A se vedea articolul de aici: http://www.libertatea.ro/stire/elena-udrea-a-fost-corigenta-in-liceu-170761.html. E vorba de un articol din *Libertatea*, 14 ianuarie 2007, scris de Radu Nistor, Maria Mușat și Izabela Ioniță, din care aflăm următoarele lucruri *jenante* pentru persoanele în cauză (cel puțin așa credem noi):

1. Elena Udrea a fost corigentă la *Filosofie* și *Franceză* în clasa a 12-a, avea absențe și note slabe la învățătură, deși a luat BAC-ul cu media 8, 02...însă ajunge ministru de vreo două ori.

2. Marian Vanghelie a absolvit BAC-ul la 33 de ani dar a fost ales, de mai multe ori primar și conduce PSD București.

3. Traian Băsescu, de două ori președinte al României, a avut note mici la *Geografie*, *Matematică* și *Limba Română*.

4. Călin Popescu Tăriceanu, prim-ministru al României și parlamentar, a rămas corigent la *Fizică* în clasa a 9-a și a rămas repetent, la facultate, la materia: *Mecanica fluidelor*.

Tot la fel, cine îşi face un proiect mai mare decât puterile proprii are întotdeauna sentimentul că *ceva nu e în regulă* cu el, că el nu poate fi *ca ceilalţi* şi se simte stăpânit de nesiguranţa şi de incompatibilitatea reală cu ceilalţi.

Proiectul meu de viaţă este unul *soteriologic*, adică are în centru unirea cât mai profundă cu Dumnezeul meu, viaţa cât mai curată şi mai plină de har.

Pe mine mă interesează să anexez munca mea teologică, culturală, ştiinţifică acestui scop, acestui sens, care este, de fapt, sensul vieţii oricărui creştin în parte. Numai că vreau să fac asta într-o abordare holistică, totalizatoare, academică şi duhovnicească în acelaşi timp.

Adică am un proiect de viaţă bazat pe rigoarea muncii, a muncii făcută cu entuziasm şi prudenţă şi, în acelaşi timp, pe înduhovnicirea continuă a vieţii mele. Orice fac merge spre acest sens şi îmi trăiesc din plin împlinirea.

Însă nu îmi propun să fac lucruri pe care nu pot să le fac sau nu încerc să copiez un model de viaţă cap-coadă, ci îmbin în mine zeci de modele de împlinire personală.

Şi asta, pentru că un proiect de viaţă *real* e *unic* de fiecare data, ţine de unicitatea persoanei şi reprezintă o muncă extrem de personalizată.

Proiectul implică un fundament solid în viaţă şi specializarea ta, entuziasm, un stil personal, un mod de a respecta arealul în care creezi şi te exprimi. El nu se termină decât odată cu moartea noastră sau tocmai moartea noastră face ca acest proiect să aibă o validitate şi o aderenţă enormă la membrii posterităţii noastre.

M-am bucurat de-a lungul vieţii de intimitatea unor oameni cu puternice, copleşitoare proiecte de viaţă, care m-au instaurat şi mai deplin în această căutare ontologică a împlinirii personale.

Cei mai mulţi au fost oameni Sfinţi, mari trăitori ai credinţei dar şi oameni care priveau viaţa pur şi simplu ca pe *o împlinire*, fără să înţeleagă că *împlinirea lor* este *un proiect parcurs în mod veritabil*.

De aceea nu pot să consimt unei vieţi trăite la întâmplare atâta timp cât mă bucur, din plin, de roadele proiectului meu existenţial. Însă el are falduri diverse.

Are atingere cu munca de aici de pe net, dar este mai întâi de toate un proiect cu valenţe liturgice, personale, casnice, academice, traductoriale.

În ele mă angajez şi ne angajăm deplin, în orice porţiune de timp a vieţii noastre, lucrând pentru acest lucru.

Familia şi şcoala, climatul casnic şi social îşi pun amprenta pe proiectul nostru existenţial.

Şi el aduce împlinire, prosperitate în limitele bunului simţ, pentru că nu este atât *exterior* ci *interior*.

Chiar dacă am avea un proiect de viaţă în care ne-am angajă să modernizăm un întreg oraş sau să facem un întreg oraş cu banii noştri, împlinirea nu ar fi, în special, că am dat unui număr de oameni o locuinţa ci, în primul rând, că ne-am împlinit, cu harul lui Dumnezeu, o bucurie anume: bucuria creaţiei, a realizării unui plan în integralitatea lui.

Bineînţeles, mă refer aici la *cum* ar trebui să se poziţioneze un creştin-ortodox faţă de realizările lui. Orice realizare a noastră este o împreună-lucrare cu Dumnezeu. Atunci când împlinim etapele unui proiect de viaţă, Dumnezeu este Cel care ne inspiră cum să îl concepem şi cum să îl derulăm.

Sunt pentru *proiecte de viaţă gigant*, din care împlinim cât putem. Nu sunt de acord să priveşti la *puţin*, ci la *lucruri mari*.

Nu poţi să înţelegi *cât de greu* e să faci ceva cu tine, până nu îţi propui *lucruri mari*. Dar tocmai dorindu-ţi lucruri mari, înţelegi *cât poţi* să împlineşti, *care este cuantumul de realizare* al vieţii noastre.

A început să ni se confişte iarăşi entuziasmul?

La începutul[254] acestui an vorbeam aici, pe blog[255], despre *revărsarea de entuziasm* a românilor cu ocazia aderării[256] şi asimilam atunci acest *entuziasm* cu cel al revoluţiei române din decembrie[257].

Redefinirea noastră ca *români*, prin aderarea la Uniune[258], a produs un mare entuziasm, o fraternizare frumoasă a românilor, o redeşteptare interioară, şi mă temeam ca ea să nu ne fie *furată*, iarăşi, de clasa politică şi de tot felul de grupuri de interese.

Prin *ieşirea* preşedintelui[259] de aseară, la conferința de presă, şi prin contraofensiva imediată a premierului[260], urmată de interviul acestuia de la *Antena 3*, am avut sentimentul cel mai acut al începutului de confiscare, de reconfiscare a entuziasmului românilor.

Preşedintele a jucat greţos, premierul a fost nevoit să îşi spele rufele în public, am aflat despre lucruri oculte, care nu ne aduc nicio bucurie şi începem, bine de tot, ca să ne descalificăm în faţă celorlalte 24 de state cosemnatare şi nu numai în faţa lor.

Moralul românilor va scădea din nou într-o asemenea atmosferă de lucruri, vom cere sau nu anticipate[261], le vom avea sau nu, dar nu mai avem *pe cine* să alegem.

Decredibilizarea zonei politice, dar şi a zonei de afaceri a României ne fac să ne refuzăm aşteptările mai mari de la noi şi să ne recontaminam, iarăşi, de ideea, că nu vom putea împinge hoţia din România la cote minore.

Asistăm la implementarea unei politici şi a unui mod de viaţă, e adevărat, de sus în jos, pe care poporul de jos, vulgul, nu le înțeleg.

Nu ne putem *aclimatiza* prea mult şi prea repede cu norme de civilizaţie *general acceptate* pentru că intrarea noastră în sistemul UE se face prin *mimarea* conceptului de *educaţie* şi de *civilizaţie* şi nu prin trăirea lui ca atare, pentru că l-am acceptat în fiinţa noastră.

[254] Un articol din data de 18 ianuarie 2007.
[255] Articolul a fost editat pe http://bastrix.wordpress.com/, prima noastră locație.
[256] În *Uniunea Europeană*, la data de 1 ianuarie 2007.
[257] Decembrie 1989. A se vedea resurse foarte bogate pe blogul: http://romanianrevolutionofdecember1989.wordpress.com/.
[258] Uniunea Europeană.
[259] Traian Băsescu.
[260] Călin Popescu Tăriceanu.
[261] Alegeri anticipate. Acest lucru nu s-a produs, în cele din urmă...

Mutarea românilor de la *sat* la *oraş* cu forţa sau prin prisma locului de muncă e urmată acum de mutarea, ambelor categorii sociale, la un mod de viaţă, pe care nu îl cunoaştem pentru că nu este *o obişnuinţă* a noastră.

Însă ne pierdem entuziasmul nu atât pentru că nu înţelegem *spre ce* ne îndreptăm, ci pentru că *ni se dovedeşte*, că *nu vrem să ne schimbăm în vreun fel*.

Jocul murdar al preşedintelui, care doreşte un alt premier şi un alt guvern, când lucrurile merg bine, se dovedeşte a fi numai un capriciu, un orgoliu excentric.

La viitoarele alegeri apatia va fi şi mai mare, credem noi, dacă ni se dovedeşte, dacă vor începe să ne dovedească iarăşi, că *nu suntem în stare de nimic* dar *toţi ne fură*.

E sfâşietor... Mă uităm la durerea unor oameni din presă, din politică, de pe stradă, care nu puteau să îşi închipuie că ni se serveşte iarăşi circ, tocmai acum, când trebuie să fim lăsaţi în pace să ne bucurăm, să ne construim viaţa, viitorul, să ne vindecăm de trecut.

Populismul şi subversiunile de tot felul erodează încrederea în noi. Cum să luptăm noi, ca să nu ni se fure iarăşi bucuria, verva interioară, patosul?

Fiecare trebuie să îşi găsească o soluţie, una bună, ca să nu recădem în *tăcerea* aceea socială, unde nu se mai aude glasul omului, a celui care trăieşte în România.

Am avut bucuria enormă să văd faptul că, în ziua aderării, românii s-au simţit *români*, au simţit că pot să dăruiască altora ce este al lor, că ei reprezintă *un popor* printre *alte popoare* ale lumii și că vor să fie pace, ca să poată munci, ca să se poată bucura.

Dacă ne uităm această bucurie şi ne credem iarăşi *neajutoraţi*, *marginali*, nişte *biete păpădii* suflate de vânt, e grav. Noi pierdem.

Trebuie să ne păstrăm entuziasmul, încrederea în viitor. Ea este cea care ne face să mergem mai departe: încrederea în Dumnezeu şi munca noastră proprie.

Fără aceste două coordonate interioare ne minţim pe noi înşine, ne parazităm cu de la noi voie.

Nevroze de rating

Cred[262] că am ajuns *mult prea departe* cu psihoza ratingului şi cu ceea ce facem pentru el.

Televiziunile, ziarele, saiturile, blogurile, scad pe zi ce trece, per total, consistenţa informatică, prestigiul pentru muncă, normalitatea informaţiei şi se dedau la cancanuri şi pornografie.

Devenim lamentabili din ce în ce mai mult. Se anunţă două noi televiziuni (*Cosmo TV*, a domnului Vadim[263] şi *Becali TV* a domnului George Becali), o noua faţă a postului *Romatica* prin doamna Teodora[264]... Dar *până unde* suntem dispuşi să mergem cu destrăbălarea şi cu incultura?

Am observat că difuzarea manelelor a coborât în grila de programe şi s-a stabilizat tot mai mult talk-showul şi amuzamentul dezmăţat. Când găseşti un interviu normal, o discuţie şi un zâmbet cu capul pe umeri este un eveniment.

Ieri am văzut un nou interviu cu doamna Mociornița la *Naţional TV* şi am văzut, prin dumneaei, un fel de *normalitate*, care mi-ar plăcea să existe *mai des* pe ecrane.

Emisiunea domnului Patapievici de pe *TVR Cultural*, joia, şi *Altfel*-ul de duminică, ca şi *Garantat 100%* au rămas printre rarele emisiuni unde poţi *respira* normalitate.

---

[262] Articol din data de 19 ianuarie 2007.
[263] Corneliu Vadim Tudor.
[264] Teodora Trandafir.

Trebuie să înţelegem odată, că nu putem merge cu anormalitatea programelor până la cote insuportabile, şi să mai putem să fim, în acelaşi timp, *oameni echilibraţi*.

Acest mod de a fi al omului extremelor e cel mai dăunător lucru la nivel personal.

Prea mult dezgust în ceea ce facem sau *prea multă facilitate*. Scriem lucruri uşoare şi le mestecăm pe nerăsuflate. Ne plictisim prea repede de noi şi de ideile noastre şi, în acelaşi timp, începem să uităm foarte repede, de la zi la zi, ce se petrece cu noi şi cu lumea în care trăim.

Trebuie să diminuăm goana după rating! Trebuie să ne punem pe construit lucruri serioase şi să nu mai fugim după a fi primii în top.

Livrarea pe bandă rulantă a atrocităților

În numărul[265] de astazi al *Libertății* am dat peste un articol zdrobitor[266], din gama acelor, care trebuie sau să ne taie pofta de mâncare sau să ne umple de suspiciune faţă de toţi oamenii de pe faţa pământului.

Un multimilionar canadian a omorât 67 de femei, a tranşat trupurile acelor femei, o parte dintre membrele lor păstrându-le în frigider, altă parte aruncâdu-le la porci iar din unele facand...cârnați.

După o asemea ştire, ca şi după acelea, cum că a fost violată, nu ştiu ce femeie în vârstă sau şi-a violat şi ucis mama, s-a spânzurat nu mai ştiu cum...să mai rămâi om fără obsesii, fără panici, fără temeri, cred că e greu.

Ca să îngurgităm, fără urmări, astfel de ştiri despre diverse aberaţii de comportament înseamnă că am ajuns bolnavi rău de tot, că suntem de plâns.

Dislocarea sensibilităţii noastre, mutaţiile interioare care se petrec cu noi sunt înfiorătoare, dacă încercăm să ne privim din cadrul unor comunităţi, unde astfel de orori nu se petrec cotidian sau nu s-au petrecut niciodată.

Însă consumatorii de media sunt bombardaţi sistematic cu astfel de orori şi li se întreţine o stare de *frustrare* sau *ameninţare continuă*, care nu are, de multe ori, niciun fundament.

Ştirile din media românească sunt rare ori *sensibile*. Aflăm despre orori şi morţi în lanţ pe un ton neutru sau chiar umoristic.

Prezentatorii au ajuns şi ei aproape imuni la *micile* morţi şi drame umane şi, mai tresar, doar atunci când e vorba de *mari cataclisme*.

E sigur faptul, că toate acestea vor să ne ducă spre un fel de umanitate care nu mai are nimic sigur, nimic sfânt, nimic infailibil.

Sensul nostru pare a fi acela de a deveni *viabili* numai dacă ne transformăm în *monştri veritabili*.

---

[265] Articol din data de 23 ianuarie 2007.

[266] A se vedea: http://www.libertatea.ro/stire/a-hranit-porcii-cu-carnea-a-67-de-femei-171355.html.

În ce constă proiectul post-aderare al României?

Aseară[267], domnul Ion Iliescu spunea, că cearta actuală, din sânul politicii românești, camuflează lipsa unui proiect pentru perioada post-aderare, pe termen scurt sau mediu, al României.

Mulţi alţii sunt de acord cu această părere.

Interviul preşedintelui[268] de la *TVR 1* din seară de 22 ianurie 2007 a fost caracterizat ca *un moment de slăbiciune* (domnii Iliescu şi Cristoiu) al acestuia, ca o încercare de *a se infiltra* şi la sate cu politica sa (domnul Mircea Badea) şi ca o *tutelare nepermisă* a televiziunii publice de către stat (domnul Cristian Tudor Popescu).

Preşedintele a atacat partidele într-un mod nepermis, nefiind echidistant în relaţiile cu ele, a atacat josnic pe foştii lideri ai statului român, s-a amestecat în treburile Parlamentului mai mult decât trebuia, a trecut peste legitimitatea constituţională a premierului în discuţiile sale cu miniştrii statului şi a devoalat secrete de stat şi ale serviciilor secrete într-un mod injust.

Acestea ar fi conluziile mai multor oameni politici şi analişti politici.

Preşedintelui Iliescu nu i s-a dat dreptul la replică de către *TVR 1*, fapt pentru care a apărut, aseară, la *Antena 3*.

Domnul Dan Voiculescu[269] vorbeşte despre subminarea economiei naţionale şi influenţarea actului de justiţie în cazul preşedintelui Băsescu.

Nu am aflat nimic însă despre *proiectele pentru România*, doar că, mai sunt câteva luni în care judeţele pot să înainteze către preşedinţie şi guvern proiecte locale de infrastructură, de dezvoltare agrară etc., pentru a fi ștampilate de *Uniune* tocmai la începutul lui 2008.

Banii *Uniunii* vin spre noi începând cu jumătatea acestui an iar noi nu ştim încă pe ce să îi cheltuim. În acelaşi timp trebuie să dăm acea sumă de bani *Uniunii*, uriaşă pentru România, până la sfârşitul anului.

Suspendarea preşedintelui[270] nu este ceea ce îi trebuie României. Ne trebuie stabilitate, linişte, să ne vedem de treburi.

Dacă PD[271] şi PNL[272] bat iarăşi palma iar preşedintele devine amiabil cu premierul, rămâne, totuşi, coaliţia de ocazie

---

[267] Un articol din data de 24 ianuarie 2007.
[268] Traian Băsescu.
[269] Unul dintre blogurile sale: http://danvoiculescu.net/blog/.
[270] Ea s-a produs însă.

dintre PSD[273] şi PRM[274], la care vine şi PC[275]-ul cu unele clauze, pentru a-l debarca pe preşedinte.

Cât va costa referendumul, dacă îl vom avea[276]? *Mai mult* sau *mai puţin* ca *revelionul integrării*[277]?

Dacă Parlamentul şi Guvernul funcţionează, ce motive are preşedintele să se lupte cu premierul, dacă alternativă *revenirii* PSD-ului la guvernare îl sperie?

Iar dacă schimbăm Guvernul şi îl *reparăm* într-un anume fel, când va apare proiectul *post-aderare* pentru România?

Intuim însă, din declaraţiile oficiale, unele priorităţi pentru anii viitori: dezvoltarea infrastructurii şi proiecte de urbanism, dezvoltarea şi rentabilizarea agriculturii şi a turismului, profesionalizarea armatei, reconfigurarea justiţiei, a învăţământului şi a spitalelor, atragerea de investitori străini şi apariţia unor noi locuri de muncă pentru români[278], precum şi re-atragerea românilor, din străinătate, pentru a munci în România.

Eu, ca simplu cetăţean, presupun că aceste lucruri ar trebui să frământe pe conducătorii noştri şi despre ele să ni se vorbească.

Să ni se vorbească despre eradicarea sărăciei, despre creşterea nivelului de trai şi a calităţii vieţii, despre creşterea salariilor, de apariţia unor noi locuri de muncă, de grija pentru mediu, de grija pentru cultură, de grija pentru instituţiile bisericeşti şi de patrimoniu.

Consternarea majorităţii românilor vine din aceea că ni s-a stricat *prea repede* imaginea ţării, în nici măcar o lună de la aderare, prin tot felul de acţiuni penibile ale factorilor de putere locali sau naţionali.

Noi ne de-credibilizăm de unii singuri şi nu mai e nevoie de alte remarce negative ale altora.

Marea noastră nelinişte este aceea, că la orizonturi nu se profilează nicio alternativă, care să ne împace sută la sută...

---

[271] PD = Partidul Democrat.
[272] PNL = Partidul Național Liberal.
[273] PSD = Partidul Social Democrat.
[274] PRM = Partidul România Mare.
[275] PC = Partidul Conservator.
[276] L-am avut.
[277] Din noaptea de 31 decembrie 2006 spre 1 ianuarie 2007, când am intrat în Uniunea Europeană.
[278] Și a venit marea sincopă financiară în 2009-2010...și sunt disponibilizați cu miile în toate sectoarele de activitate...

Altfelul de aseară[279] a fost de-o josnicie morală care nu se face, pe care nu o aşteptam în ruptul capului, în măsura în care domnul Liiceanu[280] şi domnul Pleşu[281] s-au simţit *lezaţi* de cultura şi ambitusul intelectual al domnului Cristian Gava.

Deşi nu îndrăzneam să credem[282] că *elitele mature* se pot simţi *stresate* de *cele tinere*, ne-a fost dat să vedem surpriza neplăcută, a invidiei neproductive, a celor în vârstă faţă de cei tineri, atâta timp cât domnul Gava[283], în acţiunile sale publice, şi-a arătat întotdeauna respectul pentru elitele României şi ale lumii.

Capii de afiş ai culturii române l-au pus la punct pe Cristian Gava, vorbind despre el fără simpatia, credem noi, pe care ar fi exhibat-o public, dacă acesta le-ar fi fost *ucenic declarat*.

Înainte să îl întrebe dacă a avut pe cineva, care să îl îndrume cultural, dacă are sau nu oameni care îl respectă pentru ceea ce este sau dacă are bani ca să trăiască, el sau familia lui, cei doi domni stimabili, s-au gândit, dacă nu cumva tânărul acesta nu devine *un produs media vandabil*, pierzându-se prin cotloanele televiziunilor avide de rating[284].

M-aş fi aşteptat ca Cristian Gava să fie, pentru cei doi oameni de cultură, *o minune frumoasă*, pe care dânşii au visat-o, o visează multiplicată la infinit pentru România şi au lucrat la apariţia lui prin munca editorială a dumnealor.

Cu siguranţă, că tânărul nostru s-a înfruptat din bunătăţurile editoriale ale *Humanitasului*[285], a citit *Dilema veche*[286], s-a inspirat şi a respirat aerul oamenilor de cultură ai României dar şi tot ce i-a căzut în mână.

La cei 16-17 ani ai lui şi la degringolada noastră spirituală şi culturală, a veni să dai cu părul şi în cei pe care ţi-i doreşti sau să nu vrei să-i sprijini, să nu fi entuziast pentru astfel de oameni, înseamnă că ori nu faci faţă concurenţei veritabile ori programul

---

[279] Un articol din 29 ianuarie 2007.
[280] Gabriel Liiceanu.
[281] Andrei Pleșu.
[282] E un eufemism, bineînțeles...Știam cum se comportă și se simt cei în vârstă, unii, nu toți, în fața celor tineri, a tinerilor remarcabili, geniali...dar nu doream să văd, la televizor, între cei doi protagoniști, în direct, această manifestare...
[283] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cristian_Gava.
[284] Din păcate, Cristian Gava s-a apucat de televiziune și de afaceri (titra un ziar)...însă gestul celor doi vârstnici, nici în această situație, nu se califică drept *unul de urmat*...
[285] A se vedea: http://www.humanitas.ro/.
[286] Idem: http://www.dilemaveche.ro/.

editorial al celor doi oameni de cultură nu suportă pe cei care macină creator şi depăşesc hrana culturală a pieţei.

Cristian Gava nu este *o excelență* într-o lume *normală*, într-o lume *a supradotaților* şi *a genialilor*. Nici cei doi domni nu sunt *excelențe ale culturii* decât în perimetrul propriilor creaţii şi a proiectelor culturale pe care le au şi pe care le pot susţine cu probe.

După o emisiune anterioară, când domnul Pleşu şi domnul Liiceanu au discutat *Rugăciunea domnească* şi au intrat pe un teritoriu unde patinau în gol în multe aspecte, dacă aş fi avut un talk-show ca dânşii, ar fi trebuit să îmi exprim imediat dezamăgirea că cei doi domni *nu au capabilități* pentru discuţii teologice, că dânşii *şi-au permis* să intre în teritorii, unde nu se pricep şi unde au încercat să transforme *teologia* într-o *exegeză culturalo-filosofică*.

Adică orice specialist într-o ramură anume poate să amendeze un alt specialist în măsură în care acesta trece peste atribuţiile propriei sale specializări.

Însă noi nu am luat, la data respectivă, atitudine vizavi de modul a-teologic al comentariului dumnealor la rugăciunea *Tatăl nostru*, pentru că am înţeles că nu pot să înţeleagă aspecte, care nu ţin de ritmul dumnealor interior şi că nici nu trebuie să le cerem să o facă, pentru că nu ar putea să o facă din afara perspectivei experențiale a vieţii duhovniceşti.

Ni s-a părut însă cu totul injust să nu-i luăm apărarea lui Cristian Gava, unui tânăr care promite, care face mai mult decât fac alţii şi care nu e singurul în România, pentru că vrem să apreciem munca cu sine, atunci când cei care sunt *îndreptăţiţi* să se bucure de realizările personale ale tinerilor nu o fac.

A scris două cărţi, e tânăr, poate să îşi permită să creadă că are răspunsuri la toate, poate greşi, poate fi extremist, chiar *duşmănos* cu elitele *parfumate* cu multe premii. Însă el nu este *scorţos*, nu arată că *le ştie pe toate*, vrea să înveţe mereu şi îşi propune să fie *discipol* şi nu *maestru*.

El trebuie *apreciat* şi *încurajat* şi, în niciun fel, *dispreţuit*, *minimalizat* sau *copilărit*, *dădăcit* ca *un gură cască* savant.

Când pe un tânăr extraordinar încerci să îl minimalizezi cu un limbaj de *bunic atotştiutor*, atunci înţelegem de ce elitele noastre *bătrâne* sunt considerate *inaccesibile* şi *reci* la suflet, *respingătoare*.

Elitele mature trebuie să dovedească că ştiu să treacă *proba receptării publice* în contactul direct cu omul de orice dimensiune culturală.

Elita tânără trebuie să dovedească că ştie să privească matur viaţă şi să aibă respectul cuvenit faţă de lucrurile pozitive ale elitei mature, fără însă a-i copia închiderea în carapacea proprie sau în cultură, văzute ca *păstrare de sine nealterată*.

Cultura, ca şi teologia, nu sunt *bunuri în sine* şi nici nişte *idoli* la care trebuie să ne închinăm, ci ele sunt tapetul interior al fiinţei noastre, prin care dovedim că suntem fiinţe multilaterale, fiinţe care trecem prin viaţă îmbătrânind în cuminţenie şi în sfinţenie şi, în acelaşi timp, întinerind în bună dispoziţie şi dezinvoltură binefăcătoare pentru cei din jur.

Riscul oamenilor de cultură e acela de a rămâne *doar* la coaja experienţei adevărate, a experienţei spirituale. Riscul teologilor e acela de *a nu ajunge* în intimitatea lui Dumnezeu şi a vorbi astfel despre realităţi pe care nu le posedă personal.

Împărţirea între cultură, teologie, artă, ştiinţă e o împărţire tâmpită din start atâta timp cât omul e cel care se poate introduce în fiecare în parte.

În concluzie, respectăm, deopotrivă, pe domnii Liiceanu, Pleşu şi Gava, pe fiecare după ceea ce face, după ce face *în mod real* şi nu *închipuit*, însă nu respectăm şi inamiabilitatea dintre *cei mari* şi *cei mici* şi nici invers.

Numele cultural al fiecăruia nu se face pentru că cineva ne spune *să iubim pe unul* şi *să îl detestăm pe altul*, ci prin luarea directă de contact cu opera fiecăruia în parte.

Ca unul care cunosc şi iubesc opera celor doi elitarzi în vârstă nu pot să îmi permit să nu-i repect pe cei care vin după dânşii, atâta timp cât cultura nu se termină cu nimeni ci e un proces continuu.

Domnul Gava, ca şi noi toţi, cei tineri, suntem, în parte, produsul elitelor României.

A nu fi respectaţi de cei care ne-au creat înseamnă a fi urâți de către proprii noştri părinţi. A face acelaşi lucru faţă de cei în vârstă înseamnă a ne manifesta tot la fel de reprobabil ca și ei.

Cine pe cine ar trebui înveţe *normalitatea*, dacă părinții noştri nu se comportă *normal* faţă de copiii lor, care dovedesc, că au învăţat, în mare parte, lecţia părinţilor și pot trece la *propria lor lecţie*?

Despre președintele care sucombă și scrisoarea intelectualilor

Dacă nici acum[287], prin intrarea ideaticilor, a intelectualilor, în falsa dilemă *a neliniștii naționale*, provocată din orgoliu personal, nu am inteles *cine* e *cu cine* și *de ce*, am pierdut tot șirul logic al evenimentelor.

Scrisoarea deschisă[288], din *Cotidianul* de astazi, a intelectualilor[289], fiind idealizantă în esenţă, vede numai trei lucruri pozitive în cei doi ani de mandat ai preşedintelui Băsescu:

1. războiul împotriva corupţiei;

2. desecretizarea arhivelor Securității;

3.condamnarea comunismului printr-un discurs extraordinar (am remarcat şi noi asta, dar care masca imperfecţiunile documentului Tismăneanu)...însă nu vorbeşte nimic despre *genetica* scandalului naţional artificial provocat de preşedintele către Băsescu şi nici despre derapajele sale a-constituţionale.

Ca şi în alte speechuri particulare ale multora dintre semnatarii scrisorii *fobia PSD*, *complexul PSD* emană din textul scrisorii deschise şi semnatarii se agaţă de persoana preşedintelui Băsescu pentru a nu mai avea de-a face cu stânga PSD-istă sau cu extrema PRM-istă.

Lucrul deranjant din această scrisoare e acela că se acuză acuzatorii şi nu tartorul neliniştii naţionale.

Pentru ce să-l acuzi pe premier sau pe PNL, PSD, PRM, PC de dorinţa de a-l suspenda pe preşedinte, când preşedintele şi-o face cu mâna lui şi ceea ce a făcut bun, nu îl scuză, în faţa opiniei publice şi nici a normelor de drept, pentru ce face aiurea.

Preşedintele Băsescu a recunoscut public, foarte recent, că alegerile din 2004 au fost câştigate de PSD, dar că poporul a dorit *Alianţa*.

De ce ne-ar fi frică să mai întrebăm odată poporul, dacă mai vrea Alianţa? Doar e democratic să facem asta, nu?!

Motive reale pentru demiterea preşedintelui sunt cu duiumul, atâta timp cât preşedintele ar sta, ca orice cetăţean, în faţă Justiţiei şi ar fi întrebat dacă a respectat legile statului.

---

[287] Un articol din 7 februarie 2007.

[288] A se vedea: http://www.cotidianul.ro/societatea_civila_ciinele_de_paza_al_lui_basescu-21708.html.

[289] Adică a unora dintre intelectuali...că nu sunt aceștia *toți intelectualii* României.

Preşedintelui îi e frică să stea în faţă propriilor sale fapte, cu toată alura sa de *biruitor* asupra tuturor *impertinenţilor*.

Însă ce vor, până la urmă, toti aceşti domni şi doamne, al căror nume apare în *Cotidianul*:

Sorin Alexandrescu[290], Vlad Alexandrescu[291], Dragoş Paul Aligică[292], Ştefan Andreescu[293], Vasile Astărăstoaie[294], Adriana Babeţi[295], Hannelore Baier[296], Alexandru Beldiman[297], Magdalena Boiangiu[298], Lidia Gheorghiu Bradley[299], Corin Braga[300], Alexandru Călinescu[301], Mircea Cărtărescu[302], Magda Cârneci[303], Ruxandra Cesereanu[304], Livius Ciocârlie[305], Eugen Ciurtin[306], Andrei Cornea[307], Aurelian Craiuţu[308], Dorin Dobrincu[309], Vasile Docea[310], Sabina Fati[311], Iulian Fruntaşu[312], Florin Gabrea[313], Tom Gallagher[314], Armand Gosu[315], Stere Gulea[316], Sorin Ilieşiu[317], Alexandru Lazescu[318], Gabriel Liiceanu[319], Viorel Marineasa[320], Mircea Mihăieş[321], Dan C. Mihăilescu[322], Mihail Neamţu[323], Virgil Nemoianu[324], Vlad

---

[290] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sorin_Alexandrescu.
[291] CV-ul său: http://www.mae.ro/poze_editare/Luxemburg_Alexandrescu.pdf.
[292] Blogul său: http://dragos-paul-aligica.ro/.
[293] CV-ul său: http://patr.presidency.ro/upload/Andreescu_Stefan.pdf.
[294] Blogul său: http://medicalnet.ro/blog/astarastoae/.
[295] Despre sine: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adriana_Babe%C5%A3i.
[296] Idem: http://www.presidency.ro/?_RID=htm&id=110.
[297] A se vedea: http://www.observatorcultural.ro/Alexandru-BELDIMAN*authorID_538-authors_details.html.
[298] Idem: http://www.dilemaveche.ro/index.php?cmd=redactia&id=6.
[299] Idem: http://www.liternet.ro/autor/1254/Lidia-Gheorghiu-Bradley.html.
[300] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Corin_Braga.
[301] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_C%C4%83linescu_%28critic_literar%29.
[302] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Mircea_C%C4%83rt%C4%83rescu.
[303] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Magda_C%C3%A2rneci.
[304] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ruxandra_Cesereanu.
[305] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Livius_Cioc%C3%A2rlie.
[306] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ciurtin.
[307] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Cornea.
[308] CV-ul său: http://www.indiana.edu/~iupolsci/cv/craiutu.pdf.
[309] A se vedea: http://www.presidency.ro/?_RID=htm&id=115.
[310] Idem: http://politics.polsci.uvt.ro/index.php?option=com_content&task=view&id=33&Itemid=52.
[311] Idem: http://www.europalibera.org/author/20530.html.
[312] Idem: http://bibliotecadepoezie.wordpress.com/category/autori-romani/iulian-fruntasu/.
[313] Un articol al său: http://www.revista22.ro/florin-gabrea-1448.html.
[314] A se vedea: http://www.humanitas.ro/tom-gallagher.
[315] Idem: http://www.presidency.ro/?_RID=htm&id=117.
[316] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Stere_Gulea.
[317] Idem: http://www.presidency.ro/?_RID=htm&id=96.
[318] Articole ale sale: http://www.revista22.ro/autor-alexandru-lazescu-1.
[319] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Liiceanu.
[320] Idem: http://www.filcom.polsci.uvt.ro/index.php?option=com_content&task=view&id=102&Itemid=313.
[321] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Mih%C4%83ie%C5%9F.
[322] Saitul său: http://www.dancmihailescu.ro/.

Niculescu[325], Andrei Oișteanu[326], Dumitru Oprea[327], Anca Oroveanu[328], Rodica Palade[329], Șerban Papacostea[330], Horia Roman-Patapievici[331], Horațiu Pepine[332], Dan Perjovschi[333], Lucian Petrescu[334], Ileana Pintilie[335], Andrei Pippidi[336], Valentina Pop[337], Tania Radu[338], Victor Rebengiuc[339], Lavinia Stan[340], Dan Tapalagă[341], Vladimir Tismăneanu[342], Gelu Trandafir[343], Florin Țurcanu[344], Traian Ungureanu[345], Daniel Vighi[346], Sever Voinescu[347], Smaranda Vultur[348], Șerban Rădulescu-Zoner[349], Alexandru Zub[350]?

Ca preşedintele Băsescu să rămână la putere, dacă războiul împotriva corupţiei n-a arătat deloc *corupţi*, pe *corupţii majori*, nu *plevuşca*, dacă desecretizarea nu s-a făcut nici ea deplin şi dosarele au fost epurate iar discursul de condamnare a comunismului (așa merge vorba), nu ar fi fost *al preşedintelui*, ci al domnului Teodor Baconschi[351]?

Cele trei idei puse pe seama preşedintelui Băsescu, de către grupul de intelectuali români, aparţin *intelectualilor* mai degrabă decât *preşedintelui*, pentru că aceştia s-au zbătut pentru ele de vreo 17 ani încoace şi de aceea le şi apără.

---

323 Blogul său: http://grupareaaproape.wordpress.com/.
324 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Virgil_Nemoianu.
325 Un articol al său: http://www.cotidianul.ro/autori/vlad_niculescu-468.html.
326 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Oi%C5%9Fteanu.
327 Blogul său: http://blog.dumitruoprea.ro/.
328 O carte a sa: http://www.humanitas.ro/anca-oroveanu.
329 Articolele autoarei din *Revista 22*: http://www.revista22.ro/autor-rodica-palade-1.
330 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/%C5%9Eerban_Papacostea.
331 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Horia-Roman_Patapievici.
332 Articolele sale din *Cotidianul*: http://www.cotidianul.ro/autori/horatiu_pepine-202-3.html.
333 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Perjovschi.
334 Un articol al său: http://www.observatorcultural.ro/Lucian-PETRESCU*authorID_1832-authors_details.html.
335 A se vedea: http://www.cjtimis.ro/uapt/membri/ipintilie/ipintilie.htm.
336 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Pippidi.
337 Trei articole ale autoarei: http://www.observatorcultural.ro/Valentina-POP*authorID_1175-authors_details.html.
338 A se vedea: http://www.europalibera.org/author/20531.html.
339 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Victor_Rebengiuc.
340 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lavinia_Stan.
341 Articole ale sale: http://www.hotnews.ro/articole_autor/Dan%20Tapalaga.
342 Date despre sine: http://en.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Tism%C4%83neanu.
343 CV-ul său: http://www.cna.ro/GELU-MARIAN-TRANDAFIR.html.
344 Idem: http://www.cdep.ro/pls/parlam/structura.mp?idm=311&cam=2&leg=2008.
345 Blogul său: http://traianungureanu-tru.blogspot.com/.
346 Idem: http://www.danielvighi.ro/.
347 Idem: http://severvoinescu.ro/.
348 Date despre sine: http://www.banaterra.eu/romana/node/1684.
349 Idem: http://www.aliantacivica.ro/organizare/serban_radulescu-zoner.htm.
350 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_Zub.
351 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Teodor_Baconschi.

Grupul de intelectuali, cu siguranţă, că ştie şi *minusurile* preşedintelui Băsescu, mulţi au posturi de conducere primite de la noua guvernare şi facilităţi care îi fac să prospere, mulţi au luat atitudine faţă de unele dintre derapajale sale, însă mai ştiu ceva important, pe care îl ştim şi noi, că dacă îl scoatem pe preşedintele Băsescu *din pâine* nu avem cu cine să-l înlocuim.

Pepiniera politică a fost atât de bine oprimată, încât vârfuri politice nu prea avem, ci abia găsim miniştri, secretari de stat, după premier dăm cu tunul până îl găsim iar pentru preşedinte avem numai oameni, care deja s-au dat în stambă.

Criza actuală, dacă îmi dau voie domnii şi doamnele din acest grup intelectualist, nu stă în aceea că poporul *vrea una* şi politicienii *merg pe mirişte* in corpore, ci în aceea că instinctul politic al electoratului român nu are pe cine viza, dacă a văzut că preşedintele Băsescu are aceleaşi apucături comuniste, o doză enormă de bădăränie şi incultură, prin care i-a întrecut, cu mult, pe antecesorii săi postdecembriști.

Problema nu e numai aceea că poporul se simte, pentru a nu ştiu câta oară, înşelat, nu e numai aceea că odată intraţi în UE am fost imediat aruncaţi în braţele dezamăgirii, ci că nici nu ne mai place ce preşedinte avem şi nici nu mai avem vreunul, mai acătării, cu care să-l înlocuim.

Domnul Liiceanu a lansat în media o scrisoare deschisă, extrem de patetică, anul trecut, prin care deplângea că *ultimul reper moral* al României, doamna Muscă, *i-a înşelat* şi *ne-a înşelat aşteptările*, fiind *securistă*[352] şi apoi l-a deplâns, întru a doua, pe părintele Iustin Marchiş[353], pentru aceeaşi problemă.

Când în spatele domnului preşedinte stau securitismul[354], flota, imixtiunile repetate în treburile subsecvenților şi ieşirile violente, cât patetism ne-ar trebui să avem, ca să ne manifestăm dezamăgirea faţă de primul om al statului?

Dacă doamna Mona Muscă nu mai e *nepătată*, pentru că a fost, odată, o informatoare de trei note şi, la fel, părintele Iustin, cât de *imaculat* poate fi preşedintele?

Însă grupul intelectualilor, care vrea *stabilitate politică* în România (şi noi vrem asta), nu spune deschis că vor *o stabilitate pentru ei* şi nu *o stabilitate pentru toţi*.

---

[352] A se vedea: http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/Actualitate/40807/Gabriel-Liiceanu-ii-scrie-Monei-Musca.html. Scrisoarea a apărut pe 15 august 2006, în ziarul *Cotidianul,* însă acum nu mai există pe saitul fostului ziar.

[353] A se vedea: http://www.atheneum.ca/modules/news/article.php?storyid=206.

[354] Faptul că a fost *informator* al Securității, *cf.* sursa: http://securisti.ro/old/informatori.html.

Dacă *ne-ar durea* de România ar trebui să îl tragem la rost pe preşedintele României de toate neîmplinirile mandatului său şi apoi să îl elogiem pentru rezultatele sale pozitive.

Ar trebui să îl întrebăm despre agricultură, mediu, industrie, salarii, şomaj, sărăcie, incultură, sănătatea precară a poporului şi despre multe altele, dacă vrem *o Românie pentru toţi* şi *o Românie a fiecăruia*.

Însă grupul intelectualilor vede în preşedintele Băsescu nu *un genial* om politic, cum spun mulţi, ci unul care le-a însuşit unele axiome şi, prin care, intelectualii îşi găsesc aderenţă, oarecum tangenţială, la politica actuală a statului.

Este evident faptul, că putem scrie, publica, ne putem manifesta ideile, dar nu din cauza preşedintelui Băsescu sau pentru că dânsul ne dă voie sau ne invită să vorbim, ci pentru că am intrat într-un sistem social, care nu ne mai permite să ne întoarcem, decât gândirist, spre trecut.

Preşedintele trebuie să dea testul Parlamentului şi al referendumului şi, cum l-am ales pe el preşedinte, ca *un compromis al istoriei*, dacă nu va fi acesta, va fi altul, adică un alt compromis al istoriei.

Numai că grandomania actualului preşedinte şi orgoliul său ne-au adus la situaţia de astăzi şi e normal ca starea de lucruri să îi revolte pe mulţi.

Pentru România nu e nicio afacere referendumul, pentru că acesta costă bani şi nicio bucurie enormă, atâta timp cât pionul lipsă va fi şi el *o soluţie in extremis*.

Preşedintele sucombă nu din cauza României ci din cauza atacului la linştea ei, la bucuria ei de ţara europeană iar scrisoarea intelectualilor nu va dinamiza România, întreaga Românie, ci va interesa numai casta noastră, a intelectualilor, pe care ne preocupă stabilitatea noastră în cadrul stabilităţii poporului nostru.

Pe scurt, eu cred că intelectualii l-au minţit pe preşedinte prin scrisoare (și asta pentru ca să îşi găsească confortul propriu) elogiindu-l în mod mincinos, fără a-i spune şi defectele pe care i le dispreţuiesc.

Dacă intelectualii s-au dat cu fostul regim comunist, au lăudat regimul iliescian, l-au încurajat pe cel constantinescian dar

el s-a dovedit, prin *Convenţie*[355], o apa de ploaie, cum vor privi apa de ploaie a *Alianţei*[356] după înmormântarea ei finală?

Oare, pentru versatilitatea noastă, nu ne va considera poporul, pe noi, intelectualii, nişte *prostituate morale*, după cum consideră clasă politică?

Mie mi-e teamă că grupul de intelectuali, semnatari ai scrisorii de faţă, au intrat într-o cursă de şoareci, din cauza căreia vor fi consideraţi *nostalgici basescieni* pentru cei care se vor ralia la viitoarea putere politică românească.

Însă unii s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu preşedintele Băsescu şi să fi semnat pentru că au semnat şi alţii, şi aşa, avem pe cei care îl lăuda şi pe cei care îl denigrează pe preşedinte, iar între ei sunt cei care privesc spectacolul palpitant cu ochi echidistant sau indiferent.

Eu unul sunt la mijloc. Încerc să fiu cât se poate de echidistant. Văd şi bunele şi relele preşedintelui, nu elogiez trecutul şi nici viitorul in integrum, ci văd binele, deopotrivă cu răul, stând la masă.

Până la urmă toţi vom vedea acest lucru, când istoria se sedimentează în noi şi pasiunile noastre nu se mai leagă organic de interesele noastre sociale.

Oricum avem nevoie de un preşedinte şi de intelectuali, cum avem nevoie de întreaga ţară pentru a fi *România*. Numai că fiecare din România are dreptul să se simtă *al României* neîmbătându-se nici de *iluzii* şi nici numai de *teroare*.

Când stăm cu frica, ca să nu moară, cumva, România, pentru că îl schimbăm pe preşedintele Băsescu sau când credem că, fără noi, lumea intră în neant, înseamnă că am început să ne vedem supradimensionat existenţa şi devenim penibili.

Există o mare doză de penibil atât în manifestările preşedintelui cât şi în poziţia semnatarilor scrisorii.

---

[355] *Convenția Democrată Română:* http://ro.wikipedia.org/wiki/Conven%C5%A3ia_Democrat%C4%83_Rom%C3%A2n%C4%83.

[356] *Alianța Dreptate și Adevăr*: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alian%C5%A3a_Dreptate_%C5%9Fi_Adev%C4%83r.

Dupa o evidență[357] statistică a *WordPress*-ului, 42, 9 % dintre cei care citesc *Teologie pentru azi* ne au în bookmarks-urile personale.

Timp de două luni de zile, de când fiinţăm, dintre cei 13. 000 de vizitatori, nu ne-au dat feedback-uri nici măcar 30, ca să nu spun mai mult.

De fiecare dată însă, când am găsit ceva bun la cineva, la vreun blogăr sau webmaster al vreui sait, l-am elogiat, l-am introdus imediat în blogroll-ul nostru, deşi nu toţi meritau şi unii nu au nimic de-a face cu *teologia ortodoxă* sau cu *Ortodoxia* în genere.

Credem că acest mod de a te raportă la muncă altora este un act de generozitate, de bunăcuviinţă şi de transparenţă. Dacă îmi place ceva mulţumesc pentru ceea ce primesc. E un gest firesc, foarte firesc.

Platforma noastră face reclamă oricărui blogăr ortodox care munceşte[358], însă invidia nu ne vede cu ochi buni. Tocmai de aceea avem *mai mulţi cititori* decât *comentatori*[359].

Pentru că am înţeles faptul, cum că, între noi, ortodocşii online, se merge pe *tactica clicii*, a *corporaţiilor de prieteni* şi pe *josnicia trocului*: *te pun eu pe blogroll, mă pui și tu*.

Astea funcționează din plin și arată, în mod explicit, că nu preţuim oamenii ci preţuim furtul calificat, prefăcătoria şi unilateralitatea.

Cele mai multe dintre locaţiile ortodoxe, pe care le cunoaştem, sunt biblioteci formate din furt intelectual.

Blogării ortodocşi şi webmasterii ortodocşi nu creează, majoritatea articolelor, în mod special pentru platformele lor, adică *din generozitate* (iar unii nu fac deloc articole ci doar le preiau), ci publică pe blog sau în sait, articole pe care le-au mai

---

[357] Un articol din data de 9 februarie 2007.

[358] *Teologie pentru azi*, la început, avea o listă enormă cu publicitați, în comparație cu alte medii online.

Cu timpul am înțeles că nu se dorește comuniunea între creatorii de online ortodocși și această listă a scăzut în mod continuu.

Și aceasta, pentru că am considerat că nu e drept să-i băgăm în seamă pe oamenii, care se comportă în mod nesimțit la nivel online, când, onlineul înseamnă tocmai *bunul simț al comunicării*, dacă suntem *ortodocși online*.

[359] Lucru care s-a perpetuat pe perioada a 4-a ani de online pe *WordPress*, cât și acum, când am trecut pe domeniu propriu, pe: http://www.teologiepentruazi.ro/.

publicat în reviste, pentru care au fost deja remuneraţi sau le fură cu totul de la alţii.

Spre exemplu *Credo*[360] şi *Creştin ortodox*[361] (unele dintre cele mai vizitate platforme ortodoxe[362]) au, aproape, numai articole preluate, iar pe blogul *Gruparea Aproape*[363] sunt editate articole publicate în altă parte, ca totul să meargă *şi mai bine*[364].

Exemplele pot fi multiplicate, însă mă indispun prea mult ca să le înşir pe toate.

Dacă unii vin şi se umplu de cuvintele noastre, se luminează în vreun fel anume, alţii vin însă ca să ne citească, numai ca să vadă dacă *nu cumva greşim* cu ceva, pentru ca să ne scoată ochii mâine. Adică practică un fel de *citit securistic*, unde nu *adâncimile textului* şi *ale omului* contează ci cât sari sau nu sari de nivelul lor de aşteptare sau de pregătire.

Insolenţa unui astfel de citit merge mână în mână cu nesimţirea celor care vin să arunce, acolo, la şto, vreo însemnare de duzină, pentru ca apoi să îi vezi pe bloguri de cancanuri sau porcoase, cum discută în note extinse. Invidiera noastră se măsoară în puţinătatea notelor care se fac la articolele noastre.

Articolele pe care le publicăm aici nu au fost publicate în nicio altă parte cu foarte mici excepţii.

Noi am colaborat, în prima fază, cu revistă online *Clopotul*[365], am scris acolo la început, pentru ca, mai apoi, să ne distanţăm de grupare şi să facem această platformă de unii singuri.

Aşa că aceste articole sunt făcute special pentru dv. şi sunt o muncă personală, după munca pe care o avem noi de făcut, ca preot şi om de teologie și, prin care, îi preţuim pe cititorii cu bun simţ.

A nu se confunda articolele acestea de pe blog cu cărţile, articolele, traducerile noastre ştiinţifice, cu comentariile teologice şi duhovniceşti pe care le facem şi care sunt aparte de ceea ce scriem aici. Aici muncim numai pentru dv., fără să furăm căciula din cealaltă parte[366].

---

[360] A se vedea: http://www.credo.ro/.

[361] Idem: http://www.crestinortodox.ro/.

[362] Pe care le găsiserăm, în 2006, la venirea noastră la nivel online.

[363] A se vedea: http://grupareaaproape.wordpress.com/.

[364] Adică se autopublicitează în mare parte sau preia articole din altă parte și astfel blogul e unul *de împrumut* și nu e *o construcție unitară*, la care se muncește în mod continuu.

[365] Acum desființată.

[366] Însă, până nu am început să ne edităm cărțile la nivel online, foarte puțini oameni au crezut că *vorbim serios*. Credeau că nici nu există cărți dincolo de munca zilnică pe care o depuneam la nivel online. Pentru noi a fost șocant totuși, ca să observăm câtă cecitate exista în rândul celor care veneau să ne citească.

Una e să preiei un articol bun, excepţional pentru că e *foarte bine scris* (nimeni nu spune să nu faci asta în limitele decenţei), dar alta este să îţi faci un brand blogistic cu nimic, numai cu preluări, adică pe bază de furt intelectual calificat.

Deci multă ipocrizie, indiferență, lejeritate la blogării ortodocşi, care neagă pe mării teologi şi trăitori ai neamului dar le folosesc operele sau ne dau pagini întregi din vreun Sfânt Părinte sau Fericit Părinte fără niciun comentariu.

Bineînţeles nu o fac *din smerenie*, ci *din neputinţa de a se raporta personal* la textele pe care le postează.

În spatele faptului că *ajută oamenii*, un webmaster ca Gigel Chiazna[367], foloseşte orice carte tipărită pentru a face diverse saituri personalizate, însă la care el nu are nicio contribuţie scriptică, decât pe aceea că montează cadrul saitului pe net.

Proiectul *Orthodox Wiki*[368], căruia i-am făcut şi îi facem reclamă, se ocupă şi el cu furtul calificat de informaţie, la care nu se adaugă, decât arareori, nuanţe personale.

Adică majoritatea ortodocşilor, care creează saituri şi platforme web, merg pe principiul: *noi nu gândim, ci păstrăm*.

Tocmai de aceea nu îi poţi acuza de nimic pentru că *poziţiile personale* lipsesc aproape cu desăvârșire.

Maica Siluana Vlad[369] se zbate (una dintre puţinele) şi face cursuri, de una singură, pentru te miri ce persoane cu probleme. Dânsa munceşte cu smerenie, spune ce are de spus şi se vede acest lucru.

Părintele Savatie Baștovoi[370] a scris şi scrie din experienţă personală, cu multă sfinţenie pentru contemporanii săi, dar unul ca Laurenţiu Dumitru[371] vine şi preia, alţii i-au făcut un site, nu ştiu dacă *cu* sau *fără voia lui*[372], însă nimeni nu dă nişte note, nu se postează *afirmativ* sau *negativ* faţă de el.

Cu alte cuvinte cine a devenit *brand* e preluat imediat şi vândut la negru pe net.

Părintele Marcel Hancheș[373], cu cărţile sale, traduceri din Sfântul Ioan Gură de Aur[374], e piratat de către toţi, în timp ce editura *Sofia*[375] a instituit embargou pentru *Apologeticum*[376],

---

[367] Blogul său: http://www.chiazna.com/.
[368] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Pagina_principal%C4%83.
[369] Idem: http://www.sfintiiarhangheli.ro/node.
[370] Blogul său: http://savatie.wordpress.com/.
[371] Idem: http://laurentiudumitru.ro/blog/.
[372] Pe acesta: http://savatie.trei.ro/, dar, după mărturia sa, e făcut fără voia lui.
[373] A se vedea: http://www.mitropolia-banatului.ro/vechi/page.php?menu=93.
[374] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Gur%C4%83_de_Aur.
[375] Idem: http://www.sophia.ro/index-ro.htm.

pentru ca să nu mai distribuie cărţi gratuite, ortodoxe, pe net, editate de către ea.

În spatele uşilor închise ale blogurilor şi saiturilor ortodoxe stau nişte minţi şi nişte inimi, care ar trebui să se gândească mai bine, mai profund, până unde duce minciuna.

Putem spune mai multe însă dezamăgirea noastră e prea mare pentru nişte oameni, care nu vor să muncească gratuit pentru alţii dar vor să aibă rating mare pe net.

Atâta timp cât nu demonstrezi, în fiecare zi, că poţi să faci ziaristică creştin-ortodoxă pe net, oamenii vor începe să caşte[377].

Şi nu mă refer la cei care îţi caută un nod în papură, ci la oamenii aşezaţi, duhovniceşti, care vor veni din ce în ce mai mult pe net, care vor cunoaşte media ortodoxă şi vor aprecia reperele ei ca atare.

Încă netul este populat acum de fiinţe tinere, care sunt majoritare şi acestea nu apreciază, la reala lor valoare, eforturile noastre pentru dânşii. Și aceasta, pentru că încă nu am înţeles cu toţii, toţi creştinii ortodocşi, ce *impact* și *dinamism* are informaţia, venită instant, în casele întregii planete.

Dacă preţuiţi ceea ce facem şi dacă tot ne citiţi regulat din lincul computerelor dv. şi aţi înţeles că noi ne raportăm la dv., la aşteptările dv., atunci faceţi pasul onestităţi şi spuneţi-vă sentimentele pe blog, ceea ce vă caracterizează pe dv., ca ortodocşi sau ca oameni de diferite religii, care ştiţi să bifaţi, cu bun simţ, un demers, extrem de onest, ca cel de față.

Aşteptăm colaborarea dv. scriptică, nu numai citirile dv., dacă vreţi să fiţi ortodocşii, care cereţi *respect* şi *înţelegere* de la alţii. Dacă fiecare stă acasă şi rumegă ce a spus altul dar el e o fiinţă mută, nu a arată că e *un ortodox* ci *un om laş*, un om indiferent, un om fără coloană vertebrală.

Dacă trăiţi credinţa noastră, dacă va bucuraţi de mântuirea care a venit prin Hristos, Domnul nostru, atunci vă aşteptăm să ne scrieţi şi să scrieţi pe paginile dv. web, despre ceea ce credeţi dv., nu despre ce cred alţii, să spuneţi inimă dv., dacă vreţi să se lumineze cineva şi să fim cunoscuţi cu fidelitate.

Să trecem, vă rog, de la *autism* la *dialog*, de la *indiferenţă mascată* la *unitate* între cei care propovăduim credinţa ortodoxă şi modul de viaţă ortodox!

---

[376] Idem: http://apologeticum.co.nr/.

[377] Am observatr însă, cu stupoare și cu condescendență în același timp, că nu se doresc lucruri noi, frumoase, mari, ci, dimpotrivă, toate lucrurile mărețe sunt tratate cu dispreț și se întorc, majoritatea, tot la lucrurile de duzină...cu care au fost învățați sau pe care le cunosc de când se știu.

Altfel, voi înceta, eu, unul, să mai vizitez locaţii ortodoxe, în care nimeni *nu vorbeşte* dar *toată lumea citează*.

Şi sper să mai fie şi alţii, care s-au plictisit de duplicitatea de *a nu avea opinii personale*.

Mă uit[378], din când în când, ca să mă îngrozesc, nu de alta, la emisiunea domnului Lorin Ioan Fortuna[379] de la *DDTV*.

Într-o emisiune spunea că unul dintre *dumnezeii* plantei, lumii sau al ţării noastre este Mihai Eminescu. Apar *șerpilieni*, *vulturieni*...*ranguri astrale*...în limbajul domnului Fortuna.

Rugăciuni către divinităţi care de care mai şocante. Are o teologie şi o cosmologie acest domn de te bagă în sperieţi.

Domnul Dan Diaconescu[380] a coalizat câţiva oameni de o dubioasă *excelență*, care te năucesc cu ce pot debita.

Spune două lucruri *normale* şi apoi începe cu cosmogonii gnostice actualizate.

Luptă însă cu Masoneria[381] dar...*partea esoterică* e *partea* dumnealui. *Mântuirea prin iubire* este, la dumnealui, *mântuirea prin sexualitate*. Oamenii se întrupează, sunt avatare.

Hristos este pentru el *un avatar* al unui zeu, un avatar secundar. *Societatea predominant luminoasă*...*Efectul da Vinci* este efectul sămânţei, al spermei bărbăteşti.

Mihai Eminescu e omul şoim. Toate însemnările sunt din emisiunea de astăzi, 10 februarie 2007.

Aş vrea să îi cunosc pe oamenii care cred astfel de nebunii. Faţa vorbitorului e întotdeauna roşie, flamboaiantă.

Emoţii toxice. Terapie astrală. *Trebuie să credem în extratereştrii*, ne spune el. *Toţi paraziţii noştri sunt efectul civilizaţiilor extratereste degradate*.

Pentru el, Sfântul Pavel e *un fals slujitor* al lui Dumnezeu, care a mărit, în mod *ilegitim*, învăţătura lui Iisus.

Religia ortodoxă este pentru el *o religie falsă*.

Nu poţi vorbi în numele Sfinţilor, ne spune vorbitorul.

Domnul Victor Roncea[382] *e blocat religios datorită credinţei ortodoxe*, spune acesta. El ne ajută să ne eliberăm de credinţa ortodoxă.

Alte detalii: Osho[383] e *luminos*, Stainer[384] a fost *șerpilian*. Platon[385] a fost *șerpilian*.

---

378 Un articol din data de 10 februarie 2007.

379 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lorin_Fortuna. Aici găsiți saitul său: http://www.lorin-fortuna.ro/.

380 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Diaconescu.

381 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Francmasonerie.

382 Blogul său: http://www.roncea.ro/.

383 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Osho.

384 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Steiner.

385 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Platon.

Tot ce bun de la Platon e că *realitatea este o iluzie*. Sufletul nu e veşnic. El vine din purgatoriu.

Viaţă veşnică nu este eternă, ci e mai mare decât cea fizică. Toţi putem ajunge *centre dumnezeieşti*. Conduce *Mişcarea Civică Mihai Eminescu*.

Conducătorii *omniversului*. Fiecare conducător divin are o parteneră principală la nivel divin.

Notez şi sunt şocat de ce poate spune.

Femeia trebuie să îşi recapete senzualitatea, sexualitatea, *creditul astral*. *Iubire* înseamnă *sex*. Există doar un Dumnezeu Unul, dar şi el are o parteneră. Noi facem parte din *sistemul creațional nr. 4*.

Numerologie. *Agresorii extratereştrii*.

Ziua de 24 e *ziua diavolului*. Cercetare esoterică. Societatea goriliana.

După 2000 de ani am ieşit din varianta nebenefică a lumii. Demiurgul planetei terra.

S-a rugat pentru Cuza[386], spunând că e *mason* şi vrea să îl izbăvească de *cenzura lui existenţială*.

Pentru *rugăciunea finală* trebuie să ai *capital spiritual*. Poarta stelară, care se va deschide în curând, va face din Terra *o stea pitică de culoare albă*.

Ceva mult mai tare decât atât şi mai postmodern nu se poate face. Adică poţi să debitezi despre planete, zei, moluşte, caracatițe, stele polare pitice şi înăltuţe la infinit şi eşti *un esoteric de prima mână*.

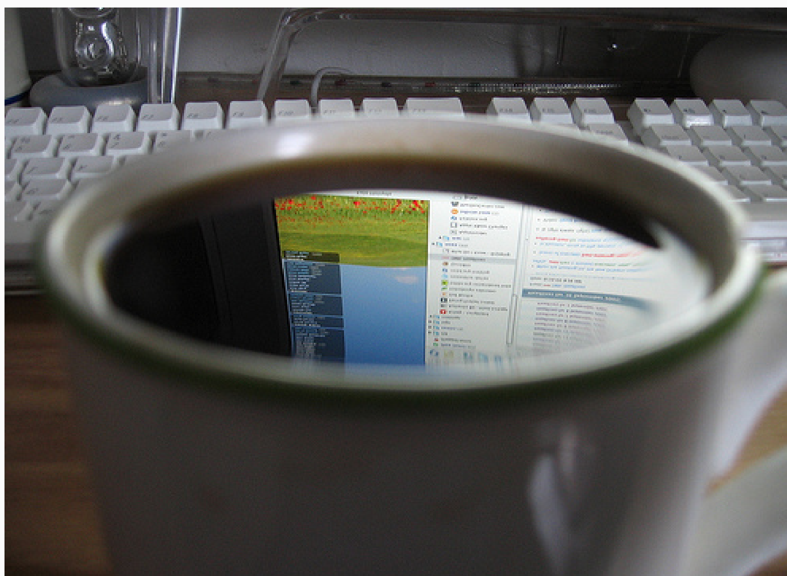
Repet: aş vrea să cunosc (până acum nu s-a apropiat vreunul de mine), pe un adept al acestui om, care crede aşa ceva.

E de-o incredibilitate rară ce aud de la el!

---

[386] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_Ioan_Cuza.

A citi la viitor

Paradigma culturii personale[387] a viitorului cred că va fi aceea *a standardului personal*. Fiecare va avea o cultură personală formată după criteri proprii în mod majoritar, după interese proprii, după înclinaţii proprii. Vom avea din ce în ce mai puţine *cărţi în comun*, în comparaţie cu cărţile pe care nu le vom ştii la nivel majoritar.

Presupun că viitorul ne va transforma în oameni cu biblioteci virtuale imense, unde fiecare îşi va lua ce îi place şi ce îi convine şi informaţia nu va mai fi o problemă închisă în biblioteci cu lacăte. Sper. Vreau să cred că *aşa va fi*.

Însă, pe de altă parte, trebuie să ne învăţăm cu o mentalitate de oameni, care înţelegem că istoria cărţii nu poate fi parcursă integral şi că trebuie să avem în faţa cărţilor nu sentimentul că *ne cocoşează* vastitatea lor ci să le privim *selectiv*, să le privim în folosul *a cât ne fac să fim* şi să avem o anume *orientare realistă* asupra vieţii.

Capacitatea de selecţie şi de adâncire a unor probleme anume, care ne frământă, ne va face să fructificăm imensa informaţie, o parte din imensa informaţie de care dispunem.

Fuga după cărţi, sper, se va transforma în *atenţia la selectarea cărţilor*, fără ca asta să însemne, că pe acelea pe care nu le preţuim noi trebuie să le anulăm, să le desfiinţăm.

---

[387] Un articol din data de 13 februarie 2007.

Întotdeauna îi povăţuiesc pe cei care îmi cer părerea în domeniul cititului şi a modului cum trebuie să privim informaţia, ca să nu se teamă de cărţi, indiferent de ce carte ar fi vorba.

Cititul mult educă. Cititul mult te învăţa să vorbeşti cu tine, să te problematizezi, să te clarifici.

Iar cartea, oricât de demonică, eretică, năstruşnică, hulitoare sau pornografica ar fi te face să tragi o concluzie, concluzii duhovniceşti despre modul, starea sufletească, scopul, animozităţile şi plăcerile celui care a scris-o, dacă citeşti ca să te luminezi asupra patimilor omului şi nu să te îmbibi de ele.

Personal, citesc cărţi după cum privesc oamenii. Citesc cărţile contemplându-le, mirosindu-le seva, respirându-le. E adevărat: multe mi se par foarte greţoase.

Pe unele nu le mai pot suporta, pe când altele mă cutremură prin frumuseţea şi sfinţenia lor. Cărţile sunt ca oamenii care le-au scris. Poartă amprenta lor.

Tot ceea ce noi scriem la nivel online, reprezintă *literatură*, o amprenta a vieţii noastre. Şi cei care au o anume configuraţie interioară vor cauta să citească, întotdeauna, ceea ce li se potriveşte. Ne abonăm la cei care ne plac şi îi savurăm zilnic, de oricâte ori putem să ajungem la scrierile lor.

Vom avea, în continuare, cărţi în foaie, ne vor plăcea cărţile de colecţie dar vom avea, din ce în ce mai mult, cărţi virtuale. Probabil că şcoala viitorului va include lecţii şi prelegeri online în paralel cu cele tête à tête.

Nădăjduiesc la o democratizare cât mai mare a informaţiei pe măsură ce asistăm la o profesionalizare mult mai mare a celor care girează informaţia, care se include în sistemul conexiunii mondiale a internetului sau în oricare alt sistem, care se va impune la un moment dat.

Cu siguranţă, că vom citi tot la fel de mult şi pe viitor. Dar vom citi lucruri din ce în ce mai diverse, disparate, pentru că avem şi vom avea o informaţie din ce în ce mai specializată, mult mai punctuală.

Când ai ochii orbi…(nu cred niciodată în întâmplare când e vorba de sfințenie)

Dacă un ortodox[388], care dovedește că este *un om Drept*, este hărțuit non-stop de media și denigrat iar nimeni nu îl apară, se numește că e *un om cu viață sfântă*, pe care nici oamenii și nici demonii nu îl suportă.

Părintele Daniel Corogeanu

De ziua hramului mănăstirii, a doua zi de Rusalii, de Prea Sfânta Treime, Părintele Ieromonh Daniel Corogeanu a fost *decăzut din treaptă* înainte de o cercetare prealabilă, la ordin și nu i s-a permis să slujească Sfânta Liturghie, pe motivul că *a ucis-o pe maica Irina Cornici*.

S-a dovedit ulterior că maica a murit în salvare, spre spital și nu din cauza *maltratării* ei de către maicile mănăstirii, unde ea era una dintre ele, ci moartea a survenit în urma unei doze prea mari de insulină, administrată de către medicul de pe salvare.

Din emisiunea domnului Dan Diaconescu de la acea dată, unde toată lumea *cu ochii limpezi* a văzut simplitatea și frumusețea de suflet a părintelui și așezarea interioară a maicilor, dragostea lor pentru sora lor adormită, a reieșit că maica Irina era realmente posedată de demoni, că era foarte slăbită, că demonii o oboseau foarte tare și că maicile doreau să îi dea să mânânce dar ea nu putea sau nu dorea să o facă.

Ca orice preot și creștin, care a văzut demonizați și știe cum se comportă astfel de oameni, știm că demonii dau puteri unor copii sau unor tinere de nici 4-5 bărbați în toată firea nu pot să țină pe un demonizat pe loc, pentru că se agită, blestemă, te

[388] Un articol din 19 februarie 2007.

trage de haine, spune tot felul de blestemății sau e gata să își facă singur rău.

Dacă nu îi ții bine sau dacă nu îi obstrucționezi cumva, dacă nu îi închizi într-o cameră sau nu îi legi, astfel de oameni pot să facă orice.

Pe *Realitatea TV* a fost o emisiune în jurul orei 20 unde toată lumea îl considera *fals preot*, *sectar*, *nebun* și spuneau că în Biserica Ortodoxă *nu se fac exorcizări*.

Și data trecută, unii dintre colegii preoți, care au dat interviuri în presă au spus că așa ceva, adică *exorcizări*, *citirea molitvelor Sfântului Vasile și ale Sfântului Ioan nu se fac în Biserica Ortodoxă și că astfel de ritualuri sunt temperamente de ev mediu*.

Ridicolul situației îți face inima pungă de durere. Dacă Biserica nu-i vindecă pe oameni de demoni, prin Sfintele slujbe ale sale, cine ar putea să îi elibereze pe oameni de demoni? Un medic, un psihoterapeut, un ORL-ist?

Mă uitam cu groază la confrații mei, care vroiau să se dezică cu orice chip de părintele Daniel la televizor, ca nu cumva Biserica Ortodoxă să fie acuzată de *obscurantism*, de *fals misticism*, de *bigotism*, de *fanatism religios*.

Însă care sunt faptele pentru care îl incriminăm? De ce l-am pus la zid mai înainte ca Justiția să decidă și de ce dăm Justiției *note false* despre starea de lucru a Bisericii și despre situația de fapt?

Părintele Daniel i-a citit Sfintele Moltive, împreună cu obștea sa monahală, unei maici tinere, care făcea parte din soborul Mănăstirii și care a venit, de bună voie, la Mănăstire.

Oricine se poate face monah, chiar dacă are hanidicapuri și păcate mari la activ.

De ce i s-au citit rugăciunile de exorcizare? Pentru că demonii au început să vorbească prin gura ei și au făcut-o să fie furioasă și o determinau la tot feluri de gesturi scandaloase.

Nu a fost țintuită pe cruce. Asta este invenție mediatică!

Ea a fost imobilizată pe două lemne puse de-a curmezișul, luate de prin Mănăstire, pentru ca să o țină în loc.

Ce se întâmpla cu ea, dacă o luau medicii și considerau că are *probleme psihice*?

O băgau într-o cameră separată și o puneau în cămașă de forță. Dacă murea la spital și nu la Mănăstire, adică într-un ospiciu, mai făceau atâta tamtam? Nu, cu siguranță nu! Nu mai auzea nimeni de ea, pentru că astfel de oameni mor adesea în condiții stranii.

Cei care neagă exorcismele și spun că spasmurile ei erau *craniene* și nu provocate de entități demonice infiltrate în noi, datorită păcatelor noastre, bineînțeles că sunt *materialiști*, care se închină la trup și cred că omul e *numai trup* și că *noi nu avem suflet* și *nici demoni nu există*.

Însă noi avem și suflet, suntem atacați și de demoni, și să ferească Dumnezeu pe cei cei care astăzi, în prima zi de post, l-au condamnat pe părintele Daniel la 14 ani de închisoare pentru o crimă, pe care nu a comis-o nimeni, și pe toți cei care l-au acuzat și îl acuză de tot felul de răutăți, să fie vreodată demonizați, ei sau cineva din familiile lor, că o să ne explice atunci, cât de ușor și de repede o scot la capăt cu ceea ce simt în ei.

Toți marii duhovnici și părinți ai Bisericii pot depune mărturie despre cazurile de demonizați care le-au venit în față și despre giumbușlâcurile, de tot felul, pe care demonii le fac cu noi.

Există înregistrări video, audio, translatări ale vorbelor demonilor din cei botezați, cazuri de ex-posedați sau de actual posedați, care fac lucruri incredibile pentru cei care cască gura și care născocesc tot felul de răutăți. În România au fost și sunt cazuri cu duiumul de posedați de demoni.

Îmi aduc aminte de cazul unui tânăr copil, posedat de demoni, care, într-o iarnă, într-un moment de nesupraveghere, s-a aruncat în iazul înghețat al mănăstirii gol pușcă și făcea baie fără să simtă frigul.

O femeie, care ulterior a devenit soră de mănăstire și am întâlnit-o recent în București (despre exorcizările ei, Fericitul Ilie Cleopa și Părintele Ioanichie Bălan au făcut o întreagă carte cu ceea ce spunea, atunci când demonii vorbeau prin ea), în momentele cele mai sfinte ale Sfintei Liturghii spunea, că *o arde prezența lui Hristos,* că *nu mai poate să suporte în Biserică*, că vrea afară, să plece și o țineau vreo patru-cinci oameni cu schimbul, care o stropeau cu Sfânta Agheasmă și o sprijineau pe brațe.

În momentele de posesie puternică avea o putere așa de mare încât îi răzbea pe cei 5, care o țineau cu ambele mâini, nu în joacă, și dorea să îi ia la bătaie pe preoți.

Când ieșeau demonii din ea, i se schimba vocea și avea o voce blândă, frumoasă și începea să se roage, fiind epuizată, extenuată de zvârcolirile și contractările întregii ei ființe.

A nega aceste *evenimente eclesiale* (pentru că ele se petrec în mijlocul Bisericii, cum le vedem și de fiecare hram, aici, la Patriarhie, de Sfântul Dimitrie Basarabov, când începe cineva să

țipe și să vocifereze și să se tăvălească pe jos) înseamnă a sfida pe tot omul cu minte la cap și a lupta împotriva oricărei evidențe.

Posesiile demonice încap pe pagini multiple în cărțile Bisericii, mulți Sfinți au trăit posesii demonice temporare iar dacă noi am devenit cu toții *iluminiști* acum și *atei*, *agnostici* sau *liber cugetători* sau, pur și simplu, *ne e rușine* să spunem adevărul în fața unei societăți, care nu stă în adevărul lui Dumnezeu, înseamnă că suntem niște *ortodocși ratați*, care nu ne mai știm identitatea.

Maica Irina nu mai dorea să mănânce. Maicile, surorile ei de mănăstire, au legat-o pe niște scânduri improvizate, pentru ca să nu își facă rău singură și au îngrijit-o permanent.

Îi dădeau să mănânce și să bea ca unui om suferind. O îngrijeau cu delicatețea pe care numai niște maici ca ele o puteau face.

Unde este aici fanatismul? Dacă eu nu mai vreau să mai mănânc de astăzi și încep să zbier, să urlu, să îmi fac rău de unul singur, iar rudele și soția mea mă leagă de pat și mă îngrijesc cum pot, îmi vor oare răul? Cum să îmi vrea răul cineva, care mă iubește și îi e milă de mine?

Presa centrală, de la București, nu s-a dus la fața locului, în afară de OTV, nu a vorbit cu Părintele Daniel și cu Maicile de acolo (așa au declarat în ziua cu pricina membrii Mănăstirii) ci a creat mitul *celui mai nebun preot posibil*, un fel de *Dracula al Mănăstirilor*, care ar fi făcut exorcisme, numai el în toată Moldova (s-a insistat până la disperare, la exasperare acest amănunt în acele zile), dându-se senzația că slujbele Bisericii pentru cei demonizați ar fi *un rău* și *o înapoiere inadmisibilă pentru secolul al XXI-lea*.

Lipsa de reacție a majorității ortocșilor, care s-a lăsat manipulată de media, de televiziuni mai ales, cât și depunerea din treaptă a părintelui, făcută în pripă, mult prea în pripă, a făcut să se *statuteze* o nedreptate strigătoare la cer, drept o reacție *corectă* a autorităților statale și a Bisericii, când nimeni nu a dorit să o omoare pe maica Irina, nici măcar medicii de pe ambulanță, ci moartea a survenit ca urmare a epuizării ei imense.

Deși tocmai astăzi, după atâta vreme (nici nu mai știu cât a trectut…aproape un an), s-a dat o sentință, care nu e definitivă, de condamnare a *inculpaților*, acești oameni au fost judecați mai înainte de orice judecată, au fost condamnați public, cu multă mânie, cu multă răzbunare demonică, înainte ca să fie ascultați, au fost condamnați înainte ca să se facă probele, expertizele medico-legale.

Nici statul, nici Biserica, nici presa nu au fost *blânzi* cu aceşti oameni, nu s-a mers pe *prezumţia de nevinovăţie*, s-a pus semnul egal între *ei* şi *cei mai mari criminali*, încât Nuţu şi Sile Cămătarul[389] sau Râmaru[390] par *mai de gaşcă* şi *mult mai buni*, decât nişte oameni, care nu au omorât pe nimeni, nu au dorit şi nu doresc răul nimănui şi sunt imediat băgaţi în închisoare.

Adică vine revoluţia română şi se trece cu tancul peste manifestanţi şi este băgat un grup la puşcărie, stau ce stau şi ies bazma curată.

Vin minerii, se linşează oameni pe stradă sau te împuşcă în ziua mare sau se devalizează bănci şi se dau 4-5 ani de puşcărie...

Iar pentru nişte oameni ai Bisericii, care au făcut tot ce s-a putut ca să ajute un om, dar omul ca atare moare şi nu e de vină nimeni de moartea ei (numai dacă nu vrem să dăm *vina* pe Dumnezeu, care a luat-o la El), se dau 14 ani de închisoare, cât pentru două cazuri de viol sau pentru trei inşi care ar face fals în declaraţii.

Nedreptatea, sacrilegiul este atât de imens încât nici nu îl pot descrie. Cu siguranţă că noi toţi vom suferi pentru astfel de nedreptăţi împotriva oamenilor lui Dumnezeu.

Dreptatea umană, când e oarbă, e oribilă. S-a făcut un mare sacrilegiu în acest caz. Cei care ştiu ce este acela *un sacrilegiu* în *Dreptul Canonic Ortodox*, ştiu că mă refer la pângărirea unor oameni, care nu au fost trataţi pe drept şi au fost acuzaţi de lucruri pe care nu le-au făcut, dar ei sunt oameni dedicaţi lui Dumnezeu, sunt slujitori ai Bisericii.

Cu toţii ne-am grăbit *să acuzăm* când datoria noastră era să îi *luăm în braţe* pe astfel de oameni. Prin această decădere nedreaptă din treaptă şi prin condamnarea acestor oameni ai Bisericii, am lezat Biserica în ochii lui Dumnezeu, chiar dacă am aliniat-o standardelor lumii noastre.

De ce fel de oameni *am curăţit* societatea noastră şi Biserica lui Dumnezeu? Aşa arată criminalii: unii care iartă şi ascultă, care se supun legilor, chiar şi când verdictele sunt nedrepte?

Dacă ar fi fost senatorul X şi magnatul Y într-o astfel de situaţie a doua zi o zbugheau din ţară şi îi vedeai în Uganda, la Polul Nord sau în Norvegia, numai pentru ca să nu facă puşcărie.

---

[389] A se vedea: http://www.realitatea.net/magistratii-le-au-redus-pedepsele-lui-nutu-si-sile-camataru_311911.html.

[390] Idem: http://www.libertatea.ro/stire/victimele-lui-ion-ramaru-se-destainuie-la-acces-direct-259215.html.

Însă noi băgăm în închisoare niște oameni Drepți, pe care i-am judecat strâmb și pentru care vom plăti ca și pentru milioanele de avorturi pe care le facem, pentru multiplele crime sufletești pe care le facem prin exemplul nostru prăpăstios, pentru Martirii revoluției române, pentru Mărturisitorii închisorilor comuniste și pentru orice nedreptate sfidătoare la adresa lui Dumnezeu și a omului.

Nu e nicio întîmplare că a fost depus din treaptă de ziua Sfintei Treimi, a lui Dumnezeu, și a fost condamnat, așa, *la întâmplare*, în prima zi a Postului Mare.

Dacă suntem *orbi* atunci ni se pare că *noi avem dreptate* și totul e ok. Dar dacă vedem bine, dacă privim adevărul cu ochii inimii, atunci această zi e o zi dublă de post și de penitență pentru membrii Bisericii, pentru că se face o mare nedreptate împotriva unor oameni, care nu au vrut și nici nu vor să facă rău cuiva.

Am scris aceaste cuvinte cu inima plină de durere și pentru a-mi astâmpăra conștiința, care mă îndeamnă să spun adevărul.

Dacă și la recurs vor fi găsiți *vinovați* și vor face închisoare[391], am întreaga convingere că *lor le va fi bine*, ei se vor dovedi *oamenii lui Dumnezeu* și mai mult, dar povara cade peste noi, peste cei care am fost pasivi și nu ne-a durut inima pentru această nedreptate.

Mă voi ruga în continuare pentru acești frați ai mei și voi avea durerea lor în inima mea și știu că Dumnezeu nu ne va face de rușine.

Iubirea nu face răni, ci ea le suportă.

---

[391] Au fost găsiți *vinovați* și acum sunt închiși pentru nimic. Ce face părintele Daniel în pușcărie, acum, în 2010? A se citi aici: http://www.ziare.com/actual/eveniment/01-09-2010/exorcistul-de-la-tanacu-le-preda-alfabetul-colegilor-de-detentie-986159.

Legiferarea prostituției nu schimbă definiția viciului

Salutăm poziția[392] domnului profesor George Pruteanu[393], de pe saitul[394] domniei sale, cât și poziționarea sa plină de demnitate și de adevăr pe care a avut-o în această seară, vizavi de acest subiect, la *TVR1*.

Alături de articolul de aici indicăm și articolul din *Cotidianul*[395], semnat de Georgeta Ghidovăț și Alexandra Olivotto, unde faptele statistice sunt prezentate nepărtinitor.

Sexul pe bani este un apanaj al vieții desfrânate și întreține libertinajul. Știm cu toții acest fapt.

Legalizarea prostituției înseamnă venituri mari la bugetul statului, o nouă industrie pe piața muncii, o dublare a numărului celor care se vor prostitua *legal* sau *ilegal*, cât și o îmbolnăvire crescândă a vieții morale a societății.

Dacă statul devine *codoșul suprem*, femeia este ștampilată legal ca *o marfă vandabilă* iar clientul nu mai e *un om nestăpânit sexual*, ci *un plătitor de impozite*, mirajul sexual al tinerilor va fi în creștere iar, de ce nu, opțiunea spre *sexualitatea tarifată* va crește în detrimentul *școlii* și *al culturalizării*.

Legalizarea prostituției, cât și certificarea căsătoriilor homosexuale (ambele mizând pe o deturnare fățișă a sensului *toleranței*) sunt legi care ni se vor impune cu forța, chiar dacă noi vom căuta să diminuăm impactul lor la nivel constituțional.

Transformările vieții românești în urma acestei decăderi imense la nivel interior vor fi nebănuite. Gradul de tulburare interioară a individului va fi năucitor, atâta timp cât sexualitatea va putea fi cumpărată pe bani, aidoma cu pâinea sau cu varza iar sexualitatea va fi considerată numai *o dispoziție somatică* care aduce plăcere.

Familia, viața duhovnicească, bunul simț, copiii, tradițiile noastre ortodoxe și românești vor fi atacate din plin de aceste flageluri instituționalizate, atâta timp cât trupul, iubirea, relațiile dintre oameni vor fi denaturate de o tot mai vădită coloratură *sexuală* și *sexistă* mai ales.

---

[392] Un articol din 13 martie 2007.
[393] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Pruteanu.
[394] Idem: http://www.pruteanu.ro/6atitudini/2007.03.08-prostitutie.htm.
[395] Idem: http://www.cotidianul.ro/legea_prostitutiei_comandament_de_grad_zero_in_ministerul_de_interne-22761.html.

Este evidentă denaturarea relațiilor dintre noi de când pornografia s-a înrădăcinat în mințile noastre. Peste tot vedem insinuări erotice, dorințe nestăpânite, gesturi necontrolate, ca și când omul ar fi ghidat *numai de sex* și singură sexualitatea ar fi *cea care ne unește*.

Când vom vedea lupanarele unele lângă altele și pe copiii noștri niște oameni debusolați, neîmpliniți, care nu mai sunt în stare să își întemeieze o familie sau să o continue decât câțiva ani, ne vom da seama fiecare de rolul distructiv al acestor legi, care *ne civilizează*.

Legile care vor să legalizeze prostituția sau relațiile gay sunt numai niște *eufemisme ieftine* ale birocratizării viciului.

Statul va câștiga bani, noi vom pierde la capitolul sănătății familiei și a societății, a sănătății morale și vom lăsa în urmă generații de oameni, care ne vor plăti polițele propriilor noastre vieți devastate de imoralitate.

Subevaluarea internetului, ca mediu de comunicare, ne costă

În spațiul ortodox[396] încă trăim cu multă *inconștiență* vitala comunicare a ideilor, a trăirilor personale pe căi de acces ultraperformante și la nivel global.

Nu am conștientizat încă, în mod eminamente *practic* și nu doar *teoretic*, dimensiunea globală fantastică a mediilor alternative de pe net sau a spațiului de emisie prin satelit.

Tocmai de aceea în cadrul Bisericii Ortodoxe, fie ea din Răsărit sau din Apus, *media ortodoxă alternativă* este la început, e în faza de consolidare și fiecare nouă bază de date este o revoluție mult așteptată, de care beneficiază toată lumea.

Și observ cu multă încântare, cu bucurie duhovnicească, cum în România, în Grecia, în Rusia, în America, în China, Japonia, Anglia, Spania etc., apar nuclee de webmasteri ortodocși foarte conștienți de rolul lor și care lucrează, în mod smerit, la răspândirea tradițiilor, a obiceiurilor și a credinței ortodoxe.

Deși nu se pricepe prea bine acest lucru la noi, internetul este un spațiu de apostolat extraordinar, e spațiul unde toată lumea ne poate citi și fiecare poate judeca ceea ce spunem, fiecare se poate întâlni cu noi în adâncimea lucrurilor care ne caracterizează și poate să își regândească tot timpul propriile pozițiile.

Fiecare articol scris, fiecare imagine ortodoxă prezentată, fiecare replică dată unei întrebări e *un folos ecumenic*, adică *pentru întreaga suflare de oameni*, care are acces la limba în care scriem.

Pe internet doar limba în care scriem ne desparte și nu *distanța*. Când motoarele de translare a paginilor web vor cuprinde cât mai multe limbi în indexul lor, atunci și această barieră va fi trecută.

Ne vom putea înțelege și aprecia reciproc mult mai bine și mult mai direct, cum nu o puteam face până acum și ideile pot circula mult mai coerent, mult mai necenzurate.

Știm: există cenzură, se instaurează cenzura în unele state, pe motive politice și economice.

Însă, în același timp, există diverse subterfugii și metode ocolitoare prin care ideile se transmit. Că vorbim de *huburi*, că vorbim de *saituri cu acees limitat*, preferențial, că vorbim de

[396] Un articol din data de 23 martie 2007.

baze de download sau de *grupuri de dialog*, toate aceste metode de comunicare pot garanta o ajungere *facilă* la datele postate pe net.

Numai că trebuie să avem *adevărurile noastre* pe net pentru ca să le putem pune în valoare.

De ce universitățile, bibliotecile noastre cât și cele din afară, diferitele instituții sunt *refractare* la sistemul web? Pentru că *democratizarea ideilor* distruge unele locuri de muncă și crează altele mult mai performante, pentru ca ideile să circule în sistem închis și cercetătorii liber profesioniști să nu poată avea acces la ele până nu se înscriu în sistem, pentru ca să existe un monopol al informației, care, la o adică, să fie *cenzurat*.

Bibliotecile online sunt văzute cu ochi rău pentru că dau acces oricui la informațiile din ele și *informația pentru toți* e considerată încă *o bombă cu ceas*.

Însă, mai devreme sau mai târziu, când instituțiile de stat sau private își vor da seama că *au făcut un pas greșit*, prin a nu-și digitaliza și globaliza informațiile din bibliotecile lor, va începe o cursă a celor care vor face pași cât mai mulți și mai mari spre digitalizarea informației.

Rămânerea în urmă se plătește întotdeauna.

Observ în munca de cercetare a tinerilor teologi, colegi cu mine de generație sau mai mici ca vârstă, că au înțeles din mers rostul mediilor alternative și citează în munca lor de cercetare resurse web, platforme de tot felul, care nu apăreau deloc până acum în cărțile noastre teologice.

Cei care au reticență în a cita o pagină web credibilă și onestă rămân la ideea preconcepută că foaia de hârtie și textul de pe ea *au primatul* în lupta cu *foaia de pixeli*.

Însă important e *mesajul*, munca de cercetare, enunțul și nu *platforma* pe care e schițat acesta. E important să vezi un film despre o minune, un interviu, o icoană, o floare nu mai știu de unde, pentru ca să înțelegi că peste tot există frumusețe, că există har, dacă există *credință* și *încredere în comunicare*.

De ce comunic? Pentru ca să te cunosc și să mă cunosc.

De ce comunici? Pentru că vrei să afli cum se iese din singurătate, cum arată lumea de dincolo de tine, ce poți să înveți din ceea ce nu te caracterizează încă.

Iar dacă internetul este spațiul unde ideile rele prind repede, cum se aprind copacii în pădure din cauza focului, de ce să nu se prindă și binele, și frumosul, și mesajul mântuirii?

Bineînțeles internetul nu înlocuie slujbele Bisericii, nu înlocuie asceza noastră, nu înlocuie munca noastră în familia și în societatea unde existăm.

Dar el *facilitează mărturia mântuirii*, el e mediul mult mai vast decât propriul amvon sau decât propriile cărți, unde ideile se împânzesc peste tot.

Eu nu îmi cunosc cititorii (și mult aș vrea să îi cunosc!) dar ei mă pot simți, îmi pot simți onestitatea și buna intenție.

Ei pot înțelege ceea ce simt, ce gândesc, ce vreau. Dacă ei îmi comunică ideile lor, atunci și eu știu ce vor ei, ce gândesc, ce simt. Iar dacă se realizează acest lucru atunci avem un folos reciproc substanțial.

Putem să expunem ideile pe scurt sau în multiple pagini.

Noi scriem pe această platformă și pe celelalte pe care le administrăm când putem și cum putem, în mare pripă de multe ori.

Însă o facem în paralel cu munca noastră de cercetare, cu cărțile la care lucrăm și care au alt subiect, alt format, altă orientare sau se intersectează cu ideile de aici.

Ceea ce putem spune într-o carte putem sintetiza în câteva fraze. Numai să vrem să facem acest lucru.

Dacă știm subiectul, dacă suntem onești cu ceea ce știm putem să spunem, în câteva cuvinte, esențialul unei cărți, al unui film, al unei întâmplări.

Tocmai de aceea nu suntem de acord cu cei care spun că *nu au timp să scrie* sau *nu știu ce să scrie*. Dacă ai ceva de spus, dacă ai un crez, o idee, o poți spune în trei fraze. Dacă iubești o poți spune simplu sau complicat: treaba e *să iubești*.

La fel e și cu scrisul: *dacă ai experiențe, atunci ai și cuvinte.*

Nădăjduim ca *viitorul* să ne fie *partener de dialog*, ca viitorul să ne ofere și mai multă atenție spre *ceea ce ne unește*.

Eu cred în adevărul care îi unește pe oameni.

De ce nu se semnează ortodocşii sub articolele pe care le scriu pe bloguri şi saituri?

Pentru că[397] nu vor să fie traşi la răspundere, luaţi la rost, interogaţi pentru gândurile lor. Vor să facă numai *rating* şi sub impresia falsei *smerenii* că îi ajută pe alţii, nu fac decât să arunce o pată de umbră asupra citaţiilor pe care le aduc în faţa noastră.

Eu cataloghez gestul de a prelua un text dintr-o carte, fără semnătura celui care l-a preluat, ca *un act de impostură*.

Un text sfânt într-un blog sau sait dubios devine, în mod potențial, *dubios*, chiar dacă textul a fost preluat cum trebuie.

Dar de ce preluăm texte, dacă şi noi avem creier şi inimă ortodoxe?

De ce preluăm numai textele altora dacă vrem să ne adresăm unui public actual?

Blogul şi saitul sunt medii web în care trebuie să se prezinte în mod actualizat Tradiţia noastră, dacă suntem conştienţi că trăim în secolul al 21-lea şi nu în secolul al 13-lea d. Hr.

Există, de asemenea, opinia falsă printre noi, cum că Părinţii Sfinţi ai Bisericii *nu îşi semnau lucrările* iar *urmaşii* lor de astăzi trebuie să facă la fel.

Însă, dimpotrivă, textele Sfinţilor erau foarte atent catalogate şi inventariate textual de către ucenicii lor, pentru ca nu cumva ele să fie corupte de către eretici şi păgâni.

Cum altfel s-ar fi păstrat textele lor, dacă nu am fi ştiut care e *textul lui Ioan Gură de Aur* şi care este *al lui Isidor de Sevilla*?

Falsa maimuţăreală pe care o văd în media particulară ortodoxă de pe web mă indispune la culme, atâta timp cât apar textele marilor Părinţi ai Bisericii, ale marilor teologi ai secolului al XX-lea, dar blogurile şi saiturile poartă nume *recente*.

Noi facem numai arheologie?

Nu creem nimic?

Nu putem să spunem nimic despre noi, să comentăm ceea ce înţelegem?

Oare înţelegem *fără să ştim* ceva?

În concluzie, cei care nu îşi semnează şi, prin aceast,a nu îşi asumă scrierile de la nivel online dovedesc faptul, că nu

397 Un articol din 12 aprilie 2007.

trebuie luaţi în seamă, că nu sunt credibili, atâta timp cât lucrează ca nişte *ageamii* în spaţiul misiunii ortodoxe al lumii de astăzi.

Simbolul Băsescu reiterare a simbolului Iliescu (nuanţele simbolului în mentalul public)

Preşedintele[398] Iliescu[399] a fost simbolul *preşedintelui din popor*, care este *pentru popor*. Preşedintele Băsescu a fost simbolul *poporului* care luptă împotriva *simbolului Iliescu* şi l-a învins, discutabil, la alegerile din 2004.

Că este sau nu *constituţional* sau *moral* actul de astăzi în opinia învinşilor, suspendarea sa din Parlament a avut un cvorum corect, constituţional, potrivit *Constituţiei* in vigoare.

De ce *Piaţa Universităţii* devine efervescentă? Pentru că oamenii apără *simbolul Băsescu* şi nu *persoana* preşedintelui Băsescu.

Pe omul de rând nu îl interesează că preşedintele încalcă legi, *Constituţie*, că foloseşte agenţiile secrete cum vrea, că măsluieşte dreptatea şi legea, ci pe el îl interesează că simbolul anti-PSD a fost distrus de *fiarele* parlamentare coalizate.

Se adună din ce în ce mai mulţi în *Piaţă* şi lucrurile pot lua o turnură urâtă.

Domnul Boc[400] a dat o declaraţie de presă în jurul orei 17, care a instigat, în mod subteran, la violenţă, în timp ce domnul Geoană[401] a chemat pe preşedintele Băsescu şi pe liderii politici la calm şi la neaţâţarea oamenilor la răzmeriţi de stradă.

Vom avea instabilitate în capitală, în ţară? Mă rog să nu ne facem mai mult *rău* decât ne-am făcut. Însă oamenii sunt inflamaţi pentru că a fost detronat *mitul* Băsescu, *simbolul* Băsescu, care, om din popor fiind şi luptând pentru popor a fost *răpus de mafii*.

Dacă aş fi sociolog, în aceste momente, aş studia *impactul simbolului public în mentalul oamenilor*.

Dacă aş fi psiholog aş observa adevăratele motive (dacă pot fi expuse fără patimă) ale prostestelor de stradă.

Însă ca duhovnic, privesc degringolada de acum ca pe o furie haotică a unei mase de oameni, căreia i se detronează, peste noapte, idolul şi se vede fără obiectul adoraţiei.

Nu preşedintele, nu persoana lui este importantă pentru manifestanţi! Ci *ideea de Băsescu*, ideea de *preşedinte muncitor*,

[398] Un articol din 19 aprilie 2007.
[399] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Iliescu.
[400] Emil Boc: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Boc.
[401] Mircea Dan Geoană: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Geoan%C4%83.

jucător, dansator, care e *ca noi* şi care nu ne cere o verticalitate prea mare sau niciuna.

Oamenii protestează acum pentru *ideea lor de preşedinte* şi nu pentru *stabilitatea României*! Din păcate ei protestează pentru un preşedinte european, care să încalce *Constituţia*, pentru un om care să pozeze dar să nu realizeze şi pentru un om care să arunce, să paseze răul, dilema, pe seama altora.

Soluţia nu are orizont. Trebuie să gândim orizontul României de după preşedintele Băsescu.

Probabil politicienii, unii, deja au demarat proiectul noilor alegeri. Însă, dacă domnul Băsescu face aceeaşi eroare ca domnul Boc de acum trei sferturi de oră, va vorbi despre cum a fost *linşat pe nedrept* de Parlament, despre *jocuri de interese* şi despre o eventuală nouă *candidatură*, pe fondul mulţimii care îl va aclama.

Însă va veni preşedintele Băsescu în *Piaţa Universităţii*?

Probleme cu cuvântul dat şi falsele probleme de conştiinţă

Ca să faci[402] *promisiuni adevărate* trebuie să ai *multă conştiinţă* şi, mai ales, *să nu te uiţi la ce spun alţii* despre o anumită persoană.

Luăm prea mult aminte la *vorbele rele*, la vorbele invidiei şi mai puţin la *persoana* din faţa noastră. Prin asta dovedim că *nu vedem nimic bun* în cel din faţa noastră, că nu dorim să vedem nimic bun din principiu, ci doar aşteptăm să auzim *ce se spune despre el* în alte medii şi apoi acţionăm ca atare.

Suntem așadar *oportunişti* şi nu *prieteni*.

Din această cauză un cuvânt dat, o făgăduinţă e considerată cel mai adesea drept *o minciună* din start, din faşă.

Promite că vine la o anumită oră ştiind foarte bine că nu va veni deloc. Promite că va ţine un secret, că va fi prietenul tău şi în acelaşi timp se gândeşte dacă nu cumva poate să îţi strice reputaţia.

Cea mai mare povară a societăţii noastre e aceea că prietenii sunt cel mai adesea *de duzină* şi nu *de conştiinţă*. Tocmai pentru că nu acţionează din conştiinţă omul poate să îşi calce atât de repede şi de ruşinos cuvântul său.

Însă călcarea cuvântului dat, a promisiunii nu vine decât din lipsă de coloană vertebrală, de conştiinţă creştină autentică. Penibilul situaţiilor, în care cei care te-au minţit se întâlnesc cu tine când le e lumea mai dragă, e o problemă sensibilă.

Nu mai au ochi de ridicat din pământ sau mimează faptul că le eşti *indiferent*. Cum să le fii *indiferent*?!

Nimic şi nimeni nu ne este *indiferent*.

Întâlnirile acestea inopinate sunt *dureri ale conştiinţei*, mai ales când tu ai răspuns cu blândeţe şi cu clemenţă actului lor de trădare.

Când îţi minţi iubirea pentru cineva e semn că ai început să gelozeşti persoana lui şi ai căzut din frumuseţea şi harul relaţiei de prietenie şi de iubire în care te-a pus Dumnezeu.

Iubirea cere *reverenţă* faţă de celălalt şi nu *să te tragi de şireturi* cu el. Dacă iubeşti pe cineva în mod autentic, atunci îl vezi mai bun decât pe tine şi ca pe unul prin care tu trăieşti, prin care inima ta trăieşte dialogic, comunional. Iar dacă vii ca un nesimţit în faţa lui şi îl minţi cu neruşinare, ce *conştiinţă* ai tu?

---

[402] Un articol din 24 aprilie 2007.

Căci celui care minte i se dă de către Dumnezeu, spre mustrarea lui, prieteni care mint şi îl mint. Dacă faci rău, ţi se va face rău. Iar dacă continui să faci rău calificat, cu premeditare, atunci vei primi dureri peste dureri şi grozăviile Iadului, dacă mori într-o asemenea stare. Lucrurile sunt *sigure* şi nu *confuze*.

Care e *conştiinţa* unui mincinos de profesie, a unui trădător continuu? Va avea o sensibilitate diluată la păcat tocmai din cauza permanentizării păcatului în fiinţa lui.

Cei care nu mai simt mustrări pentru păcatele lor e pentru că fac păcate în mod excedentar, prea multe pentru o conştiinţă scrupuloasă.

Omul începe să îşi simtă păcatele, să le conştientizeze dacă se priveşte atent, în amănunt, dacă ia o pauză de la rele, dacă îşi face un inventar personal al stării lui. Dacă eşti într-o continuă agitaţie şi într-un continuă beţie de idei, percepţii şi senzaţii păcătoase e normal să nu mai vezi *care este adevărul tău personal*.

Există situaţii în care oamenii îşi fac false probleme de conştiinţă pentru ca să nu se nevoiască prea mult sau pentru a nu fi sinceri, pentru a nu iubi cu adevărat.

Când vine postul creştinul leneş se gândeşte dacă nu există vreo posibilitate de îmbolnăvire prin postul care îi stă înainte.

Când e să ajuţi pe cineva, să sfătuieşti pe cineva, te gândeşti în mod fals dacă nu cumva l-ai putea deranja prin sfatul tău şi renunţi la a-l mai ajuta.

Când vezi pe cineva extraordinar, când vezi că un om face lucruri bune nu vrei să îl feliciţi, să îl bucuri prin admiraţia şi iubirea ta pentru că ar putea să primească în mod rău bucuria ta.

Ne gândim de treizeci de ori dacă e să ne împărtăşim sau nu şi ne împărtăşim o singură dată şi atunci cu răceală, cu silă, fără entuziasm.

Ne uităm la un cadou, dar nu îl cumpărăm, pentru că s-ar putea ca cel care ar fi putut să-l primească să nu îl fi vrut nicidecum. Adică ne facem false *mustrări de conştiinţă* şi lăsăm pe planul o mie adevăratele *mustrări de conştiinţă*.

Pentru că adevaratele *mustrări de conştiinţă* constau în aceea că am fost nesimţit, insensibil la frumuseţea şi iubirea lui Dumnezeu şi a oamenilor, am fost libidinos, am fost cârtitor în dureri, am hulit, am fost bezmetic în alegerile mele, am fost rece şi neîndurător.

Aici e creuzetul răului şi al confuziei din noi! Confuzia noastră e la nivel *moral* şi nu *psihic* în mod neapărat!

Pentru că nu ne ţinem cuvântul dat, pentru că luptăm împotriva a ceea ce iubim, pentru că suntem laşi, ipocriţi, nestatornici, tocmai de aceea suntem într-o *continuă tulburare*, frică, ameţeală.

Păcatul ne ameţeşte şi nu *traficul* şi nici *problemele curente*!

Păcatul şi neatenţia, moleşeala noastră la nivelul minţii, al sentimentelor şi al actelor noastre voite naşte toată această debandadă, tot acest haotic mers înapoi al vieţii noastre.

Cine ne indispune mai mult decât noi înşine? Cine ne face rău mai mult decât noi?

Dacă ne îngrăşăm sau dacă slăbim peste poate, dacă suntem uituci sau insensibili, dacă suntem duhnoşi sau prietenoşi nu e de vină *Constituţia* statului, Ceauşescu, Iliescu sau Băsescu, ci *proasta gestionare* a vieţii, a timpului nostru.

Eu nu dau vina pe nimeni pentru ce mi se întâmplă rău decât pe mine. Judecând corect, liniştit lucrurile nu pot găsi un alt *duşman* mai mare decât propriile mele alegeri.

Dacă aleg prost, am lucruri proaste. Iar dacă Dumnezeu îngăduie batjocorirea mea, dureri, boli asupra mea, conform gândirii experimentate a Tradiţiei ortodoxe, atunci ele sunt pentru a mă clarifica interior, pentru a mă îndrepta, pentru a mă despovăra de păcate.

Boala în Ortodoxie este *un pedagog* spre Hristos şi nu *o damnare*. Boala îţi arată limitele umanului dar şi urmările reale ale păcatului în fiinţa noastră. Şi nu a unui păcat *închipuit* ci a păcatelor acumulate de la tinereţe şi pân' la bătrâneţe.

Păcatul în general e o nerespectare a cuvântului dat la Sfântul Botez, că ne vom dezlipi, că ne vom lepăda de Satana şi de tot cortegiul de păcate pe care el ni-l narează la ureche.

Noi, care credem că îi manipulăm pe alţii, suntem manipulaţi în mod lamentabil de dictatorul de conştiinţă, de Satana.

Dacă noi credem că suntem *serviciile secrete*, Satana e băiatul de la *contra-informaţii*, care te toarnă la greu şi crezi că ţi-e *prieten*.

Satana nu ne e niciodată *prieten*! Iar cei care ascultând invitaţia la rău a demonilor îşi crează impresia că prin vinderea fratelui, a prietenului *merg mai departe*, nu fac decât să îşi bată cuie în suflet (căci păcatul e *o moarte continuă*) şi să se priveze de orice înseamnă *înaintare în bine*.

Marile trădări ale istoriei nu sunt *biruinţe* ci *laşităţi*. *Povara laşităţii* e o povară urâtă, dizgraţioasă, pentru că vezi

dincolo de ea pe prietenul tău, care nu te mai poate ţine în inimă ca mai înainte.

Şi dacă nimeni nu ne ţine în inimă, dacă nimeni nu se gândeşte frumos la noi e chinul cel mai mare, avanpremiera Iadului, unde nimeni nu se gândeşte la altul pentru că se consumă în propria sa durere egoistă.

Advertising şi…manipulare

Contactul direct[403] dintre *ei* şi tine este plin de *candoare*.

Noi vă oferim...faceţi cu noi afaceri la preţuri rentabile... suntem oameni cu verticalitate…Asta e varianta *oficială*.

Surâsuri standard, ochi atenţi, bine fixaţi în ochii tăi, nici urmă de emoţie şi de mişcări interne dubioase.

Dacă ai căzut la o înţelegere cu *ei* (*ei* sunt *ceilalţi*, *unii* sau *respectabilii*), le creşte inima şi te consideră *prost*, pentru că afacerea e *profitabilă* pentru *ei*.

Vor încerca să facă acte false sau cât mai puţin dubioase la prima vedere. Chestiunile avocăţeşti lovesc sub centură de fiecare dată şi…iese sută la sută apă. Niciodată nu iese *ce trebuie*, ce este *echitabil*, ci *ceea ce convine*.

Prima întâlnire, primele contacte sunt uitate în detrimentul unor alte întâlniri, care remaniază mintalul tău, îl sclivisesc. Dacă tu eşti mai cu bun simţ mizează pe *tonuri smerite*, pe *ameninţări* sau pe *promisiuni fără final*.

Dacă eşti dur, atunci se gudură pe lângă tine dându-ţi impresia că tu eşti *puternic*, că tu *îi ţii în mână*.

Afacerea postmodernă, vânzarea sau cooperarea în orice domeniu a înălţat minciuna, manipularea şi ipocrizia la rangul de artă. Virtuţile creştine nu intră în calcul mai niciodată. De ele se face caz, sunt schimonosite sau de ele se profită.

Dacă te-au putut momi cu ceva atunci te au la mână.

Cine sunt *ei*? În mod ipocrit spunând: *nu ştiu*; nu i-am întâlnit niciodată.

– De unde ştii atunci ce cred ei despre tine?!
– Nu vreau să spun…
– Deci ştii cine sunt *ei*?
– Posibil…

Ambiguităţile ascund adevăratul *miros* al lumii noastre. Sub pojghiţa *raţionalităţii* sau a *respectabilităţii* se fac cele mai teribile crime: împotriva inimii şi a sufletului celor pe care îi manipulezi sau împotriva lor in integrum.

A manipula este un verb industrial, manufacturier. Orice element al unei mese sau al unui utilaj le faci cu mâna ta, le

[403] Articol din data de 30 aprilie 2007.

pui unde vrei. Manipulezi bani, oameni, obiecte…Le aranjezi cu o diabolică minte pentru ca să facă ceea ce vrei tu.

Însă manipulatorul nu ştie gradul în care se *mimează* manipularea şi nici motivele pe care le are pentru a face acest lucru.

Demonii, şi *ei*, cei care ne vând, ne trag pe sfoară, ne pun curse pentru un loc de muncă, pentru o carte, pentru o semnătură, nu ştiu de ce noi *raţionăm cum raţionăm*.

La manipulare noi răspundem cu feţe mate iar gândurile sunt în spate, acolo unde ochii răi nu pot ajunge şi nici demonii nu văd nimic, pentru că ambele categorii de *suspecţi* mizează pe faptul că *noi înghiţim momeala,* aşa, de *proşti*.

Care este rolul publicităţii? Minciuna.

Care e rolul minciunii? Profitul.

Care e rolul profitului? Iubirea de bani.

Care e miza iubirii de bani? Impotenţa duhovnicească.

Omul care nu poate să producă cu mintea, cu sufletul său diverse lucruri, le cumpără sau le spoliază, adică *le fură*.

Ce ne face să ne credem importanţi când avem numai lucruri făcute numai *de către alţii* şi nu *de către noi*? Iluzia demonică în care trăim.

De ce ne complacem în ea? Pentru că nu vrem să fim nimic.

De ce nu vrem? Pentru că am înţeles că se poate să trăieşti şi ca un parazit.

De ce vrei să fii *parazit* şi de ce vrei să ajungi în Iad pentru asta? Pentru că nu avem încredere în talantul pe care ni l-a dat Dumnezeu şi nu vrem să îl lucrăm.

Preferăm să fim *proşti* decât să fim *liberi*.

Despre cum ajungi, în mod oneros, în topul blogărilor

În primul rând trebuie[404] să ai racordări duble şi triple la reţea. Intri, te bifezi, adică *te bagi în seamă de unul singur* şi *De ce urâm bărbaţii*[405], câinii sau stelele e în top ten[406].

Îţi suni 10 prieteni şi ei intră pe articolele care trebuie să pară *cele mai citite*, îţi pui elevii, studenţii şi confraţii ca la domnul *Pătrăţosu*[407] să te viziteze sau intră cei pe care i-am ştampilat de bine sau i-am publicitat la noi pe blog de 200 de ori şi îţi vine să crezi că *tu scrii pentru nimeni*.

De vreo lună de zile asistăm, distraţi, la o încercare de manipulare grosso modo a noastră.

După cum ştim cu toţii (mă refer la webmasterii din WordPress), platforma noastră bifează, în spatele cortinei, numai pe cei care au intrat, de undeva, la noi şi nu din bookmarksurile personale şi numai articolul de iniţiere, articolul în care au făcut primul pas la noi pe blog.

Despre *cât*, *ce*, *cum* se citeşte sau *cât* se preia din blogurile noastre nu prea putem să depistăm. Feedbackurile de bun simţ sau pingurile apar numai când omul vrea să te salute.

Dar pentru ca să ne intimideze, cică sau să ne arate că *teologia ortodoxă nu are trecere pe WordPress* deşi avem sute de vizitatori în mod zilnic, intră unul sau doi de 20 de ori pe o postare colaterală şi ne arată în spatele feţei de pixeli, care e *căutarea noastră* de către public.

Însă căutarea e falsă, pentru că avem o altă evidenţă, care ne arată ce s-a citit de fapt. Cititorii ortodocşi nu caută bloguri ortodoxe pentru *cancanuri* ci pentru *noutăţi duhovniceşti în materie*[408].

Cei care intră de douăzeci de ori pe o postare a noastră, ca aceea cu *şerpilienii închipuiţi* sau cu *martorii lui Iehova*, ne arată din ce parte a spectrului vin şi de ce au nevoie de rating.

---

404 Un articol din data de 1 mai 2007.

405 A se vedea: http://deaia.wordpress.com/.

406 În primele 10 bloguri româneşti din *WordPress*, datorită vizitelor aranjate sau a scrierilor de proastă calitate de pe blog, care nu cer prea multă strufocare mentală.

407 Primul blog de cancan al pastorului baptist Marius David Cruceru: http://patratosu.wordpress.com/.

408 În timp însă am înțeles, că ortodocșii noștri sunt și ei avizi de cancanuri și mai puțin de reala și profunda lor teologie sau de problematizări făcute de către specialiști și trăitori echidistanți.

Îi rugăm aşadar pe *manipulatorii de profesie* să ne creadă, că nu mai credem în ce ne spune postfaţa WordPressului în materie de *căutare* şi de *articole citite*.

Cei care am înţeles, cât de cât, cum merg treburile pe aici ştim că *un rating bun* se face cu *muncă zilnică* şi nu cu *furturi*, non-stop, *de informaţie*.

Noi căutăm nu *texte* ci *persoanele* care scriu textele. Şi când persoanele, care scriu texte, se ocupă cu subiecte *frivole* sau cu *ba pe mă-ta!*, nu mai punem botul la minciună[409].

Sperăm că suntem *clari*.

Cei care nu demonstrează că *au ceva de spus* se autoexclud[410].

Nu pot să am respect pentru *un preluator de articole*, care nu produce nimic cu săptămânile sau cu lunile dar e în top prin maşinaţiuni ieftine.

---

[409] Nu mai credem minciunile. Nu le mai dăm atenție.

[410] Lucru care s-a întâmplat pe parcurs, pentru că am renunțat să mai privesc spre oameni, care nu aveau nimic de-a face cu *creația online*.

De ce pledează un neoprotestant pentru un luteran şi rămâne neoprotestant? Despre certitudinea convertirii pastorului Wurmbrand

Profesorul neoprotestant[411] de teologie, Marius Cruceru[412] [sperăm ca numele său să fie *cel real*[413]], webmasterul din spatele siglei *Pătrăţosu*[414], apără persoana convertitului la Ortodoxie Richard Wurmbrand[415] pe baza unei mărturii pe care o are în custodie.

Din punctul său de vedere, informaţia noastră e *neadevărată*. Din punctul nostru de vedere informaţia noastră este *fără niciun dubiu*.

Care este miza demersului său de astăzi, în care, în loc să scrie o predică biblică sau să mai scrie trei postări despre cultul şi etosul neoprotestant, ne-a *acostat* la drumul mare?

Miza e că şi pe el, până şi pe Wurmbrand, Dumnezeu l-a dat ortodocşilor şi ei nu mai au cu cine să se laude, ca nume notoriu, în România.

După cunoştinţele noastre au destui pastori, care pot să îi ia locul şi niciunul dintre ei nu e *mistic*. Sau *mistic* înseamnă *altceva* pentru dumnealor, şi despre acest fel de *a fi mistic* simţim puţină indispoziţie să vorbim.

Cum se împacă de minune un neoprotestant cu un protestant şi nu-l pot înghiţii, ambii, pe ortodox?

De ce nu se unesc la loc, neoprotestanţii cu protestanţii, dacă *fratele Richard* este al ambelor facţiuni?

Eu nu îl apăr pe Richard, ci Dumnezeu îl apără.

După cum a decurs convertirea sa, în mod natural, după cum s-a apropiat de rugăciune, de spovedanie, de Prea Curata acest fiu al Bisericii Ortodoxe e un semn că şi alţii ar putea să o facă, dacă vor Biserica una şi nu biserica de secol 18, după Iluminismul care separă *cerul* de *pământ*, *litera* de *Duh* şi unde tot cel care ţine în mână Scriptura crede că e *posesorul harului*.

De cine ne temem sau de unde atâta râvnă, zel?

Dacă profesorul Cruceru are altfel de dovezi iar noi avem mărturia unui părinte, de care nu ne temem că *fabulează*, de ce ar

---

[411] Un articol din data de 7 mai 2007.

[412] Aici găsiți blogul său de acum: http://mariuscruceru.ro/, care e tot la fel de prost ca și *La Pătrățosu*.

[413] Nu și-a afișat numele pe *La Pătrățosu*...ci am aflat numele lui, din întâmplare, de pe blogul lui Ted Doru Pope. Acesta e ultimul blog al lui Ted Doru: http://dorupope.com/.

[414] Adică: http://patratosu.wordpress.com/.

[415] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Richard_Wurmbrand.

avea un neoprotestant atâta râvnă în a-şi apără *un duşman*, pe Wurmbrand, *fostul luteran*?

Când mai sunt *neoprotestanţii* sau *evanghelicii* [cum îşi spun mai de curând] sinceri cu ei înşişi: când au o credinţă aparte de luterani sau când sunt de-a valma, numai *catolici* şi *ortodocşi* să nu fie?

Poate că mâine, profesorul Cruceru îşi va asimila ca baptişti şi pe suveranul pontif recent adormit[416], şi pe Ellen White[417] sau pe Joseph Smith[418], dacă tot e să facă *front comun* cu tot cel care *nu este în adevăr*.

Însă cei câţiva neoprotestanţi de pe WordPress joacă un joc dublu.

Problema dumnealor nu este aceea de *a-şi prezenta modul de viaţă* pe care îl au, datinile, obiceiurile, păcatele şi virtuţile, teologia şi speranţele (pentru că am găsi la ei astfel de articole), ci acela de *a face contraofensivă blogurilor ortodoxe* şi de a arăta, că, uite!, într-o ţară *majoritar ortodoxă* cel mai iubit sait sau blog e *neoprotestant*, cult/culte care au membrii cu sutele de mii în România şi nu de ordinul milioanelor.

Un mod de a gândi copilăresc. Dacă au lucruri importante atunci să scrie despre acele *lucruri importante* şi vor fi apreciaţi sau nu.

Să ne lase pe noi să decidem, pe majoritari, dacă *au ceva bun pentru noi* sau *nu au* şi nu să îşi mai facă rating singuri şi nici să fie *agresivi* sau *duplicitari*[419].

Noi credem că informaţia despre Richard Wurmbrand e adevărată, că a devenit ortodox pe patul morţii, ca una care vine de la un părinte harismat al Platinei din America.

Domnul profesor neoprotestant trebuie să ştie că noi, ortodocşii, nu ne revendicăm niciodată *convertiţi ipotetici*, convertiţi care nu ne aparţin şi nici nu ne lăudăm cu ceea ce nu ne caracterizează.

Nu o să ne lăudăm niciodată cu domnul Iosif Ţon[420], dacă rămâne ceea ce este acum.

---

416 Ne referem la acesta: http://ro.wikipedia.org/wiki/Papa_Ioan_Paul_al_II-lea.

417 A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Ellen_G._White.

418 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Joseph_Smith,_Jr..

419 După 4 ani de online...nu s-a schimbat aprope nimic în modul de a se comporta al neoprotestanților români. Ideea lor fixă e aceea de a face noi adepți și asta e tot ceea ce importă în munca lor online, fapt pentru care se travestesc în ce se poartă și vorbesc despre ce e la modă...doar-doar să cadă cineva în plasă.

420 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Iosif_%C5%A2on.

Nici nu-l vom ridica pe Martin Luther[421] la, neajunsul pentru el, rang de *Părinte* al Bisericii Ortodoxe şi nici pe actualul papă de la Roma[422], dacă adoarme în credinţa pe care o are acum.

Noi nu ne jucăm cu mântuirea şi nici nu credem că Sfinţii apar de *oriunde* şi *oriunde*, ci numai în Biserica lui Hristos, în Biserica Ortodoxă.

Dacă mai există vreo *dilemă* în acest caz, atunci să rămână *o dilemă*! Iar dacă domnul profesor neoprotestant doreşte, cu tot dinadinsul, ca acest adevăr, al convertirii lui Wurmbrand să nu iasă la lumină sau să fie considerat *o bazaconie*, nu are decât.

Cu ce ar schimba asta realitatea mântuirii fostului pastor luteran?

Poate că profesorul Cruceru doreşte să aprofundeze Teologia de care s-a apropiat fostul pastor luteran şi să se convertească la Ortodoxie.

Există apă, pentru Sfântul Botez, şi pentru dumnealui şi pentru întreaga sa organizaţie religioasă.

De ce nu ar putea să vadă astfel viaţa sa pentru viitor, decât să ţină în mână Scriptura şi să nu ştie să o deschisă prin Duhul?

Mai întâi trebuie să te luminezi, să primeşti Botezul, să devii *al Bisericii* şi apoi *mai vorbim*, domnule profesor Cruceru, urându-vă din partea noastră cel puţin *o noapte bună* dacă nu *mai mult*.

---

[421] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Luther.

[422] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Papa_Benedict_al_XVI-lea.

Mai de-a dreptul fiind spus[423], un creştin ortodox care nu se sfinţeşte, care nu devine Sfânt, e *un om ratat*.

Sfinţenia unui ortodox reprezintă viaţa sa plină de Duhul Sfânt şi totala racordare interioară la învăţătura şi Tradiţia Bisericii Ortodoxe ecumenice.

În măsura în care îţi asimilezi tot trecutul Bisericii, modul de a vieţui, modul de a gândi şi de a trăi ortodox, urmând Sfinţilor anteriori, făcând din pocăinţă şi din fapta bună ritmul vieţii tale asta înseamnă *mântuire* sau *sfinţenie*.

Nimeni nu te face *Sfânt*, ci relaţia ta cu Dumnezeu, în Biserică, *te sfinţeşte*.

Orice om care nu a primit Botezul şi nu a intrat în Biserică prin Botez, prin Mirungere şi Euharistie este în afara Bisericii şi nu poate fi niciodată acreditat ca *om credincios* sau *ca ortodox*.

Orice om din afara Bisericii ortodoxe este un *păgân* mai mult sau mai puţin, un *eretic*, un *rătăcit* sau un om *nerenăscut prin har*.

Acest lucru poate fi dedus din Scriptură, din slujbele noastre, din vieţile Sfinţilor Bisericii.

Din această cauză nu putem împărtăşi un om nebotezat ortodox şi nici nu trecem în calendarul Bisericii oameni care aparţin altor Biserici sau religii.

Fostul pastor Wurmbrand, odată botezat, a devenit membru al Bisericii, a fost curăţit de toate păcatele făcute mai înainte şi i s-a socotit dorinţa lui de îndreptare spre mântuire.

Credem acest lucru, atâta timp cât în Tradiţia Bisericii au fost oameni care s-au mântuit pe patul morţii, prin pocăinţă, prin Botez, ca în cazul discutat sau prin martiriu.

Fără botezul primit, Richard era *un eretic*, ceea ce sunt toţi din afara Bisericii. Iar ereticul nu este *un criminal* sau *un tâmpit* în mod neapărat, ci numai un om care *se dezice* de învăţătura deplină a Bisericii Ortodoxe şi ori se rupe de ea ori nu a fost niciodată botezat şi a fost dintotdeauna în afara Bisericii.

Acest răspuns este dedicat domnului Cătălin, care ne-a întrebat aceste lucruri în comentariul său[424].

Sfinţii lui Dumnezeu sunt oameni greu de înţeles de către oricine, pentru a-i înţelege întru câtva trebuie ca şi tu să ai o viaţă

[423] Un articol din data de 7 mai 2007.
[424] Un necunoscut, care a comentat un articol al nostru anterior, care era legat de convertirea la Ortodoxie a lui Wurmbrand.

curată şi sfântă iar ei nu sunt *înlocuitorii* lui Dumnezeu, ci *mijlocitorii* în faţa Lui pentru mântuirea noastră, ca unii care s-au umplut din viaţa asta de slava Sa şi sunt acum cu El.

Dreptul la replică sau răspunsul de noapte al Pastorului Conf. Univ. Dr. Marius David Cruceru

Marius David Cruceru[425]

Un email privat[426], sosit la ora 2 : 21 în această noapte, ne-a adus o apologie punctuală din partea pastorului David, alias *Pătrăţosu* (îi recomandăm să îşi pună numele pe sait[427], ca oamenii să ştie cu cine discută[428]) la un articol al nostru anterior.

Pentru că *tonul*[429] şi *munca de noapte* a pastorului David trebuie *respectate*[430] şi pentru că, în substrat, dânsul vrea să facă din blogul nostru *o oază de polemism acerb* (ceea ce nu admitem), în spatele căreia să dăm *prea multă atenţie* unui cult, faţă de care nu ne manifestăm prea multă *simpatie*, redăm aici, în mod integral, emailul dumnealui.

Nu pentru că *ar trebui* sau pentru că *apologia dumnealui* are vreun fundament *real*, dincolo de scuze, de acuze şi de amabilitate, ci pentru a se observa *cât zel* depune un pastor pentru

[425] Fotografia sa a fost preluată de către noi aici: http://u1.ipernity.com/8/28/93/2882893.7162f787.l.jpg.
[426] Un articol din data de 8 mai 2007.
[427] Lucru pe care nu l-a făcut...
[428] Pentru că misiunea sa era tocmai...cameleonismul, îmbrăcarea în *piele de teolog*...şi nu *spunerea de sine*.
[429] Scrisorii.
[430] O ironie binemeritată...atâta timp cât nervii l-au pus să ne scrie până-n zori...

persoana dumnealui[431], cât nu depune pe blogul său nici pentru Iisus Hristos, Domnul nostru.

Problema de fond, aceea *a ralierii*, numai de faţadă, a unui neoprotestant cu un luteran rămâne încă *nerezolvată*. Miza nu e *Richard*, ci miza e *superbia proprie* a pastorului David.

Nu mă aşteptam ca teologi şi credincioşi neoprotestanţi să *aduleze* atât de mult un luteran dar să nu acorde discuţiilor teologice niciun credit.

Dacă ar fi vrut dialog inter-eclesial credincioşii bisericii baptiste cu noi ar fi venit la articolele noastre anterioare, nu la un articol despre convertirea unui luteran la Ortodoxie, care nu are nimic de-a face cu credincioşii baptişti.

Domnule pastor David, dacă îi cunoaşteţi pe Părinţii Bisericii, veniţi ca să i ne închinăm lor în Biserica pe care ei au slujit-o, să îl cunoaştem pe Sfântul Ioan Gură de Aur închinându-ne la Sfintele sale Moaşte sau slujindu-i Liturghia şi să facem Teologie înnăuntrul Bisericii, nu într-o *biserică* născută din ideologizarea Scripturii într-un context anti-luteran.

Dacă e să vă credem că *aţi discutat* cu aceşti teologi ortodocşi, pe care îi precizaţi în emailul dv. şi aţi rămas *la fel* e semn că v-aţi întors cu mâna goală.

Dacă mă pozez lângă Turnul Eiffel[432] nu înseamnă că *l-am creat eu*. Iar dacă aţi stat la masă cu un ortodox, care v-a arătat *dragoste* nu înseamnă că *v-a însuşit şi ereziile*, ci a făcut *un gest de eleganţă*, ca acesta de acum, în care noi vă edităm emailul pe blogul nostru.

Cât despre *academismul* nostru, acela e rezervat lucrărilor noastre ştiinţifice sau duhovniceşti, care, şi la dv., şi la noi, nu apare *încă* pe blog.

Reacţia dv. va fi calificată de către cititorii noştri după cum vor dori. Însă la articolul acesta, care conţine scrisoarea dv. către noi, nu vom admite niciun comentariu al *admiratorilor* dv.

Credincioşii dv. sunt rugaţi de către noi să trimită la dv. pe blog toate *reverberaţiile* negative pe care ar fi dorit să le scrie la noi.

Şi acum vă prezentăm *lungul* şi *muncitul răspuns* al pastorului David, *asceza sa de noapte*, către noi[433]:

---

[431] Lucru pe care, în 4 ani de online, l-am observat din plin la el și la alți confrați ai săi: multă iubire de ei înșiși și apologii furioase cu duiumul, atunci când sunt călcați pe coadă, când sunt recenzați la modul negativ, neprilenic...însă, în rest, prea puțină muncă teologică, deși se dau de *mari evanghelizatori*...și *de oameni echidistanți*...

[432] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Turnul_Eiffel.

[433] Emailul său a fost îndreptat de către noi în ceea ce privește grafia și punctuația textului și s-au operat unele mici modificări în ceea ce privește formularea conținutului scrisorii.

Stimate domnule preot doctorand
Dorin Octavian Picioruş,

mai întâi doresc să îmi exprim toată *aprecierea* pentru felul în care arată blogul dvs. şi pentru hărnicia dovedită în întreţinerea lui.

Urmăresc blogul dvs. cu plăcere, de câtăva vreme, şi am avut mari satisfacţii spirituale şi nu numai, văzînd ceea ce părea a fi *o minte deschisă*.

De asemenea, felicitări pentru *cursurile online*, pentru predicile editate, pentru comentariile *up to date* la diferite evenimente.

De asemenea, pentru că nu va lipseşte *simţul umorului*.

Cred că aveţi *talent* în multe lucruri şi *un spirit analitic* foarte bun.

Articolul referitor la Mihail Neamţu, realmente, a fost foarte bine punctat şi a marcat, în mod exact, gîndurile pe care le-am avut mai mulţi dintre colegi[434] cu referire la opusculele dânsului[435].

Ne-am abţinut de la orice fel de atac tocmai pentru că se putea *interpreta* exact aşa cum aţi interpretat dumneavoastră interpelarea mea: ca un atac din partea *unui neoprotestant* la *un ortodox*.

Regretabil fapt.

Deşi sunt din bunic-tată-fiu *baptist*, cunosc, destul de bine, *mediul* şi *teologia ortodoxă* iar *teologia patristică* nu îmi este *străină*.

Am câteva contribuţii în domeniu.

Cred că unele pot fi găsite aici:

1. http://mariuscruceru.wordpress.com/articles/
2. http://mariuscruceru.wordpress.com/my-books/.

Sunt profesor de *Greacă* şi *Latină* şi îi citesc pe Părinţi în original[436].

Din această cauză nu cred că *se merită* să vă aprindeţi într-un discurs inflamant[437], care nu demonstrează practic *nimic*, înainte de a vă cunoaşte *bine* interlocutorii[438].

De fapt, este *explicabil* [439]discursul dvs. prin descendenţă academică, pe linia părintelui David[440] ale cărui discursuri *înveninate* împotriva... „sectanților" sunt cunoscute[441].

---

[434] Probabil de la *Universitatea Baptistă Emanuel* din Oradea, unde pastorul Marius activează ca profesor universitar...și acum și ca decan...
A se vedea: http://www.emanuel.ro/ro.academic.faculty.theology.

[435] Însă, în ultimul timp, d-l Marius Cruceru a devenit...tot mai *prieten* cu d-l Mihail Neamțu.

[436] Nu s-a dovedit faptul în 4 ani de zile...

[437] Noi nu ne inflamăm niciodată în fața „creștinilor" duplicitari, de altă confesiune...ci față de ei ne manifestăm cu aceeași *perversitate* fină a „bunăvoinței" și a discursului „mieros", cu care, din belșug, ne tratează.
Pastorul Marius, în cele din urmă, cred că și-a dat seama de acest lucru: că nu mă las *provocat*...ci vreau să văd până la ce limite ale nesimțirii...merge *bâlciul* „dialogului" interreligios.
Din acest motiv am și lăsat să curgă motivele de reliefare ale comportamentului credincioșilor baptiști (adică comentariile lor la noi pe platformă) și am și reacționat, pe măsură, la multele acte ne nesimțire „subtilă" pe care le-au emanat.

[438] Și cum l-aș fi putut cunoaște *bine* și *foarte bine* pe pastorul David Cruceru, când el nu își dădea nici măcar *numele* pe *La Pătrățosu*, unde activa, pe atunci, la nivel online?

Se vede că nu sunteţi *prea obişnuit* cu dezbaterea publică şi cu interpelările incomode[442].

Ştiu că în mediul ortodox, mai ales faţă de un preot, astfel de *comportamente* sunt demise imediat. În mediul nostru atât de hăituit şi urât[443], *neoprotestant*, dezbaterea este *la ea acasă*[444] (nu trebuie decît să urmăriţi articolele mai vechi de pe blogul meu şi discuţia dintre mine şi colegul *Adonis Vidu*[445]), iar dorinţă de cercetare *după adevăr* încurajată[446].

Îmi pare rău că aţi reacţionat *visceral*[447].

N-am vrut să vă răspund prea lung pe blog[448]. Nu ştiu dacă veţi edita comentariul meu[449], dar cred că trebuie *precizate* câteva lucruri.

Vă răspund, în particular, din respect şi din dorinţa de *a nu vă expune public*, pentru a vă face *şi mai mult* de râs[450].

---

[439] Aici a dorit să lipească pe fruntea mea sintagma de *fundamentalist religios*, de parcă a vorbi despre învățătura eretică a baptismului, pe texte, înseamnă a *măslui textele* sau munca științifică teologică, din spațiul ortodox, ar fi tot una cu...*genocidul*.

[440] Se referă la Arhidiac. Prof. Dr. Petru I. David, al cărui nume îl văzuse inserat în CV-ul nostru și de a cărui operă mărturisitoare, se pare, pastorul David nu era străin. Puteți downloada *Sectologia* sa de aici: http://www.archive.org/details/PetruDavid-CalauzaCrestinaPentruApararreaDrepteiCredinte.Sectologie.

[441] Discursurile și predicile Părintelui Profesor David, pe care le-am audiat cu multă bucurie, pe când era printre noi, aveau în spate nu *gargara predicatorială* sau *neștiința habotnică* ci, dimpotrivă, munca pe cărțile *clienților*, adică munca de cercetare a sectelor religioase. Și (ştim asta), tocmai de aceea nu era *plăcut*...de un baptist, de un mormon, de un catolic...pentru că le spunea în ce cred...și care sunt diferențele teologice și bisericești dintre noi.

[442] Merge pe mâna preconcepțiilor...așa cum spunea dumnealui, cu puțin înainte, fără să își cunoască partenerul de dialog.

Mie îmi plac dezbaterile publice sau private, cât și întrebările incomode, dacă, la rândul meu, pot să fiu și eu agasant de incomod cu cel care mă incomodează.

Adică, dacă vrem să dialogăm, atunci nu trebuie să te oripileze și să te facă să renunți la dialog nimic din ceea ce, tu însuți, m-ai provocat *să fiu*, vizavi de tine, și *să întreb*.

[443] Va juca falsa *melodramă* a persecutării baptiștilor în România de fiecare dată, atunci când se va raporta la mine...și, pe blogurile sale, va încerca tot timpul să stârnească compătimirea față de *mult persecutata turmă baptistă* din România...care, în realitate, s-a bucurat de privilegii ceaușiste.

[444] Nu, d-le pastor! Dezbaterea e *la ea acasă* numai în Biserica lui Dumnezeu, în Biserica Ortodoxă, unde se trăiește și se acționează întru harul Treimii. Să nu confundăm *dezbaterea duhovnicească autentică* cu *problematizările nesfârșite* din afara adevăratei eclesialități, care nu au la bază Scriptura și Tradiția înțelese și trăite *în* și *ca* Biserica Ortodoxă.

[445] A se vedea: http://agorachristi.wordpress.com/2008/07/19/adonis-vidu-profesor-la-gordon-conwell/.

[446] E încurajată, în cadrele baptismului, numai cercetarea teologică care aduce câştig de cauză pledoariei baptiste și care minimalizează sursele teologice ale altora. Restul este *ipocrizie*, lucru pe care îl știe foarte bine pastorul Cruceru.

[447] Visceral a reacționat el...și prietenii lui...cum vom vedea în alte articole ale noastre...tocmai pe tema acestei viscerale *fronde* resimțite la contactul cu scrierile noastre online.

[448] Adică la comentarii...

[449] După cum se observă îl edităm chiar într-una dintre cărțile noastre...

[450] Pastorul David ne-a scris în mod privat pentru că spera ca *să îndrepte* manifestarea noastră de sinceritate față de comunitatea baptistă online, mai pe scurt, ca să ajungă cu mine la *o înțelegere tacită* prin care să retrag textele scrise împotriva lor.

Mi-e nu mi-a fost și nu îmi este rușine de adevărurile în care cred. Iar când am scris și scriu la nivel online despre adevărurile în care cred și care mă întăresc interior, scriu cu bucurie.

Iar a scrie despre duplicitarismul credincioșilor baptiști și despre eretica lor teologice...e o reală *bucurie* și nu *o rușine*.

Dvs. spuneţi:

a) „Din punctul său de vedere, informaţia noastră e *neadevărată*. Din punctul nostru de vedere informaţia noastră este *fără niciun dubiu*".

Va trebui să demonstraţi. Deţin inclusiv mărturia rudeniilor, a fiului acestuia, care se poate găsi şi pe internet. După cum vedeţi este din 2006, din octombrie şi s-a întins repede pe toate forumurile.

Cum doriţi. Din toată dezbaterea asta *credibilliatea*[451] dvs. are cel mai mult de suferit. Nu v-am confruntat în public, cu toate dovezile care există, pentru că s-ar fi creeat *momente penibile*.

A se vedea:
http://www.formula-as.ro/detaliiopinii.php?id=3471[452].

Mihai Wurmbrand [am***@**com], scris la 2006. 10. 20, 17:39:24.

Titlul: *Feriţi-vă de dezinformatori!*

Mesaj: „Mă numesc Mihai Wurmbrand şi sunt *singurul fiu* al păstorului Richard Wurmbrand. Datorită tuturor suferinţelor din închisorile comuniste, tatăl meu a petrecut ultimii săi 4 ani fiind bolnav în pat, în casa mea.

Nici vorba să se fi deplasat pe undeva sau să-şi fi exprimat vreodată în viaţă dorinţa de a-şi schimbă confesiunea creştină.

Bineînţeles, şi-a arătat admiraţia faţă de Sfinţii creştinismului din toate veacurile şi din toate confesiunile, cunoscând cu de-amănuntul viaţa lor, povestind în multe dintre predicile sale despre ei şi urmându-le curajul şi exemplul luminos"[453].

Iar spuneţi:

„Care este miza demersului său de astăzi, în care, în loc să scrie o *predică biblică* sau să mai scrie trei articole despre cultul şi etosul neoprotestant, ne-a *acostat* la drumul mare?

Miză e aceea, că *şi pe el*, până şi pe Wurmbrand, Dumnezeu l-a dat ortodocşilor şi ei nu mai au cu cine să se laude, ca nume notoriu, în România.

---

[451] Vă dați seama: *credibilitatea* mea *se juca* în întregime, prin aceea că am preluat o informație, acreditată de cineva...despre un luteran convertit la Ortodoxie.
Numai că, mai târziu, am înțeles, din spusele sale la nivel online, despre miza *strict personală* a pastorului Cruceru în cazul Wurmbrand.
Atunci nu înțelegeam (pentru că nici nu era și este de înțeles) apologia lui pentru un luteran de parcă era vorba despre mama sau soția lui.

[452] Acest mesaj, de-a lungul timpului, așa, *periodic*, mi-a fost trimis la câte un articol al nostru în care aminteam despre Wurmbrand. A fost tot pastorul Marius, au fost alții...cine să le mai distingă *zelul comun*?!

[453] Ca o constatare deloc lipsită de importantă, mesajul *singurului fiu* al pastorului Wurmbrand e scris tot cu *î* din *i* (în original) ca toate celelalte texte ale pastorului Marius David Cruceru.

După cunoştintele noastre au destui pastori care pot să îi ia locul şi niciunul dintre ei nu e *mistic*. Sau *mistic* înseamnă altceva pentru dumnealor, şi despre acest fel de *a fi mistic*, simţim puţină indispoziţie ca să vorbim".

V-am precizat care este miza. Cultul baptist nu are nimic de câştigat şi nici de pierdut, dar prin demersul dvs. *Adevărul* are de pierdut[454].

Da, *mistic* înseamnă ceva *puţin diferit* pentru noi. E o chestiune de *dicţionar teologic*.

De fapt, ca specialist filolog[455], vă asigur că şi în dreptul altor cuvinte putem vorbi de *arii semantice*, adică de *mai multe înţelesuri*.

Ironia dvs. gratuită faţă de alţi păstori[456] care, de asemenea, au stat prin puşcării sau au fost ucişi în temniţele comuniste nu îşi are nicio justificare şi este un act lipsit de eleganţă şi de elementară generozitate creştinească[457], la fel ca şi alte afirmaţii pe care le faceţi.

Nu vă cer prea mult rafinament[458], nu?

Spuneți:

„Cum se împacă *de minune* un *neoprotestant* cu un *protestant* şi nu pot înghiţii, ambii, pe *ortodox*? De ce nu se unesc la loc, neoprotestanţii cu protestanţii dacă *fratele Richard* este *al ambelor facţiuni*?

Eu nu îl apăr pe Richard, ci Dumnezeu îl apără.

După cum a decurs convertirea sa, în mod natural, după cum s-a apropiat de rugăciune, de spovedanie, de Prea Curata, acest fiu al Bisericii Ortodoxe e un semn că şi alţii ar putea să o facă, dacă vor *Biserica una* şi nu *biserică de secol 18*, după Iluminismul, care separă *cerul* de *pământ*, litera de *Duhul* şi unde tot cel care ţine în mână Scriptura crede că e *posesorul harului*".

Nu înţeleg[459] raţionamentul dvs. Adrenalina v-a jucat feste aici[460].

---

454 *Adevărul* cu majusculă, adică *Dumnezeu*?!

455 Specializare filologică de care ne-a dat *prea puțin*...mai spre *deloc*...dovezi concludente, din păcate.

456 Lipsa noastră de *rafinament*, în concepția pastorului Cruceru, constă în adevărul că *nu toți care au suferit în închisorile comuniste sunt Sfinți Mucenici ai Bisericii*. Adică un baptist închis pentru că e *baptist* nu e *un Mucenic al Bisericii Ortodoxe*...chiar dacă e un suferind...și un om chinuit, pe nedrept, de un sistem politic dictatorial.
Mucenicia ține de credința și de conduita duhovnicească ortodoxă pe care o ai și nu tot cel care e chinuit în închisoare e *un Sfânt*.

457 Ai atrage unui baptist atenția sau oricărui alt om din afara Bisericii Ortodoxe, a Bisericii lui Dumnezeu, că organizația sa religioasă nu are *nimic de-a face* cu Biserica lui Hristos e gestul celei mai mari eleganțe și generozități creștine.

458 Datorită *rafinamentului* nostru pastorul baptist Marius Cruceru a renunțat la a mai scrie online, a stat un timp pe tușă, a revenit cu un alt blog, a scris și pe acesta...tot la fel de insignifiant ca și pe primul și a înțeles că nu avem, eu și el (așa cred eu), *generozități* compatibile...

459 E adevărat: era *imens* de greu. Se făcea că nu există nicio diferență între *baptiști* și *luterani*, de parcă *vaca* ară precum *pianul*. Și nici nu *înțelegea* de când e „marea" biserică baptistă înființată de curând...și nici cine e *marele* și insignifiantul ei fondator.

460 Adrenalina nu cunoaște logica teologică. Eventual adrenalina își dă cu ceva în cap...dar nu are calmitate teologică.

Împărţirile[461] dvs. sînt schematic-didactice, iar cunoaşterea dvs.[462] despre teologia protestantă şi neoprotestantă în ceea ce priveşte chestiuni ca iluminism, sola Scriptura etc. sunt de domeniul *folcloristicii*, din câte văd. Dezamăgitor![463]

Spuneți:

„De cine ne temem sau de unde atâta *râvnă*, zel? Dacă profesorul Cruceru are altfel de dovezi iar noi avem mărturia unui părinte de care nu ne temem că *fabulează*, de ce ar avea un neoprotestant atâta râvnă în a-şi apăra un duşman, pe Wurmbrand, fostul luteran?

Când mai sunt *neoprotestanţii* sau *evanghelicii* [cum îşi spun mai de curând] sinceri cu ei înşişi: când au o credinţă aparte de luterani sau când sunt de-a valma, numai *catolici* şi *ortodocşi* să nu fie?

Poate că mâine, profesorul Cruceru îşi va asimila ca baptişti şi pe suveranul pontif recent adormit, şi pe Ellen White sau pe Joseph Smith, dacă tot e să facă *front comun* cu tot cel care nu este în adevăr".

Aici avem *pură retorică de jurnalist* şi *exerciţiu de stil*[464]. Dacă dumneavoastră consideraţi că va face bine...[465].

Sunt interesante listele dvs. Constat, cu aceeaşi uimire[466], dezechilibrul dintre articolul meu, de pe blogul meu şi tirada dumneavoastră înveninată[467].

Cred că şi cititorii noştri au remarcat deja *diferenţele*[468]. Deja am oprit comentarii, care ar fi putut fi considerate *jignitoare* la adresă dvs[469].

Ce să facem? Este o diferenţă între *disputa civilizată* şi *mica noastră lume de Mitici*[470].

---

[461] Împărțirea între luterani, baptiști, mormoni etc. e statutară, e pe bază de *platformă teologică proprie* și nu *didacticistă*.

[462] A tras, din nou, concluzii pripite...pe care nu le-a mai reiterat niciodată după acest moment epistolar, pentru că și-a dat seama că eu știu teologie eterodoxă și că înțeleg, la modul fundamental, deosebirea dintre *eterodoxie* și *Ortodoxie*.

Niciodată însă nu mi-a dovedit pastorul David, că dumnealui a înțeles, așa, măcar *didacticist*, liniile de forță ale teologiei și ale spiritualității ortodoxe...însă a luat lecții de la noi în mod constant, pentru că acesta este și rolul nostru, asumat, la nivel online: acela de *a exprima* și *a clarifica* teologia și experiența ortodoxă.

[463] Nu știu dacă acum se simte și mai dezamăgit de sine...decât la început...Probabil că da...

[464] Adevărurile dureroase sunt, în primul rând, autentic de dureroase, de reale...și apoi scrise *și cu stil*.

[465] Și un emoticon (era, în original) detestabil...Da, ne-a făcut și ne face bine adevărul spus cu putere...pentru că ne deparazitează de prieteni nedoriți...

[466] *Ipocrită, diferența dintre duplicitarul meu articol...și poziția dv. tranșantă...*a vrut să spună Cruceru.

[467] Întotdeauna a căutat *inferiorizarea* lingvistică a adversarului...când și-a dat seama că e în pierdere...E una dintre strategiile oratorice slabe ale unui om fără argumente reale.

[468] Orgoliu sprijinit de trupa de clicuitori, *infimă* de astfel, din dotare...

[469] Nu: a început de aici încolo să inventeze *comentatori* la el pe blog, care să scrie împotriva noastră și a inițiat și condus campanii de denigrare, de tot felul, la nivel online, împotriva noastră.

[470] I se părea că e *civilizat* și a dovedit...că e *un bădăran* și *un nesimțit de marcă*...fără să îl forțeze nimeni...și, ca el, au dovedit-o mulți alții din jurul lui.

Ortodoxia nu se apăra prin *agresivitate gratuită*[471]. Cel care deţine adevărul întotdeauna îşi permite să fie *seren* şi *generos*[472].

Se pare că dumneavoastră nu sunteţi decât *înverşunat* şi *injectat cu presupoziţii* împotriva „pocăiților", pe care nu intenţionaţi să le *negociaţi*[473].

S-ar putea să aveţi *surprize* dacă încercaţi să ieşiţi din lumea minusculă a unei închipuite „majorităţi"[474].

Spuneți:

„Însă cei câţiva neoprotestanţi de pe WordPress joacă un joc dublu. Problema dumnealor nu este aceea de a-şi prezenta *modul de viaţă* pe care îl au, datinile, obiceiurile, păcatele şi virtuţile, teologia şi speranţele (pentru că am găsi la ei astfel dearticole), ci acela de *a face contraofensivă* blogurilor ortodoxe şi de a arăta, că, uite!, într-o ţară *majoritar ortodoxă* cel mai iubit sait sau blog e *neoprotestant*, cult/culte care au membrii cu sutele de mii în România şi nu de ordinul milioanelor".

Aici m-aţi delectat!

Deci este un fel de *conspiraţi*e a neoprotestanţilor împotriva blogurilor ortodoxe[475].

Ha, ha, ha! Curată *mânie* a persecuţiei. Bravo! De ce vă temeţi domnule Picioruş? De nişte *minoritari*? Când dumneavaostra, cum bine observaţi, sunteţi *milionane*?

Se pare că, pentru dumneavoastră, *statisticile* şi *cantitatea* contează, nu *consistenţa* şi *calitatea*[476].

---

[471] Mai apoi și-a dat seama...*cum se apără* și *cum se explică* teologia și credința Bisericii Ortodoxe pe platforma noastră. Multe dintre afirmațiile sale au fost invalidate de prezența noastră online, unde am arătat *ce muncă* și *cu ce excelență* se apără și se promovează identitatea eclesială a cuiva.
Și ne-a privit atât de mult încât el și alții au început să ne plagieze ideile creative și modul dialogic...dar în mod *anemic* și nu *autentic*...

[472] Serenitatea și generozitatea sunt pentru prietenii...și nu și pentru dușmanii nesimțiți ai credinței ortodoxe.
Pentru ultimii e râvna și verdele în față, punerea la punct în mod inteligent și fără drept de apel, lucru care s-a petrecut pe *Teologie pentru azi* cu baptiștii români din jurul lui Cruceru...până nu au mai îndrăznit niciunul să se arate la față.

[473] Și Cruceru, *direct* sau *mediat*...a încercat să *negocieze* cu noi...*indiferența* față de dânșii.

[474] Și...a avut surprize comunitatea online din jurul lui Cruceru, când a ieșit din ghetoul ei...la dialogul online al WordPressului, pentru că au descoperit că nu știu să comunice decât în mod nesimțit și obtuz cu un teolog ortodox, pe care îl invidiază cu multă sagacitate.

[475] Nu numai că au dovedit acest lucru prin ceea ce au făcut ulterior, dar au mărturisit și faptul că așa se manifestă oricând, că e o strategie comună a lor, atunci când e vorba (ca la *Mari români*) să își voteze pe cei care îi reprezintă.
Ipocrizia scrisorii de acum (că de aceea o comentăm atât de mult la subsol) a fost devoalată pas cu pas în lunile următoare...și a fost interesant de dureros să vedem cum se zbat demonii în ei, cum se răfuiesc interior cu noi, de ce orgolii imense sunt conduși...

[476] Și ne-au dovedit baptiștii români, din plin, cum se fuge după *cantitatea* convertirii de ortodocși, oricum ar fi ei, pentru ca numărul să fie *mare* și bisericile *plantate*. Iar, pe de altă parte, ne-au dovedit că au *o calitate* foarte mare baptiștii români: aceea de a se face nesuferiți în stil mare.

Partea asta este rizibilă[477]. În locul dvs. aş scoate-o *discret*. Se pare că *frustrarea*[478] faptului că blogul meu, în ciuda eforturilor dvs., se poziţionează mai tot timpul în top 10-20, vă irită la culme.

N-am nicio vină[479]. Se pare că şi coreligionarii dvs. accesează blogurile atunci când este ceva de spus sau de citit[480].

Iată situaţia în urmă cu ceva ore[481]. Ce să facem?! Chiar credeţi că *o minoritate* atât de *insignifiantă* poate ridica un blog pe 4[482] şi al dvs. să rămână, în mod constant, sub 10?

Puteţi avea o bucurie, totuşi, pentru că la *growing blogs* dvs. sunteţi pe 6, iar eu numai pe 15.

Sper, spre marea dvs. bucurie şi spre eliminarea *frustrării* care transpare deja, situaţia să se schimbe.

Nu mă interesează *topurile* şi *locurile din frunte*[483].

Top Blogs[484]

The most popular *WordPress.com* blogs
are ranked here according to a special formula.

Română

[477] Numai că partea asta nu era și nici nu va fi rizibilă deloc, pentru că blogul lui Cruceru, cu orice articol insignifiant pe care îl scria, chiar dacă articolul era doar o poză...era ținut între *cele mai bune articole* din WordPress-ul românesc, unde nu putea să fie nicidecum...dacă ar fi primat valoarea și căutările nu ar fi fost trucate.

[478] Marius Cruceru a început scrisoarea de față cu elogierea unor lucruri la noi...care nu s-au regăsit niciodată pe blogurile sale. Noi am muncit și muncim enrom la nivel online, lucru care s-a văzut din plin.

Și, de aceea, nu am putut fi niciodată *frustrați* că facem *multe lucruri* (ești *frustrat* când *faci puține* în comparație cu alții), ci *oripilați* de faptul, că niște baptiști, îl țin pe profesorul și pastorul lor în top cu scrieri de doi lei, fără ca *el* (în primul rând) sau *ei* să fie consternați de acest fapt.

[479] Ba da: toată vina, toată vina de a fi manelizat *ideea de blog teologic românesc* pe WordPress!

[480] Pentru că și dintre coreligionarii mei sunt la nivel online, mai adesea, cei de teapa lui Cruceru la intelectualitate, muncă și bun simț și au aceleași manifestări de turmă extremistă, fapt care mă dezolează profund.

În loc să vină să creeze online teologi și intelectuali ortodocși de valoare vin la nivel online tot felul de ageamii, care dau cu mucii în fasole sau scriu la 3 luni odată.

[481] I-a plăcut întotdeauna ca să îmi arate *cea mai mare realizare* a lui și a prietenilor săi: manipularea mulțimii de către o mână de oameni.

L-a manipulat săracul top până când a crăpat, după care au venit ortodocșii extremiști și au început și ei să îl manipuleze cu tot felul de subiecte panicarde, de nu s-a mai putut...

Însă nici baptiștii extremiști și nici ortodocșii extremiști nu au făcut ouă de aur...ci numai gargară. O gargară...pe care a luat-o valul...

[482] Pe locul 4 în top 100 ro.

[483] Iar când a aniversat nu știu cât, la un moment dat, primul lucru care l-a mărturisit public a fost acela, că *a făcut tot posibilul să ne întreacă la accesări*, bineînțeles *manipulate*...De ce nu și la *articole* și *cărți scrise*, că și Iliescu și Băsescu au fost sau sunt „cei mai iubiți dintre români" iar saiturile porno sau ziarele de cancan au multe accesări...ca și micile articole ale lui Cruceru?

[484] Cum arăta topul blogurilor românești din WordPress. ro în momentul când mi-a trimis scrisoarea...top pe care îl va manipula, acompaniat de doar câțiva inși, în mod continuu aproape.

1.

Gramo's World[485]

2.

De ce urâm bărbaţii[486]

3.

Terorism de cititoare[487]

4.

La pătrățosu[488]
Un loc pentru chestii drepte într-o lume curbă

5.
andreanum[489]

6.

Little things

7.

BloguLuTeo[490]

8.

Presa Română

9.

Una și alta…

10.

Kro$$fire's Blog[491]

---

485 S-a mutat pe domeniu propriu, adică aici: http://gramo.ro/.
486 Ultimul articol e din 13 septembrie 2009: http://deaia.wordpress.com/.
487 A trecut pe domeniu propriu: http://www.terorista.ro/.
488 Îl păstrează în mod *muzeal*: http://patratosu.wordpress.com/, pentru ca să îl mute, pas cu pas, în cel de pe domeniu propriu, dar care e cumpărat tot pe WordPress.com: http://mariuscruceru.ro/.
489 A trecut pe domeniu propriu: http://andreanum.org/.
490 A rămas tot acolo: http://bloguluteo.wordpress.com/.
491 Îl continuă și pe acesta: http://krossfire.wordpress.com/, dar are și unul pe domeniu propriu: http://www.krossfire.ro/, unde spune că se numește Vlad Stoiculescu și că are, acum, 22 de ani: http://www.krossfire.ro/about-2/.

11.

Teologie pentru azi

Un blog creştin-ortodox pentru o lume postmodernă dinamică şi bulversantă[492].

Spuneți:

„Un mod de a gândi *copilăresc*. Dacă au lucruri importante, atunci să scrie despre acele *lucruri importante* şi vor fi *apreciaţi* sau *nu*. Să ne lase pe noi să decidem, pe majoritari, dacă au ceva bun pentru noi sau nu au şi nu să îşi mai facă rating singuri şi nici să fie *agresivi* sau *duplicitari*".

Afirmaţia asta poate figura cu succes la rubrică revistei Caţavencu: „din puţul gândirii"[493]. Atunci decideţi, vă rog, odată, ca *majoritate* despre toate lucrurile.

Se pare că aţi decis, cu succes, şi despre homosexuali şi despre avorturi şi despre intrarea în Uniunea Europeană. Aţi decis în foarte multe lucruri[494].

Istoria ne învăţa că oamenii nu învăţa nimic de la istorie.

Nu vi se pare ciudat că o ţara majoritar ortodoxă merge într-o direcţie care arată pagânizarea[495].

Cine a făcut cele 16 milioane de avorturi din 1991 încoace? S-or fi scăpat pe acolo şi câteva *baptiste cu numele*[496], dar majoritatea nu au fost nici *penticostale* şi nici *adventiste*. O majoritate solidă de femei ortodoxe au decis „moartea". Sunt sigur că le auziţi la spovedanie.

Îmi pare atât de rău că în arsenalul dvs. de polemică nu stau argumente serioase, dovezi, deducţii logice etc.[497].

Dumneavoastră aveţi doar epitete, ironii fără fineţuri, la limita imprecaţiei...Aproape că simt anathema gata să iasă[498].

Recunosc retorica. Asta s-a transformat la Ruginoasa[499] în bâte pe spinarea unor confraţi de-ai noştri care se închinau.

---

[492] Dintre cei prezenți aici în top doar *Teologie pentru azi* a venit cu un proiect în derulare și a uimit prin creația multiformă prezentată, pe când celelalte bloguri ori au fost suspendate, ori s-au mutat pe domenii proprii și au traiectorii insignifiante.
Adică doar noi *am venit* ca *să rămânem*...pentru *lucruri importante*.

[493] Din *puțul gândirii* sale, *pe bune* și nu *la modul ironic*, nu a ieșit nimic până la urmă. Cine e de vină de acest lucru?

[494] Și de ele au profitat cu toții...nu numai ortodocșii.

[495] Da, din păcate...însă merge spre acea păgânizare occidentală, pe care Occidentul eterodox a transportat-o și la noi ca *mentalitate* și *stare de fapt*.

[496] Pentru că ortodoxe cu numele...sunt majoritatea celor care au avortat.

[497] Despre cultul baptist și despre modul său de a fi nu ai ce scrie...pentru că nu e *Biserica*, ci *o organizație religioasă oarecare recentă*. Așa că nu pot fi *serios* cu...o organizație *neserioasă*. Oricine poate inventa *o biserică*...tot la fel de *neserioasă* ca și cea baptistă...iar a o trata ca ceea ce este: *o creație umană*...înseamnă și așa prea mult...
Ce rost are să vorbesc despre ceva, care nu are nicio relevanță pentru Biserica Ortodoxă?

[498] Ereticii se exclud de la sine. Nu avem de ce să anatematizăm cultul baptist, pentru că ei nici măcar nu sunt *eretici* de drept, pentru că *nu au ieșit* din Biserica Ortodoxă. Ereticii sunt cei care *au căzut din har*...și nu cei care au reieșit dintr-o facțiune eretică anterioară.

[499] Îmi vorbește despre ceva particular, trăit doar de el și comunitatea lui, despre care nu am habar...ca despre *un eveniment planetar*. A făcut-o și altă dată și e o expresie a ghetoizării

Încă un argument, că *mai multe lecturi* nu înseamnă, neapărat, *mai multă civilizaţie* şi *mai multă informaţie* nu înseamnă, neapărat, *mai multă cultură*[500].

Asta a fost super cu: „să ne lase pe noi să decidem"[501]. Deci *mulţimea* decide *adevărul*[502], da? Corect? Dacă ar fi fost aşa, în perioadă în care Atanasie cel Mare se luptă cu Arius, astăzi am fi mărturisit un altfel de *Mântuitor*[503]. Ce bine că n-a decis majoritatea atunci!

Din nou mânia şi lipsă de eleganţă vă joacă feste[504]. Păcat! Mare păcat! Atâta talent pus în slujba unei cauze, care rămîne nedemnă de atâta cerneală[505].

Spuneți:

„Noi credem că informaţia despre Richard Wurmbrand e *adevărată*, că a devenit ortodox pe patul morţii, ca una ce vine de la un părinte harismat al Platinei din America.

Domnul profesor neoprotestant trebuie să ştie că noi, ortodocşii, nu ne revendicam niciodată *convertiţi ipotetici*, convertiţi care nu ne aparţin şi nici nu ne lăudăm cu *ceea ce nu ne caracterizează*".

Puteţi să credeţi ce doriţi. Cred că sunteţi *sincer*, dar *sincer înşelat*.

Asta este una dintre caracteristicile teologiei noastre[506]: cercetăm permanent şi suntem tot timpul într-o curiozitate, care ne-a adus şi multe neajunsuri dar, spre deosebire de ucenicul din Pateric, care se smereşte când un Avvă îi spune, ca să-l testeze că *un porc este viţel* (ucenicul admite cu voce tare că *ceea ce vede nu este adevărat* făcînd un act de smerenie), între noi am spune: „Pastore, eu văd că este *un porc*, *porc* văd, *porc* mărturisesc, dar sunt gata să fac ascultare, dacă amândoi cădem de acord că *nu v-aţi pierdut minţile*".

Cam asta este diferenţa. Recunosc că *raţionalismul* ne-a făcut mult rău, dar şi multul bine pe care ni-l aduce *raţionalitatea*.

Spuneți:

în care se află, pe de o parte iar, pe de altă parte, a orgoliului rănit că nu sunt *mai evidenți* decât sunt.

[500] Și au reușit să ne arate că nici civilizația și nici cultura nu îi dă afară din casă pe baptiștii români.

[501] S-a făcut că nu înțelege sensul propoziției: *să ne lase pe noi să decidem dacă vrem să îi citim pe baptiști...și să nu se mai voteze tot timpul, ca să stea în top și să ne intre, cu forța, sub ochi*.

[502] Fiecare, care citește, din *mulțimea* care l-ar putea citi pe unul...trebuie să decidă dacă să te caute sau nu la nivel online. Însă Cruceru și ai lui au vrut să fie, cu orice chip, în frunte, precum păduchele, pentru ca să se laude cu asta și nu pentru ca să vorbească, cu lux de amănunte, despre eretica telogie baptistă sau despre ei înșiși.

[503] Și iată cum *baptistul* se dă de *ortodox*, cu o nerușinare demnă de *premiul Nobel al nerușinării*, vorbind despre Sfântul Atanasie cel Mare, care nu apare în nicio *comemorare* baptistă.

[504] Nu scriem la mânie...iar lipsa de eleganță = tărie de caracter în această situație.

[505] Însă ne-a trimis scrisoarea de față la ora două noaptea...

[506] „Teologia" voastră, care nu are nimic de-a face cu Sfântul Atanasie cel Mare, cu Sfântul Maxim Mărturisitorul sau Sfântul Grigorie Palama.

„Nu o să ne lăudăm niciodată cu domnul Iosif Ţon, dacă rămâne ceea ce este acum. Nici nu vom ridica pe Martin Luther la, neajunsul pentru el, rang de *Părinte* al Bisericii Ortodoxe şi nici pe actualul papă de la Roma, dacă adoarme în credinţa pe care o are acum”.

Nici nu cere nimeni asta, stați liniştit[507]. Puteti continua exercițiile de stil, din nou retorica fără adâncime[508].

Că bine aţi spus-o cu Iluminismul...Tocmai asta a fost intenţia: aducerea luminilor spre mase, să nu mai stea în întunericul pe care îl potenţează un astfel de exerciţiu zvoneresc[509].

Discursul meu nu a avut altă intenţie decât una *pur iluministă*, adică *să luminăm poporul că se vehiculează o gogoriță.*

E bine că aţi acoperit repede discuţia cu alte articole, în felul ăsta se mai distrage atenţia[510]. E bine, că altfel v-aţi fi făcut *consistent* de râs.

Trebuie să recunosc, totuşi, că aţi avut *curajul* admirabil de a admite, prin moderaţie, articolele mele. Vă felicit pentru acesta![511]

Spuneți:

„Noi nu ne jucăm cu *mântuirea* şi nici nu credem că Sfinţii apar de oriunde şi oriunde, ci numai în Biserica lui Hristos, în Biserica Ortodoxă.

Dacă mai există vreo dilemă în acest caz, atunci să rămână o dilemă!

Iar dacă domnul profesor neoprotestant doreşte cu tot dinadinsul ca acest adevăr, al convertirii lui Wurmbrand *să nu iasă la lumină* sau să fie considerat *o bazaconie*, nu are decât.

Cu ce ar schimba asta *realitatea mântuirii* fostului pastor luteran?”.

Din nou recidivați.

În loc de dezbatere civilizată[512] şi argumente, în loc de decenţă în discurs, ce avem? Întrebări retorice, afirmaţii hazardate, improvizaţii? Să fim serioşi![513]

---

[507] Ideea era, că noi nu vrem să *ni-l însușim*, cu tot dinadinsul pe Wurmbrand, dacă *nu s-a convertit la Ortodoxie*...cum o face el cu *un luteran*, dacă *a murit ca luteran*. Numai că d-l Cruceru se face, ca vulpea căreia nu îi place găina, că *nu înțelege*...

[508] Avea impresia, că dacă *m-am referit la ei*...scriu *despre* ei...și nu *împotriva lor*?!

[509] Adică *ateismul iluminist*...este un lucru bun pentru mase...și pentru Cruceru?!!! Probabil nu a înțeles la ce m-am referit...

[510] Nu, d-le leneș Cruceru: noi am scris *și alte articole*, pe lângă cele care *vă vizau*...lucru care v-a enervat întotdeauna, știm asta, pen tru că nu ne-ați putut unidirecționa numai spre insignifianta dv. congregație!

[511] Adică mă felicită că îi public ipocriziile...cu mult bun simț...Mai târziu însă și-a dat seama (însă prea târziu pentru el, pentru ei...) că eu fac colecție cu ipocriziile lor...pentru publicul online, ca să dovedesc tuturor cine sunt...dar și pentru ca să transform, tot exercițiul nostru scriitoricesc, de la nivel online, în cărți.

De fapt nici el și ai lui și nici ai noștri, mulți dintre ei, dacă nu toți, nu se așteptau ca să avem o operă scriitoricească atât de vastă și să fim atât de serioși în tot ceea ce facem.

[512] Noi nu ne-am dorit să...*dezbatem* ceva cu Cruceru și ai lui, ci ei au venit ca să ne tragă la rost pentru un articol pe care l-am scris. Poate că Marius Cruceru dialoga cu propria sa...*proiecție mentală*...

[513] Baptiștii lui 2006-2007 aveau un tupeu extraordinar la nivel online și se credeau *ambasadorii* bunului simț, ai civilizației, ai erudiției, ai academismului...până au arătat că

În felul acesta *riscaţi* să vorbiţi singur![514] Expediind în acest fel *dezbaterea autentică*, dând dovadă de *ignoranţă* condimentată cu *aroganţa majoritarului* şi *cu lipsă de îngăduinţă*, străină (nu de Europa, că *şi eu sunt anti-european*[515]), ci de *spiritul creştin*, riscaţi să vă ascultaţi singur monologurile[516].

Cu siguranţă nu vă mai „acosteaza" multă lume. Atunci nu trebuie să va mai miraţi, dacă într-o *ţara ortodoxă* blogurile neoprotestante urcă în topuri[517].

Spuneți:

„Poate că profesorul Cruceru doreşte să aprofundeze Teologia de care s-a apropiat fostul pastor luteran şi să se convertească la Ortodoxie.

Există apă pentru Sfântul Botez şi pentru dumnealui şi pentru întreaga sa organizaţie religioasă. De ce nu ar putea să vadă *astfel* viaţa sa pentru viitor, decât să ţină în mână Scriptura şi să nu ştie să o deschisă prin Duhul?

Mai întâi trebuie să te luminezi, să primeşti Botezul, să devii *al Bisericii* şi apoi mai vorbim, domnule profesor Cruceru, urându-vă din partea noastră cel puţin *o noapte bună* dacă nu *mai mult*".

S-ar putea să aveţi surprize în ceea ce priveşte *aprofundarea* teologiei de care credeţi că s-a apropiat păstorul RW. S-ar putea să aveţi surprize şi în ceea ce priveşte *hermenutica Duhului*...

Mai vorbim, dacă *vom avea cu cine*.

Din câte se întrevede, nu prea avem *mare nădejde*, dacă păstraţi acelaşi ton şi aceeaşi atmosferă[518].

(Ştiu că *vă este greu* cu ierarhii şi cu libertatea de expresie, din cîte discut cu alţi *prieteni* preoţi ortodocşi. Ce să-i facem, sistemul![519]).

Nu-i aşa că este *plăcută* melodia propriilor cuvinte şi armonia necontrazicerii? Sper să va desfătaţi ascultindu-vă singur.

Cât priveşte urarea ironică[520] de : „noapte bună, dacă nu mai mult", ce aş putea înţelege mai mult decât „noapte bună"? Că îmi doriţi *adormirea trupească*? Adică moartea?[521]

---

sunt niște fomiști după imagine și cu ochii după prozeliți. De fapt nimic din strategiile lor de racolare a credincioșilor noștri, de dinainte de 1989, nu se schimbase...

[514] Ca și când până atunci vorbisem cu Cruceru 20 de ani...când noi ne văzuserăm la față, pe online, de vreo 3 zile...

[515] Eu nu sunt *anti-european* și nici *anti-mondial*...Eu sunt doar *anti-proști* de cad în gropi...

[516] Și Cruceru a încercat, cu obstinație, de-a lungul timpului, să spună că *nimeni* nu ne citește și nu ne audiază platforma, deși atât ortodocșii cât și baptiștii au învățat, non-stop, atât să editeze, cât să și creeze și să vorbească, la nivel online, de la noi.

[517] Într-o țară ortodoxă, blogurile neoprotestante, în mod trucat, stau în topuri...și sunt impersonale și făcute fără tragere de inimă, cel mai adesea (ținând cont de ceea ce ar trebui să fie *un blog religios*), pentru că la nivel online, din păcate, nu vin ortodocșii care știu să scrie și să facă misiune ortodoxă, ci cei care vor să fie la modă sau să facă valuri la apă mică.

[518] Adică, spune Cruceru: dacă nu ne tratați pe picior de egalitate *erezia noastră*...cu *Ortodoxia voastră*. Însă cine cu capul pe umeri dintre ortodocși dorește *o prietenie* cu un eretic...în schimbul *mistificării* credinței lui mântuitoare?

[519] Aici baptistul este *expert* în *dedesubturile noastre*...dar le uită pe *ale lor* și are *prieteni* preoți, fapt pentru care *și eu*, ar fi trebuit, să fiu *la fel* ca aceia...

[522]Știu că vă sună bine[523].

Din nou *alunecaţi* spre jocuri de cuvinte, uitând *esenţialul*.

Sunt sigur că veţi fi *felicitat* de către superiorii dvs. pentru *vajnica luptă* împotrivă „ereticilor”. Va las această *satisfacţie minoră*.

Am dat acest timp[524] să vă răspund pentru că eu consider mult mai important *dialogul civilizat* şi *demn* decât „gura lumii” şi politicăraia eclesială[525].

Stimate preot doctorand, vă sugerez să încercaţi *să vă stăpîniţi* nu numai discursul *ca preot*, ci şi *ca doctorand*.

Ce faceţi *ca preot* priveşte *Biserica* din care faceţi parte, dar ceea ce faceţi ca *doctorand* ţine şi de *Academie*, iar aici nu ne puteţi interzice accescul chiar aşa cum doriţi dvs[526].

În Academie discursul nu se mai ţine pe seama faptului că *ne putem baza pe huiduială majorităţii*. În Academie nu se mai poate cu „mineri” ci Adevărul[527].

Un discurs *predicard* şi *lozincard amvonal* este *de iertat*, este *ideologic*, dar un discurs academic șchiopătând, acela este *de amendat cu seriozitate*[528].

Genul acesta de discurs nu are ce caută în *lumea academică respectabilă* şi nici *într-o societate civilizată*, ce să mai spunem în gura şi de pe tastatura unui slujitor al bisericii.

Sper că teza pe care o veţi scrie nu are acelaşi tip de *susţinere* precum am văzut mai sus[529].

Ca unul care i-am cunoscut, personal, pe părintele Galeriu[530], am cinat, de mai multe ori mâncare de post în casa părintelui Coman[531], am stat ore în şir cu părintele Athanasie Negoiță[532] la *Foişorul de Foc* sau la Oxford cu Înaltul Iosif[533], mitropolit al Europei Occidentale, am fost în casa lui Kallistos Ware[534], ştiu că se poate şi *altfel*[535].

---

[520] E rău să nu îți dai seama când cineva e ironic...și când nu e...

[521] Nu: ci vă doream și *noapte bună* (pentru atunci)...și *trezire bună* (pentru a doua zi și următoarele...)...și *trezire spirituală* (adică: *cu mult mai mult*) din erezia în care sunteți!

[522] Aici era un emoticon de neam prost...în orginal.

[523] Nu vă doresc moartea, dragă Marius, ci viața veșnică! Numai că dv. vă refuzați viața veșnică...

[524] V-am dăruit acest timp...în care v-am scris...

[525] Acum vrea să fie și afectuos și condescendent...

[526] Ei, baptiștii, sunt niște *mari oameni de cultură academică*, ne spunea Cruceru aici, cu multă mândrie, fapt pentru care, de-atâta academism...el și ai lui s-au comportat ca niște cărămidari, fără prea multă școală, la nivel online, ne oferind nimic valoros cititorilor.

[527] Problema e că *academismul baptist* e tot la fel de existent ca și covrigii cu câini în coadă...sau viceversa.

[528] Parcă aș asculta plenarele Partidului Comunist...

[529] Până să edităm teza la nivel online, alături de celelalte cărți ale noastre editate până acum, Marius Cruceru a înțeles cât de penibil a fost în trecut...în raportările sale *mucoase* vizavi de noi.

[530] Pr. Prof. Dr. Constantin Galeriu.

[531] Pr. Prof. Dr. Constantin Coman.

[532] A se vedea: http://biserica.org/WhosWho/DTR/N/AtanasieNegoita.html.

[533] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Iosif_Pop.

[534] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Kallistos_Ware.

Am cunoscut oameni *mici* şi oameni *mari* şi am văzut că *numai oamenii mici sunt înguşti şi în vederi şi la inimă*[536]. Oamenii mari sunt *destul de înalţi* să privească *dincolo*, şi peste *zidurile* confesiunilor[537].

Am avut impresia că intâlnesc *un om cu spirit înalt*. Discursul dvs., învecinat cu *penibilul*, m-a făcut *să îmi dreg* părerea[538].

Un pic de smerenie[539] n-ar strica din partea cuiva, care ştie la fel de *puţine* despre *interlocutori*[540] cât a auzit din „gura satului" despre *fapte* şi *oameni*.

Sper, dacă reveniţi la gânduri mai bune şi la o altă atitudine faţă de adevăr, dialog şi discurs, să mai putem schimba gânduri[541].

Vă doresc[542] mult succes în activitatea de călăuzire a dreptcredincioşilor spre mântuire,

mult succes în activitatea academică,

inspiraţie în predicare,

consistenţă, consecvenţă şi coerență în scriiturile de pe bloguri.

Cu respect,

David

sau, dacă tot va plac *prefixele*:

Păstor Conf. Univ. Dr. Marius David Cruceru[543].

---

[535] Acum nu avem nicio garanție asupra faptului că *așa stau lucrurile*, că i-a cunoscut pe aceștia toți...Problema e că a rămas tot la fel ca înainte...dacă a rămas *tot baptist* dar, mai întâi de toate, a rămas tot la fel de bădăran...și de puțin muncitor...

Cum nu te face *teolog* faptul că ai multe ediții ale Scripturii în computer...sau gâsca nu ajunge *vapor*...dacă plutește toată ziua pe apă...tot la fel Marius Cruceru nu are niciun folos dacă se întâlnește cu Sfinți sau teologi ortodocși erudiți...dacă *rămâne la fel*...

Enumerările erau numai pentru a-mi lua ochii. Însă nouă ne iau ochii *persoana* și *ceea ce emană din ea*...Dacă nu curge, dintr-o viață de om, zeci de cărți, studii, sfințenie, alipirea de Ortodoxie...nu curge *nimic autentic* la modul veșnic.

[536] Da, așa sunteți dv., domnule pastor Cruceru: mic la minte și la inimă, cu perspectivă redusă!

[537] Da, marii oamenii, oamenii duhovnicești, văd și *dincoace* și *dincolo* de credința lor...numai că nu fac *târguieli* cu credința ortodoxă. Principiile ortodoxe nu sunt *ajustabile*...dar sunt *împărtășibile*. Și noi vă putem împărtăși din experiența noastră, ne puteți fi *apropiat*, putem mânca, bea, dansa, juca fotbal împreună etc., ca și cu cei pe care i-ați enumerat, fără ca prin asta să credeți că vă și *votez* erezia.

Problema e că nu vreți să admiteți faptul, că ortodocșii cu care v-ați întâlnit nu v-au spus niciunul, că...vor să se facă *baptiști*. Au vorbit cu dv. din *curtoazie*...dar nu pentru că erați *pe aceeași lungime de undă* cu ei.

[538] Nu ați avut *impresia*...ci aveți *certitudinea*, d-le Cruceru, că în persoana mea v-ați întâlnit cu un om rar...pe care o să îl cunoașteți și mai mult în anii care vor urma, cu siguranță...

[539] Multă smerenie trebuie...dar și *puțină* sau *deloc* ipocrizie...ca să stăm de vorbă...

[540] Oare mai credeți și acum acest lucru?!

[541] O singură scrisoare este *o expunere de gânduri*...și nu *un schimb de gânduri*...Dialogul, format din multe scrisori și întrevederi (care nu a existat niciodată între mine și Cruceru) înseamnă...*schimb*...

[542] De aici încolo este ipocrizie...de final...

[543] Nouă nu ne plac *prefixele*, în mod neapărat...dar ne place să îl numim pe om cu munca pe care a depus-o cu sine. Iar când cineva e *Preot* sau *Pr. Prof. Dr*. și a ajuns aici *pe bune* și nu *cu pile* sau *prin slugărnicie*...atunci *prefixele* numelui sunt *cartea sa de vizită*.

Până aici a fost textul pastorului David. A vă ura *şi altceva*, domnule David, înseamnă a vă ura *să vă convertiţi la Ortodoxie*. O precizare menită *să vă relaxeze*.

Când vom vedea însă la pastorul David și un articol tot la fel de mare şi, de ce nu, *şi mai mare*, despre Ioan Gură de Aur, pe care zice că îl studiază dumnealui sau despre teologia baptistă, pentru a fi mult *mai expliciţi* pentru noi?[544]

Poate că tocmai acum, în această frumoasă zi de 8 mai, ziua de pomenire a Sfântului Ioan Evanghelistul, domnul pastor David a şi început să scrie *teologie* pe blogul său şi mai puţin *şarade*.

Dar nu orice fel de *teologi*e ci, după cum am auzit: *o teologie patristică baptistă*.

Spor în toate, domnule pastor şi ne vom mai vedea!

[544] Dacă pastorul Cruceru și ai lui urmăreau să ne dea *lecții doctorale* despre baptism, de ce nu ne-au vorbit despre *teologia* și *etosul lor* timp de 4 ani de zile...ci numai despre cancanuri?

Capcană pentru şoareci sau despre adevărul manipulării ratingului

luni şi ani

	Ian	Feb	Mar	Apr	Mai	Iun	Iul	Aug	Sep	Oct	Noi	Dec	Total
2007					242	4	4	83	39	21	10	2	405
2008	9	13	3	2	9	7	8	5	12	20	12	6	106
2009	11	1	1	6	7	6	3	2	1	3	5	2	48
2010	1	0	1										2

Dacă acum câteva zile[545] vorbeam despre cum se *măreşte*, în mod fraudulos, ratingul pe WordPress, atrunci când ai *coechipieri de click*, prin postarea despre R.Wurmbrand, blogul nostru *a explodat* din cauza *admiratorilor înfocaţi* ai domnului pastor David şi prin demersul lor au precizat, în mod elocvent, că în top 10, blogul *Pătrăţosu*, ca şi cele de deasupra lui, ajung nu din cauza *informaţiilor* de pe ele ci *a cancanurilor* şi *a voturilor de grup*.

Capcana pentru şoareci a funcţionat din destul şi argumentul nostru este irefutabil acum.

Am dovedit prin acest experiment că *nu ceea ce scrii contează, ci micile înţelegeri, intersele de grup*.

Nu vin oameni ca să te citească zilnic şi să te aprecieze pentru munca ta de pe blog, ci se deschide un articol de 100 de ori, ca un blog să ajungă *acolo unde trebuie*.

Nu ne *doare* că *acest lucru se petrece* numai că el spune *ceva important* despre *caracterul* acelor oameni.

Le mulţumim tuturor *fraţilor* baptişti, care ne-au ajutat să demonstrăm faptul, că sunt *o corporaţie de clickări* şi nişte *impostori de duzină*.

---

[545] Un articol din data de 8 mai 2007, care a enervat foarte rău partida lui Marius Cruceru. Imaginea supra reprezintă ratingul articolului din totdeauna şi, cu cele 224 de accesări din acea zi şi luna în curs...articolul a intrat în top, lucru care, mai apoi, cu 3000 de vizite zilnice...nu am mai intrat aproape niciodată.
Asta ca să conştientizaţi ce înseamnă *manipulare* acum...în comparaţie cu începuturile blogului în România, adică perioada 2006-2007.

Parabola musafirului necioplit

Când îl inviţi pe cineva la tine[546] şi îi pui masă înainte şi vorbeşti cu el, aştepţi ca acesta să ştie să vadă *deschiderea* ta faţă de el, ospitalitatea ta.

Ospitalitatea din toată inima cere din partea ta *bun simţ* şi *reverenţă*. Nu poţi să vii la mine în casă şi să te crezi *stăpânul* casei. Musafirul, când e într-un spaţiu care nu îi aparţine, trebuie să nu uite niciodată *cine l-a primit* şi *din ce motiv*.

Când intraţi pe blogul nostru, nu trebuie să uitaţi că sunteţi *musafirii mei* şi că vă pun înainte tot ceea ce pot şi cred eu de cuviinţă să o fac.

Dv. veniţi la mine, intraţi, însă trebuie să vă *descălţaţi* înainte de a intra şi, mai ales, să nu uitaţi că *nu m-aţi plătit niciunul pentru ceea ce mâncaţi la mine* cu mintea, cu auzul şi cu ochii dv.

Ca să cumpăraţi o revistă sau să auziţi o predică trebuie să vă mişcaţi de acasă şi, mai ales, trebuie *să plătiţi*. Pentru *a mânca* de la noi trebuie numai să apăsaţi pe *mouse*[547] de câteva ori.

Am primit în aceste 6 luni de blog tot felul de comentarii execrabile, în afară de spamuri[548] de tot felul.

Mulţi musafiri neciopliţi vin şi mă trag la rost pentru ceea ce fac în casa mea. Pentru astfel de musafiri nu avem nicio satisfacţie şi pentru comentariile lor avem numai coşul de gunoi.

Însă am avut şi bucurii imense de la cei care, în mod privat sau public, au ştiut să preţuiască un demers onest ca al nostru şi să vorbească elegant, cu bun simţ şi în perimetrul articolelor publicate.

Nu am mers vreodată la cineva pe blog pentru ca să îmi bat joc de autor, să îl trag la rost pe acela sau să încep polemici de trei zile şi de trei nopţi cu el.

Când nu îţi place ceva pleci şi gata.

Însă am mers de multe ori ca să felicit, să întâmpin, să mulţumesc celor care muncesc online, care pierd ore şi îşi muncesc trupul îndelung, pentru ca cineva, oricare, să intre şi să arunce cu mucii în fasole.

[546] Un articol din data de 11 mai 2007.
[547] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maus.
[548] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Spam.

Nu dăm dreptul nimănui să fie *nesimţit* la noi pe blog, obscen, să înceapă certuri ca la uşa cortului şi să uite faptul, că el este *un musafir* şi nu *gazda*.

Tam-tamul pe care credincioşii baptişti l-au făcut în ultimele 3 zile la noi pe blog a fost lamentabil. Dacă doreau să îmi dea *un răspuns* puteau să o facă pe blogurile dumnealor, unde pot să scrie ce îi taie capul, că noi nu ne ducem să îi tragem la rost pentru *ce au spus* sau *vor spune*.

Dacă avem ceva de spus, spunem aici, că există foaie destulă. De aceea ne cerem scuze cititorilor noştri ortodocşi pentru că am permis o prea mare fluenţă revanşardă la noi pe blog din partea acestora. Nu se va mai repeta.

La fel, toţi cei care vor să citească ceva, nu trebuie să fărâme şi librăria la plecare, precum stadionul devastat sau bodega.

Dacă vreţi să citiţi noi vă suntem *prieteni*. Dacă vreţi să comentaţi nu trebuie să ne cereţi să vă şi răspundem, atâta timp cât majoritatea vin şi spun ceea ce le trece prin cap dar uită să se prezinte, să spună *cine sunt* şi dacă au şi ei un loc pe web, ca să mergem să vedem şi noi ceea ce pot ei, dacă la noi fac *nazuri*.

Nu e corect să ai pretenţii sau să ne faci observaţii dacă nu ai cel puţin 3-4 bloguri sau saituri pe care le întreţii în mod curent.

Primim sfaturi, îndemnuri etc. de la oameni care ştiu să preţuiască munca şi care dovedesc că sunt cu capul pe umeri, nu de la unul care vine la noi cu nările afumate de ţuică.

Parabola *musafirului necioplit* nu atinge însă pe *musafirul cu bun simţ*. Acel *musafir*, acel *cititor cu bun simţ* e rugat să revină oricând la noi, pentru el ne putem face timp chiar dacă nu avem, îl vom vizita la locul de muncă pe web (dacă are unul) sau îl ţinem în rugăciunile noastre ca pe o comoară dragă nouă.

Însă, fără să ne repetăm, nu dăm nicio atenţie celui care mănâncă cu mâna din farfurie deşi are furculiţă sau râgâie în timpul mesei deşi nu trăieşte în cocină.

Bătrâneţea e o parte din tinereţe sau din ciclul: Lăsaţi-ne aşa cum suntem!

Am pus fotografia[549] de deasupra într-un cont al nostru de imagini. Am preluat-o de pe un blog românesc...şi când i-am scris o prescripţie, acolo, unde am pus-o, am scris (aproximativ): „Dacă suntem *tineri* să nu credem că nu avem timp *să fim bătrâni*”.

Pentru că majoritatea *candidaţilor* la trafic pun tot felul de aiureli acolo, în *special*, femei *goale* și asta, pentru că, majoritatea dintre ei, sunt adolescenţi, a venit un X şi mi-a spus: „Ce dracu, mă, nu puteai să pui şi tu altceva decât *bălăriile* astea?”.

Bălăriile (e semn că avea nevoie de *iarbă verde*) erau însă două bătrâne singure, care stăteau la poartă pe o mică băncuţă şi, probabil, erau singure cuc, adică nu mai aveau ajutor la bătrânețe.

Articolul de faţă este adresat celor care vor să rămână *aşa cum sunt*, adică *neciopliţi* şi nu vor, cu niciun chip, să se dezică de statutul lor de *lepre*.

„A fi o lepră ordinară” este o expresie adâncă, românească şi ea arată un tip de om, care se ţine scai de o patimă sau o patimă se ţine scai de el precum lepra de om.

[549] Un articol din 13 mai 2007.

Democraţia nu permite *discriminarea* ca *eliminare a celui pe care tu nu îl placi*.

A te desolidariza de eretici şi de oameni păcătoşi e un precept evanghelic, pentru ca să nu devii şi tu ca ei. Dar a dori să elimini pe cineva cu totul din viaţă, a vrea ca cineva să nu existe pentru că tu nu îl placi, acesta e sensul real al *discriminării*, al departajării de cineva şi pe acel cineva îl dai morţii.

Moartea e o parte din tinereţe. Moartea e o parte din naşterea noastră.

În Sfânta Icoană, ortodoxă, a Naşterii Domnului, Preasfântul Prunc Iisus e pus într-o iesle care arată ca un mormânt. Gura peşterii din icoană e neagră, pentru că e răutatea şi întunericul acestei lumi, care nu pot înghiţi Lumina, Care a luat trup, Care S-a făcut trup, pentru ca să îl îndumnezeiască pe om.

Nu mă *indignă* răutatea şi înverşunarea împotriva copiilor, a bătrânilor, a celor cu handicap sau a celor demonizaţi, ci mă *înfioră*.

Aceste glasuri de oameni tineri, care îşi permit să *omoare prin vorbe* (şi dacă li s-ar da ocazia *şi cu fapta*; este evident acest lucru) au o alură foarte demonică, foarte dezumanizată.

O femeie goală nu părea o *bălărie*, dar o bătrână (şi individul cu pricina *a avut* sau *are* o bunică) nefericită este *o bălărie*, *un rebut* pentru el.

Stau şi mă gândesc de multe ori la generaţiile de acum, care îşi distrug viaţa cu mare patos…Vreau să văd membrii acestei generaţii îmbătrânind, pe patul morţii, vreau să văd care sunt prietenii ultimi ai lor, cine sunt cu ei până la groapă.

Tinereţea ştie să îşi facă moartea mai aspră şi viaţa mai dezgustătoare ca nicicând. *Miros*, de multe ori, vieţile oamenilor şi unele put rău de tot.

Nu e *o soluţie* să vrei să rămâi un incult, un pătimaş, un dezaxat. Numai dacă dovedim, cu toţii, mari şi mici, că avem capul pe umeri, că suntem capabili să facem minuni ale iubirii în fiecare zi, minuni ale conştiinţei, ne putem bucura de numele de *om*. Nu mai zic de *creştin*.

Dacă *a fi om*, cum spune românul, *e lucru mare* (asta în accepţiunea omului nerenăscut, pătimaş) *a fi creştin ortodox este o greutate uriaşă*.

Însă oricât am fi de *păcătoşi*, normalitatea începe când nu vrei să omori viaţa, când nu vrei să îţi omori aproapele, când nu vrei să fărâmi lumea în care respiri. Cred că cei care înţeleg acest lucru, vor înţelege *cum să îşi schimbe viaţa* şi nu *cum să rămână la fel*.

De ce suntem avizi de murdărie?

Am trecut astăzi[550] prin faţa *Casei Poporului* şi am văzut cazematele, apărute din senin, pentru cursele de maşini[551], care *nu sfidează* pe nimeni, deşi *toţi le înjură*.

Catedrala mântuirii neamului[552], care trebuia să înceapă de câţiva ani, *nu are timp* să înceapă, dar încep cursele de maşini, care au devastat copaci, au modificat traficul, au creat o zonă de prost gust.

Să ne aducem aminte de cei care îmbrăţişau copacii în Parcul Carol[553], de cei care înfiaseră câte un copac, de frica să nu vină Biserica Ortodoxă în Parcul Carol şi să fărâme casa mortuară de pe colină şi copacii din jur.

Nu-i aşa că pe acei copaci din jurul Casei Poporului, tăiaţi pentru cursa *ipotetică* sau *reală* de maşini sau cei din pădurile noastre, nu au avut cine să-i *înfieze* şi de aceea au fost şi sunt tăiaţi în continuu?

Dacă în Bucureşti căldura e zdrobitoate, fumul de la maşini e pentru spitalizare. Mirosurile, care mai de care mai pestilenţiale, îţi fac cu mâna la intrarea în vreo instituţie a statului sau colţ lăturalnic.

---

[550] Un articol din 15 mai 2007.

[551] A se vedea: http://www.cotidianul.ro/afacerea_unui_deceniu_de_raliuri_la_casa_poporului-26048.html.

[552] Imaginea infra reprezintă proiectul de acum, din 2010, al monumentalei catedrale, *cf.* sursa: http://www.basilica.ro/ro/catedrala-mantuirii-neamului/.

[553] A se vedea dosarul campaniei: *Salvați Parcul Carol!* : http://www.humanism.ro/pages.php?page=69.
Remus Cernea, inițiatorul acestei campanii mediatice împotriva construirii *Catedralei* în Parcul Carol, va candida în 2009 la alegerile prezidențiale. A se vedea blogul său: http://remuscernea.ro/.

Iarna, când mai cade zăpada, gropile şi murdăria intră sub alb. Vara dau nas în nas cu trecătorul nevralgic al capitalei României.

Şi cu toate astea *murdăria din noi* e groasă în comparaţie cu *murdăria de lângă noi*. Prea comozi, prea confuzi, prea utopici: cam aşa arată, prin ochii mei, majoritarii mei concitadini.

Se vede asta după cum merg oameni pe stradă, după cum stau la trecerea de pietoni, după cum aleargă. Agitaţia multora arată a ratare. Şi *ratat* eşti când nu te simţi bine cu ceea ce faci, cu ceea ce eşti, cu cine ai ajuns.

Merg pe stradă fiind foarte atent la ce *vijelios* vine în faţa mea. Îl văd de la 50 de metri că merge val vârtej, cu căştile în urechi sau plecat în lumea lui şi îi fac loc să treacă.

Faptul că omul, chiar şi când se grăbeşte, nu poate fi atent, arată că e tulbure la minte, că e tulburat de griji sau de indiferenţa cu care îi tratează pe ceilalţi.

Am de multe ori ocazia să intru în mulţime, să trec pe lângă cineva tot la fel de solid ca şi mine sau să trecem printr-un pasaj unde încape numai *unul*, nu *doi*.

Şi, cu rare excepţii, am văzut pe cineva care are bunul simţ să stea pe loc ca să trec sau să ne înţelegem din priviri asupra gradului de *alergare* al unui sau al altuia. Cel mai adesea fac loc, pentru că sunt în stare să te arunce în ştie ce canal sau groapă deschisă.

Nu mă doare mirosul de transpiraţie al omului muncit sau alergat. E normal la temperatura şi condiţiile noastre vitrege de existenţă.

Însă este inacceptabilă *murdăria* de a fi bădăran, de a fi toată ziua băşcălios, cancanist, un fluieră în adidaşi. Îşi are rostul şi gluma, şi odihna, şi distracţia, şi tot ce mai vreţi. Dar să dai cu degetul prin murdăriile altora toată ziua şi să crezi că *asta e o virtute*, aceasta e *murdăria* pe care nu pot să o suport.

Şi aici nu e vorba de *educaţie* (că *neciopliţi* şi *fără coloană vertebrală* sunt şi *şcoliţii* şi *neşcoliţii*) ci de *modul de a trăi*, de a-ţi construi viaţa.

M-am pus, nu o dată, în locul unor astfel de oameni nesimţiţi şi indiferenţi la orice durere şi bucurie a altora. N-am putut să rezist 5 minute, să mă simt şi să mă comport astfel. Ce dramă trăiesc oamenii aceştia, care cred că *trăiesc*, că *se bucură*? De unde *bucurie* în *murdăria până peste gât*?

Dizgraţiosul capitalei noastre nu e constituit, în primul rând, din existenţa cerşetorilor, a câini vagabonzi sau a murdăriei (nici măcar a *murdăriei*), ci din aparenta noastră *emancipare*,

aparenta noastră *raportare* la uzanţe şi legi, aparenta noastră *fiabilitate* sufletească.

Curge prea puţin prin noi *omenitate* şi prea multă *iraţionalitate*.

Campania *pro* sau *contra Băsescu* a fost o mostră de iraţionalitate în masă, un fel de a te da cu capul de zid ca să vezi dacă eşti *beat* sau *treaz*.

Nu mă aştept la lucruri mai frumoase *în* şi *după* 19 mai. Pe fondul că există mulţi care se lasă sugestionaţi de *speranţa iluzorie* Băsescu, care dă impresia că *conduce singur*, care *îi rezolvă* pe toţi, deşi nu are niciun atuu esenţial ca să mişte *răul* spre *bine*, asistăm la speranţe *altoite* pe manipulare.

Însă interesul e întotdeauna, la unii, mai puternic decât raţiunea. Raţiunea de suprafaţă tace înaintea banilor.

Şi noi tăcem înaintea noastră. Poate că şi tăcerea o să ajungă un fel de *mormânt ambulant*, unde fiecare o să se plângă mai înainte să moară, pentru că şi aşa nu te mai plânge nimeni după.

Despre recenziile de carte şi vorbele de bine

De ce *enervează*[554] cel mai adesea recenziile de carte? Pentru că reprezintă păreri personale distante faţă de ceea ce tu ai scris sau improprii modului tău de a gândi. Enervează faptul de a primii *lecţii gratuite* sau de *a fi tras la răspundere* pentru crezurile tale.

Dacă e să luăm ad litteram şi afectiv o recenzie la o carte a noastră înţelegem că nu poate să ne scrie cineva o recenzie, dacă nu ne-a intuit şi nu ne-a cunoscut persoana în prealabil.

Am mai spus-o şi cu altă ocazie: *pentru mine nu există nicio carte proastă sau nedemnă de a fi citită*. Pentru că, cartea nu trebuie valorizată în funcţie de *ce a existat* sau *nu* mai înainte de ea sau vizavi de *ceea ce ştim* sau *nu ştim noi* în materie de cărți, ci în funcţie de *ea însăşi*.

Dacă recenzez o carte o discut în maniera în care o înţeleg şi din punctul de vedere al celui care a scris-o.

Mă las dus şi contemplu valul interior al textului dar punctez lucrurile din punctul de vedere al *plusului* pentru carte şi nu al *minusului*, al defavorizării cărţii.

Recenziile mele sunt întotdeauna *generoase*, ca şi *elogiile particulare* pe care le aduc autorilor, pentru că scrisul pentru mine nu are morga *ştachetei de neajuns*, pentru care îţi trebuie nu una, ci vreo trei prăjini ca să o treci, ci scrisul este şi trebuie să fie *amprenta vieţii tale*.

Ştiu că e greu de înţeles şi de armonizat, *simţul critic* al persoanei mele la diverse lucruri, aspecte, cu *simţul generozităţii ambundente*, prea abundente.

Însă explicaţia acestui paradox constă în aceea că eu îmi reneg o statură de *literat orgolios*, care a avut *ifosele genialităţii*, şi care vrea acum să încurajeze o înţelegere *smerită* a modului de *a ne transmite în cuvinte*.

Tocmai de aceea mă uit foarte atent la *plusurile* unei cărţi şi nu la *micile* ei scăpări. Sunt avid nu de *forme*, nu de *corectitudine gramaticală*, nu de *idei magnifice* dar *orgolioase*, ci de *o capacitate frumoasă* şi *adâncă de a vedea lumea*.

Unul dintre motivele pentru care recenzez rar cărţi sau mă tem să fac asta este acela că privesc *absolutist* lucrurile.

---

[554] Un articol din 22 mai 2007.

Nu suport ca cineva să mă mintă, ca cititor, în cartea lui, adică să se propună mai mult decât este sau să se erijeze într-un mare muncitor la carte, dar cartea să fie rodul unei munci frivole. Pentru că în recenzia mea voi începe, în primul rând, cu *ce simt în adâncul lucrării* despre autor.

Cel mai adesea recenziile de carte sunt în mod fals *laudative* şi tocmai de aceea nu au un aer *firesc*. Miros a frigider gol. Se fac între prieteni, se menajează orgolii, sunt supra laudative şi nimeni nu le ia în seamnă, pentru că ştiu toţi că sunt *mincinoase*.

Însă dacă îl iei de pe urmă pe autor şi priveşti nu *ideile* pe care le enunţă, ci *modul cum ies* din fiinţa lui, din ce motiv, cât a gândit o anume situaţie, cât a studiat o anume problemă, atunci apar marile ruşini ale autorului, pe care autorul nu prea vrea să și le accepte.

Sistemul actual de marketing al cărţilor le prezintă ca pe nişte *bomboane de aur* de care nu te poţi apropia pentru că *te orbesc*. Designul te căpiază, culoare, vorbe magnifice (dacă vor să se vândă cartea)...Dar când rămâi *tu* şi cu *cartea*, voi doi, la sfat de taină, la masa de scris, şi defalchezi frazele, cuvintele, capitolele, când le iei la întrebat, atunci *mitul cărţii* se transformă în *normalitatea scrisului*.

Ca unul care scriu *mai zilnic* de câţiva ani buni şi pentru care scrisul nu e nici *moft* şi nici *complex*, ci un mod de *a respira* şi *a gândi* şi *a iubi în cuvinte*, ideea că o carte tipărită e *mai importantă* decât un text netipărit mi s-a părut şi mi se pare cea mai mare gogoriţă.

Am văzut, de curând, că se poartă moda articolelor de ziar care devin carte. Mâine aş putea face, cu articolele din acest blog, o ditamai carte[555] şi nu aş considera că am făcut *un mare lucru*, un lucru *mai important* decât acela de *a scrie zilnic*.

Constatarea mea merge spre ideea, că omul care se screme şi el să scrie un text, care gândeşte numai când scrie o carte sau înainte de a ţine un speech şi nu se problematizează tot timpul, care nu se oboseşte tot timpul *să fie un om frumos* şi nu *să pară un om frumos*, crede că a realizat mare lucru dacă s-a văzut închis într-o carte sau în 10 cărţi.

[555] Și *Bucuria comuniunii* (acesta fiind vol. al 7-lea) e colecția de cărți personale formată din scrisul nostru la nivel online. Ceea ce, pe atunci, era doar *idee*...acum a început să devină *fapt*.

Însă cartea, autorii de carte regulari[556] înţeleg, cu timpul, că nu *cartea* e *suma gândirii* tale şi că *nu te poţi băga într-o singură carte* sau *nu poţi socoti o carte anume* o *chintesenţă* a fiinţei tale.

Cartea, a scrie o carte, a scrie mereu cărţi e o muncă care te face gând, care te deşurubează dintr-o dialectică a emoţiei dulcege că ai realizat marea cu sarea dacă ai făcut o carte, pentru că în faţa ta stau mereu lucruri pe care vrei să le spui şi să le gândeşti.

Un exemplu de om, pentru care cartea nu mai este *un favor* ci *o traumă* este Paul Goma[557]. A munci tot timpul cu cuvintele, a le pune să spună diverse lucruri şi în diverse moduri asta înseamnă *să scrii* şi astfel de oameni trebuie *recenzaţi cu atenţie*.

Însă *recenzie* pare a fi sinonim cu *cenzură* sau cu *înjurătură* pentru cel care nu scrie şi nu gândeşte tot timpul şi este imediat *bulversat* când ai enunţat trei lucruri despre el sau cărţile sale. De aceea mi-e teamă să recenzez pe cineva la sânge, pentru ca să nu îmi fac duşmani degeaba.

Acum, la noi, e o modă ca să ne duşmănim din trei cuvinte. Dacă primele trei cuvinte pe care le spui cuiva nu îi plac, nu mai vorbeşte cu tine toată viaţa.

Eu rămân perplex când cineva vrea să discutăm onest, sincer, despre un anume lucru şi după un sfert de oră, dacă nu e de acord cu ce îi spui tu e în stare să te ia la bătaie. De fapt ce apărăm: *adevărurile noastre* sau *dorinţa ca cineva să nu aibă adevăruri personale*?

Recenzia de carte este o floare rară chiar dacă e pe toate drumurile. Nu prea vrem să se ştie despre noi, ci ne apărăm un blazon închipuit, format din pânză de păianjen.

De aceea nu prea cred în *referinţele* şi în *laudaţiile* venite din partea oamenilor neoneşti cu ei înşişi.

Omul mic de inimă nu se poate lăuda decât pe el însuşi. Ca să lauzi dezinteresat pe cineva, ca să remarci adâncimile lui trebuie să fii un soi de *pasăre rară* a bunului simţ şi a generozităţii, când a avea aceste caracteristici înseamnă să fii un om *normal* şi nu unul *ieşit din comun*.

---

[556] Care scriu continuu cărți, pe fiecare zi.

[557] De aici puteți downloada opera sa: http://paulgoma.free.fr/page1.php. Date despre sine: http://ro.wikipedia.org/wiki/Paul_Goma.

Problema[558] telefonului confiscat de preşedinte[559], vorbele de *năduf* recuperate[560] de pe telefonul ziaristei, alianţa de dubioasă curtoazie dintre PSD şi PD, momentul când Oreste[561] şi Prigoană[562] se ocupă de *Apocalipsa*[563] şi se disociază de Biserica Ortodoxă iar CNA-ul[564] atenţionează *Antena 3*[565] că nu a pus *mai mult Băsescu* în imaginile post-referendum...toate la un loc ne vorbesc despre crearea unei *moralităţi sociale* confecţionată pe baza *disfuncţiilor sociale* sau *personale* şi nu de *o moralitate* care se leagă de *o religie*.

Moralitatea noastră mediatizată este *areligioasă*, *afilosofică* dar *socială*.

Preşedintele nu *a încălcat* (ar trebui să se strige şi de această dată) regulile statutului său prezidenţial, dacă, la o adică, s-a poziţionat în mod *discriminativ* şi *opresor* faţă de o persoană.

A confisca telefonul din mână cuiva ne învaţă că e bine să luăm portofelul din geanta altcuiva. Iar dacă cineva ne opreşte ca să ne întrebe cât e ceasul, trebuie să îi dăm una în nas şi să-l lăsăm lat acolo. Aşa se *traduc* actele aleşilor în lumea vulgului!

Morala disfuncţiei este *o morală a interesului*.

Oreste, aseară, a auzit că *e bine* să se întrebe despre Apocalipsă şi a chemat, pe lângă o maică romano-catolică, pe *arhi-cunoscătorul* Prigoană pentru o discuţie *teologică*.

Pro TV-ul, tot aseară, sub titlul „Împărăţia preoţilor" arăta *marile afaceri* ale preoţilor moldoveni, adică cum fac aceia rost de bani pentru necesităţile lor şi ale Bisericii.

Când e vorba de preotul ortodox el este discriminat în chip şi fel, dar nu am auzit *încă* faptul, că e mediatizat un pastor sau

---

[558] Un articol din 23 mai 2007.

[559] A se vedea: http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1074070-traian-basescu-confiscat-telefonul-unei-jurnaliste.htm.

Articolul lincat aici e din data de 20 mai 2007 și e scris de Ionuț Băiaș. Jurnalista în cauză este Andreea Pană (contul său de Facebook: http://www.facebook.com/people/Andreea-Pana/100000197194605) și ei i-a zis *păsărică* și i-a luat telefonul personal.

[560] Președintele Băsescu a făcut-o *țigancă împuțită* pe Andreea Pană în fața soției sale. A se vedea sursa notei anterioare.

[561] Oreste Teodorescu: http://www.b1tv.ro/index.php?option=com_content&view=article&id=16:oresteteodorescu&catid=4:vedete&Itemid=24.

[562] Silviu Prigoană: http://www.prigoana.ro/.

[563] Blogul emisiunii la care facem referire: http://codulluioreste.blogspot.com/.

[564] *Consiliul Național al Audiovizualului*: http://www.cna.ro/.

[565] A se vedea: http://www.antena3.ro/.

un preot romano-catolic, un rabin sau un imam pentru că ar fi fost văzut *beat*, sau pentru că e *curvar* sau *hoţ*.

Să presupunem că sunt făcuţi din *altă esenţă* decât cei ortodocşi? Şi să presupunem că toată tirada informaţională nu are *nimic* şi *pe nimeni* în spate?

CNA-ul vede numai *ce e plătit* să vadă. Când le-au dat amendă *Cârcotaşilor*[566] pe nimic, CNA-ul s-a solicitat la adresa partidei gay, însă CNA-ul nu s-a sesizat niciodată (ne înşelăm?) când se dă pe post *divertisment social*, în care unul şi altul se îmbracă în preoţi şi vorbesc tot felul de hule[567].

De când *divertismentul* cu preoţi ortodcşi este permis într-o ţară, care nu vrea să discrimineze pe nimeni?

Unde sunteţi domnilor CNA-işti, la o pauză de masă şi de râs, când X foloseşte epitrahilul, reverenda şi potcapul preoţesc ca să trivializeze şi să batjocorească Sfintele Taine ale Bisericii Ortodoxe şi pe preoţii ortodocşi?

Păi dacă e *permis* să se râdă de preoţi de ce nu le este permis şi preoţilor *să-i satirizeze* pe toţi ceilalţi, ca *drept la replică* sau ca *o contraofensivă elementară*?

Cele câteva milioane de alegători care l-au vrut pe preşedinte înapoi, l-au văzut, probabil, ca pe *salvatorul* care nu face pact cu nimeni, care luptă singur împotriva vântului şi câştigă.

Anunţata şi preconizata alianţă PSD-PD vine şi bulversează pe cei care urlau împotriva PSD-ului *corupt*, care *nu are ce căuta la guvernare*. Pentru că politica e *o fată uşoară* şi *fără principii*, admiratorii trebuie să îşi schimbe şi ei *patosul* după *morala* prezidenţială cu cangrene.

Ce *morală* ne conduce? Morala utilităţii, a ipocriziei şi a barbarismului înfăşurat în haine moi.

Adică *amoralitatea legală*, care stă *între legi* de ochii lumii şi care face pact de non-agresiune cu underground-ul societăţii.

Păi poţi *să conduci* vulgul până nu-l *manipulezi*? Şi poţi *să-l manipulezi* dacă nu eşti ajutat masiv *din năuntru* şi *din afară*?

Moralitatea disfuncţiei, moralitatea României noastre, face bine infractorilor.

Băieţii buni sunt infractorii, ilegaliştii, turnătorii şi securiştii, torţionarii iar *băieţii răi* sunt cei care nu fură prea mult

---

566 Idem: http://cronica.primatv.ro/.

567 Nu am auzit niciodată până acum, faptul că CNA-ul a amendat pe vreunul dintre aceia, care îşi bat joc de veşmintele preoţeşti şi de cultul ortodox în şourile lor umoristice. Tocmai de aceea interesele apărate sunt cele *financiare* şi nu cele de *imagine* sau cele referitoare la *moralitate*.

pentru că nu ştiu cum să o facă, care iartă, pentru că cred în Dumnezeu, şi îi lasă pe ceilalaţi să îi încalece sau cei care au nişte principii ale lor şi mai cred în ceva.

Şi e normal ca într-o barbarie a moralei, unde cel mai bun şi mai deştept e cel care e *omul cuiva*, să nu prindă modul de viaţă, smerit, al Bisericii lui Dumnezeu, unde cei ai ei sunt ca nişte *miei* în mijlocul *lupilor*.

Privesc cu atenţie *rostogolirea* acestei morale utilitariste în sufletele oamenilor. Cei care o acceptă ca *normă de viaţă* folosesc toate tertipurile pentru a-şi atinge scopurile.

Dacă astăzi ţi se cere să fie *curvă*, omul *se face curvă*. Dacă mâine ţi se cere, ca să ajungi într-un post de conducere, să pari *sfânt*, *nepătat*, omul devine imediat *nepătat*. Se îmbracă în haina *moralei ireproşabile* peste noapte şi se dezbracă de ea cât ai clipi. Ţinta e să ajungi *acolo unde vrei*.

Şi morala aceasta emană de sus în jos şi vulgul o prinde din mers. Dacă avem un preşedinte cu *o morală amorală*, *interesată*, cum am avea un profesor, un magazioner sau un şofer *moral*?

Adică ţi se pare şi ţie, până la urmă, o *ipocrizie* să fii *un om cinstit* într-o *ţară a hoţilor*. Şi pentru a nu părea *cinstit*, omul se lasă sedus de *morala* ilegalităţii, de *morala* aparenţei şi e agent dublu, sub acoperire: una e în societate şi alta e acasă.

Şi auzi la televizor: *preşedintele X a violat-o pe secretara lui*. Sau: *şeful armatei s-a sinucis cu arma din dotare, pentru că a fost găsit cu afacreri tenebroase*.

Şi apoi te întrebi: *Cum domnule, că erau nişte oameni în toată firea? Cum au putut să facă una ca asta?!!*

Da, au putut, pentru că aveau morală abţibild, morală de poză, pentru că în firea lor erau nişte şarlatani de duzină, care pe neştiute şi ştiute filiere au ajuns la conducerea ţării.

Şi după ce moare omul de stat, dictatorul sau *marele om politic*, atunci o editură importantă face o ediţie de lux cu amantele preşedintelui, cu păcatele, bolile şi erorile sale şi spulberă mitul *omului superb* din fruntea statului.

Toată falsa *mitizare* din timpul vieţii e spulberată de istorie, care demitizează nulităţile *importante* ale istoriei.

Dacă alegătorii ar privi la *om* şi nu la *poza lui* ar ştii *ce să aleagă*. Există însă o categorie de oameni, Sfinţii, a căror viaţă nu *păleşte* după moarte, ci tocmai atunci *întinereşte*.

Dacă scormoneşti în viaţa lor cu Dumnezeu nu dai de afaceri oneroase şi de matrapazlâcuri ci de fapte inimaginabile de

omenie, de răbdare şi de bunătate, pe care lumea din jurul lor nu le-au făcut pentru ei.

Morala Bisericii e teologică, vine din teologia Bisericii, este o trăire a teologiei şi a vieţii Bisericii.

Tocmai de aceea nu ne putem schimba morala peste noapte, pentru că cei care sunt oameni smeriţi şi se trudesc pentru mântuirea lor sunt, oriunde unde se duc, oameni credincioşi, care acţionează ca nişte *credincioşi* şi nu ca nişte *diletanţi*. Şi omul credincios se vede din cuantumul de bun simţ, de smerenie, de înţelegere a celuilalt, de acceptare a lui.

Noi mizăm pe viaţa ca *membrii vii* şi *activi* ai Bisericii şi ne dezicem de masca moralităţii mediatizate. Şi credem că nu greşim…

Din „înţelepciunea" lui Albert Camus sau despre filosofia care te duce la ştreang

Lăsăm[568] *Mitul lui Sisif* să vorbească despre un alt „*mare* om de cultură şi filosof".

Niciun citat nu este corupt şi reprezintă gândirea *luminată,* de superbia şi degringolada interioară, a romancierului francez, care îşi constată propria sa *neîmplinire* şi *decadenţă interioară*.

Este *un elogiu* adus reflecţiei *egoiste* şi *atee*, care încercând să îşi fundamenteze adevărurile pe raportarea individului singular la realitate, sfârşeşte în confuzie, dramă interioară şi gânduri negre.

Încep citatele *memorabile*:

„Nu există decât o problemă filosofică cu adevărat importantă: *sinuciderea*. A hotărî dacă viaţa *merită* sau *nu* să fie trăită înseamnă a răspunde la problema fundamentală a filosofiei. Restul, dacă lumea are trei dimensiuni, dacă spiritul are nouă sau douăsprezece categorii, vine după aceea".

„Despre sinucidere nu s-a discutat până acum decît ca despre *un fenomen social*. Dimpotrivă, e vorba aici, pentru început, despre raportul între sinucidere şi gândirea individuală.

Un gest ca acesta se pregăteşte în adâncurile tăcute ale inimii, precum o mare operă. Omul însuşi îl ignoră. Într-o seară, îşi trage un glonţ în cap sau se aruncă în apă. Despre un administrator de imobile care se omorâse, mi se spunea cândva că în urmă cu cinci ani îşi pierduse fata, că de atunci se schimbase mult şi că întîmplarea îl *rosese pe dinăuntru*.

Nu există cuvânt mai exact. *A începe să gândeşti* înseamnă *a începe să fii ros pe dinăuntru*.

Societatea nu are mare amestec în acest început. Viermele se află în însăşi inima omului. Acolo trebuie căutat. Acest joc mortal, care duce de la luciditatea în faţa existenţei la evaziunea în afara lumii, trebuie urmărit şi înţeles".

„De vreme ce toţi oamenii *sănătoşi* s-au gândit la propria lor sinucidere, vom recunoaşte, fără alte explicaţii, că există o legătură directă între acest sentiment şi *aspiraţia către neant*".

„Toate marile acţiuni şi toate marile filosofii au un început derizoriu. Marile opere se nasc adesea pe neaşteptate, la colţul unei străzi sau la intrarea într-un restaurant.

---

[568] Un articol din 24 mai 2007.
Date despre Albert Camus aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Albert_Camus.

Tot astfel şi absurditatea. Lumea absurdă, mai mult decît oricare alta, îşi trage nobleţea din această *naştere lipsită de măreţie.*

În anumite situaţii, un om care răspunde: *la nimic*, când e întrebat la ce se gândește, poate că *doar se preface*. Cei iubiţi o ştiu prea bine. Dar dacă acest răspuns este sincer, dacă exprimă acea stare ciudată a sufletului când vidul devine elocvent, când lanţul gesturilor cotidiene s-a rupt, când inima caută zadarnic veriga pierdută, el reprezintă *primul semn al absurdităţii*".

„E inutilă orice speranţă de a mai reconstitui vreodată suprafaţa familiară şi liniştită care să ne aducă pacea inimii. După atâtea secole de căutări, după atâtea abdicări ale atâtor gânditori, ştim prea bine că acest lucru e adevărat pentru întreaga noastră cunoaştere.

Cu excepţia raţionaliştilor de profesie, nimeni nu mai speră azi în *adevărata cunoaştere*. Dacă ar fi să se scrie singura istorie semnificativă a gândirii omeneşti, ar trebui alcătuită aceea a pocăinţelor ei succesive şi a neputinţei ei".

„Străin de mine însumi şi de această lume, înarmat doar cu o gândire care se neagă pe sine de îndată ce se afirmă, ce nume poartă această condiţie a mea, în care nu-mi pot afla pacea decât refuzând să ştiu şi să trăiesc, în care setea de a cuceri se izbeşte de ziduri care-i sfidează asaltul?".

„De la Jaspers[569] la Heidegger[570], de la Kierkegaard[571] la Şestov[572], de la fenomenologi la Scheler[573], pe planul logic şi pe planul moral, o întreagă familie de gânditori, înrudiţi prin nostalgia lor, opuşi prin metodele sau scopul lor, s-au înverşunat să bareze drumul real al raţiunii şi să redescopere căile directe ale adevărului.

Presupun această gândire *cunoscută* şi *trăită*. Oricare vor fi fost ambiţiile lor, toţi au plecat de la acel univers inexprimabil în care domneşte contradicţia, antinomia, spaima sau neputinţa".

„Spiritul ajuns la hotarele sale trebuie să pronunţe o judecată şi să-si aleagă concluziile. Acolo aşteaptă sinuciderea şi răspunsul"etc.

Încheiem acest articol cu un peisaj real. Am întâlnit într-un oraş al României[574] pe un fost profesor de Filosofie cu mari

---

569 Karl Theodor Jaspers: http://ro.wikipedia.org/wiki/Karl_Jaspers.
570 Martin Heidegger: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger.
571 Søren Aabye Kierkegaard: http://ro.wikipedia.org/wiki/S%C3%B8ren_Kierkegaard.
572 Un articol al său: http://adunareapentrufilosofie.blogspot.com/2009/07/normal-0-21-false-false-false.html.
573 Max Scheler: http://ro.wikipedia.org/wiki/Max_Scheler.
574 Roșiorii de Vede: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ro%C5%9Fiorii_de_Vede.

dezechilibre psihice spre bătrâneţe, care merge pe stradă şi vorbeşte de unul singur.

Nu *gândirea prea multă* l-a adus aici, ci *înverşunarea* cu care se manifestă împotriva credinţei!

Merge pe stradă cu un aer măreţ, impunător şi deodată îl auzi ţipând: „Kant e adevărul!…Kant e cel mai mare!”, după care încep hulele şi drăcuiturile la adresa lui Dumnezeu.

Filosofia care te aduce la ştreang este filosofia care se naşte *din răutate* şi *din luptă cu Dumnezeu* pentru a sfârşi în cea mai neagră *necunoaştere* şi *învârtoşare*.

Acest gen de activitate individualistă nu este proprie gândirii ortodoxe unde adevărul este revelat de Dumnezeu şi e tâlcuit de Sfinţii Bisericii cu smerenie.

A gândi în perimetrul dogmelor Bisericii sau *a gândi cultura*, filosofia, ştiinţa vremii noastre ca un creştin ortodox înseamnă a gândi toate în iubire de Dumnezeu şi în perimetrul experienţelor pe care le poţi proba.

M-am gândit să protestez „altfel”: paste-ist

Solicit[575] un răspuns din partea dv. şi, mai ales, din partea colegilor blogări ortodocşi.

VOI PROTESTA timp de o săptămână în următorul fel: la un articol scris de către noi, voi copia câte 10 articole de la oricare blogăr ortodox, care ia texte integrale de la alţi teologi şi de la Sfinţii Părinţi şi nu face niciun comentariu la ele şi le voi pune la noi pe blog, fără nicio citaţie de unde le-am luat.

Protestul nostru este îndreptat împotriva acelora care confundă *munca* cu *hoţia* şi *Teologia* cu strategia *paste in our blog*.

Nu ar trebui să se supere niciunul din cauza protestului meu dacă *a fura* de la altul, *a prelua* sau *a-ţi impropria* ceva, fără niciun efort e un lucru…*normal*.

În funcţie de feed back-urile dv. voi lua o decizie.

Este *legitim* un astfel de protest?[576]

---

[575] Un articol din 24 mai 2007.

[576] Nu am pus în practică *protestul*...pentru că am înțeles foarte repede, că nesimțirea e o stare de spirit, un mod de a fi al pseudo *creatorilor* de online românesc și că, într-o lume de impostori...*a protesta corect* înseamnă a fi tu *penibil*...și nu *hoții*.

În şirul gândurilor…despre intimitate

Dreptul la intimitate[577] este ca şi *dreptul la plimbare*: un drept care nu interesează pe alţii. Dacă stau acasă şi scriu sau mă rog sau merg prin parc, viaţa mea intimă este o sferă în care vreau sau nu vreau să includ pe altcineva.

Şi intimitatea mea nu ţine numai de *casa mea* sau de *familia mea*, ci de *tot parcursul meu interior*, de toate trăirile mele, pe care le pot avea în public sau în spaţiul privat şi de care vreau sau nu vreau să spun nimic. Intimitatea care vorbeşte, care se destăinuie este un favor făcut altora.

Pentru mine a primi un text al cuiva sau invitaţia cuiva înseamnă a primi din partea aceluia *statutul de privilegiat*, de intim.

Când suntem primiţi în intimitatea cuiva nu trebuie să uităm că *statutul de intimi* este revocabil, că el este *un dar*, *un privilegiu*.

Am revocat de multe ori *statutul de intimitate* oferit altora. Relaţiile deveniseră o barbarie a nesimţirii. Pe premisa că noi putem vorbi liber, că ne putem destăinui, confindenţii mei începuseră să creadă că pot să atingă cota insuportabilului. Însă, dacă nu poţi să fii *la fel de intim* cu mine cum pot fi eu cu tine statutul de intim pe care ţi l-am dat cade în desuetudine.

Gândurile, trăirile, scrisul, oftatul, mâncatul, dormitul…sunt lucruri intime. Ele ţin de mine şi le trăiesc cu cei care sunt într-un anume grad de interiorizare cu mine.

Blogul, cartea, manuscrisul cărţii, fotografia personală, lenjeria intimă, felurile de mâncare pe care le prefer, stiloul cu care scriu sunt apanajul *intimităţii mele* şi nu sunt *bunuri publice*.

Bunurile publice sunt şoselele, vederea exteriorului caselor, a clădirilor, apa, aerul, norii, soarele…Iar ceea ce ţine de noi devine *public* numai în măsura în care *noi dorim*, pentru *cât dorim* şi *cui dorim*.

Am primit în ultimele zile mesaje tendenţioase, care îmi spuneau că blogul nostru, atâta timp cât are interfaţă spre public, este *un bun public*. Nimic mai fals!

Orice blog este *un bun privat* şi el este *un favor*, *un privilegiu* pentru cei care îl citesc. Blogul meu este ca un muzeu în care poţi să intri, să vizitezi exponatele în cadrul unui anumit

[577] Un articol din 30 mai 2007.

orar, dar nu îţi este permis *să le atingi* (adică să pui comentarii) decât cu acordul nostru.

De ce? Pentru că e *un bun personal* şi nu o monedă pe care o găseşti în intersecţie şi o bagi în buzunar.

Dacă scriu aici şi dacă împărtăşesc altora diverse lucruri asta nu înseamnă că mi-am pierdut *dreptul de proprietate* asupra a ceea ce scriu sau că am dat tuturor dreptul să *îmi dea lecţii de gândire*.

Dacă cineva doreşte să facă comentarii tendenţioase e liber să o facă pe un blog cu care să se legitimeze, pe care să scrie negru pe alb numele, profesia, puterea de discernământ pe care o are ca să scrie şi, ca un privilegiu ce mi se acordă, pot citi părerile sale despre mine, fără ca eu să am dreptul să îmi impun punctul meu de vedere în intimitatea sa, adică pe blogul pe care îl conduce.

Tot la fel, am dreptul să invit în casa mea oameni pe care astăzi îi consider *prieteni* iar mâine să îi invit afară, pentru că s-au dovedit a fi…*altceva*.

Intimitatea este *un favor* (repetăm acest lucru, că nu strică) şi pe ea o avem prin liberă consimţire.

Numai că cititorii, nu puţini la număr, care mi-au făcut observaţii că *nu le dăm dreptul să ne comenteze articolele*, nu aveau *opinii*, ci *fobii*, *resentimente* sau *umori* şi nu ştiau unde să le verse. Şi mai ales nu ştiau că *un blog este un lucru personal*, intim, în care primim să facem conversaţie cu cei pe care *îi preferăm* şi nu *la întâmplare*.

Dv. băgaţi în casă tot felul de infractori? Nu prea cred.

Intimitatea ţine de bunul simţ al omului, de intenţiile lui bune, de dorinţa de dialog, de aspiraţii înalte…

Intimitatea există acolo unde există *reciprocitate*. Dar dacă nu vreau să îţi acord dreptul de *a fi intim cu mine*, atunci *nu eşti*.

Şi nici nu eşti *intim* cu mine *la nesfârşit*, indiferent de ce faci sau nu faci, ci numai dacă te dovedeşti că eşti un om de probitate morală şi intelectuală, că eşti o stofă de om care impui respect şi admiraţie.

Problema intimităţii cred că e prost înţeleasă în toate spaţiile, nu numai în cel virtual. Cei care te văd că ai devenit o *persoană publică* cred că nu mai ai *dreptul la intimitate*. Nimic mai fals!

Intimitatea e un bun inalienabil şi cei care încearcă să îl descoasă sunt infracţionalişti. Pentru că, dacă avem dreptul să ne batem joc de intimitatea omului public, atunci avem dreptul să ne

batem joc şi de cel care îşi bate joc de omul public şi ajungem să ne batem joc *toţi* de *toată lumea*.

Gardurile mari, uşile metalice, paza de la locuinţele private spun pentru toţi: *Până aici aveţi voie să priviţi!* Şi e normal să fie aşa, atâta timp cât eşti înconjurat de oameni cu care *nu ai intimitate*.

La sat, unde vecinii se cunosc între ei şi unde există intimitate, gardurile sunt mici, sunt făcute din materiale proaste cel mai adesea, pentru că oamenii îşi respectă reciproc bunurile, proprietăţile.

Acolo unde este intimitate nu e nevoie de prea multă grijă la detaliile protocolare. Însă, dacă vrei să câştigi intimitatea cuiva, nu vii să o câştigi vorbind *despre el*, ci *despre tine*. A răspunde favorului de *a fi intim cu cineva* înseamnă *a fi în stare să poţi să răspunzi cu aceeaşi solicitudine*.

Însă, de cele mai multe ori, unul îl solicită pe altul mai mult, până într-atât cât îl oboseşte.

Cuplurile care se căsătoresc şi în care unul oferă dragoste mai mult decât celălalt ajung, la un moment dat, să se plictisească reciproc, pentru că cel care oferă *mai puţin* îşi simte prezenţa în cuplu ca pe una *ingrată*.

Oricând începi să îl gândeşti pe celălalt în termenii *invidiei* şi *ai întrecerii*, unde *intimitatea* nu este *iubire* şi *smerenie* ci *luptă de clasă*, întrecere muncitorească, ajungi să te desparţi de el, pentru că invidia din tine îţi arată că *tu eşti cel mai slab*, inferiorul şi nu poţi să suporţi asta.

Problemele intime se rezolvă în intimitate. Duhovnicul nu are dreptul să forţeze intimitatea unui cuplu pe care îl spovedeşte, ci el poate numai să îi facă pe cei doi să se înţeleagă, să se analizeze reciproc. Deciziile ultime sunt ale cuplului.

Nici părinţii, nici fraţii, nici rudele, nici prietenii şi nici duhovnicul nu trebuie să aibă *ultimul cuvânt* în cuplu. Decide cuplul, luând în calcul sau nu poziţiile celorlalţi, care vor să îl ajute.

Povestea de dragoste a fiecăruia este una intimă. Mărturisirile sacramentale sau de inimă sunt bunuri ale intimităţii. Alegerile noastre sunt intime şi de ele vom da socoteală în faţa lui Dumnezeu.

Cei care vor să ne ajute intimitatea trebuie să meargă în acelaşi sens cu creşterea noastră interioară şi cu posibilităţile noastre, cu crezurile noastre.

Eu consider că a abuza un minor, un adolescent, un bătrân sau un om defavorizat nu înseamnă numai a-l abuza sexual sau a-

l exploata în domeniul muncii, ci înseamnă şi al canaliza spre un fel de viaţă care nu îi e propriu, a-l sfătui prost în alegerile sale.

Medicii, avocaţii, preoţii, politicienii, psihologii…toţi cei care au intersectare cu intimitatea oamenilor nu trebuie să îi canalizeze spre ceea ce văd că *nu le este propriu*.

Sunt împotriva mamei, care a fost profesoară şi vrea ca şi fiul ei să fie *profesor*, deşi el are înclinaţii spre cercetări în domeniul biologiei. Statutul de *părinte* sau de *frate mai mare* nu implică şi *impunerea cu forţa* a propriului lor crez în ceea ce îi priveşte pe ceilalţi.

Da, intimitatea e o problemă legiferată atât de legi cât şi de credinţă şi ea este respectată dacă respecţi persoana umană. Dacă nu dai doi bani pe omul din faţa ta, dacă el nu este o făptură a lui Dumnezeu mai înainte de a fi *prietenul* sau *duşmanul tău*, nu ştii cum să îi respecţi intimitatea sau să nu îi lezezi dreptul de a-şi trăi intimitatea după cum doreşte.

În concluzie, tot ceea ce scriu aici îmi asum şi nu vreau să dau explicaţii asupra motivelor mele intime pentru ce scriu una sau alta. Probabail că există un plan editorial de care mă ţin, chiar dacă puţini îşi dau seama de acest lucru.

Blogul este *un bun intim*, pentru că *îmi aparţine*, având deschidere spre public, fără ca aceasta să însemne că trebuie să aprob o babilonie de comentarii năstruşnice, tot felul de mofturi şi farafastâcuri pentru că aşa vrea…*un actor grăbit*[578] sau…*pacientul englez*[579].

Aş discrimina prin acestea pe omul care citeşte smerit, care face sau nu face comentarii, şi nu doreşte să vadă tot felul de comentarii răutăcioase pe lângă pagini de teologie ortodoxă şi de punctări critice oneste și de conștiință la diferite derapaje ale postmodernităţii.

Noi ne asumăm lumea despre care scriem, nu considerăm că există *lucruri tabu de discutat* într-o lume în care trebuie să dai replici la diferite senzaţionalisme, dar există *lucruri tabu de făcut*.

Din acest motiv nu dăm dreptul nimănui să scuipe în intimitatea noastră, după cum nici noi nu o facem.

---

[578] Aluzie la titlul piesei, cu același nume, al Laurei Stoica (http://www.youtube.com/watch?v=W-av2qVhkyM) și desemnăm prin sintagmă pe cel care vine odată pe la noi, ne scrie un comentariu vai de mama lui, nu ne spune nimic despre sine...dar vrea *să se vadă* la noi.

[579] Aluzie la filmul cu același nume: http://www.cinemagia.ro/filme/the-english-patient-pacientul-englez-2407/. Numai că aici *pacientul englez* e o sintagmă negativă, care arată pe cei care nu au ce face...cu patimile pe care le au...și vor să ni le arate și nouă.

Munca de cercetare teologică: între vederea sensurilor şi compilarea surselor

În munca[580] de cercetare teologică actuală se bat cap în cap două tendinţe majore: prima propune *o repovestire a surselor*, o arhivare a lor pe diferite considerente, cele mai multe exclusiviste, pe când a doua propune *o scanare a sensurilor interioare a surselor* potrivit experienţei personale.

Şi prima şi a doua modalitate de *investigaţie teologică* este o modalitate personalistă de cercetare a ariei teologice, numai că teologii care îşi propun să repovestească sursele teologice la nivelul limbajului nu fac decât să le înveşmânteze într-un limbaj postmodern fără a le trăi semnificaţiile adânci.

Reîmprospătarea teologiei sau *reconfigurarea* ei nu e, în esenţă, *o problemă de limbaj* ci una *de experienţă*. Scanarea sensurilor interioare ale surselor, ale Scripturii şi Tradiţiei, ale cultului, ale vieţii creştine presupune *experiere personală*.

Asistăm însă la o confiscare a sensurilor adânci ale Teologiei acolo unde sursele se rescriu la nivel lingvistic, schizoidia fiind promovată tocmai de acei teologi care crezându-se posesorii unui *limbaj teologic specializat*, cred că au preeminenţă asupra acelora, care trăiesc, într-un mod intim şi într-un lexic scăzut, taina credinţei.

Limbajul bisericesc, cultic este simplu şi profund în acelaşi timp. Scriptura are simplitatea care se regăseşte la Părinţi.

În momentul când considerăm că teologia trebuie să fie exprimată numai în *termeni culturali* şi *filosofici* şi încercăm să punem experienţa Bisericii, cu forţa şi deplin, în cadre care nu îi sunt proprii, nu facem decât să abdicăm, în mod conştient, de la evlavia şi fiorul smerit al vieţii duhovniceşti.

Ce câştigăm dacă *retraducem*, la nivel lingvistic, credinţa ortodoxă? O vizibilitate mai mare a credinţei ortodoxe pentru postmodernitatea cultă şi un pas mai înainte pentru a fi în pas cu noi înşine, cu viaţa prezentului.

Ce pierdem? Pierdem exprimarea autentică şi smerită a credinţei, simţul mărturisirii smerite, pentru că încercăm să scriem teologic în mod efeminat şi să ne adresăm numai unui mental răstălmăcitor de sensuri şi nu unor minţi profund aşezate în viaţa Bisericii.

---

[580] Un articol din data de 1 iunie 2007.

Nu suntem împotriva *rescrierii lingvistice* a credinţei ortodoxe, cu anumite limite, pentru cititorul de astăzi. Pe acest blog, cam asta facem: *revorbim*, în diferite feluri, trăirea noastră ortodoxă. Arătăm că *teologic* se poate vorbi în multe feluri, dacă ai *experienţa faptului* ca atare.

De la prima categorie de teologi, conform cu teleologia lor, reţinem faptul că *munca de cercetare teologică este şi trebuie să fie o rescriere în termeni, în limbaj contemporan, a experienţelor credinţei*. Însă noul limbaj, limbajul postmodernizat al teologiei ortodoxe trebuie să afirme *experienţe* şi nu *metafore teologice*.

Dacă de la prima categorie de teologi reţinem *nevoia de redefinire conceptuală*, de la a doua categorie de teologi reţinem faptul, că *experienţa interioară trebuie să dicteze limbajul teologic şi nu invers*. Experienţa ortodoxă trebuie să aibă preeminenţă asupra limbajului iar limbajul trebuie să fie unealta prin care noi ne exprimăm trăirile.

Recitirea surselor ortodoxe necesită *o recitire din Biserică a lor* şi *pentru evlavia Bisericii*. Dacă dorim să fim *oamenii Bisericii*, care scriu pentru o lume cu o acceleraţie mărită, nu trebuie, în primul rând, să ne aliniem unei modalităţi şi mentalităţi postmoderne de a vedea lucrurile, ci să ne însuşim, trăid la propriu şi smerit, bogăţia de viaţă dumnezeiască a Bisericii.

E observabil faptul, că în măsura în care teologii reverbalizatori ai mesajului teologic au început să iasă în spaţiul public cu volume de teologie scrise postmodern, oamenii de cultură şi de ştiinţă au găsit productiv acest demers şi au considerat că şi ei pot *manipula* limbajul teologic, chiar dacă nu au *o integrare* în viaţa Bisericii sau sunt *în afara ei*.

Astfel asistăm la o teologie ortodoxă spoliată la nivel lingvistic de filosofi, critici de artă, politicieni, psihoterapeuţi, vrăjitori sau eterodocşi, care cred că *o bună arhivă de date teologice* şi *o manipulare ideologizată a credinţei ortodoxe* este *un demers ortodox autentic*.

Venirea teologilor ortodocşi spre postmodernitate a născut un aplomb al lumii secularizate pentru scrisul eteroclit teologic.

Melanjul teologic, punerea semnului de egalitate între *credinţa văzută ortodox* şi *credinţa ortodoxă văzută filosofic* sau *a-religios* a născut mentalitalitatea, că un credincios simplu sau un preot ortodox, care merge şi slujeşte în Biserică e *mai puţin aproape de Dumnezeu* decât unul care cunoaşte sursele de la masa de scris şi le reverbalizează în limbaj postmodern.

Prin scriitura noastră cu *aer postmodern* dar nu şi de *esenţă postmodernă* am încurajat (fără voia noastră) *diletantismul teologic* şi mai ales pe cel *experenţial*.

Pentru că, în faţa unui public care girează imediat limbajul sofisticat, doar *ambalajul* dar este *inapt* pentru *conţinutul* şi *veracitatea experienţei*, teologul şi creştinul care se despătimesc dar au un limbaj mediu pare *un om fixist*, care nu abdică de la principiile vieţii duhovniceşti şi care nu îşi remaniază limbajul, pe când cel care face pact de neagresiune cu lumea postmodernă, doar în aparenţă, doar la nivel *lingvistic*, e văzut ca *prietenul* lumii, deşi e tot la fel de înrădăcinat în opoziţia faţă de o mentalitate seculară.

Şi ajungem la un moment comic şi dureros în acelaşi timp. Teologii şi slujitorii care vorbesc pe înţelesul oamenilor de orice condiţie şi care au aceeaşi experienţă cu cei care reverbalizează postmodern mesajul teologic sunt desconsideraţi nu din cauza *experienţei ortodoxe*, pe care o reprezintă şi o poartă în ei, ci pentru că unii par *vetuşti* iar alţii par *inovatori*.

Însă nici primii şi nici ultimii nu au inventat *credinţa* ci ei au primit-o de la înaintaşii lor, care au primit-o de la Apostoli şi aceia de la Domnul. Iar când au primit-o de la Domnul au primit-o într-un limbaj *simplu* dar *profund de dumnezeiesc*.

Bineînţeles omenirea a traversat diferite orânduiri, cadre iar omul a trăit şi trăieşte ample schimbări, modificări ale modului în care se raportează la credinţa ortodoxă sau la orice fel de credinţă. Numai că în Biserică nu s-a produs (aceasta e minunea!) *mutaţii de experienţă*.

Experienţa duhovnicească a ortodoxului este în esenţă identică cu cea a Sfântului Adam, a Sfântului David, a Sfântului Pavel sau a Sfântului Ioan Hozevitul, atâta timp cât orice creştin mântuit merge în aceeaşi Împărăţie a lui Dumnezeu, unde vieţuiesc în lumina lui Dumnezeu toţi Sfinţii din toate veacurile.

Dacă percepem interior acest mod de a fi, dacă ne simţim mădulare vii ale Bisericii şi considerăm că pentru un anumit public cititor şi ascultător e nevoie de un limbaj potrivit cu mentalitatea lui, atunci acesta e un gest de iconomie al nostru pentru acest segment uman şi nu trebuie să cantonăm discursul teologic pe un anumit *profil* uman.

Teologii care reverbalizează credinţa ortodoxă şi vor să facă din ea doar *o hrană pentru elite* îi neagă prin aceasta caracterul *universal* şi *ecumenic*.

Pentru că, în măsura în care teologia ortodoxă devine *numai* teologia doctorilor în teologie şi a hiperspecializaţilor,

care privesc de sus pe omul care trăieşte simplu credinţa, atunci se transformă în *ideologie*, în *ştiinţă de castă* şi *într-un element neeclesial*.

Biserica are nevoie de *Sfinţi ultradeştepţi* şi *ultraperfomanţi* şi nu de oameni *informaţi* dar *respingători*.

Biserica creşte şi are nevoie de fii şi teologi autentici, care să facă din munca lor de cercetare teologică un mod de sfinţire personală, de asceză şi nu un mod continuu de dilematizare a credinţei, de punere în opoziţie a Sfinţilor între ei sau a dogmelor una faţă de alta.

Experienţa, asumarea deplină a modului de a fi şi de a trăi ortodox, transformarea noastră în *fiinţe teologice*, care gândim şi acţionăm duhovniceşte, ne permite să avem un limbaj pe diferite paliere de înţelegere, ajustat la publicul din faţa noastră.

Întoarcerea la Părinţi propusă în secolul trecut a născut *o întoarcere către Sfinţi* numai a unor teologi, care au devenit ei înşişi Sfinţi ca şi aceia.

Această chemare la o perspectivă patristică reînnoită a teologiei ortodoxe a dat naştere la traduceri apriate, la studii diverse, la un limbaj teologic articulat cu istoria dar şi cu momentul, însă a dat naştere şi la un fel de a face teologie foarte încrezător în sine, care în afara ascezei şi a ascultării de învăţătura Bisericii, s-a erijat în *învăţătorul* Bisericii.

Întoarcerea spre lume pe care o propun reverbalizatorii discursului teologic ortodox e mai mult o revanşă în faţa culturii şi a gândirii postmoderne, căreia îi arătăm că *putem să vorbim ca ea*. Însă pericolul acestui demers e acela că reverbalizăm *concepte teologice* şi nu *trăiri duhovniceşti*, nu *experienţa mânturii noastre personale*.

Venim în faţa postmodernităţii în acest demers, nu cu *sfinţenia* şi *smerenia vieţii noastre în Biserică* ci cu o disponibilitate spre dialog despre probleme, care nu depăşesc mentalitatea seculară.

Reducem Teologia, care nu poate fi cuprinsă, la o sumă de idei despre ea şi o facem să pară *o filosofie* pe care toţi şi-o pot însuşi, dacă îi învaţăm termenii pe de rost.

Şi de aici inflaţia de literaţi şi de oameni ai culturii care *demitizează*, colaţionează, neagă sau insultă credinţa ortodoxă, pentru că o văd ca pe *o sumă de idei* cuprinsă în nişte cărţi pioase şi nu ca pe *un mod de viaţă*, singurul, *care te sfinţeşte*.

Pierdem şi câştigăm din pasul pe care îl facem în faţa postmodernităţii de din afară de Biserică.

Există *ortodocşi postmoderni* dar şi *postmoderni seculari* şi între unii şi alţii e o mare prăpastie.

Pentru că discursul teologic autentic, în cadre postmoderne, nu vrea să se piardă într-o mentalitate *edulcorată* ci să trezească la credinţă şi la pocăinţă şi nici nu spune că *se poate trăi ortodox* în afară de *cuviinţa* şi *viaţa smerită în Biserică*.

Poziţia noastră personală este aceasta: să vorbim numai în perimetrul experienţei proprii şi a muncii noastre de cercetare şi să ne comportăm ca oameni, care sunt mădulare vii ale Bisericii şi nu ca instigatori la răfuială cu Biserica şi nici la a da lecţii Bisericii.

În momentul când începem să ne certăm cu oamenii şi să judecăm *oamenii* şi nu *ideile de principiu*, discursul nostru teologic se devalidează de la sine, devenind unul *sectar*, unul care nu are în vedere *învăţătura la nivel holistic* a Bisericii ci numai *un segment* din ea.

Strategia porno: „lasă imaginile să te convingă ce să faci”

Titlul articolului[581] de faţă este derivat din cel al editorului de la *Wired News*[582], Steve Friess[583], care spunea că *stategia porno* se bazează pe ideea *consumului liber de imagini porno* pe net, pentru ca să-i convingi pe potenţialii cumpărători ai produselor sub licenţă.

Făcând un rezumat al articolului semnalat, Steve ne spune următoarele:

Industria porno a învăţat lecţia pe care industria muzicală refuză să o asculte: *pirateria nu este o lume murdară, ci dimpotrivă*. *Compania Hunter* a dezvoltat un anume fel de software care permite utilizatorilor de internet să poată pirata, prin intermediul sistemului de file sharing, materiale diverse.

Şi ideea e următoarea: dacă 15% dintre cei care piratează vin şi cumpără produse software cu licenţă, atunci profitul este *rezonabil*.

Conducătorul acestei companii crede că trebuie să urmăm dorinţelor oamenilor şi că, dacă încercăm să schimbăm ceva din ceea ce ei vor, nu or să aleagă produsele pe care le punem la vânzare.

De aceea: „Ei nu cumpără produsele pentru că *nu au bani* să o facă. Dar dacă tot există acest haos [pe net], atunci trebuie să încercăm să facem din el un *haos frumos*”.

Şi atunci ne livrează pornografie în mod gratuit pentru ca să putem, în cele din urmă, motivaţi adânc de ofertă, să cumpărăm şi unele produse pe care ei *doar* le publicitează.

Dacă Steve Friess ne vorbeşte de *o stategie de marketing reală* a webmasterilor care introduc pornografie pe net şi despre faptul că această strategie asigură *o vânzare bună* a produselor porno, indiferent de rata piratării filmelor pentru adulţi, Daniel Terdiman, ne oferă un studiu[584], pe baza datelor de căutare oferite de motorul de căutare *Google*, în care se concluzionează faptul, că operatorii web, care inserează materiale porno, şi-au dat seama că blogurile sunt *un mediu propice* şi *facil* pentru a răspândi materiale pornografice.

---

[581] Un articol din 4 iunie 2007.
[582] A se vedea: http://www.wired.com/.
[583] Idem: http://www.wired.com/techbiz/media/news/2003/01/57348.
[584] Idem: http://www.wired.com/techbiz/media/news/2004/08/64422.

Tocmai de aceea, în ultimii doi-trei ani s-au înmulţit numărul de *bloguri porno* în detrimentul *saiturilor porno*, care nu mai sunt updatate deloc, ci se înscenează numai *o reactualizare* fictivă a imaginilor, prin rularea aceloraşi fotografii dintr-un sait în altul sau în interiorul aceluiaşi site.

Numărul constant de spamuri porno pe care le-am primit şi le primim în spatele blogurilor noastre ne-au reliefat faptul, că se trimit, în mod automat, la un articol, într-o secvenţă orară anume, aceleaşi urleuri spre pagini porno. În concluzie, că există *modalităţi automate* de trimitere, repetată, a aceloraşi mesaje şi indicaţii de pagină.

Dintre cele 7 mii de spamuri înregistrate de către platforma noastră, aproape 90% sunt trimise din spatele a două ip-uri: unul care ne trimite imagini porno şi altul care ne trimite reclame la medicamente.

Faptul că pirateria porno, ca şi cea software, este în floare şi că cenzura pirateriei este scăzută nu este *o întâmplare*, ci *un plan de atragere* şi mai mare a clienţilor.

Marile companii ce produc software preferă să dea anumite programe free pentru ca produsul lor să fie, chiar şi ilegal, în computerele noastre. La fel fac şi casele de producţie ale filmelor pentru adulţi.

Însă mai presus de asta, strategia porno are în vedere schimbarea *paradigmei civilizaţionale*, lucru aflat în plină desfăşurare.

Sexualizarea persoanei, atomizarea ei, transformarea ei în obiect pozat de aproape, la zonele genitale, accentul pus pe trăiri trucate, într-un cuvânt toate amănuntele filmografice au rolul de a deveni *un mod de viaţă real*.

Femeia iese din tiparul de mamă, de soţie, prietenă sau soră şi trece în registrul de *obiect* al excitaţiei noastre, al falsei noastre dezinhibări.

Imaginile porno au acelaşi *efect* ca şi drogul injectat în venă: ele asigură, pentru câteva clipe, ore, nevoia noastră de adrenalină, de excitaţie. Însă dacă ei sunt *piraţii*, noi suntem cei căzuţi în plasa *propriilor lor afaceri*.

Pe de o parte, consumi pornografie sau o cumperi iar, pe de altă parte, tu nu mai eşti *stăpân* peste tine pentru că ai nevoie de droguri. Şi dacă începi cu *droguri slabe*, adică cu sex şi perversiuni câte de cât „normale" ajungi în scurt timp la mâncarea fecalelor sau la torturi sexuale.

Din propriile noastre cercetări asupra tendinţelor filmografiei porno am tras concluzia, că deja *gustul* pentru sexul

normal a degenerat foarte mult şi acum se caută extremele: sexul între parteneri tineri şi cei foarte bătrâni, între cei foarte urâţi şi cei foarte frumoşi, între rase şi mentalităţi diferite.

Dacă în planul *in life* se mizează pe *o universalizare* a obiceiurilor, pe unificarea lingvistică şi teritorială, în plan underground, se mizează pe *mixtura* între tot felul de tendinţe şi abordări exclusiviste.

În schimbările caracteriologice ale românilor de după revoluţie se observă că *libertinismul vizual* a creat o abordare extrem de senzualistă a vieţii oamenilor. Dacă abuzul de mâncare duce pe fiecare zi la supraponderalizarea românilor, vizualismul pornografic duce la o stare de *excitaţie continuă* a populaţiei.

Excitaţia care nu beneficiază de satisfacţie, de actul sexual, se manifestă ca *agresivitate* şi *isterizare interioară*. Cei care nu muncesc şi peripatetizează cu mintea prin internet şi televiziune sunt excitaţi de atâta stat, pe când cei care muncesc prea mult caută refularea într-o *răbufnire sexuală*.

Filmul american, în care eroul, îndrăgostit până peste poate, intră şi o dezbracă în forţă pe eroina principală, chiar în uşa apartamentului ei, unde face cu ea sex, este *clişeul* acestei sensibilităţi care nu mai are bariere. De fapt nu mai se vorbeşte despre *a vrea să facem sex*, ci despre *o pornire intimă de necontrolat*.

Nu noi *facem sex*, ci sexul este cel *care ne domină*. Şi sexualitatea nu mai poate fi controlată, pentru că omul stă mereu în această stare de excitaţie, de degringoladă mentală sexuală şi i se pare *nefiresc* să nu profite de *o partidă cu cineva*.

Nu cred că mai trebuie să insistăm prea mult (deşi trebuie) asupra modului cum îmbrăcămintea din filmele porno şi gesturile sexuale ale actriţelor au devenit *bun comun* al societăţii noastre.

Pantofii, hainele, bijuteriile, gesturile sunt sexualizate şi cei care sunt în breasla *curvarilor de profesie* respectă codul tăcerii când domnul sau doamna *dă de înţeles* ceea ce vrea.

De aceea nu e *o poveste de adormit copiii* să atenţionăm pe cei ai Bisericii, că este incompatibil *comportamentul sexualizat* cu *mersul la slujbă*.

Într-o carte a noastră[585], foarte *controversată* pentru cei care vor să se amăgească cu faptul că pericolele din jurul nostru sunt *puţine*, am arătat că soluţia împotriva sexualizării vieţii sau a

---

[585] E vorba despre *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului*, pe care am editat-o la nivel online în 2009 și pe care o puteți downloada de aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/lumea-postmoderna-%C8%99i-depersonalizarea-omului/.

satanizării ei este proiectul dintotdeauna al Bisericii: *curăţirea de patimi*.

Numai dacă înţelegi că împotriva răului nu se luptă *cu cuvinte* ci *cu fapte zilnice de deparazitare de rău*, poţi să înţelegi diferenţa dintre *ideologie* şi *asceză*. Ideologia porno vrea ca omul să devină *o prelungire a propriului sex*.

Viaţa Bisericii vrea să devenim oameni în care să nu mai *viem noi*, să nu mai trăim noi şi să nu mai trăiască în noi omul păcătos, patimile, ci *Hristos să trăiască întru noi*.

În faţa strategiei porno, care este *un iconoclasm*, o luptă împotriva adevăratei înţelegeri a dragostei şi a omului, trebuie să punem *teologia icoanei* şi să vedem toate lucrurile şi pe oameni ca *ferestre* care ne vorbesc despre măreţia lui Dumnezeu.

Dacă rămânem la imaginele porno ale genitalităţii pierdem din vedere ansamblul fiinţei umane, care nu are *numai trup*, ci este *un trup însufleţit de către sufletul nostru*.

Imagologia porno reduce pe om *la trup* sau, mai degrabă, *la sexualitate*. Icoana ortodoxă arată ce este menit omul să fie: un suflet care stăpâneşte, prin Duhul, peste propriul trup.

De aceea cred că e nevoie ca în perioada următoare să clarificăm anumite probleme spinoase ale societăţii noastre, aici, pe blog, din punctul de vedere al teologiei şi al vieţii Bisericii.

Nădăjduim ca Dumnezeu să ne mai ofere ceva timp pentru aceste studii, pentru că există multă confuzie în rândul multora.

De unde tentaţia sinuciderii la tineri?

Probabil[586] că sunteţi la curent cu cele două tinere de astăzi, gemene, care s-au sinucis, prin spânzurare, în parcul din Cluj, îmbrăţişându-se una pe alta.

Celălalt s-a aruncat de la etaj. În vreo două luni s-au mediatizat numai cazuri de tineri sinucigaşi.

De unde tentaţia morţii, a aruncării în gol, a suprimării vieţii?

Răspunsul meu: filme, jocuri, mod de viaţă în care moartea nu este *o uşă spre Rai*, ci *o curiozitate* pe baza căreia vrei să bravezi.

Cei care au prezentat ştirea sinuciderii celor două surori de astăzi vorbeau despre sinuciderea lor ca de un *mod de atenţionare a celorlalţi*. Tinerii vor să fie auziţi, ascultaţi…

Vor să fie şi *ajutaţi*? Eu cred că majoritatea vor să fie numai *remarcaţi* nu şi *ajutaţi*. Dacă cineva vrea *să fie ajutat*, să fie îndrumat în viaţă, întrebă pe mamă, pe tată, pe frate, bunic, rudă, profesor, citeşte, se informează, nu disperă peste noapte.

Ce ar fi ca toţi să dăm bir cu fugiţii şi peste noapte să nu mai muncească nici cei de la electrica, nici cei cu apa, nici cei cu gazele, nu telefon, nu metrou, nu tren…

Unde ajungem cu o astfel de *gândire negativistă*? *Greutatea vieţii* e împreunată cu *bucuriile vieţii*. Dar ca să ai bucurii trebuie să rabzi pentru ele, să transpiri, să faci un efort, care să te facă să te bucuri *în mod demn* şi nu *parşiv* de munca ta.

Cele două erau fiice de intelectuali şi învăţau la un liceu cu profil umanist, dacă reţin bine. Nu aveau niciun motiv să se spânzure şi totuşi au făcut-o. Un altul s-a sinucis tocmai după ce îi spusese mamei sale că are planuri de viitor: dorea să muncească în străinătate.

Să scoatem însă din plan căldura de afară, anturajul, curiozitatea, vreo boală psihică, decepţia pasageră pentru pasul sinuciderii. Se simţeau *goi*? *Singuri*?

Ce îţi dă însă *stabilitate interioară*?

Astăzi am călătorit ceva zeci de kilometrii şi lângă mine era o bătrână oarbă, săracă, cu două pâini în sacoşă. Îmbrăcată în negru dar fără niciun miros de transpiraţie, atentă, liniştită, cum s-a urcat aşa s-a şi dat jos: fără să deranjeze pe nimeni.

---

586 Un articol din 5 iunie 2007.

Dânsa avea motive să se sinucidă sau nu? Dar cei care au fost întemniţaţi pentru credinţă, care erau tot la fel de tineri ca cele două şi au stat 15-25 de ani la puşcărie, aveau motive să se sinucidă?

Sinuciderea e o problemă de *necredinţă*. Cei care se sinucid nu sunt stabili emoţionali pentru că nu au credinţa, care să le lumineze viaţa. Literaţii, filosofii, artiştii simulează sinuciderea în artă...numai că arta este un drum *paralel* cu viaţa.

Dacă confuzi *dezgustul artistic* al lui Cioran[587] pentru viaţă cu *luatul beregăţii*, atunci nu ai înţeles că arta *propune*, însă nu te poate *convinge* să îţi suprimi existenţa. Tu te autoconvingi. Şi te autoconvingi pentru că *nu ştii ce e viaţa*.

Cine vrea să moară de mâna lui nu îşi să seama că e *un analfabet* în faţa a ceea ce înseamnă *viaţă*.

Viaţa nu înseamnă numai să ai sănătate, să ai bani, să îţi meargă afacerea bine, să ai pe masă un kilogram de salam şi două de ceapă, ci înseamnă un spaţiu în care tu te pregăteşti pentru veşnicie.

Viaţa e *un dar* pentru că e *o pregătire* pentru bucuria eternă. Dacă te sinucizi *nu scapi de viaţă*, ci dai peste *chinul vieţii veşnice*.

Sinuciderile din ultimul timp sunt un sistem de alarmă declanşat pentru a ne edifica asupra nivelului de deteriorare zilnică a credinţei noastre. Fiecare om are o credinţă a lui, mai mare sau mai mică în Dumnezeu, într-o forţă, într-o idee, în sine, în părinţii lui, în te miri ce.

În momentul când nu mai crezi nici în Dumnezeu, nici în tine, nici în prietenii tăi, dacă nu mai vezi decât negru în faţa ochilor, atunci trăim un mare cataclism.

Pe toţi cei care citesc aceste rânduri ale noastre îi îndemnăm să stea de vorbă serios cu prietenii lor, care au astfel de tendinţe şi dacă le au ei, atunci să se gândească, de o mie de ori, la ceea ce fac.

Puneţi în balanţă viaţa de acum, cu bunele şi relele ei, cu veşnicia Iadului. Imaginaţi-vă numai o clipă ce înseamnă să suportaţi o durere, oricare, mutiplicată la un milion.

Şi imaginându-vă toate astea, tot nu veţi avea Iadul, chinul pe care ni-l creăm cu mâna noastră ascultându-i pe demoni, care ne împing la a scoate din noi primul dar al lui Dumnezeu: *viaţa*.

---

[587] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Cioran.

Complexul Romexpo: un spaţiu prea mare pentru literatura română

BookFest 2007 e un fel[588] de a vorbi despre *ceea ce deteşti*. Mă explic imediat.

Am avut astăzi panorama, deloc întortocheată, a stărilor de spirit a autorilor de carte sau a editorilor. Prea enervaţi, prea stresaţi, prea atenţi la imagine, prea avizi de *pertinenţă*, de *credibilitate*, deşi cărţile expuse sunt subţiri, ambalate frumos dar, în marea lor majoritate, sunt *încremeniri în proiectul interior*. Şi asta voi explica.

Cum adică, domnul Gabriel Liiceanu, cu care m-am intersectat în priviri (eu coboram scările, dumnealui vorbea la microfon, şi parcă ne cunoşteam de undeva…) *detestă* cultura?

Am văzut multe nume *celebre* ale literaturii contemporane pe la standuri sau în treacăt…în imaginea *călătorului grăbit*.

Cum ar detesta cultura? Pentru că în fiinţa dumnealui, ochii inimii mele au văzut nervozitate, lehamite de oameni, de comunicare, adică de cumpărătorii propriilor cărţi editate de către dumnealui.

Dacă nu ai timp să-i priveşti cu atenţie pe *patronii de carte*, rişti să crezi că *se confundă* cu cartea pe care o cumperi şi pe care au editat-o.

Sau dacă nu iei aminte la *detaliile* cărţii rişti să crezi că dacă a primit vreun premiu sau dacă a primit Nobelul, autorul cu pricina face numai *ouă de aur*. Nu, nu face numai ouă de aur, ci ambalajul mărfii, numită ireverenţios *carte*, e de aşa manieră livrat încât ţi se ascund *detaliile importante*.

M-am oprit la nivelul 1 al clădirii. La nivelul 1 erau editurile *cu rating*, nu neapărat cu *valori monumentale*.

La nivelul doi erau editurile *de jumătate*, pe când la nivelul 3 era nivelul unde puteai *căsca în voie*, pentru că acolo erau edituri din specia *păsărilor colibri*.

La nivelul 1, dând de *un coleg de breaslă*[589], m-am oprit la o discuţie *despre premiul Nobel*, unde toată lumea era interesată de enervare sau era interesată să plece, pentru că ştiau, deja, *partitura*.

---

[588] Un articol din 7 iunie 2007.
[589] Mihail Neamțu.

Era un fel de a o mia repetiţie a filmului: *De ce bat clopotele Mitică?*[590], în care ai învăţat şi gesturile cele mai elementare ale personajelor.

Adică, se dezbătea *dilema*, cine o să ia premiul Nobel dintre: Mircea Cărtărescu[591], Andrei Codrescu[592], Mircea Ivănescu[593], Norman Manea[594] şi Mircea Horia Simionescu[595], în literatura română?

Unul dintre eia spus că literatura română este o literatură *minoră*. Adică e *mică* pentru că s-a scris puţin sau e mică pentru că nu avem niciun om mai de vază, pentru ca să scrie în această ţară?

Chestiunea *cu minoră* e un fel de manie de a te denigra de unul singur, de a te face prost mai înainte de a ţi-o spune altul.

În ceea ce mă priveşte cred că fiecare neam, mai sălbatic sau mai civilizat are *o literatură majoră*, o literatură reprezentativă, în care autorii vorbesc despre lucruri importante despre fiinţa acelui neam.

Gradul de realitate, de reprezentativitate a scrierilor unui neam reprezintă pentru mine o imagine semnificativă a multora dintre caracteristicile vieţii şi ale gândirii acelor oameni. Chiar şi cele mai subiectiviste scrieri au o mare *obiectivitate*, pentru că fiecare scriere este, în mod inevitabil: *obiectiv-subiectivă*.

Există lucruri despre care scrii şi pe care le văd şi le cunosc şi alţii dar le scrii în modul tău personal. *Dragostea* sau *toamna* de care vorbeşte Cărtărescu sunt realităţi şi pentru mine şi pentru Creangă[596], şi pentru Cătălin Crişan[597] şi pentru Gigi Pistol: tractorist de profesie.

Nu poţi să pui *monopol* pe curci, fazani, munţi, gingăşie, eroism, dragoste şi să crezi că *numai tu* poţi să scrii despre astea toate. Toţi putem scrie despre toate lucrurile. Dacă nu există niciun lucru în comun între mine, ca scriitor, şi dv., ca cititori, de ce să mai cumpăraţi cartea? Mai bine cumpăraţi salam sau cireşe de iunie.

Asta cu *literatura minoră* a fost prima gogoriţă pe care nu am mai auzit-o de mult (se pare că mi se făcuse dor de minciuni sau de *exagerări*, ca să le zicem mai frumos)...şi după ea a venit a

---

[590] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/De_ce_trag_clopotele,_Mitic%C4%83%3F.
[591] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_C%C4%83rt%C4%83rescu.
[592] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Codrescu.
[593] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Iv%C4%83nescu.
[594] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Norman_Manea.
[595] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Horia_Simionescu.
[596] Ion Creangă: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Creang%C4%83.
[597] Una dintre cele mai cunoscute melodii ale sale: *Dacă pleci* (http://www.youtube.com/watch?v=7UPzsvS7vzE):

doua: *poezia e un cal mort*, adică e o mişcare tactică greşită, dacă vrei să iei premiul Nobel.

Scriitorii pe care îi auzeam mi-au dat impresia unei lehamite şi neîncrederi sfâşietoare în ceea ce făceau. Adică, dacă ei nu se apreciază pe ei înşişi, de ce i-aş aprecia eu, care nu scriu şi nici nu citesc, ci mă ocup de fotbal?

Am cumpărat două cărţi, am primit pliante şi m-am uitat de mai multe ori la cupola imensă sub care erau atâtea edituri, editurile ţării mele, care aveau un aspect mortuar la înfăţişare, dezolant, nu ca pentru *sărbătoarea cărţii*, ci ca pentru *îngropatul cărţilor*.

Am privit cu atenţie interiorul editorilor şi scriitorilor pe care îi vedeam. M-am uitat cu atenţie la tinerii care nu aveau nimic de-a face cu cartea dar aveau de-a face cu paza cărţilor, la cei care mâncau un hamburgher băgând nasul în câte o carte şi la cei care cumpărau cărţile pentru că cineva le elogiase.

Am avut impresia acută că se cumpărau titluri, nume şi nu un autor, pe care îl descoperi acum, băgând nasul în cartea lui, fără să te uiţi la ce a spus altul despre el.

Când cumpăr o carte cu adevărat (şi nu pentru că am nevoie să fac un studiu sau să scriu o carte de pe urma studiilor pe cărţi) nu mă interesează ce a spus X sau Y despre el, despre autor sau carte.

Poate să fie mama lui Nobel, să fie lăudat de toţi acel autor, dacă la examenul critic al minţii şi al inimii mele, în două-trei minute, nu mă convinge acest om, răsfoind cartea sa, că *trebuie să îl cumpăr*, atunci pun cartea la loc şi gata.

Examenul critic al cărţii se face într-un minut, maxim în trei. Dacă ai ochiul format, dacă ştii ce cauţi, dacă nu îţi place să fii minţit la conţinut şi nici la preţ, nu te laşi păcălit.

Da, dacă citeam astăzi prima carte din viaţa mea, luam tot ce vedeam. Însă la stadiul de acum al fiinţei mele cărţile se iau după *munca* şi *corectitudinea* acelora care le-au făcut.

Nu mă interesează că acea carte nu are frumoasă coperta, că are 60 de pagini sau 2000 de pagini, nu mă interesează că despre autor se spun numai inepţii din invidie sau din necunoaştere, nu mă interesează cine a editat-o sau dacă a căzut jos de trei ori şi e murdară pe margini.

Mă interesează ca să văd în conţinutul cărţii munca, transpiraţia şi mărinimia de suflet a autorului sau a traducătorului şi să am bani ca să o pot cumpăra, să fie pe buzunarul meu.

Şi de ce am simţit că sunt cărţi, majoritatea, ale unor oameni *încremeniţi în proiect*? Pentru că am mai citit din aceiaşi

autori şi văd că încep să se repete, să se citeze, să se autoreferenţieze în cărţile următoare.

Adică devin celebri cu o carte, două, muncite şi pe urmă spoliază succesul pe care l-au avut. Pentru mine testul de sinceritate al unui autor sau traducător e acesta: dacă scoate două fiţuici după un tom de 300 de pagini e semn că nu e *scriitor* sau *traducător curent*, ci e scriitor numai pentru *ocazii speciale*.

E ca în muzică: una e să cânţi şi când eşti răguşit şi când nu vrei şi când nu ai chef şi alta e să cânţi numai când te simţi bine şi îţi vine în buzunar banul gros.

Este observabil faptul, că ori se scrie carte serioasă pentru vreun examen, funcţie sau portofoliu şi în rest reeditări, recalcitrări, rememorări, ori aşa scrie mereu.

Iar dacă scrii mereu se vede, pentru că scrii şi mult şi bine, dar *un bine egal*, un bine egal în fiecare carte şi nu unul *inegal*.

Cine scrie mult şi are cercetări *reale*, și nu *închipuite*, se vede că înaintează, că se cizelează continuu. El nu epatează, nu vrea să se întreacă cu altul, ci vrea numai să se cunoască pe sine scriind, să se îmbogăţească interior în mod continuu.

BookFest 2007, probabil, va avea multe vânzări de carte, unii vor fi foarte entuziasmaţi de eveniment, alţii vor mima evenimentul şi vor bifa că au fost pe acolo, alţii nu vor veni deloc, ci vor sta tolăniţi în pat şi alţii nu vor auzi niciodată că există *şi aşa ceva*.

Însă scriitorii care scriu pentru cititori, scriitorii care nu se simt bine cu ei, care nu simt că se împlinesc real cu ceea ce fac, văd altcumva literatura, decât ca pe *o lehamite* sau ca pe *o ratare* în care persistă?

Privind în urmă, paradoxal, ca unul care m-am dezis de pierderea de timp *a literaturii de dragul literaturii*, mă văd astăzi în situaţia de a face o teologie cu rochie literară, pentru cei care valorizează foarte mult *cartea*, produsul literar dar nu şi *omul* care îl face.

Cartea nu este un monument la care trebuie să ne închinăm, ci ea ne duce spre cunoaşterea *autorului* şi *a noastră*.

Ea este *un instrument*, o cale către ceva şi nu *însăşi calea*.

Dacă confuzi *cartea* cu *calea*, şi crezi că dacă citeşti ceva şi reţii câteva pasaje, atunci ai şi trăit ceea ce a trăit autorul, atunci ar fi fost mai bine să cumperi seminţe de floarea soarelui, să le decojești bine, ca să nu faci apendicită şi să stai la umbră. Serios.

E mai bine să *nu citim* dacă tot vrem *să înţelegem prost* ceea ce citim.

În rest sau *în încheiere*, să vă duceţi la târgul de carte şi să uitaţi ceea ce am scris aici, să cumpăraţi cartea de care aveţi nevoie şi să vă bucuraţi.

Dacă vă bucuraţi, vă bucuraţi şi în locul editorilor şi scriitorilor de carte, care nu se bucură, prea mult, de ceea ce fac.

Parabola frigiderului şi alte conotaţii ale imaginilor parabolice ale Bisericii

Frigiderul[598] e o lume ermetică, care nu permite căldurii de afară să intre. Ciorba, roşiile, ouăle, cireşele, carnea de porc, o sticlă de vin şi drojdia stau la un loc. Fiecare fel de mâncare sau de băutură stă împachetat, pus la locul lui şi nu se ceartă între ele. Când vrei să introduci altceva în frigider sau când se ia curentul, mâncarea şi băutura dinăuntru se strică, se alterează.

Biserica e văzută ca *trup al lui Hristos* de către Pavel (I Cor. 12, 27; Efes. 4, 15-16), ca un organism, e văzută ca *un pom* crescut dintr-o sământă de muştar (Mt. 13, 31-32), e ca *o ţarină* (Mt. 13, 24) sau ca *un năvod* (Mt. 13, 47), însă toate aceste imagini nu ne duc la concreteţea a ceea ce este Biserica ci spun *ceva* despre Biserică şi despre Împărăţia lui Dumnezeu. Fiecare imagine parabolică suprinde *o nuanţă* a realităţii Bisericii şi a Împărăţiei.

Biserica e ca *un ţarc*, dacă oile cele bune sunt cei mântuiţi, Sfinţii şi El este *Păstorul cel bun* (In. 10, 1-16), e *poporul cel mântuit* (Evr. 4,9) şi putem să o vedem în multe feluri, de ce nu, şi ca un frigider, care păstrează nealterate trupurile şi sufletele noastre prin harul lui Dumnezeu.

Fiecare om are o anumită treaptă de înţelegere, de creştere duhovnicească. Fiecare om se păstrează într-o anumită treaptă dacă stă în legătură cu Hristos Dumnezeu, Cel care păstrează pe fiecare în harul Său şi nu poate fi mai mult decât este la un moment dat.

Alimentele păstrate la rece nu se strică, după cum oamenii care se păstrează în credinţa una a Bisericii nu se moleşesc de focul patimilor, de căldura de afară.

Acum, când vara ne dogoreşte puternic, toată lumea ar vrea să intre în frigider, la răcoare, să avem aer ca briza mării sau la slujbe să avem condiţiile unei participări din care să lipsească multa transpiraţie.

Însă parabola frigiderului vorbeşte despre această lume *închisă* şi *deschisă* în acelaşi timp care e Biserica, ne vorbeşte despre intrarea prin Botez în Biserică şi nu printr-un alt mod şi de iradierea Bisericii asupra celor din afara ei, care reprezintă chemarea lui Dumnezeu pentru cei din afara uşii Bisericii.

---

[598] Un articol din 9 iunie 2007.

„Eu sunt uşa" (In. 10, 9), ne spune Domnul nostru. Intrarea prin uşă este inevitabilă, dacă vrei să fii în staulul Bisericii sau în frigiderul Bisericii, care îi ţine pe toţi într-o viaţă bună.

Cineva îmi poate reproşa că imaginea frigiderului ne vorbeşte despre o viaţă mumificată, îngheţată în Biserică şi că nu poate fi acceptabilă pe de-a-ntregul.

Da, o imagine parabolică nu este o imagine care poate fi acceptată pe de-a-ntregul, ci numai o nuanţă a ei este semnificativă.

Vi se pare că Biserica e un staul, un grajd sau o mirişte? Când Domnul a folosit aceste imagini pentru Biserică sau Împărăţie a vrut să arate că Biserica e *ca un staul*, pentru că e o comunitate de oameni, care se aseamănă şi au lucruri în comun şi este *ca o mirişte*, pentru că cei credincioşi se hrănesc din solul aceleiaşi învăţături sau din harul aceloraşi Taine.

Iar Biserica e *ca un năvod* ce prinde tot felul de peşti, pentru a arăta că ea cuprinde pe toţi, chiar dacă, prin voia lor, unii peşti se aruncă afară din năvodul Bisericii şi al Împărăţiei sau neghina se strânge, se face snopi şi se aruncă în focul cel nestins.

Imaginile parabolice au fiorul iconic al vieţii Bisericii. În aceste imagini, Domnul şi Sfinţii Scripturii ne arată că imaginea ne poate ilustra nuanţele unei realităţi care întrece imaginea.

Sfintele Icoane nu ne vorbesc despre un eveniment filmografic, redat grosier, realistic, ci despre evenimente văzute, în acelaşi timp, dumnezeiesc şi omenesc.

Imaginea iconică ne transpune într-o lume divino-umană, în modul de a fi al Împărăţiei şi ne dă să înţelegem că orice imagine parabolică despre Biserică nu este *pur umană*, ci că trebuie privită, mereu, *divino-uman*.

Şi, ca să privim divino-uman Biserica, ca trup, pom, ţarină, năvod, staul, popor sau ca frigider, cum propunem noi acum, trebuie să avem în calcul că realitatea umană luată ca imagine trebuie să aibă unită cu ea realitatea dumnezeiască, care face din Biserică să fie, mereu şi în orice situaţie, *divino-umană*.

Dacă Biserica e văzută numai ca *instituţie umană*, condusă de către mai mulți patriarhi, de sinoade locale, în care sunt câteva zeci de milioane de credincioşi, imaginile parabolice sunt înţelese în cheie *sociologică*. Sociologia numără oamenii şi vede instituţiile în raportul lor faţă de stat.

Dacă Biserica e numai *o instituţie umană*, atunci e normal ca erorile, tergiversările credinţei să fie la ele acasă, pentru că fiecare îşi impune punctul de vedere şi credinţa nu mai are *obiectivitate*, ci devine *o pură speculaţie subiectivă*.

Iar dacă Biserica e o instituţie ca spitalul, şcoala sau parlamentul şi ea nu se aliniază mişcărilor sociale şi politice in integrum, e normal ca ea să fie considerată *înapoiată* şi *ca un factor de stagnare inadmisibil*.

Însă problema nerezolvabilă în niciun sistem politic, economic sau social e aceea că Biserica este *în timp* şi *mai presus de timp*, că ea are fundament *divino-uman* şi că este ireductibilă la o instituţie socială a statului.

Biserica e o lume închisă, cum e şi Împărăţia, pentru că în ea nu se poate intra oricum şi nu stai oricum în ea. Dar ea este deschisă în acelaşi timp şi lumii şi veşniciei, pentru că energia ei vine din afara lumii, de la Creatorul universului şi de la fundamentul Bisericii şi ea îi cheamă pe toţi la sine.

Biserica e *închisă*, pentru că modul de intrare în Biserică e unic, se intră numai sacramental, prin cele trei Taine ale îmbisericirii (Botez, Mirungere, Euharistie) şi creşti în harul lui Dumnezeu numai prin împlinirea poruncilor şi prin despătimire, dar e, în acelaşi timp, *deschisă*, pentru că ea îi primeşte pe toţi cei care vin şi este pentru toţi lumina lumii spre viaţa veşnică.

Biserica, ca şi frigiderul, e o lume închis-deschisă. Este închisă, pentru că trebuie să stai şi să te păstrezi în acelaşi har, în acelaşi mod de a gândi şi a acţiona, adică în modul divino-uman al Bisericii dar, în acelaşi timp, îi primeşte pe toţi cei care vin, pe cei care sunt săraţi cu sarea credinţei, pentru ca să îi păstreze nestricaţi de vătămarea arşiţei patimilor.

Şi fiecare membru al Bisericii se păstrează în harul lui Dumnezeu dacă se simte împreună cu ceilalţi, dacă rezonează cu ei şi dacă nu consideră o *impietate* compania celorlalţi.

Din parabola frigiderului ar trebuie să reţinem că harul lui Dumnezeu ne susţine şi ne ţine pe toţi, cum ţine frigul alimentele proaspte în frigider şi că nu trebuie să ne pară rău că unii sunt mai sus în Biserică şi alţii mai jos, sau unii sunt mai sus cu înţelegerea şi alţii au o înţelegere mai joasă, atâta timp cât frigiderul păstrează nealterate atât fructele din catul de jos şi pătrunjelul, cât şi carnea din partea de sus, din congelator.

Imaginea seminței ajunsă pom ne arată că Biserica îi umbreşte pe toţi, îi ţine pe toţi sub umbra sa, imaginea pomului format din sămânţa de muştar, având, iată!, ceva în comun cu răcoarea frigiderului. Pomul, ca o umbrelă, ca o cupolă, îi umbreşte şi îi răcoreşte pe toţi, chiar şi pe cei care sunt păsări răpitoare sau neghină.

Problema dacă între *Biserică* şi *Împărăţie* se poate pune semnul de egalitate a fost rezolvată de-a lungul Tradiţiei Bisericii într-un mod experenţial.

Împărăţia lui Dumnezeu e privită în Biserica Ortodoxă pe mai multe paliere de realitate.

Împărăţia lui Dumnezeu e văzută ca:

1. totalitatea celor mântuiţi, a Sfinţilor din cer;

2. ca Raiul lui Dumnezeu, în care Sfinţii stau într-o lume ce are comuniune directă cu Dumnezeu;

3. ca prezenţa Sfântului Duh în fiinţa noastră sau a Treimii;

4. ca realitate care sălăşluieşte în membrii Bisericii actuale dar care nu e limitată la realitatea văzută a Bisericii, fiind, ca şi Biserica, o realitate *divino-umană*.

Însă participanţii la Împărăţie sunt văzuţi, în mod regular, ca membrii reali ai Bisericii Ortodoxe, fără să excludem de aici pe oamenii pe care Dumnezeu îi poate mântui, după voia Sa şi prin rugăciunile membrilor Bisericii.

Tocmai de aceea a vorbi despre *membrii Împărăţiei lui Dumnezeu* înseamnă a vorbi despre membrii Bisericii, care se dovedesc a avea o viaţă de sfinţenie.

Numărul membrilor Împărăţiei este ştiut numai de către Dumnezeu, atâta timp cât *mântuirea* sau *sfinţenia* este realitatea care are loc în intimitatea dintre El şi Sfinţi.

De aceea, când vorbim despre *aspectul nevăzut* al Bisericii, despre realitatea ei tainică, vorbim despre prezenţa lui Dumnezeu şi a iradierii Sale de viaţă făcătoare, de prezenţa Stăpânei noastre, a Puterilor cereşti şi a Sfinţilor în viaţa Bisericii.

Biserica, fiind trupul lui Hristos, le uneşte pe cele din veşnicie cu cele din timp şi le ţine la un loc. Slujbele Bisericii nu sunt slujbe făcute numai pentru ochii oamenilor şi pentru pereţii iconizaţi ai Bisericilor ci sunt slujbe la care participă şi privesc toţi Sfinţii şi Îngerii, Dumnezeu Însuşi, căci Biserica nu e închisă în timp şi spaţiu, ci e deschisă veşniciei şi în ea este veşnica Împărăţie a lui Dumnezeu, care transcende lumea.

Dacă Biserica e privită ca prezenţa Împărăţiei în lume sau ca realitate divino-umană, atunci erorile oamenilor Bisericii nu mai sunt cuantificate ca *erori ale Bisericii*, ci ca *erori personale* ale unor membrii ai Bisericii, pentru că Biserica nu e formată numai din cei care se văd ci şi din cei care nu se văd, dar cărora ne rugăm continuu.

A vorbi de Biserica *retrogradă*, *învechită*, *incapabilă* sau *decăzută* înseamnă a lupta împotriva existenţei şi a prezenţei lui Dumnezeu în Biserică şi a rosti o hulă prostească, prin care îi

cerem lui Dumnezeu să Se alinieze propriilor noastre gânduri reduse.

Şi iarăşi reiau gândul părintelui John Breck[599], dintr-un articol anterior, spunând că Biserica nu se ocupă, în primul rând, *cu ameliorarea vieţii*, a sănătăţii, cu justiţia sau cu compatibilizarea sa cu modele timpului, ci *cu punerea şi repunerea noastră continuă în raporturi reale cu Dumnezeu*, în braţele lui Dumnezeu, pentru a ne schimba după schimbarea *veşniciei* şi nu *a timpului*.

Imaginea parabolică *a pomului*, *a cămării de nuntă* sau *a ţarinei* sunt imagini, în aparenţă, imobile.

Realitatea imobilităţii Bisericii, de care se face atâta caz îm mentalitatea seculară, reprezintă *rămânerea* ei în aceeaşi Tradiţie, în aceleaşi Taine, în aceleaşi obiceiuri pe care le-a primit şi care sunt *credinţa mântuirii noastre*.

Însă imobilitatea vieţii Bisericii este o imagine văzută *din afara ei* şi nu *dinăuntrul ei*. Din lăuntrul Bisericii imobilitatea credinţei şi a Tradiţiei este foarte mobilă, foarte dinamică, pentru că este întrupată în *oameni vii* şi nu *îngheţaţi*.

Imobilitatea, stabilitatea credinţei, unitatea aceloraşi dogme, sărbători, Taine, slujbe şi tradiţii este trăită într-un mod personal, la diferite grade de intensitate personală dar şi comunitar.

La o slujbă, fiecare trăim bucuria pe care o avem pentru evenimentul divino-uman al sărbătorii dar şi bucuria de a fi cu alţii sau pe care o împărtăşim cu ceilalţi coparticipanți la slujbă.

Fiecare Liturghie este un eveniment obiectiv însuşit în mod subiectiv-obiectiv şi comunitar. Eu mă bucur de slujbă, dar mă bucur de ceva care are o realitate divino-umană şi de această realitate divino-umană se bucură şi colegul meu coslujitor cât şi credincioşii din faţa noastră.

Dacă vorbim de *imobilism* în viaţa ortodoxă vorbim despre *ceva care nu există*. Iar dacă vrem standarde mai presus de posibilităţile reale ale oamenilor sau de disponibilitatea ralierii lor la Biserică, atunci vorbim despre o Biserică de domeniul *fanteziei* sau *al idealului* şi nu de *Biserica reală*.

Biserica reală are oameni mai păcătoşi sau mai Sfinţi, are sărăcie mai multă sau mai puţină, are ispite şi prigoane de toate tipurile, pentru că e formată din oameni cu slăbiciuni, din oameni care cad şi se ridică şi a căror putere e Dumnezeu.

---

[599] A se vedea: http://orthodoxwiki.org/John_Breck.

Fervoarea vieţii duhovniceşti este datorată prezenţei lui Dumnezeu în noi şi cu noi. Nu suntem şi nu putem fi alţii doar dacă ne închipuim că suntem, ci numai dacă luptăm cu noi zilnic ca să ne despătimim.

Şi despătimirea presupune dinamism, mobilitate maximă a persoanei care influenţează întreaga comunitate sau are un impact şi mai mare în Biserică.

O carte duhovnicească, a unui trăitor ortodox şi persoana acestuia nu dinamizează numai pe trei oameni, ci un număr imens de oameni.

Consecinţele împărtăşirii cu Hristos, consecinţele rugăciunii personale, ale postului, ale milosteniei noastre nu poate fi cuantificabile, dacă cei care le împlinesc în viaţa lor nu le mărturisesc sau le vom înţelege abia în momentul Judecăţii de apoi, când vom vedea efectele *reale* ale vieţii şi ale istoriei asupra tuturor.

Aşa că viaţa tainică a Bisericii, cum se zbate fiecare să se mântuiască, cum se sileşte, cum răpeşte fiecare Împărăţia este o taină a vieţii cu Dumnezeu şi ea este expresia dinamismului Bisericii, care nu apare, mai deloc, în *recenzările critice* ale Bisericii, pentru că ele au rolul de *a denigra* şi de *a submina*, într-un mod juvenil, fundamentul de nezdruncinat al Bisericii.

În fiecare anotimp avem nevoie de frigider şi, mai ales, vara, pentru a fi în antiteză cu *cuptorul de foc* al căldurii. Cei care se tem de căldura fizică să-şi imagineze atunci ce înseamnă *focul cel nestins* al veşniciei, adică insuportarea slavei divine de către cei păcătoşi.

Pentru că astăzi avem de-a face cu manifestaţia gay iar, lângă ea, creştinii ortodocşi a pus imaginea focului căzut din cer la Sodoma şi Gomora (Fac. 19, 24), parabola frigiderului dă o senzaţie de *scăpare* tuturor, ca cetaţea Ţoar pentru Sfântul Lot (Fac. 19, 22).

Avem nevoie de *o libertate plină de libertinaj* ca să ne pierdem *libertatea mâtuirii*? Avem nevoie de *un mod de viaţă pervertit* pentru ca să ne simţim *oameni*?

Însă într-o lume plurală, oamenii aleg să fie *ca ei* sau *ca Dumnezeu*. Şi mulţi aleg, din păcate, să fie *ca ei înşişi*.

Duminica Sfinţilor români, parada gay, grindina şi un pic de solilocviu

I

După[600] *Duminica tuturor Sfinţilor*, *Duminica Sfinţilor români* ne-a amintit cine suntem, cine ne sunt strămoşii şi ce distanţă interioară este între *noi* şi *ei*.

Dacă strămoşii noştri Sfinţi purtau aceste pământuri şi pe oamenii care locuiau pe ele în rugăciunile lor, majoritatea celor de astăzi denigrează crezul acestor oameni Sfinţi, spre propria lor puerilizare.

Sfintele Moaşte ale Sfinţilor români sunt *hrana* şi *întărirea* Bisericii noastre iar rugăciunile lor ne sunt *scut* şi *apărare* de tot felul de rele.

Nu ştim numărul Sfinţilor români. Noi îi cinstim doar pe câţiva, însă numărul lor este mare.

Într-o astfel de zi trăiesc un sentiment de adâncă dezamăgire şi de bucurie în acelaşi timp. Sunt dezamăgit de precumpănirea păcatului în contemporanii mei şi sunt bucuros de cei care, astăzi, au cinstit, prin bucuria participării la slujbă, pe strămoşii lor.

După cum spuneam şi altă dată, *nu Sfinţii au nevoie de cinstirea noastră, ci noi avem nevoie de intimitatea cu ei şi de ajutorul lor*. Avem nevoie şi de rugăciunea faţă de ei dar şi de recuperarea vieţii lor.

Avem nevoie de studii exhaustive la vieţile Sfinţilor români (ca studiul acesta al părintelui profesor Mircea Păcurariu[601]), de strângere a datelor despre ei, dar trebuie să avem o atenţie sporită şi asupra acelora, care acum îşi sfinţesc viaţa, pentru a nota şi a păstra tot ceea ce ne vine de la ei.

În lumea noastră, unde putem pune în format electronic imense date despre viaţa lor, ar trebui ca vieţile noilor Sfinţi, contemporani cu noi, să cuprindă zeci de DVD-uri cu imagini, predici, mostre din locurile unde au trăit, cărţile pe care le-au scris, diverse interviuri…

La fel ar fi trebuit să fie şi vieţile Sfinţilor care au ajuns la noi. S-au pierdut şi se pierd prea multe date despre Sfinţii noştri,

---

[600] Un articol din 10 iunie 2007.

[601] Îl puteți downloada de aici: http://www.esnips.com/doc/5de935ce-72cf-4a51-8d3f-ed480b73137b/Parintele-Pacuraru,-Sfintii.

prea multe cărţi, prea multe lucruri de adâncime şi de mare intimitate care ne-au venit de la ei. Sau dacă ajung până la noi, în loc să le interpretăm cu *fiască supunere*, ne arogăm dreptul să *vorbim de sus* în faţa lor.

În criticismul nostru ireverenţios faţă de cărţile Sfinţilor şi ale Scripturii ascundem propriile noastre *îndoieli* şi propria noastră *superbie*.

Una dintre marile rele pe care le fac teologii de profesie credinţei e aceea de a transforma credinţa dintr-o *realitate a mântuirii* într-o *realitate a speculaţiei* şi *a neîncrederii*.

Însă în această zi, observăm că Biserica îi cinsteşte pe Sfinţi, pe Sfinţii *reali* şi nu *închipuiţi*, adică nu pe toţi cei care au aparţinut Bisericii vreodată.

Faptul de a fi ierarh sau preot, ministru sau teolog nu te absolvă de faptul de *a trăit autentic* credinţa ortodoxă. Şi cei care sunt cinstiţi de către Biserică şi constituie mărturia reală a Bisericii sunt *Sfinţii* şi nu *teologii* sau *ierarhia luată în genere*.

Şi avem astfel, Sfinţi fără prea multă pregătire şcolară, femei sau bărbaţi, copii, domni sau preoţi, ierarhi sau soldaţi, monahi Sfinţi, de la unii nerămânând ceva scris şi nici măcar vreo parte din trupurile lor.

Însă toţi au ceva în comun: viaţa trăită în Biserica Ortodoxă şi adânca evlavie şi curăţie a vieţii lor.

II

Una dintre întrebările pe care o putem pune comunităţii gay din România sau de oriunde e aceea: dacă cunoaşte vreun Sfânt ortodox *homosexual*?

Adică, dacă e compatibilă *pervertirea sexuală* cu *viaţa duhovnicească*.

Bineînţeles e superfluă întrebarea pentru că minorităţile sexuale au un program *socialo-politic* şi nu *religios*.

Fundamentarea pe care *Acceptul*[602] o are se regăseşte în perimetrul *drepturilor omului*, elogiate şi apărate de către statul democratic.

[602] A se vedea: http://accept-romania.ro/.

Însă *drepturile omului* sunt interpretate într-o manieră seculară şi cele stipulate constituţional nu sunt, în totalitate, de *sorginte creştină* sau de *adâncă umanitate*.

Astfel dreptul la viaţă, la apărarea sănătăţii personale, la constituirea unei familii, la educaţie, protejarea intimităţii sau a libertăţii de conştiinţă sunt drepturi deplin umane şi au fundament creştin.

Numai că *dreptul la perversitate*, numită, eufemistic, *diversitate* sau *dreptul de a avorta* sau *dreptul de a te sinucide* sau *dreptul de a-ţi incinera trupul*, toate subsumate *dreptului de a te folosi de tine şi de capacităţile tale în mod discreţionar*, reprezintă drepturi derivate dintr-o mentalitate decăzută şi necreştină.

Parada gay a fost fundamentată ieri pe baza acestor principii seculare necreştine, fiind gândită ca un atentat planificat la bunul simţ al majoritarilor şi ca o exhibare neavenită a unei intimităţi, care nu ne interesa în mod neapărat.

Pentru mofturile sexuale a nici 150 de oameni a fost nevoie de 700 de oameni ai forţelor de ordine şi de cheltuirea unei sume de bani considerabile din capitalul financiar public[603].

Ca şi în cazul sectelor *implantate* în România, şi comunitatea gay îşi cere drepturile *în forţă*, în perimetrul legislaţiei seculare, de la nişte oameni care nu le împărtăşesc opţiunile în mod fundamental.

Avem o legislaţie care ne cere *o conduită cosmopolită*, plurală de la toţi, când populaţia acestei ţări este majoritar orientată spre un anumit standard de viaţă: *creştin-ortodox* şi *heterosexual*.

Standardul cosmopolit de viaţă al legislaţiei seculare a României este dezavuat de standardul de viaţă al majorităţii locuitorilor României. Şi pe fondul acestei schizofrenii a raportului dintre *ce vrem* şi *ce se vrea cu noi*, apar tot felul de cereri ciudate şi neconforme cu noi şi suntem puşi în faţa faptului să acceptăm aproape orice.

Dezortodoxizarea acestui pământ este plănuită cu metodă.

Ca şi în cazul islamului sau a hinduismului şi Ortodoxia, ca fundament autentic, costitutiv al unei naţii, încearcă să fie dislocată, efeminată, diluată în chip şi fel.

---

[603] Aveam trimitere către un articol din *Jurnalul Național*, unde se vorbea despre costurile enorme suportate de către Primărie pentru paza arondată paradei gay din București. Însă, cum *Jurnalul Național*, în mod nepermis, halucinant chiar, și-a șters arhiva, nu vă putem indica articolul la care ne-am raportat la momentul respectiv.

De aceea atâtea campanii de presă negative, oameni care scriu, *din interior* sau *din exterior*, împotriva ei, minarea continuă a oricărei încercări de *prezentare autentică* a credinţei ortodoxe.

Tezele de doctorat făcute în ultimul timp pe seama teologiei Fericitului Dumitru Stăniloae, ca să dăm un singur exemplu, apărute cu precădere în mediul protestant şi neoprotestant[604], ne-au arătat că s-a încercat *diluarea* unui reper al Ortodoxiei româneşti, a teologiei sale ca atare, pentru ca el să nu aibă aura unui om cu *o teologie iluminatoare* pentru neamul său.

Tezele doctorale eterodoxe, care s-au scris despre el, au avut drept scop prezentarea *locurilor slabe* ale teologiei şi ale vieţii sale, dintr-o perspectivă teologică improprie modului în care Fericitul Dumitru şi-a trăit şi şi-a scris teologia.

III

Când a început aseară ploaia şi grindina care îmi bătea în fereastră, m-am gândit la acelaşi lucru ca şi Tiberiu Lovin[605]. Dar nu *mi-am pus problema*, dacă rugăciunile Bisericii au adus ploaia, *acea ploaie*, ci *am fost convins* de acest lucru. Sunt lucruri pe care le simţi, înţelegi ce vor să îţi spună, dacă ai ochi de văzut.

Când Îngerul l-a anunţat pe Sfântul Lot despre distrugerea cetăţilor Sodoma şi Gomora,i-a spus: „Grăbeşte dar şi fugi acolo; că *nu pot să fac nimic* până nu vei ajunge tu acolo!” [Fac. 19, 22].

Îngerul nu putea să facă nimic până când Sfântul nu pleca din locul unde erau păcătoşii nepocăiţi, care trebuiau pedepsiţi pentru răutatea şi păcătoşenia lor extremă dar şi spre pilda noastră.

Încercările *teologilor gay* de a scoate din această pedeapsă, a focului din cer, motivul central al pedepsei şi anume *relaţiile homosexuale*, nu au câştig de cauză în faţa exegezei patristice, care a precizat acest lucru cu secole în urmă.

Păcatul, oricând şi oricum ar fi legiferat nu devine *mai puţin păcat*.

---

[604] Nu vrem să mai dăm nume...pentru că ne indispune ideea...

[605] A se vedea: http://lovinpress.wordpress.com/2007/06/09/homosexuali-plouati/.

Pentru Biserica Ortodoxă nu numai relaţiile sexuale anale sunt *păcate*, ci şi relaţiile sexuale orale, masturbarea, poligamia, zoofilia, incestul, violul, relaţiile sexuale cu cineva cu care nu te-ai căsătorit sau cu o persoană căsătorită.

Însă ieri, dacă nu a căzut foc, a căzut gheaţă din cer, ca îndemn spre pocăinţă şi spre venire în fire.

IV

Solilocviul e vorbirea cu tine însuţi despre lucruri esenţiale. Pentru că nu mai avem timp să vorbim cu noi înşine, vorbim prea uşor despre toate lucrurile. *Cercetarea de sine* pe care ne-o cere Dumnezeu este un solilocviu despre noi cu El, în faţa Lui.

Cine sunt eu şi ce trebuie să fac? Cum sunt eu în faţa lui Dumnezeu? Ce răspuns voi da eu la dreapta Ta judecată, Doamne? Ce sunt eu fără Tine? Aceste întrebări sunt *întrebările esenţiale* ale *solilocviilor autentice*. Cei care se întreabă despre ei înşişi trebuie să se întrebe în faţa lui Dumnezeu.

Ce rost au toate ce se întâmplă cu noi? Ce vrei Tu, Doamne, Dumnezeul meu, să ne înveţi din ceea ce se întâmplă cu noi?

Astfel de întrebări ne fac să ne revenim în fire, să ne deparazităm de temperamente sectare sau gay, de politicianisme revanşarde şi de mondenităţi de duzină, şi să ne gândim la lucruri cu adevărat importante.

Şi *singurul lucru important*, cu adevărat important, e *cum să mă mântuiesc şi să trăiesc frumos în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor***.** Dacă ştiţi răspunsul corect la această întrebare atunci sunteţi *fericiţi*.

Uitarea memoriei şi mitul raţiunii

Învăţământul românesc[606] are grijă de mumificarea memoriei. Memoria, transformată într-o sintetică şi frugală apercepţie a istoriei, ne transmite, aproape, numai *miresme moarte*.

Memoria istoriei din manuale sau din rememorările festiviste ale trecutului suferă de lipsă de entuziasm, de criticism fad şi de lipsă de valoare recuperatoare pentru contemporani.

În loc să simţi că îţi *retrăieşti* istoria simţi că îţi aduci aminte despre o lume de la care nu mai poţi învăţa nimic şi care nu are nimic de-a face cu tine.

Receptarea istoriei tinde să nu mai fi înţeleasă ca *o păstrare a unei tradiţii*, a unui mod de a fi ci, mai degrabă, ca *un timp pierdut*, gol de semnificaţii curente, nereprezentativ pentru noi.

Suntem rupţi de istorie, plutim pe un bloc de gheaţă analizat doar la televizor, în mod senzaţionalist şi nu avem *o prospecţie* a viitorului. Şi e normal ca atunci când nu ne mai leagă nimic de trecut, de memoria trecutului, să nu avem nicio afiliere la prezent şi să ne îngrozească viitorul.

Deşi batem moneda *memoriei* ne complacem în *uitare*. Uitarea e preferată studiului recuperator. Studiul recuperator redeschide răni. Studiul prezentului naşte antipatii acerbe.

Gândirea viitorului naşte utopii şi ilaritate. Şi toate acestea, pentru că *memoria* şi *uitarea* se supun *mitului raţiunii*, apărut din neant, atunci când în locul unei mentalităţi, în care *Dumnezeu era arhiprezent*, s-a instaurat o mentalitate în care *omul e central*.

Statutarea ilegitimă a omului ca *punct central* în univers, privirea lui sub aspect fals-umanist la nivelul societăţii, grija constituţională pentru poftele şi tabieturile sale puerile au dus la o societate fără transcendenţă, la o insulă a neliniştii într-o mare de necunoscute şi la o excesivă grijă pentru aparenţe.

Mitul *raţiunii pure* a apărut când s-a detronat persoana Pantocratorului, a lui Hristos din istorie şi din lume.

Raţiunea pură sau *voinţa de dominare* au devenit idolii unor oameni prea goi de înţelegere şi de har ca să fie sensibili la ei înşişi.

---

[606] Un articol din 16 iunie 2007.

De aceea asistăm la o elogiere constantă a capacităţilor cognitive, a vitezei de reacţie, a vitezei de dominare şi de segregare a minţii de restul trupului şi de restul capacităţilor sufleteşti ale omului şi de lumea în care trăieşte, pentru că, acesta e sloganul: *mintea trebuie să domine*.

Raţiunea *pură*, *matematică* sau *dubitativ-reflexivă* este expresia unei *ontologii robotizate*, mecanice.

Toate uneltele pe care omul le face iau în calcul mobilitatea creierului, văd în membrele trupului nişte biete reacţii instinctuale, care se supun *raţiunii conducătoare*.

Însă *raţiunea* sau *inteligenţa dominatoare*, care are *preeminenţă* asupra materiei este văzută într-o perspectivă liniară şi mundană, care nu are nimic de-a face cu veşnicia.

Mitul raţiunii care se îndoieşte, care caută, care matematizează totul, care se absolvă pe ea însăşi se vede astăzi în faţa unei violenţe nestăpânite a oamenilor, a unei sexualităţi exacerbate, a ocultismului şi a consumismului alarmant, care nu au rigoarea cenzurii mintale.

Inconsistenţa mitului raţiunii, care se bazează pe autonomia sa faţă de Dumnezeu şi de întregul om şi de comos e într-un faliment galopant, care ne afectează pe toţi.

Memoria, nemaifiind realo-personală, adică obiectiv-subiectivă, devine o materie interpretabilă în faţa *inteligenţei fundaţioniste*.

Inteligenţa omului postmodern şi despiritualizat se crede fondatoarea unui alt fel de viaţă, cu totul nou, care nu mai priveşte *spre trecut* şi *nici spre viitor* ci spre agresiva luptă cotidiană a existenţei.

Existenţa, privită ca separată de nevoile reale ale omului, e supusă de raţiunea fondatoare (de această raţiune luciferizată) unui sistem de existenţă a-tradiţional, tehnologizat, căruia omul nu poate să îi facă faţă mult timp.

Ideea vacanţei, a mersului în natură, a relaxării, a concediului nu aparţin raţiunii tehnologice sau hiperspecializate.

Odihna, remunerarea, intimitatea, drepturile personale diverse sunt resturi ale mentalităţii tradiţionale, religioase şi nu aparţin *vieţii ca tehnologie în exces*. Viaţa tehnologizată deplin este viaţa care nu are nevoie de nimic în afară de performanţe economico-sociale.

Însă mentalitatea postmodernă nu este *o apariţie din senin* ci este *o mentalitate eterodoxă*, fundamentată pe divorţul voliţional dintre minte şi inimă, minte şi trup, om şi cosmos, om şi Dumnezeu.

Acest mod de a fi al lumii seculare este o fundătură a gândirii omului areligios, care vede viaţa personală ca pe o existenţă banală, repetitivă, fără nicio finalitate.

În comparaţie cu viziunea despre om a Bisericii Ortodoxe, ca fiinţă unică şi nerepetitivă, persoana, în ideologia postmodernă, este un individ, un număr, o cifră banală.

Tocmai de aceea o tăiere cu creionul a cifrei sau mutarea ei din cadrul legalităţii în cel al ilegalităţii se face foarte uşor.

Mitul raţiunii pe care se fundamentează viaţa seculară contemporană este o supunere a indivizilor faţă de legi, mai mult sau mai puţin arbitrare, create de un grup de oameni cu legitimitate politică. Coerciţia e mai puternică decât actul liber, pentru că fundamentul unei astfel de existenţe sociale nu e bazată pe *libertate* ci pe *constrângere*.

Legea care îl constrânge pe omul discreţionar ne dă să vizualizăm modul de a gândi al acelora, care au creat sistemul de conducere al statului.

Dacă omul uită să îşi plătească taxele, atunci legea impersonală îi aduce aminte. Statul, o creaţie ambiguă şi mitologizată în mintea oamenilor, e greu de reperat şi de tras la rost.

Pe de o parte, alegem pentru că reprezentăm fundamentul statului dar, pe de altă parte, ne vindem dreptul de proprietate asupra noastră unui grup restrâns de oameni, care fac ceea ce vor cu libertatea noastră de alegere.

Pentru că individul, acest număr infim al masei nu este văzut ca *o persoană* ci e contorizat la modul impersonal, votul său e analizat impersonal şi la modul abstract, legile vizează o privire generală asupra acestor indivizi, pe când fiecare individ ripostează şi cere o înţelegere personalistă a cauzei şi a existenţie lui. Conflictul *omului* cu *statul*, după părerea noastră, vine din neacceptarea tratării vieţii lui la nivel impersonal şi abstract.

Revolta *personalimului* împotriva *impersonalismului* este revolta *minţii personale* împotriva *minţii pure*, abstracte. Legile nu îi vizează pe *oamenii reali* ci pe *oamenii închipuiţi*, pentru că *mintea pură* e o fantezie de laborator şi nu are nimic de-a face cu realitatea diversă şi personală a oamenilor.

Când omul se plânge autorităţilor că nu are curăţenie pe stradă, că vecinii fac zgomot sau că e înşelat la ghişeu, cerându-i-se şpagă, el se plânge de tratarea lui ca un număr indiferent, neglijabil.

Talk-show-ul prinde la public, prinde şi ghicitul în cărţi, şi mesageria erotică, oamenii au nevoie de psihologi, de preoţi, de

psihanalişti, de jurişti care să se ocupe de ei, pentru că sunt sătui de legi şi de atitudini care nu presupun interrelaţionarea.

Când trebuie să plăteşti telefonul sau întreţinerea nu te întreabă nimeni dacă ai sau nu ai bani, dacă vrei sau nu vrei să plăteşti, dacă vrei să fi tratat cumva, ci ţi se cer banii, sunt număraţi, primeşti o chitanţă şi poţi să mori la ieşirea din clădire.

Sunt interesaţi de dosarul tău, de cazierul tău, de banii tăi, de cum arăţi şi nu de cine eşti, de ce vrei, de ce ai nevoie. Rolul preotului, al medicului sau al juristului este esenţial în buna desfăşurare a vieţii oamenilor, în păstrarea lor ca *fiinţe personale*, ca *fiinţe cu probleme unice*.

Nu există oameni cu *probleme generale* ci numai cu *probleme speciale*!

Teologia ortodoxă strigă de veacuri faptul, că *omul este un unicat* ce nu se poate subsuma unui sistem, unei ideologii, unei mase dar nici nu poate fi *singularizat*, în mod forţat, faţă de ceilalţi.

Falimentul intern al legităţii, al statului, al postmodernităţii e acela că sunt sisteme fără suflet, fără grijă reală de oamenii reali. Sunt sisteme făcute de oameni orgolioşi şi atei, care au stipulat că *nu mai avem nevoie de Dumnezeu ca să funcţionăm*.

Însă statul în care Dumnezeu nu este fundamentul său şi unde omul nu este văzut ca o fiinţă care trăieşte şi lucrează prin Dumnezeu e un eşec.

Degringolada noastră interioară este rezultatul eşecului uitării, al memoriei şi al raţiunii demolatoare. Nu am putut şi nu putem să uităm sau să facem abstracţie de Dumnezeu, de unicitatea noastră şi nici de veşnicie.

Uităm ceea ce vrem dar ne aducem aminte şi de lucruri pe care am vrea să le trăim şi acum. Fanteziile plăcerii postmoderne sunt formate dintr-o insulă pustie cu de toate, dintr-o viaţă trăită în exces, e o aspiraţie după lumi pure, virginale, neatinse de poluare, de răutate şi de stricăciune.

Uitarea nu ne uită. Memoria ne aduce aminte. Iar raţiunea noastră *pură* e plină de iraţionalitate, de satanism şi de antiumanism.

În numele *umanismului* oamenii mor, sunt ucişi pe capete în conflagraţii iscate de setea de putere şi de resurse economice, natura se degradează continuu, omul trăieşte mult mai puţin, omul e mult mai singur, omul e mai decăzut ca niciodată, omul e mai neimportant ca niciodată.

Eşecul tuturor filosofiilor şi al ideologiilor e acela că sunt *o înlocuire ingrată a vieţii cu Dumnezeu*.

Eşecul lumii noastre e unul *doctrinaro-moral*. Nu are verticalitate şi nu are remedii reale.

Verticalitatea lumii este *viaţa cu Dumnezeu* iar *remediile* lumii secularizate de astăzi constau în *revenirea la viaţa liturgică şi îndumnezeitoare a Bisericii Ortodoxe*.

Strangularea discursului şi lipsa de perspectivă

Discursul presupune[607] acţiunea de a te dispersa, de a te întinde într-o problematică, pentru a capta atenţia unui public.

Cuvântul, potrivit etimonului său latin (*discursus*,-*us*), nu presupune *o liniaritate a mesajului*, ci *o plurivalenţă de semnificaţii* care se substituie unei aşteptări.

Discursul e o manifestare personală în faţa unei mase de oameni care aşteaptă un mesaj. Discursul trebuie *să exprime mesajul* şi nu *să-l dilueze* sau *să-l facă abscons*.

Mesajul politic, cultural, teologic, economic, dacă se încearcă să fie *criptizat* cu tot dinadinsul nu ajunge decât să fie *strangulat* şi *oprit* ca să ajungă la public.

Şi strangularea discursului apare, cel mai adesea, acolo unde se încearcă *exerciţii de stil* şi nu *comunicarea unui mesaj*.

Mesajul care prinde la public este mesajul care are *perspectivă*, care te *educă*.

Asist, fără simpatie, la crearea unui *nou limbaj de lemn*, academicist şi fals-specializat, în care emoţiile şi durerile tind să se cerebralizeze continuu iar intelecţia să devină o constantă şi haotică perspectivă imaginativă.

Dacă durerile şi emoţiile noastre sunt încadrate în această modă discursivă într-o perspectivă fals-intelectualistă, intelectualizarea gândirii tinde să se transforme într-o sumă de *clişee ale imaginaţiei*. Astfel, *ce vreau* şi *ce simt* se scriu cu morgă intelectuală, dar *ce gândesc* înseamnă de fapt *ce îmi imaginez*.

Însă cerebralizarea discursului e aparentă, pentru că mintea autonomă se joacă cu imagini şi este captivă imaginaţiei.

Gândirea sănătoasă, teologică, doxologică este înlocuită cu o fastuoasă, barocă glosologie despre orice lucru nesemnificativ.

Perifericul e ridicat la rangul de mare enunţ iar esenţialul devine un subiect de dezbatere ironic. Noua limbă de lemn a intelectualilor esteţi te lasă însă rece când numeri gândurile discursului, soluţiile şi coerenţa interioară a scrisului lor.

De ce se gândesc să înlocuie *perspectiva* şi *substanţa comunicării* cu o efeminată dorinţă a *stilizării comunicării*?

De ce preferă un om, care doreşte să ne educe, să ne vorbească frumos fără să ne vorbească şi *adevărat* sau să ne înşiruie cunoştinţele sale lingvistice fără să ne ofere şi *soluţii*?

---

[607] Un articol din 22 iunie 2007.

Nouă ni se pare că aceşti oameni suferă de maladia sclipiciului, a etichetei. Dacă această modă a limbajului de lemn intelectualist va prinde teren e pentru că dorinţa de distanţare, a celor care îl creează, faţă de vulg se doreşte a fi subliniată cu putere.

În loc de adevăruri hrănitoare, mântuitoare, primim încrengături nesăţioase de vorbe, de idei aruncate cu grebla, de strângeri de guşă ale emoţiei şi de uzmiri neîntrerupte, de sforţări neîntrerupte de a se fundamenta pe neant.

Dincolo de o nesănătoasă ocupaţie cu literele şi cu semnificaţiile lor se observă o rupere a acestora de experienţa faptelor, a lucrurilor, de firescul relaţiilor inter-umane.

Îmi este dat de multe ori să văd cum un doctor sau un jurist sau un scriitor nu pot să vorbească pe înţelesul omului din faţa lor, pentru că nu vor să îşi iasă din puturoasa *rigoare* a blazonului.

Preferă să dea definiţii învăţate mecanic decât să explice nişte lucruri la modul simplu. Un astfel de discurs, în care se urmăreşte rămânerea, cantonarea în modul nostru de a fi şi de a gândi arată un dispreţ total faţă de cei cărora le conferenţiem.

Însă *discursul* înseamnă *ieşire înspre alţii*, chiar *alergare* spre cei care ne ascultă. Te întinzi spre toţi pentru ca să îi îmbrăţişezi pe toţi.

Căci discursul este încadrat conferenţierii, lui *confero*, care înseamnă *a purta împreună cu alţii* nişte adevăruri, nişte realităţi.

Dacă conferenţiem, dacă ţinem discursuri în faţa oamenilor trebuie să avem bunul simţ să vorbim şi să ne manifestăm potrivit cu modul lor de înţelegere.

Privitul de sus nu este o invenţie a ţăranului, a neşcolitului ci a şcolitului care abia a muşcat din pâinea cunoaşterii şi crede că ştie în ce constă cunoaşterea, experienţa.

Perspectiva are smerenie şi se demonstrează ca fiind smerită. Când nu te erijezi, cu obstinaţie, în *formator de opinie*, dar, în fapt, eşti *un formator autentic*, smerit, de fiinţă, de lăuntricitate, dovedeşti că specializarea profesională şi lingvistică nu sunt *lucruri în sine* ci *instrumente* pentru apropierea de oameni.

Dar când *instrumentele* apropierii devin *zidurile* care ne separă pe unii de alţii atunci perspectiva dialogului, a comunicării, a dragostei e spânzurată în propria noastră fiinţă. Iar nouă nu ne plac *spânzuraţii* ci oamenii care *se îmbrăţişează*, pentru că au cuvinte cu care să se ţină în braţe.

Mi s-a sugerat că „e rău să ai certitudini” sau Colegiul Noua Europă e pe Strada Plantelor, nr. 21

Ierom. Prof. Dr. Alexander Golitzin[608]

Conferinţa[609] părintelui profesor Alexander Golitzin[610], publicitată anterior[611], a fost *decepţionantă*, bineînţeles, din punctul nostru de vedere.

A fost o reiterare a unor lucruri deja afirmate de către Sfinţia sa, alături de *statornicia* în neadevăruri neacceptate de conştiinţa Bisericii.

Însă, să încep aici cu lucrurile care *mi-au plăcut*: apa rece, într-un pahar mic, dublu, un scaun negru confortabil şi zâmbetul condescendent al domnului Andrei Pleşu, când i-am spus părintelui Alexander, că opinia sa despre Sfântul Dionisie

[608] Fotografia sa e *cf*. sursa: http://www.quotes.orthodoxwiki.org/Image:Fr.-Golitzin-1.jpg.
[609] Un articol din data de 25 iunie 2007.
[610] A se vedea: http://www.quotes.orthodoxwiki.org/Alexander_Golitzin. Articole ale sale online găsiți aici: http://www.marquette.edu/maqom/.
[611] Cf. http://bastrix.wordpress.com/2007/06/18/rev-prof-alexander-golitzin-conferentiaza-in-romania-saptamana-viitoare/. Dr. Mihail Neamțu ne-a trimis invitația spre publicare.

Areopagitul[612] are *marcă* de Melanchton[613] şi nu de Părinţii Bisericii.

Şi mi-a mai plăcut ceva: *intermedierea lingvistică*[614] a colegului Mihail Neamţu, care a mai ciupit din prestanţa mea, pentru ca să îl onoreze pe invitatul nostru.

De ce să *nu îmi placă* o conferinţă în limba engleză, despre subiecte teologice gata preparate, *răsjudecate* [la noi se spune: *răsuflate*] şi pentru care nu s-a făcut nicio muncă de cercetare prealabilă?

Vreo 30 de minute părintele profesor Golitzin, 10-15 domnul Dr. Silviu Bunta[615], 5 întrebări, din care una domnul Neamţu[616], alta un profesor greco-catolic[617], care ne-a citit blogul [chiar azi!...], a treia a subsemnatului, a patra a unui coleg mai tânăr iar a cincea [care au fost de fapt trei] a domnului Petre Guran[618].

Întrebările *colegilor de întrebat* au fost neinsidioase, au fost confortabile. A mea, din păcate, a stârnit o dezamăgire pitorească.

Care a fost întrebarea? După ce l-am anunţat pe părintele Golitzin, prin intermediul colegului Mihail, că are *o optică defectuoasă*, ca să nu spun mai mult, despre Sfântul Dionisie Areopagitul, i-am spus că Tradiţia Bisericii îl mărturiseşte pe Sfântul Dionisie Areopagitul drept *Părinte apostolic*, trăitor în secolul I şi nu în secolul al VI-lea, cum susţine Sfinţia sa şi că, dacă îl eliminăm pe Sfântul Dionisie din secolul I, nu se mai poate lega înţelegerea *teologiei slavei* din Scriptură [subiectul conferinţei sale] cu *teologia mistică* a Bisericii.

Cam atât am apucat să îi spun, pentru că am devenit *deranjant*. Când am devenit *deranjant* [nu aveam reverenda pe

---

612 A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Dionisie_Areopagitul. Puteți să downloadați ediția românească a operelor sale, în traducerea Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, de aici:
http://www.4shared.com/file/251133393/c040df77/Sfntul_Dionisie_Areopagitul_Op.html.

613 Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Philipp_Melanchthon.

614 Am vrut să spun *nesimțirea* cu care m-a tratat, pentru că mărturiseam adevărul Tradiției Bisericii vizavi de persoana și opera Sfântului Dionisie Areopagitul, Teologul cel prea mare al Bisericii.
Consternarea mea a fost imensă, când am văzut ce putea să spună un profesor de Teologie și un ieromonah al Sfântului Munte Athos despre Sfântul Dionisie Areopagitul, ca și când nu ar fi citit niciun rând dintr-o scriere a Sfântului Maxim Mărturisitorul, a Sfântului Marcu al Efesului sau a Sfântului Grigorie Palama, ca să afle iubirea și fidelitatea acestora față de Sfântul Dionisie Areopagitul și prea marea sa teologie.

615 Care predă la *Universitatea din Dayton*:
http://ratemyprofessors.com/ShowRatings.jsp?tid=1035251.

616 Mihail Neamțu: http://www.mihailneamtu.com/.

617 E vorba de Lect. Dr. Alin Tat.

618 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Petre_Guran.

mine şi tricoul de pe mine mă putea arăta şi *fierar betonist* la o adică], domnul Pleşu m-a privit condescendent, cu umor benign iar colegul de conferenţiat, Dr. Bunta, care a vrut să îmi dea o lecţie de engleză, mi-a spus *în engleză* şi nu *în română*, limba sa de baştină, că *nu sunt aşa de important* şi *nici subiectul nu e de aşa manieră încât să continui*[619].

Domnul Silviu Bunta a zâmbit satisfăcut, eu am zâmbit satisfăcut că sunt *tratat ca un prost* şi, bineînţeles, ochii lor m-au caracterizat drept *un băiat simpatic*, un *necunoscut nebărbierit* şi cam *insolent*, care îmi permit să le stric *vara ideatică* sau *somnul care nu naşte monştri*.

Domnul Pleşu, care nu are *organ pentru mistică*, a fost *intimidat* de tricou sau poate de *insolenţa* mea şi nu şi-a dat seama că întrebarea mea vine din *conştiinţă teologică* şi *preoţească* şi nu din măcinat frunză la câini pe strada Plantelor, nr. 21.

Confraţii [unii mă cunoşteau] au zis *să iasă ortodocşi* la apelul discriminării şi al non-dialogului şi să mă facă să par…*inoportun* sau…*tun*.

Aşa că a trebuit să reascult placa falsă arhiştiută, în care părintele Golitzin, urmând pe fratele Melanchton, fratele lui Luther, Martin Luther[620], a ajuns la concluzia că Sfântul Dionisie este un părinte *imprecis* al Bisericii din sec. al VI-lea, pe următoarele supoziţii:

1: *nimeni* nu a vorbit despre Sfântul Dionisie până la Sfântul Maxim Mărturisitorul;

2: există un pasaj din Plotin într-o scriere a Sfântului Dionisie;

3: există un text în opera sa dintr-un părinte ortodox din secolul al IV-lea.

Folosind preconcepţiile criticii istorice, părintele Golitzin a făcut din cel mai mare mistic al Bisericii, din omul care a vorbit prima dată după Apostoli, de Liturghia Bisericii, de Tainele Bisericii, de ierarhia Bisericii, de vederea lui Dumnezeu şi de ierarhiile cereşti, cu comentariu apriat şi e normativ pentru Biserică, din acesta zic, a făcut un om *dubios*, un *plotinian*, un om *obscur*.

---

619 Problema dumnealor era însă alta: eram unul, care nu aparțineam grupului lor (adică nu mă cunoșteau și ei nu sunt dispuși spre *dialog cu necunoscuții*)...și pe care l-au considerat *un ageamiu* în aceste probleme (pentru că au un orgoliu atât de *înflorit*...încât cred că doar grupul lor poate *mesteca* asemenea probleme, care, în fapt, sunt probleme teologice curente și pentru toți ale Tradiției Bisericii Ortodoxe).

620 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Luther.

Bineînţeles că Sfinţia sa s-a prevalat de faptul că *şi alţii* au susţinut inepţiile cu pricina. Ştiam şi noi asta. Tocmai de aceea inima ne plânge când scriem acum, pentru *ce fel* de ortodocşi avem şi *cum apără* ei adevărul.

E ca şi cum aş spune că Eminescu a trăit în secolul al 4-lea şi pentru asta să îl iau la rost, pentru ce a folosit pe scriitorii de dinaintea lui, adică pe cronicari, pe filosofii germani, pe paşoptişti şi preromantici.

În studiile Sfinţiei sale nu ne-a convins că a făcut o cercetare acrivică asupra teologiei şi a posterităţii Sfântului Dionisie, ci s-a raliat la ideea apărută în secolul al 17-lea, cum că Sfântul Dionisie e *dubios*.

Dacă părintele profesor Golitzin vrea să meargă cu critica literară până la capăt şi să nu gândească cu *conştiinţa Bisericii* ci cu *mintea insului singular* atunci trebuie scos din calendarul ortodox Sfântul Dionisie Areopagitul, să nu mai fie pomenit la 3 octombrie de întreaga Biserică Ortodoxă, să se scoată din orice ediţie critică *Epistolele* sale, dacă el se dă că îi cunoaşte pe Timotei şi pe Ierotei din epoca apostolică dar nu îi cunoaşte, să fie tipărită opera lui ca *Pseudo*-Dionisie şi ca neaparţinând Bisericii şi, odată cu asta, să se scoată din orice *Dogmatică* faptul că există 9 cete îngereşti, că există preoţie cu trei trepte din primul veac apostolic şi Sfintele Taine.

Şi dacă e să mergem cu critica literară până la capăt atunci întreaga Scriptură e *ambiguă* pentru că există tradiţia *iahvistă* şi tradiţia *elohimică* în *Facere*, există vreo 4 autori pentru Isaia, în Evanghelia după Matei sunt *interpolări*, Apocalipsa nu aparţine canonului Scripturii ci în locul ei era *Păstorul* lui Herma, Liturghiile nu aparţin celor trei ci numai trei fragmente…şi toate celelalte inepţii apărute pe teren teologic în Apus şi Răsărit, pentru ca să fim la *modă*.

Şi, mai ales, trebuie să scoatem paginile din Vieţile Sfinţilor şi din cărţile de cult despre Sf. Sfinţit Mucenic Dionisie Areopagitul, adică despre cel de aici[621], pentru că sunt toate *false*, după cum spun teologi *recenţii*.

De ce, în Paris, cea mai mare catedrală e închinată lui *Saint Denis*?[622] Care Dionisie? Nu e vorba despre altul, ci despre Sfântul Dionisie Areopagitul, care a fost episcopul martir al Parisului.

Cum va fi catalogat articolul nostru de faţă? *Fundamentalist* şi *bădăran*.

---

[621] A se vedea: http://www.calendar-ortodox.ro/luna/octombrie/octombrie03.htm.
[622] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Saint-Denis.

Eu, ca teolog ortodox şi cercetător al Sfinţilor Părinţi, *nu pot să citesc corect Tradiţia* din cauza *ochelarilor de cal* ai evlaviei şi ai iubirii pentru Sfinţii lui Dumnezeu.

Nu sunt distant, nu sunt critic faţă de surse şi nici insolent faţă de ele. Eu nu am *bunul obicei* să îmi bat joc de Sfinţi şi să îi corectez.

Cred că sunt un om *bolnav*: am evlavie, nu mă las manipulat de orice zicere şi am şi certitudinile Bisericii de partea mea. Nu vreau să fiu în ton cu *scientia* de ultimă oră şi mă încumet, într-un mod prosteşte, să mai cred ce spun *colbăitele* (îi place mult lui Mihail Neamţu acest cuvânt) *Vieţi* ale Sfinţilor şi ale Părinţilor.

Colegiul Noua Europă, *o fostă casă naţionalizată refăcută pe bani elveţieni* [îmi spune un participant la eveniment], e avidă de oameni *în pas cu timpul* şi nu de preoţi *rămaşi cu evlavia* în inimă.

Dar membrii ei se ocupă cu *Teologia* [ups, eroare!] deşi sunt *filosofi* sau *liber vorbitori* iar eu, ca teolog şi preot al Bisericii trebuie să nu mă bag acolo unde alţii nu au *organ* [e citat din domnul Pleşu], *organ pentru mistică*.

Să fie oare vreo similitudine între *Strada Plantelor* şi *gândire*? Sau între *Plante* şi *Tufe de Veneţia*?

Bineînţeles că e o adevărată măgărie, o adevărată sfidare aplombul meu imbecil şi, îmi retrag, respectuos, retoricele întrebări.

Asta cu *retrasul părerilor* şi cu *autocritica* e un prost obicei intelectual sau pseudo-intelectual pe care l-am învăţat din mersul meu pe la intelectuali.

Însă fiecare dezvăţ are şi un învăţ[623].

---

[623] Concluzia articolului nostru e însă dureroasă: cei care spun că apără *teologia* și *viața Bisericii*, cel mai adesea, sunt marii falsificatori ai acestora. Însă pe ei nu îi interesează durerea mea enormă pentru acuratețea teologică, care asigură mântuirea fiilor Bisericii noastre.

Tirania majorităţii vs. monopolul celor puţini

Votul popular[624] e considerat a fi unul dintre mijloacele uzuale democratice prin care *o idee* sau *o cutumă* se impune ca *realitate politico-socială*.

Alegem ralierea noastră la un conglomerat politico-economic, ne alegem preşedintele, ne alegem *Constituţia*, ne alegem modalitatea prin care un politican poate accede la un portofoliu parlamentar.

În aparenţă, majoritatea conduce, are puterea, decide. La capătul opus al majorităţii sunt cei puţini, care deţin controlul politic, financiar, legislativ, care sunt sau nu sunt întotdeauna în parametrii legalităţii dar care manipulează întreaga ordine sau dezordine socială.

Cei mulţi sunt o forţă tocmai când îşi încalcă statutul de cetăţeni ai statului de drept, ca în cadrul revoluţiei, al mineriadelor, al loviturii de stat sau al declanşării unui război civil sau armat şi aceasta pentru puţin timp.

Cetăţenii dispersaţi nu constituie un pericol prea mare pentru ordinea de drept. Organele de coerciţie ale statului intră în panică când oamenii se adună, când se grupează, când încep să aibă o direcţie foarte ferm prezentată.

Cum poate coexista *majoritatea* cu *minoritatea*? Ce fel de pârghii există într-o societate şi cum se întreţin ele, pentru ca să existe *legalitate*?

Frica de lege sau implicarea forţelor de ordine nu explică în întregime *liniştea socială*, care este însăşi substanţa legalităţii, a traiului în parametrii legii. Cetăţenii unui stat trebuie să aibă racordări mult mai adânci între ei decât o legislaţie comună.

Pârghiile liniştii sociale, pe care cred că se bazează *liniştea României*, sunt *unitatea lingvistică a majorităţii*, *fondul religios* şi *cultural* al acesteia, *relaţiile de rudenie* şi *de viziune asupra existenţei* comune.

În România, legalitatea regimului democratic nu stă, în mod preponderent, în lege ci în cutumele vieţii interioare şi sociale ale românilor.

Există ordine acolo unde există bun simţ mai întâi şi apoi lege. În comunităţile mici sau medii legalitatea coerciţionează numai pe unii membri ai societăţii cu precădere, recunoscuţi ca *elemente turbulente*.

---

[624] Un articol din 2 iulie 2007.

Recidiviştii şi infracţionaliştii minori sunt puşi într-un index aparte, atât pentru organele care susţin legitatea cât şi pentru comunitatea unde ei se află.

Memoria comunităţii reţine imaginea unei crime, a unui viol, a unui deces dubios petrecut în arealul ei şi sancţionează pe viitor astfel de acte *neomeneşti* mai întâi şi apoi *ilegale*.

România încă gândeşte *omeneşte* legea, aspectul legal al comportamentului uman şi aceasta e un lucru foarte bun. Când vom ajunge să împlinim legea fără să ne gândim la oameni, la cei pe care îi sancţionăm prin intermediul ei, ajungem să trăim o viaţă lipsită de relaţii fireşti, umane.

Cine sunt *cei puţini* şi cum putem să decidem împotriva lor, când ei sunt infracţionalişti? Majoritatea are sentimentul că aceștia sunt *intangibili*.

Uneori se mai întâmplă şi reversul acestei situaţii. Numai că majoritatea nu poate decide în mod *legal* vizavi de minoritatea asupra căreia planează suspiciunea de *ilegalitate*, ci numai forurile judecătoreşti pot decide sancţiunile.

Va fi întotdeauna *un război tacit* între cele două tabere dar şi *o conlucrare* în limitele firescului.

Bătrâneţe, chiciul apei colorate, flori, tehnologie cu cifru

1

Cât de peiorativ[625] este apelativul *babo*? *E o babă nenorocită, o hoaşcă bătrână*, spune tânărul de lângă ea.

Cuvântul *hoaşcă* vine din limba ucraineană, de la *hasca* şi e denumit de un anume dicţionar drept *un cuvânt popular peiorativ*, care desemnează pe *o femeie bătrână* şi *rea*.

Sinonime: *hârcă*, *hoancă*, *hoanghină*.

Părintele profesor Vasile Răducă[626] ne vorbea la un moment dat despre sinonimul *boanghină*.

Baba neonorocită este întotdeauna suma tuturor *deficienţelor* nesuportate de către tineri: bătrâneţe, boală, neputinţă. Când vrei *să anulezi* pe cineva în discursul tău îi inventezi deficienţe sau îi maximalizezi erorile.

Bătrânii sunt cei mai defavorizaţi oameni ai societăţii, cei mai puţin stimaţi, din cauza preconcepţiei că ei sunt *debranşaţi* de la realitate.

Însă ei trăiesc cea mai dură realitate: realitatea indiferenţei, a nesimţirii celorlalţi, a lipsei de ajutor. Stau la coadă la medicamente pe scăunele, primesc pensii mizere, sunt plini de neputinţe, de ofuri, de doruri neostoite.

Tânărul, care trece ca un tanc pe lângă un bătrân, este o calamitate pentru societate. Nesimţirea, lipsa de simpatie pentru cel de lângă tine, e cea mai mare cangrenă a societăţii noastre.

Urâtul din oameni e mai urât decât urâtul spălat de către firmele de igenizare. Bucureştiul e saturat de bătrâni forţaţi să cerşească de către diverşi mafioţi, de bătrâni uitaţi, de bătrâni care îşi doresc moartea, pentru că viaţa lor e *mult prea scumpă* şi *amară*.

Protecţia bătrânilor pe căi legale este încă de domeniul proiectului. Bătrânii sunt discriminaţi nu pentru că *au lucrat cândva* şi acum *nu mai pot să lucreze*, ci sunt discriminaţi de către cei tineri, pentru că ei cred că *omul e o maşină care nu se strică niciodată*.

---

[625] Un articol din 3 iulie 2007.
[626] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_R%C4%83duc%C4%83.

Luându-se la întrecere cu maşinile tehnologice, oamenii au început să gândească numai în parametrii *performanţei* şi nu *ai vieţii reale*. De aceea avem o viaţă trăită mecanic, funcţional şi nu în ritmul firesc al inimii, al vieţii liniştite, calme.

Proiectăm asupra celorlalţi membri ai societăţii această viziune mecanicistă, mişcarea extrem de rapidă cu care ne învaţă tehnologia de ultimă oră şi uităm faptul că noi *nu suntem maşini*, ci *oameni*.

Boala, neputinţa, necazul, durerea, neliniştea sunt cele care ne aduc cu picioarele pe pământ şi ne spun că noi nu putem fi oamenii *performanţei* dacă nu rămânem, totuşi, *oameni*.

Tânărul o denigra pe bunica lui pentru că avea nevoie să se ducă să joace un joc pe computer. De aceea doamna în vărstă, bunica lui, era o *babă nenorocită*.

Femeia nu se mişca atât de repede ca el, ca mucosul de nici 20 de ani. Şi, cu siguranţă, că această bunică *hoaşcă*, a fost cea care l-a crescut şi l-a făcut mare. Însă tânărul e în puterea vârstei şi nu gândeşte încă *în termenii recunoştinţei*. Mai e, totuşi, timp ca să devină *un bătrân cărat de către alţii*.

2

Astăzi, 3 iulie 2007, mi-a fost dat să văd unul dintre cele mai mari chiciuri proiectate pentru centrul capitalei noastre: din cişmelele via *Casa Poporului* curgea apă colorată, apă roşie, galbenă sau albastră, de credeai că eşti în faţa plăgilor din Egipt, când apa se transforma în sânge.

Era o privelişte dezolantă, lugubră. Ce mi-a fost *bestivalul* de mai ieri, care m-a lăsat cu un gust sordid, dar care *a încălzit la inimă* pe toţi rokerii, acelaşi lucru mi-a fost şi apa colorată din fântânile arteziene, colorată din două motive evidente: ca să nu se mai scalde oamenii fără adăpost în ea sau florarii să nu o mai pună la flori.

Nu ştiu cui ar trebuie să *mulţumesc* şi pentru această trăznaie, însă noi nu mergem niciodată înapoi cu tâmpeniile ci le continuăm până în pânzele albe.

Pentru că noi nu colorăm numai apa, ci desfundăm şi toate şoselele, tăiem apa sau lumina în mijlocul verii, ne înghesuim în mijloace de transport precum verzele, aruncăm gunoiul în mijlocul străzii şi ne uităm la el cu o *curiozitate artistică*, nu

avem bani dar îi fumăm şi îi bem tot timpul şi facem în aşa fel, încât nici noi şi nici cei de lângă noi să nu se simtă bine.

3

Ce mai înseamnă să cumperi astăzi *flori*?

O florăreasă supraponderală are o anume soluţie cu care stropeşte florile şi acestea se menţin verzi până când le cumperi.

Ce fac florile acestea super-ierbicizate când le pui în glastra ta? Încep să cânte hip hop, cu siguranţă, sau manele.

Frumuseţe perisabilă. Dacă vrei să faci floarea să fie *eternă* ea te va învaţa că *timpul e scurt*.

Cunosc, am început să *miros* profesoarele după maldărul de flori pe care le au, câteodată, în braţe. Ştii că e *profesoară*, pentru că florile, unele, sunt mai de vază, altele mai puţin galante, după bugetul fiecăruia. Şi ele au o bucurie pe care nu şi-o pot disimula când se văd cu *braţele pline de flori*.

Am trecut pe lângă o maşină în care erau aruncate trei coroane. Erau pentru o înmormântare.

Braţele pline de flori ale profesoarelor contrastează profund cu aceste coroane de înmormântare.

Tocmai mă întâlnisem cu un coleg preot care îmi spusese că *are o înmormântare*. Bucuria şi tristeţea, viaţa şi moartea se sărută în fiinţa noastră.

Şi, până la urmă, care mai este astăzi rolul *florilor*, în afară de acela de a-ţi semnala faptul, că *viaţa e scurtă* şi *îţi scapă printre degete*?

4

Tehnologia din raft contrastează cu vânzătorul care mă întreabă: *ce doresc?* De ce trebuie să doresc ceva? Nu pot doar să mă uit? Sau cum aş şti *ce îmi doresc*, dacă nu privesc, mai întâi, exponatele cu atenţie?

Întrebări banale, indiferente, fără datele psihologiei clientului. Dacă marii magnaţi în afaceri, la începuturile lor, ar fi fost tot la fel de *indiferenţi* faţă de clienţii lor ca patronii şi vânzătorii români, acum erau pe străzi.

Marfa stă pe raft iar vânzătorul te priveşte cu dispreţ. La el, *cumpărătorul*, este numai cel care *are bani să cumpere acum*, pe loc nu şi *potenţialul cumpărător*.

Psihologia vânzătorului român de IT este extrem de mioapă: el te cuantifică după îmbrăcămintea pe care o ai pe tine. Însă îmbăăcămintea nu are nimic de-a face cu portofelul.

Toată această animozitate a vânzătorului faţă de potenţialul client vine din aceea că el nu este un *vânzător specializat* ci unul *aflat în treabă*.

Noi avem nevoie de *specialişti în vânzări* şi nu de *numărători de bani*.

Când m-aş duce la un întrebător din acesta ca să cumpăr un hard, un stick sau o cameră de luat vederi, el ar trebui să ştie din ce e format fiecare obiect în parte, să ştie cum funcţionează, cum se repară, cum se inventează altul mai bun.

Vânzătorul pe care eu mi-l doresc trebuie să fie un om cu facultate specială, cu studii aprofundate în domeniu. Că aşa, ştiu şi eu să citesc instrucţiunile de folosire, că asta e mufa şi aici se apasă şi nu am nevoie de *îndrumători de duzină*.

Şi, pentru că nu avem oamenii de care avem nevoie, nu avem vânzări prea multe şi nici relaţii prea bune între vânzători şi clienţi.

Ori încearcă să te înşele, şi îţi dau un aparat ultrauzat de către ei, ori te fac să te simţi prost pe banii tăi.

De aceea, de multe ori, încerc să găsesc unul mai cu cap, ca să putem vorbi şi nu tinerei fără studii şi fără nicio pregătire, care au învăţat *cum se manipulează* obiectul, dar nu ştiu *din ce e compus obiectul*.

Sau, poate, cer iarăşi *prea mult*…

Sintagma „intelectualii lui Băsescu" şi discuţiile pe tema ei

Am urmărit[627] cu perplexitate cearta, discuţiile şi articolele pe tema *suportului afectiv* [!] acordat preşedintelui de către *societatea civilă*.

La început am avut de-a face cu o susţinere *imprecizată*, cu un entuziasm *ante* şi *post-electoral*, pentru ca, mai apoi, să avem de-a face cu o încercare de *ideologizare post-factum* a *persoanei* şi *a contribuţiei* preşedintelui Băsescu la *democraţia noastră incipientă*.

Articolele recente despre sintagma luată în discuție dovedesc o tendinţă vădită de idealizare, de hiperbolizare a *eroului* inventat din cauza mandatului său prezidenţial.

Cei care îşi pun credibilitatea în joc vor, prin acest demers, să acrediteze ideea, că preşedintele Băsescu este în aşa fel o *prezenţă dominatoare* asupra stării de fapt a României, încât altul mai bun *nu a fost* şi *nu va mai fi*.

Artificiul *hiperbolizării* eroului însă nu ţine mai mult decât mandatul prezidenţial, dacă autorul nu dovedeşte că *a făcut ceva*.

Poziţionarea noastră vizavi de teama în discuţie e una de mare circumspecţie.

În cazul politicii unui stat şi a actorilor ei publici e bine să gândeşti lucrurile după ce sistemul şi eroii ies din scena politică şi după ce ai toate datele pe care viitorul ţi le pune la dispoziţie.

Dacă nu iei o anume *distanţă*, distanţa reflecţiei, intri foarte uşor în vârtejul *detestării* preşedintelui cât şi în acela al *hiperbolizării* sale.

E bine să ai *o distanţă de reflecţie*, pentru ca să vezi şi bunele şi relele sale, pentru că altfel eşti ori contra, ori pentru el, fără să mai fii în stare *să dezaprobi* ceea ce nu e benefic pentru România în politica sa şi *să subliniezi* realizările mandatului său ca atare.

În cele ce urmează vom cita mai multe fragmente, din ziare diferite, care au în prim plan sintagma din titlul nostru.

Pe 19 iulie 2007, domnul Horia Roman Patapievici[628] discuta în *Evenimentul zilei* despre opinia publică *favorabilă* preşedintelui Băsescu.

---

[627] Un articol din 19 iulie 2007.
[628] Articolul a fost șters din arhiva ziarului.

Dumnealui se dezicea de faptul că ar fi *intelectualul de curte* al preşedintelui:

„De pildă, afirmația că eu aș fi *intelectualul lui Băsescu* pentru că președintele m-a numit la ICR este implauzibilă din trei motive: pentru că trecutul meu nu e de *om servil*[629]; pentru că nu susțin după numirea mea la ICR decât poziții care sunt în deplin acord cu luări de poziție anterioare numirii mele; în fine, pentru că niciodata nu m-am luptat pentru dobândirea vreunei funcții publice, iar pe cele pe care le-am avut le-am ilustrat cu onestitate, în spiritul serviciului public (contrariul ar trebui dovedit)”.

D-l Adrian Severin[630] şi d-na Renate Weber[631] sunt chestionaţi critic de către autor vizavi de poziţiile pe care le au faţă de preşedintele Băsescu, căzând în faţa examenului său critic atât argumentele *rasiste* ale d-lui Severin cât şi *antidemocratismul ideologic* stipulat de d-na Weber.

D-na Miruna Munteanu[632], în ziarul *Ziua*[633], din 3 iulie 2007, îi compara pe „mercenarii lui Năstase” cu „intelectualii lui Băsescu”. Evaluarea dumneaei vizavi de cele două tabere este următoarea:

„Primii erau discreți. Își ascundeau, pe cât posibil, legăturile cu puterea. Mimau echidistanța.

Fidelii actualului președinte își exhibă cu voluptate devotamentul. Se întrec în apeluri și adeziuni[634]. Își asumă cu mândrie relațiile privilegiate cu Cotroceniul.

Este, evident, mai cinstit așa. Mai puțin demnă de cinste este, însă, pretenția lor de a vorbi în numele unei generice *elite intelectuale*.

Aroganța enunțului ia de multe ori forme ilare în scrierile unora dintre membrii de vază ai suitei prezidențiale. Care se simt îndreptățiți să decidă *cine sunt intelectualii nației* și *cine nu* – dupa criteriul straniu al apartenenței la grupul aplaudacilor lui Băsescu”.

Autoarea crede că *miza* preşedintelui nu este aceea de a avea *susţinători* din partea păturii culte a României, ci rolul intelectualilor pro-prezidenţiali e acela de a se constitui într-un

---

629 Poate că ați început să fiți servil...

630 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Severin.

631 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Renate_Weber.

632 Contul său din Facebook: http://www.facebook.com/people/Miruna-Munteanu/100000172058178.

633 Întreaga arhivă a ziarului *Ziua* a fost ștearsă de la nivel online.

634 În media.

„grup de presiune, aparent *apolitic*, care să-i arunce mingile la fileu. Exact dupa rețeta ONG-urilor lui Adrian Năstase[635].

Vechile rețete nu se demodează. Brusc, dupa o vizită de lucru semiclandestină la Neptun, intelectualii pro-prezidențiali au decis să lanseze *o mare dezbatere* vizând rescrierea *Constituției* – prea *stramtă* pentru ambițiile actualului lider de la Cotroceni.

Dezbatere oportună, însă marcată de un amănunt *straniu*: mai toți invitații proveneau din aceeași tabără.

Un alt detaliu *interesant*: nici unul dintre cei care și-au asumat acest *ambițios proiect* nu are vreo competență în domeniul *dreptului constituțional*.

Mulți (dacă nu majoritatea) erau până mai ieri adepți înfocați ai *republicii parlamentare*. Acum s-au *îndrăgostit* subit de *modelul francez* și cer puteri executive pentru președinte.

Numai *proștii nu se schimbă* – ne explică amabil Traian Ungureanu[636]. *Proști* fiind, desigur, toți cei care *nu cred* în *providențialitatea* lui Traian Băsescu.

Aceștia nu pot avea *pretenția* să participe la *gândirea publică* pe care editorialistul favorit al Cotroceniului pare să creadă că o incarnează".

D-l Cristian Pătrăşconiu[637], în ediţia din 7 februarie 2007 a *Cotidianului* se întreba dacă nu cumva au *înnebunit intelectualii*, care nu văd că majoritatea oamenilor urlă că *preşedintele a înnebunit*. Un articol scris în momentul apariţiei *petiţiei intelectualilor*.

În *Revista 22*, din 6-12 iulie 2007, d-l Andrei Cornea[638] vorbea despre *indignarea* acelor editorialişti care au scris la adresa

„*intelectualilor lui Basescu* și, mai ales, a faptului că unii dintre aceștia au fost invitați la Neptun și transportați acolo cu avionul prezidențial.

(Cel mai indignat, la modul sarcastico-ironic, sub acest raport s-a arătat, cred, Cristian Tudor Popescu, în *Gândul* din 28 iunie.)

Însă problema pe care această *indignare*, chipurile ieșită din inimile prea democratice ale presei, o omite aproape cu totul, cu o pudoare ce-i arată partizanatul și resentimentele, este nu de ce *intelectualii se plimbă cu avionul lui Băsescu*, ci pur și simplu *de ce are Băsescu intelectuali*?

---

[635] Și opinia autoarei s-a dovedit corectă în timp...
[636] Blogul său: http://traianungureanu-tru.blogspot.com/.
[637] A se vedea: http://www.cotidianul.ro/intelectualii_lui_basescu-21735.html.
[638] Idem: http://www.revista22.ro/de-ce-are-basescu-intelectuali-3855.html.

Fiindcă, să fim bine înțeleși, nenumărați jurnaliști, oameni de afaceri, prieteni, prietene etc. s-au plimbat în toți acești ani cu avioanele și elicopterele demnitarilor statului – cazul cel mai notoriu fiind plimbările lui Omar Hayssam[639] cu Ion Iliescu[640] – și indignarea jurnaliștilor a avut, de obicei, sonorul dat la nivelul unei șoapte de amor".

La întrebarea *de ce are preşedintele Băsescu intelectuali*, autorul răspunde:

„de ce oare *are Băsescu intelectuali*, iar Geoană[641], Tăriceanu[642], Iliescu, Voiculescu[643], Năstase[644], Constantinescu[645], Becali[646] și alți oameni de seamă etc. – nu.

Răspunsul e nerușinat de simplu: diferența minimă dintre Băsescu și ceilalți e că primul cel puțin e capabil deocamdată să creeze și să întrețină o speranță; aplicat celorlalți însă, chiar și cuvântul *speranță* sună *dogit*.

Altminteri, nu mai înțelegem nimic: căci oferta de patroni dotați cu avioane cu *99 de locuri*, cu vile de lux și dispuși să distribuie emolumente atractive cui îi flatează satisfăcător e la noi măricică și diversificată!".

Exemplele pot continua: unii sunt vehement *împotrivă*, alţii sunt vehemenţi *susţinători* ai preşedintelui, unii sunt *apatici* şi doar puţini reflectează *distant* asupra situaţiei.

Ceea ce mă perplexează pe mine nu este *ce face* şi *ce nu face* preşedintele Băsescu, ci *lipsa de obiectivitate* a ambelor tabere virulente.

Cei care sunt *pro Băsescu* dintre intelectuali admiră unele fapte ale preşedintelui dar le ignoră aproape total pe cele care sfidează pe toată lumea. Intelectualii *anti-Băsescu* şterg cu buretele orice lucru bun al preşedintelui şi văd în mandatul său numai carenţe.

Luate la rece personalitatea şi biografia preşedintelui nu îl arată pe preşedinte a *intelectual* şi intelectualii pro-Băsescu nu se pot mândri cu *studiile superioare* ale preşedintelui, cu *titlurile sale academice* sau cu *descoperirile sale ştiinţifice*.

Omul Băsescu nu este *un om cultural* şi nicio *mare figură publică*. *Omul politic Băsescu* a apărut din neant, ca soluţie de

---

639 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Omar_Hayssam.
640 Blogul său: http://ioniliescu.wordpress.com/.
641 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Geoan%C4%83.
642 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/C%C4%83lin_Popescu-T%C4%83riceanu.
643 Saitul său: http://www.danvoiculescu.ro/.
644 Blogul său: http://nastase.wordpress.com/.
645 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Constantinescu.
646 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Becali.

ultimă oră la alegerile din 2004 şi adeziunea faţă de el a intelectualilor a apărut din considerente de *restauratoare* a demnităţii noastre, în urma dezicerii sale politice de comunism.

El este ovaţionat, în primul rând, pentru acte sale *politice* şi nu pentru *calităţile sale umane*.

Meteorismul d-lui Iliescu, al domnului Constantinescu, va fi urmat de meteorismul d-lui Băsescu, cu siguranţă, şi când se va petrece asta va fi ideologizată public o altă imagine confecţionată ad-hoc.

Miza pe preşedintele Băsescu este o miză temporară.

Intelectualii pro Băsescu au tot dreptul să felicite actele restauratoare ale preşedintelui Băsescu, însă e de bun simţ să nu faci *un geniu* dintr-un *om comun* şi să nu-l idealizezi pe nedrept.

Când privim în urmă şi vedem idealizarea lui Ceauşescu sau a lui Hitler ne dă seama de gradul de penibil pe care îl trăim, cei care suntem atenţi la *omul Băsescu* şi nu la *maşinăria prezidenţială*, care îl are, în prim plan, pe actualul preşedinte.

Când s-a citit huiduitul act de condamnare a comunismului s-a spus că alocuţiunea nu îi aparţine preşedintelui în totalitate sau deloc ci este creaţia unui intelectual, a autorului cărţii *Râsul Patriarhilor*, adică a lui Teodor Baconschi.

De fiecare dată auzim că preşedintele are *consilieri de imagine* şi *consultanţi de specialitate* atunci când ia o decizie publică.

Ţinând cont de câteva indicii de *necunoscător* ca acestea, în ce constă atunci *valoarea personală* a politicii băsesciene?

Este preşedintele Băsescu *un om cu viziune* dar *fără caracter*, atâta timp cât îşi încalcă promisiunile la tot pasul sau este *o marionetă*, care joacă *aşa cum i se dictează*?

Răspunsurile la asemenea întrebări nu se află imediat.

Cercetarea istorică şi arhivele actualei politici statale vor dovedi, în timp, că am trăit momente cu precădere *fascinante* sau *deplorabile*.

Însă sintagma „intelectualii lui Băsescu" şi lupta pe seama ei nu are în vedere *soluţii reale* pentru România ci, mai degrabă, exerciţii de imagine artificiale, care nu reabilitează, credem noi, nici imaginea preşedintelui şi nici pe aceea a intelectualului român.

Pentru că strategia de imagine urmăreşte să monopolizeze discuţia pe *cine e* preşedintele şi *cine sunt* intelectualii şi *ce rol* joacă ei în societatea noastră, dar pensionarii mor de foame, sănătatea publică e deplorabilă, justiţia întârzie să facă justiţie,

agricultura involuează, marile fabrici nu mai încap pe mulţii şomeri iar oamenii sărmani peregrinează pentru o viaţă mai bună.

Valoarea sintagmei: „Să trăiţi bine!” este egală cu valoarea sintagmei: „Intelectualii lui Băsescu”.

Dacă viaţa nu e *mai bună*, ce rost are că *mulţi* intelectuali sunt entuziaşti de un preşedinte, care *promite* şi chiar *ţine vie* speranţa?

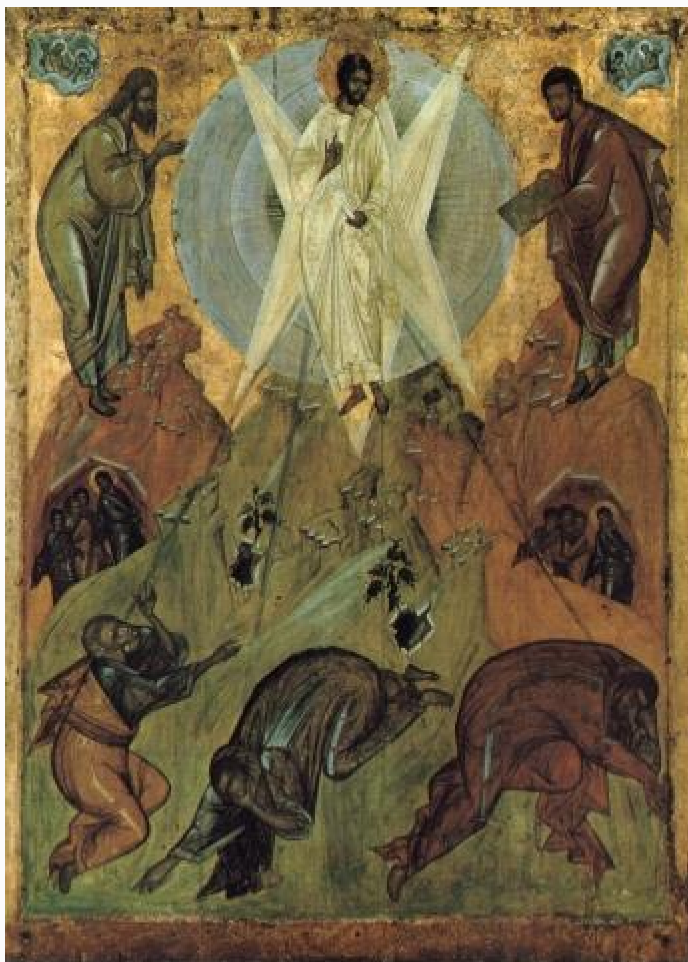
Dacă păturii largi de intelectuali *nu îi merge mai bine*, ce rost are să ne iluzionăm gratuit, dacă numai *unei părţi* a intelectualilor îi merge *mai bine*?

Nu încerc să fiu pesimist ci, dimpotrivă: încerc să văd dacă *miroase ceva frumos* în *entuziasmul* venirii la rampă a elitelor.

Însă, poate, *o să înflorească* ceva frumos, nu numai *să miroase ceva frumos*, în curând.

Îi mulţumim, deocamdată, preşedintelui Băsescu că a votat actul majorării pensiilor, deşi l-a semnat *cu durere în suflet*.

E *o durere bună*, domnule preşedinte, pentru 6 milioane de oameni, care vor *mai mult* de la statul român, după o viaţă de muncă, de cele mai multe ori, salahorică!

La[647] înmormântarea[648] lui Adrian Pintea[649] am aflat că el a fost *un mason de frunte* şi *catolic* în acelaşi timp. Tot la înmormântare, la înmormântarea lui Florian Pitiş[650] aflăm că el a fost purtătorul de cuvânt al masoneriei române dar *creştin-ortodox*.

Cu siguranţă, d-l Pitiş a fost *mason*, dar nu şi *creştin-ortodox*. Ieri am aflat[651] că şi Virgil Ianţu[652] *pune mâna la inimă* şi că e tot *mason*.

Vă puteţi întreba cum de a fost slujit la înmormântare un mason de către preoţi ortodocşi. Milostivirea noastră, trecerea noastră spre iconomii extreme estre proverbială, atâta timp cât noi lăsăm în cimitirile noastre să fie îngropaţi toţi ereticii şi

[647] Un articol din data de 7 august 2007.
[648] Articolul citat iniţial: http://www.formula-as.ro/reviste_616__177__adrian-pintea.html, a fost şters din arhiva revistei *Formula AS*.
[649] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Pintea.
[650] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Florian_Pitti%C5%9F.
[651] Articol eliminat: http://www.formula-as.ro/reviste_590__177__virgil-iantu.html.
[652] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Virgil_Ian%C5%A3u.

păgânii, împotriva prescripţiilor noastre cultuale şi slujim şi sinucigaşilor cât şi celor care ne drăcuiau până mai ieri, lăsându-i pe toţi în *mila lui Dumnezeu*.

Ce am putea face *mai mult* pentru astfel de oameni? Dacă am fi *duri*, dacă am fi potrivit *acriviei canonice*, dacă am fi *după învăţătura noastră*, adică *cu rigoare*, nu ar trebui să lăsăm vreun eretic sau vreun apostat să fie îngropat în cimitirele noastre, care sunt sfinţite şi sunt ale Bisericii lui Dumnezeu.

Aşa cum evreii nu îl lasă pe un neevreu ca să fie îngropat în cimitirele lor şi toţi le respectă regula de viaţă, tot la fel, *regula* Bisericii Ortodoxe este aceea *de a nu lăsa pe un eretic sau pe un păgân să fie îngropat lângă ortodocşi*.

Însă noi ne milostivim de toţi şi stăm lângă toţi, nu numai în timpul vieţii ci şi după moarte. Nu suntem, cu alte cuvinte, *oculţi*, *ascunşi*, însă de noi *se ascund mulţi*.

Sorin Frunzăverde[653] se declară *mason*[654] după moartea PFP Teoctist dar este membru al *Adunării Naţionale Bisericeşti* a *Bisericii Ortodoxe Române*.

Începe să ne apuce o teamă inexprimabilă. La cine mai trebuie să ne aşteptăm că este *mason*, *satanist* sau *păgân* sub veşminte clericale?

La moartea Preafericirii sale, ca la orice praznic de la Patriarhie, metodic, au urmat la ştiri: îmbrânceli, ţipete, *inadvertenţe*…

Nu a fost nicio *inadvertenţă mediatică* la înmormântările recente ale celor doi masoni amintiţi mai sus.

Nu a fost prezentat la TV niciun gest anapoda al participanţilor la înmormântare, deşi se putea găsi un actor scărmându-se în nas sau vorbind la mobil şi râzând sau pe o bătrână împiedicându-se.

Nimeni nu a greşit gradele pe care le aveau cei doi şi când a vorbit *fratele Olimpian*[655] despre *fratele Pitiş* nimeni nu a surâs la auzul unor astfel de *apelative de ev-mediu*.

Astăzi a apărut ştirea că *sunt 6000 de masoni în România* şi că ei ocupă *roluri importante* în societatea democrată. Ce rol tainic au?

De ce nimeni nu îi *interoghează* pe aceşti domni şi de ce nu trăiesc într-un mod *impropriu* relaxării ideatice postmoderne? De ce sunt *discreţi*? De ce nu punem semnul egal între *satanism*

---

[653] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sorin_Frunz%C4%83verde.

[654] Idem: http://www.memo.ro/news/sfantul-sinod--masoneria--dusman-al-lui-dumnezeu,24974.html.

[655] Olimpian Ungherea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Olimpian_Ungherea.

şi *masonerie* şi nu observăm că *ocultul* nu este *benefic* pentru cei mulţi? De ce nu există *transparenţă*?

Unde sunt carele de reportaj şi reporterii intempestivi care să ceară *dezvrăjirea* templelor masonice şi să dea *negur*a la o parte, pentru ca să vedem *oamenii*?

Am vrut să vizitez, într-o dimineaţă, un templu mozaic din Bucureşti şi portarul, *ortodox* [aşa mi-a spus el], mi-a interzis să intru în curtea templului, dacă nu îmi pun acoperământul acela, *special*, pentru bărbaţi, pe cap.

I-am spus că eu, ca preot ortodox, nu cred în acest obicei mozaic şi că, dacă mi l-aş pune, nu ar simboliza nimic pentru mine.

Şi *ortodoxul* nostru nu m-a lăsat să intru. M-am uitat în ochii lui: păreau turbaţi...Și am plecat, bineînțeles, cu o faţă crispată.

Cu siguranţă, dacă intra într-o Biserică Ortodoxă, acest portar *ortodox*, nu era tras de nimeni de mânecă.

La fel mi s-a întâmplat într-un cimitir evreiesc şi apoi într-un cimitir luteran: mi s-a spus că nu pot să intru. Scurt. Fără nicio explicaţie.

Eşti imediat *chestionat* sau eşti *urmărit sistematic*. De ce ocultăm, de ce ne ocultăm cultul sau mişcarea religioasă, filozofică, dacă nu e *nimic necurat* la mijloc?

Urmăresc, de acum fără stupoare, toate fentele mediatice, toate distorsionările de imagine ale Bisericii Ortodoxe şi am observat că nu trece o săptămână fără să văd pe sticlă un preot care a mai făcut ceva, fără un ierarh care face, fără un monah care are probleme cu cine ştie ce lege.

Însă noi nu ştim, mai nimic, despre cine conduc televiziunile, despre cine lucrează în ele, cum au ajuns acolo, cine sunt aceşti oameni, ce credinţă au, ce sănătate psihică au, ce antecedente au.

Stăm în faţa televizorului şi înghiţim tot peştele ce sare din plasă. Însă eu am *prostul obicei* să mă întreb: *Şi care e rostul ştirii? Cât bine sau rău face această ştire? Până unde, pe cine loveşte ştirea?*

Întrebările mele sunt identice cu cele pe care le am în faţa cutiei de peşte sau a cărnii de porc pe care vreau să o cumpăr din supermarket.

Puţini ştiau că Pintea, Pitiş, Frunzăverde sunt *masoni*. Şi aflăm, deodată, acest lucru. În momente *cheie*.

Legitimarea de tip *mason* e ca legitimarea de tip *decoraţie*: *toţi vor să fie eroi*. Eroii cui?

Va veni cineva şi îmi va spune că *nu ştiu eforturile pe care le fac masonii pentru prosperitatea*…Da!

Fiecare facem tot feluri de *eforturi*. Însă depinde *pentru cine* şi *în ce scop*. Masoneria, avalanşa neoprotestantă, etosul gay, satanist, relaxat…nu au, în mod evident, rolul de *a consolida* credinţa ortodoxă în România şi de-ai adânci pe români în tradiţiile vieţii lor de secole. Ei vin cu altceva, *ocult* adică *primejdios*, *satanic* adică *împachetat frumos.*

Moartea albă: e un nume *poetic* dat drogurilor. Metafora însă e dureroasă. Asistăm la *alterităţi* care ne displac şi vizavi de care nu putem să ne manifestăm decât…*amiabil*.

Moartea sufletească a românilor, moartea prin negarea şi relativizarea interioară a credinţei ortodoxe, a credinţei mântuirii, este o *moarte albă*. Cum să mă manifest altcumva faţă de această *moarte* decât rugându-mă şi predicând împotriva ei?

Însă, băieţii aceştia care se cred *deştepţi,* confundă *bunătatea* şi *smerenia* noastră cu *imbecilitatea* şi, pe cât noi suntem de *primitori*, pe atât şi ei vor *să ne încalece*.

Nu voi fi însă nici acum *melodramatic*.

Credinţa ortodoxă crede în puterea lui Dumnezeu şi în purtarea Sa de grijă faţă de noi, care e mai puternică decât toate cursele diavolilor. Deşi pare imposibil *să scapi*, să te mântui, într-o asemenea lume coruptă, curvară, totuşi nu toţi creştinii ortodocşi au îngenuncheat în faţa lui Baal.

Noi surprize? Probabil că da! Însă vom avea şi *noi purtări de grijă* ale Stăpânului nostru, care nu-Și uită turma Sa cea mică.

Falsul *entuziasm*[656] al falşilor *webmasteri* scade pe fiecare zi până în momentul când renunţă, pur şi simplu, la a mai scrie, pentru că îşi dau seama că e o mare diferenţă între *a vrea* şi a *putea*. *Entuziasmul* scade pentru că nu e real.

Dacă vrei doar să te dai în stambă, dacă vrei doar să epatezi sau să îţi faci publicitate ieftină, te laşi, cu timpul, de jurnalismul online pentru că nu ai în tine simţul social al *dăruirii*, al *gratuităţii*.

Scrisul, ca şi predicatul, au nevoie de oameni de vocaţie, de oameni care sunt *vorbire*, care sunt *dialog* pentru că aşa sunt ei, nu pentru că se uzmesc, se opintesc din greu să scoată două articole frivole, trase de păr, emoticonate din greu şi cu spaţii largi între fraze.

[656] Un articol din data de 11 august 2007.

Falşii webmasteri sunt webmasterii extremelor: acum sunt în top, acum nu îi mai vezi, pentru că ce scriu şi prezintă ei este doar sclipici. Sclipiciul, frate, ca şi siliconul sau chitul de la geamuri e trecător.

Comentatorii anonimi se strâng ca ulii acolo unde este ceva mediocru. Toată lumea cunoaşte, toată lumea îşi dă cu părerea, toată lumea râde de autor, dar nimeni nu îşi asumă *responsabilitatea* de a primi *o replică* de la tine.

Pentru comentatorii de ocazie avem un sfat: să îşi facă pagini web, unde să scrie cât mai zilnic şi unde să ne invite şi pe noi să comentăm, după ce, la noi, şi-au aruncat balele şi noroiul.

Şi o să comentăm cu acceaşi *bunătate*.

Se pare că există oameni cărora nu le place frumosul, binele, sfinţenia şi încearcă, din răsputeri, să mânjească tot ce se poate. Adică să mânjească, să deteste, să-i batjocorească pe Sfinţi, patria, familia, ordinea, să îşi bată joc de toate.

Cui prodest?

La ce ne foloseşte să fim *atât de haini* cu noi şi cu cei de lângă noi?

Chiar aşa, nu mai avem niciun gram de măsură, încât să ne purtăm cât de cât *civilizat*, *de cu bun simţ* între noi?

Am primit cele mai tocsune comentarii săptămâna asta, de la tot felul de *anonimi generici*.

Nu îţi spun nimic despre ei dar te trag la rost pe tine.

Pentru ce trebuie să dau *raportul* cuiva pentru ceea ce scriu?

Cine ne urmăreşte, probabil, şi-au dat seama că nu suntem *oamenii extremelor* dar ştim să avem cuvinte *drese cu sare* acolo unde capul stă *să bubuie* de atâta nesimţire.

Ca la un făcut, *WordPress*-ul a început să conţină, în primele 100 de poziții ale topului, foarte multe bloguri scrise de către credincioşi baptişti, care sunt deghizaţi în *pacifişti* de duzină.

Tot ca la un făcut, primim comentarii oţioase de la ei ori de câte ori ne exprimăm punctul de vedere ortodox faţă de probleme eterodoxe. Foarte puţini scriu negru pe alb *cine sunt* şi *ce vor*[657].

Despre unii am aflat[658] că sunt *pastori*, *teologi*, *profesori*…despre alţii nu ştim nimic.

Fiecare are dreptul la opinie. Fiecare e liber să scrie ce crede.

---

[657] Și acum acest fel de cameleonism e în floare. Pastori sau teologi eterodocși pozează în creatori de online fără culoare religioasă, când ei au venit în mod angajat la nivel online.

[658] Și am aflat *accidental*, urmărindu-le discuțiile între ei.

Îi încurajăm chiar să scrie şi să vorbească despre credinţa, cultul, modul de viaţă al lor, despre persoana lor, despre frumuseţea lor….despre tot ce îi caracterizează.

Însă nu pot să înţeleg de ce vin *să mă tragă la rost* pentru *credinţa mea* vizavi de *credinţa lor*? Ce ar trebui să spun ca preot ortodox: *Veniţi fraţilor baptişti, apăruţi din neant de 200 de ani, pentru că între noi şi voi nu există nicio diferenţă*?

Nu am găsit pe niciunul dintre blogurile eterodoxe, care au venit să ne concureze masiv, nicio manifestare teologică planificată, creată exclusiv *acum* şi *pentru mediul online*.

Dimpotrivă, folosesc repere majore ortodoxe, motive teologice ortodoxe pentru a le denigra sau interpreta fantezist, alături de repere proprii.

Poziţia noastră personală faţă de teologia eterodoxă e clară: nu încurajăm nicio idee sau practică cultuală, care nu are de-a face cu moştenirea Bisericii una.

Nu avem nimic cu persoanele lor, cu aceşti teologi eterodocşi ca atare, fie că e vorba despre Marius Cruceru[659], Aurel Mateescu[660], Adonis Vidu[661], Ted Doru Pope[662] sau Claudiu Dobra[663].

Nu i-am cunoscut personal şi nici nu avem nimic de împărţit cu niciunul dintre ei. Însă, de fiecare dată ne poziţionăm faţă de credinţa lor ca faţă de o credinţă *străină* şi *fantezistă* în multe puncte teologice, fără ca prin aceasta să vrem *să exterminăm* pe vreunul dintre ei sau credinţa lor.

E cel mai onest lucru cu putinţă să îţi exprimi punctul de vedere şi credinţa personală, încrederea personală. Pe cât vom vorbi mult mai *profund* şi mai *propriu* despre credinţa, etosul şi modul nostru de viaţă, pe atât ne vom cunoaşte reciproc, ne vom cunoaşte mult mai bine şi vom avea numai de câştigat.

Însă, dacă un webmaster eterodox scrie mâine despre *Cina Domnului* sau despre eshatologie, din punctul de vedere al credinţei sale, să mă duc eu să îl trag la rost sau să îl denigrez pentru ce susţine acesta e cea mai mare nerozie, atâta timp cât el e baptist, adventist sau mormon şi nu *ortodox*.

Însă mesajele negative pe care le primesc şi care nu au nimic de-a face cu ceea ce *scriu* şi *cred*, şi care i-au imediat calea nimicului, a neantului, îmi cer să cred şi să scriu *altfel* de cum cred eu.

---

659 Blogul său: http://patratosu.wordpress.com/.
660 Idem : http://aurelmateescu.wordpress.com/.
661 Și-a șters blogul de aici: http://adividu.wordpress.com/.
662 Avea unul în WordPress, apoi s-a mutat aici: http://dorupope.com/.
663 L-a șters: http://blogulmeu.ro/dobra.

În *Biblioteca Teologică*[664], în al doilea blog al nostru din WordPress, am publicitat de la teologi eterodocşi până la ocultişti, de la scriitori până la politicieni şi oameni media, fără să schimbăm textele, opiniile, crezurile lor.

Pentru că ne interesează, pentru a ne cunoaşte, nu *ceea ce ne apropie*, ci tocmai *ceea ce ne desparte* şi *de ce ne desparte* ceea ce ne *desparte*.

Scriu aceste rânduri pentru că m-a obosit *jocul dublu* al acestor webmasteri eterodocşi la adresa noastră, prin care ei nu câştigă nimic şi nici nu ne intimidează cu ceva.

Şi, mai ales, scriu aceste rânduri, pentru ca să îi îndemn să se concentreze asupra *a ceea ce sunt* şi *a ceea ce vor*, pentru ca cititorii noştri, cei atât de diverşi, intrând pe un blog ortodox, pe unul baptist sau pe unul penticostal, să vadă *reacţii vii* de la un ortodox, de la un baptist şi de la un penticostal.

Dacă nu suntem în stare să ne preţuim, în mod reciproc, munca dar să ne observăm şi deficienţele, atunci nu ne vedem sensul în spaţiul online.

Deci nu punem la zid *oamenii* ci *credinţele* lor şi atitudinile lor *defectuoase*, pe care le observăm prin intermediul credinţei ortodoxe şi a bunului simţ.

Pastorul baptist Marius David Cruceru vrea să lanseze un curs de greacă[665], chiar dacă nu e *un curs nou*, ci unul ţinut la o universitate baptistă din România[666] şi pentru care el a primit *deja* bani. Cum să fim împotriva acestui proiect?

Pastorul baptist Doru Pope are o mulţime de file audio, ca şi pastorul Ţon, pe care le-am publicitat imediat ce le-am găsit.

Dacă le-am publicitat nu înseamnă că *sunt de acord* cu conţinutul lor, ci am respectat însă munca depusă în folosul comunităţii online.

Domnul Claudiu Dobra, teolog penticostal sau domnul doctor Adonis Vidu, teolog baptist, au diferite studii teologice puse spre download.

Pentru ce trebuie să mă apuc acum să scriu împotriva acestor texte şi proiecte, dacă ele urmăresc prezentarea propriei lor teologii? Cum ar putea să scrie ei ca nişte *ortodocşi*, dacă sunt *baptişti* sau *penticostali*?

Însă, când am scris despre ceea ce cred eu, ca ortodox, despre alţii, au venit o mie şi-o sută de comentatori

---

[664] E vorba de: http://dorinfather.wordpress.com/.

[665] La care a renunţat în mod jalnic.

[666] La Universitatea Baptistă din Oradea, unde el e profesor. A se vedea: http://www.emanuel.ro/.

neoprotestanţi ironici, zeflemişti, tulburaţi până peste poate, necitind prescripţia de sus, de pe blog: *e un blog ortodox* şi nu unul *neoprotestant*!

Oricine vine la noi pe blog ştie cu cine are de-a face[667]. Toate articolele noastră poartă o semnătură a cuiva, blogul e ortodox în mod răspicat, sunt publicitaţi oameni cărora li se spune *identitatea* şi care pot fi *reperaţi*.

Atunci de ce atâta *tevatură* când ne *comunicăm părerile*?

Nu m-am dus pe niciun blog eterodox ca să îmi bat joc de ideile teologice expuse acolo, chiar dacă îmi displăceau profund. De ce? E opinia dumnealor şi dânşii vor da socoteală, în faţa dreptului Judecător, pentru ea.

Însă, pe paginile noastre personale scriem ceea ce credem noi, din punctul de vedere al *Bisericii Ortodoxe* şi ca nişte *creştini ortodocşi*. Iar dacă am da, cu toţii, dovadă de *civilitate*, nu mai zic de *frică de Dumnezeu*, am ştii să ne raportăm onest unii faţă de ceilalţi.

Am ţinut în mod expres să scriu aceste rânduri pentru ca oamenii să *răsufle uşuraţi*. Nu ne războim cu niciun eterodox, homosexual, satanist, păgân, mason, pentru că am avea ceva, în mod personal, cu ei, însă negăm orice *minciună* şi *falsificare* a adevărului pe care aceştia o aduc vieţii cu Dumnezeu din punctul de vedere al Tradiţiei şi al vieţii ortodoxe.

Cum mi-ar sta mie, ca preot ortodox sau cum aş putea să stau, ca ortodox, cu fundul în 10 luntre? Dacă sunt *ortodox* nu pot să fiu *baptist*, *satanist* sau *mason* în acelaşi timp, pentru că lucrurile se exclud unele pe altele.

De aceea, cu bun simţ şi cu responsabilitate pentru ceea ce spunem, ne vom pronunţa şi de aici încolo în limitele conştiinţei noastre despre diverse lucruri din afara Bisericii, fără ca prin aceasta, cineva, să se simtă *condamnat la rug* de către noi. Dacă respectăm părerile altora, mai ales atunci când *nu ne convin*, de ce nu suntem *acceptaţi* ca atare?

Celor care vor să se bage singuri în seamă pe mai departe şi care fac comentarii aiuristice scrierilor noastre, le promitem, de fiecare dată, că le vom şterge comentariile cu mare drag.

Cei care vor să spună ceva şi vor să aducă o critică constructivă, să îmbogăţească informaţiile din textele noastre, să

[667] Pentru că CV-urile noastre sunt la vedere. A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/cv-pr-dr-dorin-octavian-piciorus/ și http://www.teologiepentruazi.ro/cv-prof-lic-dr-gianina-maria-cristina-piciorus/.

ne felicite sau să ne încurajeze o pot face cu cea mai deschisă inimă.

Însă nu ne permitem faptul, ca noi să muncim pentru această construcţie de bun simţ şi dumnealor să ne piardă timpul.

Noi cerem: *mai multă transparenţă* şi *bun simţ*!

Vi se pare că puteţi?[668]

---

[668] Nu, n-au putut! Nu au fost nici *mai transparenți* și nici *mai simțiți*. Însă au recunoscut, chiar și fără vrerea lor, diferența dintre *munca* și *onestitatea* noastră și *cameleonismul lor steril*.

Ideile pre-concepute/avortone şi recursul monoman la subiectivism

Maxima[669] nr. 202 a lui J.W.Goethe[670] e un bun exemplu de idee *preconcepută*, de idee *desfigurată* de o experienţă subiectivistă: „Nu suport predicile. Cred că am înghiţit *prea multe* în tinereţe”[671].

Corectivul nostru la această afirmaţie este următorul: „Nu ai suportat predicile pentru că nu ai ascultat niciodată *o predică dumnezeiască*”.

Pentru a ne forma o idee despre ceva anume trebuie să dorim, în mod neapărat, acest lucru şi să trăim în atmosfera a ceea ce ne preocupă.

Ideea preconcepută este ideea născută pe sfert sau pe jumătate, reieşită dintr-o experienţă neînregistrată deplin, netrăită la propriu.

Cele mai multe apostazii de la credinţa ortodoxă, care mi-au fost mărturisite personal sau despre care am auzit aveau în centrul lor o neracordare *reală* la experienţa adâncă a Bisericii Ortodoxe.

Mai înainte ca să cunoască şi să trăiască ca *ortodocşi*, urmând cu adevărat Sfinţilor lui Dumnezeu şi nu trăind după ureche Ortodoxia, apostaţii noştri s-au orientat spre sisteme de gândire necreştine sau eretice, care le-au promis, fără ştirea lor, o aplatizare a căutărilor reale ale conştiinţei şi o imensă neîmplinire duhovnicească.

Comunismul a reuşit în România, paradoxal, în loc de o implementare a sistemului de gândire materialist şi ateu, o perspectivă deistă asupra lui Dumnezeu, o perspectivă deistă nebuloasă, unde fiecare necredincios sau liber cugetător are *un Dumnezeu al lui*, care nu are nimic de-a face cu Biserica Ortodoxă, cu sacramentalitatea ei şi cu conştiinţa morală.

Cred că urmările cele mai dramatice ale comunismului, care se reflectă în modul de receptare al vieţii ortodoxe sunt *privatizarea* relaţiei cu Dumnezeu şi *detaşarea* noastră de sacramentalitatea Bisericii, adică de Sfintele Taine.

Pentru că Dumnezeu e perceput ca lipsit de *revelare*, de transparenţă iar Biserica Ortodoxă e văzută ca o instituţie care *nu*

---

[669] Un articol din 17 august 2007.

[670] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Johann_Wolfgang_von_Goethe.

[671] *Cf.* Johann Wolfgang Goethe, *Maxime şi refelcţii*, col. Eseuri, trad. din lb. germ. de Gheorghe Ciorogaru, prefaţă de Sergiu Sălăjan, Ed. Univers, Bucureşti, 1972, p. 47.

produce nimic pentru societate, la modul grosier al producţiei, omul relativist al momentului, cu toate că e botezat ortodox, nu consideră că îi aduce *vreun folos personal* relaţia sacramentală cu Dumnezeu, prin Biserica Sa, crezând că e de ajuns închiderea într-o subiectivitate plină de incertitudini.

Inseminarea masivă atee şi eterodoxă în spaţiul românesc a dus la relativizarea nevoii prezenţei harice şi sacramentale a lui Dumnezeu în fiinţa noastră.

Deşertarea omului de har, golirea sa de viaţa dumnezeiască este rodul separării lui de Biserică şi a neprimirii Sfintelor Taine. Relativizarea nevoii de a te spovedi, de a te împărtăşi, de a-ţi sfinţi casa, l-a făcut pe omul ameţit ideologic al momentului să nu ştie cum să mai iasă din marasmul său şi din cercul închis al patimile care colcăie în el.

Înainte să plec în scurta mea vacanţă, un credincios baptist, ba chiar doi, mi-au spus că *vechimea Bisericii nu contează*.

Iarăşi avem de-a face cu o idee preconcepută, mai bine-zis, cu *o inepţie*.

Dacă Biserica nu vine de la Hristos în mod neîntrerupt nu e *Biserica Sa*, pentru că Biserica Sa nu are discontinuitate istorică, harică sau sacramentală.

Organizaţia religioasă baptistă nu e şi nu poate fi niciodată *Biserica lui Hristos*, pentru că nu are nicio continuitate cu Biserica lăsată de Hristos Dumnezeu Sfinţilor Apostoli.

Orice om întreg la minte poate înţelege că *Biserica lui Hristos* e *Biserica ce vine de la El*, care a păstrat Tradiţia şi Scriptura Apostolilor şi a Prorocilor, Sfintele Taine şi slujbele bisericeşti, credinţa şi modul de viaţă ortodox până astăzi şi nu o organizaţie religioasă apărută din senin după 18 secole de la punctul iniţial, formator, al Bisericii lui Hristos.

Dacă nu contează că Biserica creştină e *de 2000 de ani*, atunci oricine poate să-şi *înfiinţeze* o Biserică şi să o pună pe seama Sfinţilor Apostoli.

O încopciere fantezistă cu Biserica a acestei organizaţii, după un ocol de 18 secole, e cu totul implauzibilă, şi preconcepţia aceasta fantezistă a credincioşilor baptişti este identică cu aceea a fondatoarei adventismului, care vorbea despre o *eclipsare aproape totală* a Bisericii până în vremea ei, numită foarte *pompos* dar *utopic*: *tragedia veacurilor*.

Fără doar şi poate orice *facţiune* sau *sectă* care s-a rupt sau se va rupe din Biserica Ortodoxă sau care a apărut din ruperea de organizaţii religioase deja căzute de la trupul Bisericii prin schismă şi erezie vor milita pentru o viziune diferită,

subiectivistă vizavi de *realitatea* şi *moştenirea* Bisericii lui Hristos.

Întrebarea noastră legitimă, va avea, probabil, un răspuns pozitiv: În cazul unei dizidenţe, care ar rupe cultul baptist din România în două, va conta doctrina *recentă* sau cea *afirmată* timp de 200 de ani?

Ideea *reformării* Bisericii în Occident, în secolul al 16-lea, credem noi, conform cercetărilor personale, a fost una de sorginte *culturalo-filosofică* şi nu *teologică* în primul rând.

Reformarea teologică a Bisericii catolice urmărea, aşa cum s-a şi văzut, o *demitizare*, o *erodare* şi o *transformare* a Bisericii catolice şi a modului de viaţă occidental într-o *formulă socială adogmatică*.

Reforma nu a vizat *viaţa* Bisericii ci *doctrina* ei. Tocmai de aceea Luther şi urmaşii săi s-au repezit să iniţieze *opere dogmatice* conforme cu noua viziune restrictivă pe care au implementat-o.

Reforma nu a readus Biserica la *simplitatea apostolică* după cum nici Romantismul nu *a întors* lumea creştină la etosul păgân greco-latin.

Reforma a destructurat şi a minimalizat viaţa Bisericii catolice în punctele cheie, care aveau o continuitate efeminată cu Biserica Ortodoxă, transformând întregul conţinut dogmatic iniţial al Bisericii în iluzorii *fundamente teologice* interpretate subiectivist.

Dacă *sinodalitatea* sau *sobornicitatea* dogmelor *Bisericii una* reprezenta o marcă *a veridicităţii* şi *a unităţii* experienţei eclesiale, Reforma va fi o a doua apostazie marcantă a istoriei de la creştinismul primordial spre o repăgânizare utopică a lumii, dar dorită, de mulţi, până astăzi.

Şi mă întorc la aforistica goethiană, citând următoarele fraze:

128. „…comparându-ne cu antichitatea şi privind-o cu toată hotărârea de a ne forma după ea, avem sentimentul că abia atunci devenim, cu adevărat, *oameni*"[672].

Cine nu îl lăsase pe Goethe *să fie om* şi l-a ajutat, în acest sens, *întoarcerea* la antichitate? Bineînţeles: creştinismul romano-catolic…

131. „E de netăgăduit că spiritul a încercat să se elibereze prin Reformă; renaşterea antichităţii greco-romane a stârnit dorinţa arzătoare spre o viaţă mai liberă, mai înţeleaptă, mai plină

[672] Idem, p. 36.

de gust, dorinţă care n-a fost mai puţin favorizată prin aceea că inima căuta a se întoarce la o anumită *stare naturală simplă*, iar imaginaţia să se concentreze în acest sens”[673].

Când viaţa *nu avea gust* şi nu exista *simplitate*? Răspunsul este acelaşi.

Ceea ce Luther dorea în sec. al 16-lea, dorea şi Goethe în sec. al 18-lea: o întoarcere ideală, utopică în trecut.

Anistorismul acesta s-a perpetuat în cadrul oricărei secte sau organizaţii religioase.

Luther visa la o utopică *restaurare* a unei *antichităţi creştine*, pe când Goethe visa la o tot la fel de utopică *restaurare* a *antichităţii greco-latine*.

Pe ce se bazau gânditorii de secol 16, atunci când vorbeau despre *creştinismul primar*? La ce fel de *viziune* asupra Tradiţiei şi a vieții Bisericii se raportau?

Oricare ar fi răspunsul în această situaţie un lucru e sigur: Reforma a fost *un fiasco teologic* dacă ne referim la recuperarea a ceva din atmosfera *Bisericii una*, fie ea ante-niceene sau post-sinodale şi a avut şi are până astăzi urmări devastatoare pretutindeni.

Relativismul teologic deşănţat, subiectivismul, megalomania în spaţiul teologiilor de tot felul a atins cote nesperate.

Ambiţia lui Luther – o figură extrem de tristă pentru istoria Bisericii – deloc diferită de a lui Arie[674] sau Eunomiu, a avut în plus faţă de cei doi numai *avantajul* susţinerii politice şi a tiparului, fapt pentru care teologia sa eretică *a rezistat* în timp.

Facţiunea catolică şi cea protestantă au edulcorat, în trepte, întreaga bogăţie dogmatică şi de experienţă a Bisericii în aşa fel încât s-a ajuns astăzi la o imagine total *anacronică* a Bisericii în viziunea noastră postmodernă.

Cunoaşterea identitară a ortodocşilor este şi ea deficitară. Cei care cunosc şi experiază credinţa ortodoxă, cât se poate de autentic, sunt puţini în comparaţie cu *ortodocşii în general*.

Tocmai de aceea se confundă *sfinţenia credinţei* şi *a Bisericii Ortodoxe* şi *puterea ei mântuitoare* cu *păcatele noastre*.

Însă credinţa ortodoxă este credinţa statutată sinodal în cele 7 Sinoade Ecumenice, în Sinoadele locale, în cărţile Sfinţilor Părinţi, în cărţile de cult şi nu este *un mod de gândire speculativ* al unor oameni rupţi de întregul gândirii istorice a Bisericii.

---

673 Idem, p. 37.
674 A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Arius.

E normal să apară *cugetări subiectiviste* care să surprindă, în mod fantezist, istoria şi realitatea Bisericii, atâta timp cât noi recenzăm credinţa şi viaţa Bisericii nu în funcţie de Sfinţii lui Dumnezeu, care au trăit-o şi s-au sfinţit prin ea, ci în funcţie de orice ignorant botezat ortodox.

Ideile preconcepute apar din cauza unei experienţe ideologizate. Atunci când vrem ca adevărul să fie *într-un anume fel* şi să nu aibă nimic de-a face cu istoria şi experienţa comună a Bisericii, atunci nu mai urmărim să ne pliem, în mod smerit, pe gândirea şi viaţa Bisericii, ci inventăm moduri subiectiviste de percepere a lor.

Goethe se entuziasma de descoperirile ştiinţifice ale secolului său ca şi contemporanii noştri. Orgoliul nostru *ştiinţifico-tehnologic* a crescut însă enorm, atâta timp cât noi vrem să facem „trup adevărului" conform propriilor noastre dorinţe.

Însă îndepărtarea noastră de viaţa Bisericii Ortodoxe şi de fluviul de viaţă veşnică al Prea Sfintei Treimi, care ne vine prin Sfintele Taine, ne arată că drumul subiectivist al postmodernităţii şi nihilismul ei sunt sortite eşecului.

Noi trăim nu într-un secol în care se elogiază *triumful cunoaşterii*, ci în unul în care înmormântăm zilnic *cunoaşterea totală*, duhovnicească şi *adevărata cunoaştere ştiinţifică* a lumii sub un morman de preconcepţii.

Nu ştiu cât va dura această *înmormântare frivolă a cunoaşterii* şi *a experienţei*, însă ştiu sigur, că nu fac parte dintre cei care separă *viaţa duhovnicească* de *cea ştiinţifică*, care separă *istoria* de *prezent*, că nu fug de prezent nici în viitor şi nici în trecut şi că nu văd nicio *eclipsare* a Bisericii Ortodoxe în trecut, în prezent sau în viitor, pentru că e Biserica aşezată pe temeliile credinţei Apostolilor, ale cărei porţi nu vor fi biruite de nimic şi de nimeni.

Despre publicitatea pe blog și dialogul neconvențional

Încă[675] nu s-a înţeles de către toţi că *a fi pe net* nu înseamnă *a fi uşor reperabil*. Trebuie să te publicitezi şi să fii publicitat pentru ca să fii uşor de găsit.

Având obiceiul generos de a băga în seamă pe tot omul care munceşte şi de a-l stima prin publicitarea pe care i-o fac, am avut surpriza să constat că unii webmasteri consideră publicitatea pe care le-o fac[676] drept *un furt* de pe blogurile şi saiturile lor.

Ca să te publicitez, ca cineva să fie curios de tine, trebuie să îi arăt *mostre* cu ceea ce faci tu. De aceea am decis, la un moment dat, să prezint cititorilor noştri detalii semnificative din blogurile şi saiturile pe care le publicităm, pentru ca oamenii să dorească să le caute.

Dacă eu intru pe o pagină, ce crede webmasterul cu pricina că trebuie să fac? Dacă găsesc articole interesante mi le salvez, îmi salvez lincurile, fotografiile, descarc filele audio şi video…că de aia omul mi le-a pus pe tavă.

Blogul şi saitul sunt medii online de promovare a unor persoane, a unor idei, a unor credinţe. Dacă ne promovăm şi promovăm persoane/personalităţi, cum de nu suportăm atunci ca să fim *publicitaţi* fără complexe?

Fiind învăţat să dărui informaţii, articole, cărţi, fără să cer ceva în schimb, am fost surprins să primesc mai multe emailuri, care mă *atenţionau*, mai mult sau mai puţin voalat, că *mi-am făcut rating* cu informaţiile lor, culmea, când eu îi publicitam pe ei.

A publicita pe cineva nu înseamnă *a-i fura informaţia*! *A publicita* înseamnă *să fii generos* şi *mulţumitor* faţă de alţii.

Furtul de informaţie înseamnă *să îţi asumi ceva care nu îţi aparţine*. Însă în niciun caz nu se numeşte *furt*, *plagiat* sau *escrocare* a cuiva faptul de a ilustra cu două file audio sau cu două fotografii o locaţie web unde eşti trimis să intri. Sperăm să se înţeleagă acest lucru!

Pe cititorii neavizaţi de bloguri [pentru că ei nasc cele mai multe disensiuni] îi rugăm să observe *categoria* sub care este înscris articolul sau *tagurile* pe care le are.

---

[675] Un articol din data de 17 august 2007.

[676] Adică, din generozitate, făceam articole de publicitare ale altora luând anumite articole ale lor și citându-le sau vorbind despre ele, pentru a îmbia și pe alții ca să citească aceste locații.

Dacă un articol e înscris la *Ştiri*, la categoria *Ştiri*, atunci eu nu îmi asum ca *al meu* ceea ce publicitez ci materialul de acolo e *publicitar*, se constituie în *recomandarea noastră*.

Noi publicităm bloguri, saituri, portaluri care au atingere cu scopul blogurilor noastre şi moderăm comentariile decente şi la subiect.

Pe viitor vom comunica mai mult, dacă se doreşte, în perimetrul comentariilor, însă nu cu oameni care vorbesc obscen, care nu au ce face sau ne detestă mai mult decât poate să suporte pagina noastră.

Comentariile şi *lincurile de relaţie* fac parte din toaleta comunicării, sunt *suporturi pentru relaţii* şi nu înlocuie *relaţiile*.

Relaţiile se formează când vii şi îţi asumi identitatea pe care o ai, credinţa, profesia, specializarea personală şi vorbeşti de la nivelul tău.

Nu epataţi atunci când dialogaţi! Fiţi dv. înşivă, pentru ca să prindeţi gustul personalizant al comunicării! Dialogul de tip blog e nonconvenţional, destins, intim, însă este şi trebuie să fie ghidat de bunul simţ.

Dacă vrem să ne porcăim, să ne tutuim sau să ne lamentăm, putem să o facem pe chat cu prietenii.

În sistemul blog comentariile rămân şi vorbesc despre caracterul nostru integru sau diletant, despre personalitatea noastră şi uneori vorbesc *prea mult*.

Până acum nu am moderat prea multe comentarii, pentru că ori erau *prea laudative* ori *prea jegoase*. Cele *prea jegoase* erau înjurături şi calomnii la drumul mare, unii dintre ei lăsându-şi şi adresa lor, ca să poţi, eventual, să îi înjuri şi tu.

Deci vom publicita în continuare pe alţii, până s-or prinde toţi că e nevoie de *întrajutorare* ca să fii pe net, să fii regăsibil, vom da drumul la comentarii şi vom discuta mai mult cu cititorii noştri şi vom încerca să fim, mână în mână, deopotrivă, şi cu *adevărul* şi cu *bunul simţ*.

Să luăm aminte la strategii de marketing predicatorial! Studiu de caz: „misiunea” baptistă din România

Vă vom prezenta[677], direct de la *sursă* [prietenii[678] ştiu de ce], cum arată *domnii* care cred, că România mai trebuie să fie încă odată *evanghelizată*, pentru că aici ar fi doar…*teren arabil*.

Cu ceva vreme în urmă[679], veneau *surorile* şi *fraţii* cu *Biblii* [nu cu *Sfinte Scripturi*, ci cu *Biblii*] sub braţ, tipărite în română în regiuni necunoscute ale globului[680] şi te întrebau, printre altele: *De ce se îmbracă preoţii în reverende?*

Dăm fotografia[681], care provine din surse *sigure*:

[677] Un articol din data de 20 august 2007.

[678] A se vedea: http://maleahi316.wordpress.com/. Cei care își asumă acest blog de *misiune baptistă* sunt următorii:

Pastor Florin Negruţ, M.A. , Biserica Creştină Baptistă din Peştiş,

Pastor Marius Cruceru, Ph D. Biserica Creştină Baptistă "Sfînta Treime" din Aleşd

Pastor Florin Opriş, Biserica Creştină Baptistă "Sfînta Treime" din Aleşd

Pastor Otniel Vereş, M. A. Biserica Creştină Baptistă "Golgota" din Topa de Criş

Pastor Viorel Ile, M. A., Biserica Creştină Baptistă "Sion", Oradea

Date *cf*. sursa: http://maleahi316.wordpress.com/about/.

[679] În timpul comunismului, dar și după revoluția din 1989, în primii ani după...

[680] Lucru perpetuat până astăzi, deși neoprotestanții se dau de oameni *atenți* și *iubitori* cu textul sfânt.

Adică ei fac Scriptura cum vor, o editează unde vor și nu poți să tragi pe nimeni la rost, pentru că aceste Scripturi ale lor sunt ca țigările de contrabandă: le consumi, dar nu știi nici cine le-a făcut și nici cine câștigă de pe urma lor.

Sunt Scripturi netimbrate, neasumate, fără prescripții editoriale.

[681] Fotografia infra e *cf*. locației: http://maleahi316.files.wordpress.com/2007/06/botez-marca-1.jpg.

Pastorul baptist, care oficiază „botezul" celor îmbrăcaţi în alb are…reverendă furată de prin împrejur, adică de la ortodocşi.

Dar ce simbolizează *roba* de pe dv. d-le pastor?

Cine v-a spus că primii creştini *se îmbrăcau în alb*?

Aţi pus şi dv. Sfânta Cruce pe *Biblii* şi pe *bisericile* dv.?

La ce bun, dacă e *un simplu instrument de tortură* al romanilor?

Aţi furat sărbători ortodoxe de la noi.

La ce bun?!

Nu vă enervaţi că vă întrebăm!

Sunt întrebări legitime.

*

Să mergem însă mai departe! Vă prezentăm cum arată *un raport de misiune baptistă* în România, țară ortodoxă de 2000 de ani.

Raport de *misiune baptistă*, 9 august 2007[682].

Prin harul măreţ al Domnului Isus, am fost binecuvântaţi, noi, studenţii de la *Universitatea Emanuel*, împreună cu tineri de diferite vârste din biserică păstorită de fr[683]. Marius Cruceru, din Aleșd[684], un total de 21 de tineri, ca şi în acest an, să putem fi parte în lucrarea de slujire a celor pentru care El şi-a dat viaţa[685].

Aşadar, misiunea noastră, a echipei destinate să slujească în Oltenia, la Scornicești, a început printr-o *sesiune de training* în evanghelizare susţinută de fratele David Tippit (SUA)[686], la Beiuș.

În data de 12 iulie, joi, întreaga echipă ne-am deplasat la Beiuş, la cofetăria „The Bridge", care ne-a fost pusă la dispoziţie de proprietarii acesteia[687] pentru a ne desfăşura activitatea.

---

682 Text *cf.* cu sursa: http://maleahi316.wordpress.com/2007/08/09/raport-misionar-din-oltenia/. Diacriticele și corectura textului ne aparține. Nu am schimbat însă nimic din elementele de stil și de redactare confesională ale autoarei.

683 Fratele.

684 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ale%C5%9Fd.

685 A se observa modul cum autoarea hiperbolizează *importanța* misiunii baptiste în Oltenia cât și încrederea ei că e *o evanghelizatoare*, ca în Scriptură, a României. Naivitatea ghetoizată și halucinanta părere bună despre ei înșiși coabitează în persoanele baptiștilor români, mai ales la cei tineri.

686 Adică *după model american*.

687 Pentru că și ei sunt *baptiști*, nu?!

Acolo l-am întâlnit pe fratele David[688] şi am avut, pentru început, un timp de cunoaştere reciprocă, şi părtăşie unii cu alţii. Ne-am familiarizat cu proiectele desfăşurate şi am lucrat fiecare dintre noi la formarea unei piscine destinate copiilor de la orfelinatul din Beiuş.

A două zi, vineri, am avut din nou timp de părtăşie împreună, ca echipă, avându-l ca lider pe fr. David Tippit, am vizitat orfelinatul şi ne-am bucurat de timpul petrecut împreună cu copiii de acolo.

În urmă binecuvântării primite prin rugăciune, am pornit, sâmbătă, cu două microbuze spre Sconicești, ajungând seara, la centrul creştin, unde urma să stăm în această perioadă a misiunii.

Fratele misionar din această zonă, Iosif Văran, era cel care avea să ne coordoneze pe întreaga perioadă. Aşadar dânsul ne-a împărţit în echipe, duminica pentru a sluji la bisericile din zonă: Scornicești, Bîrcîi, Oporelu Beria, Icoana şi Floru, Valea Merilor, unde fiecare dintre tineri au slujit fraţii prin îmbărbătare şi Cuvânt *proaspăt*[689] din partea Domnului.

Întreagă săptămână care a urmat a fost destinată să acopere o arie cât mai largă a Olteniei. Aşadar luni am avut ca obiectiv familiarizarea cu orăşelul Scornicești, vizitând centrul oraşului.

Din nou am fost împărţiţi în echipe şi am mers prin oraş, pentru prima zi de *evanghelizare personală*. Pentru timpul de seară au fost invitaţi ţinerii cu care discutasem la diferite sporturi la sala de sport din centru, pentru a iniţia *relaţii de cunoaştere* cu ei, în vederea împărtăşirii Evangheliei, mai apoi[690].

Următoarea zi, marţi, am început *evanghelizarea propriu-zisă* în satul numit *Poboru*. Aici, având în vedere contextul în care se găsea întreg satul, faptul că, de o aumita perioadă de timp, nu aveau deloc apa, modul nostru de a interacţiona cu oamenii a fost unul diferit[691].

Am intrat în sat ca *premergători*, anunţând sătenii că va veni o cisternă cu apă, deci să-şi pregătească vasele necesare pentru a colecta apă.

---

[688] Marius David Cruceru.

[689] Deci au adus o *prospețime învățătorească*...celor din Oltenia.

[690] A se observa logica prozelitismului baptist: vin tineri, din altă parte, necunoscuți, la Scornicești pentru ca să îi invite, pe tineri ca ei, la sala de sport, chipurile pentru fotbal sau baschet, când scopul lor era acela de atragere a lor la sala de sport pentru a-i îndoctrina potrivit organizației religioase baptiste.

[691] Însă ei știau deja că acei oameni nu au apă, că sunt săraci...și tocmai de aceea au venit cu apă la ei. Nu au venit ca să propovăduiască și apoi și-au dat seama că nu au apă și au căutat să îi ajute ci, dimpotrivă: ei au venit cu apa și cu materiale prozelitiste, pentru că știau că oamenii au nevoie de apă. Mai puțin de baptiști hulpavi...de convertiri.
Cine însă le-a dat voie să facă asta în satul Poboru, pentru că, cu siguranță, comunitatea e una de ortodocși?

Au fost două cisterne cu apă, care au circulat prin întregul sat, iar noi vesteam Evanghelia şi cântam laude Domnului şi cântări de chemare[692], în timp ce oamenii primeau apa, atât de mult dorită.

Pentru timpul de seară au fost invitaţi, cu toţi, ca să ne bucurăm împreună, la căminul cultural, de un program susţinut de tinerii misionari şi de două mesaje biblice în final[693].

Miercuri ne-am oprit în satul Oporelu Beria, unde, din nou, ne-am divizat în echipe şi am pornit în direcţii diferite pentru a cuprinde cât mai mult [spațiu din localitate] în vederea evanghelizării personale[694].

Tot aici am vizitat şi un frate destul de nou în credinţă, pentru care ne-am rugat şi l-am îmbărbătat şi am fost totodată fiecare încurajaţi să auzim mărturia dânsului[695].

Mai apoi am vizitat un om care avea dorinţă arzătoare să-L urmeze pe Domnul Isus, şi ne-am rugat şi l-am încurajat, deasemenea.

Revenind în Scornicești, seara ne-am întâlnit cu tinerii din centru la *un campionat de fotbal* organizat, încheiat cu un mesaj evanghelistic, îndreptându-ne apoi spre centru oraşului, unde am cântat, încercând să abordăm tinerii de acolo[696].

Ziua de joi a fost destinată evanghelizării în Bîrcîi, satul unde este o biserică baptistă vie, păstorită de fr. Nelu Maior.

Aici am avut un timp de părtăşie, împreună, în biserică, în urma căruia am pornit prin sat împreună cu tineri din biserica locală. Seara, fiind zi de închinare cu întreaga biserică, am participat, ca echipă, fiind invitaţi sătenii cu care vorbiserăm, fratele David Tippit având un mesaj evanghelistic.

---

692 Gesturi de un penibil desăvârșit. Oamenii aveau nevoie de apă iar ei cântau imne în mod interesat. Și aceasta, pentru că niciunul dintre gesturile neoprotestanților vizavi de creștinii ortodocși români nu sunt *dezinteresate*, ci urmăresc, cu o obstinație oarbă, trecerea ortodocșilor, prin orice mijloace, de partea lor.

693 După cum se observă din descrierea autoarei, nu i-a interesat deloc modul de viață și mesajul locuitorilor din Scornicești, ci ei au venit, din Bihihor, ca să le spună ce doreau ei. O *evanghelizare* autistă, pentru că, de fapt, e vorba despre manifestări în forță, făcute cu bani și vizând scopuri precise, indiferente față de profilul și de viața oamenilor de undeva, pentru că scopul lor e *numărul de prozeliți* și nu ridicarea nivelului de cunoaștere, de viață, *emanciparea* întregii populațiii de undva, dacă, cu adevărat, aceia ar fi *înapoiați* religios, cultural, economic.

694 Deci au venit undeva, deodată, neanunțați ne nimic și au cerut oamenilor de acolo, într-un mod agasant, ca să îi asculte și să îi urmeze. Cât fanatism și câtă naivitate în același timp, să crezi că, într-o zi, tu poți *revoluționa*, schimba o localitate întreagă!

695 Deși autoarea noastră cred că e *tânără* (dacă era *studentă* pe atunci) limbajul folosit aici de către ea e unul de tip comunist, un limbaj artificial și mentalitatea pe care o exprimă e una de propagantist de partid, care se lăuda, într-un mod inept, cu ce făcea peste zi.

696 Într-un mod agasant, bineînțeles.

Vineri am reuşit să cuprindem, pentru evanghelizare, două sate şi anume: Icoana[697] şi Floru. Din nou am fost împărţiţi în echipe cât mai echilibrate şi împreună cu câţiva tineri localnici am pornit în direcţii diferite pentru evanghelizarea satenilor şi totodată îmbărbătarea unor fraţi membrii în biserica locală.

Seara ne-am întors în centrul Scorniceștiului, unde am organizat o seară de film cu mesaj creştin, s-au cântat cântări împreună cu tinerii din biserica din Bîrcîi şi s-a discutat cu unii dintre tinerii prezenţi acolo.

Sâmbătă a fost *ziua de relaxare* pentru fiecare dintre noi, în care am vizitat, împreună cu întreaga echipă, casa lui Nicolae Ceauşescu[698], după care a urmat un prânz pe care l-am avut, împreună, la pădure.

Seara a fost timpul în care fratele care ne-a fost lider şi bun prieten în tot acest timp, fratele David (Cruceru n.n.), a avut pentru fiecare dintre noi cuvinte de apreciere, luându-şi astfel rămas bun, urmând ca a două zi, dimineaţă, să plece.

Ziua Domnului, duminica, a fost petrecută de fiecare dintre noi în biserici diferite, fiind din nou împărţiţi pe echipe pentru a sluji în cât mai multe biserici.

Seara întreaga echipă a fost prezenţa în Bîrcîi pentru a sluji şi a împărtăşi, împreună cu fraţii de acolo, experienţele dobândite pe parcursul acestui timp de misiune.

---

[697] Deci *evanghelizau* nişte sate, care, chiar şi prin numele lor arată credinţa ortodoxă pe care o au.

[698] În fotografia supra, *cf.* http://www.click.ro/actualitate/din_tara/Scornicesti-Ceausescu-Ziua-nastere-marcata_0_891510938.html.

După închiarea în biserică, fr. Nelu Maior a dorit să afle opinia fiecăruia dintre membrii echipei cu privire la lucrarea din Scornicești, care sunt puctele tari şi ce ar trebui *îmbunătăţit*, aşadar a fost *o seară deschisă*, în care am împărtăşit unii cu alţii experienţe din misiune.

Ioana Dâncu, studentă UEO

*

Deci *evanghelizarea* începe de la cofetărie, trece prin orfelinat şi ajunge la Scorniceşti [probabil să aducă un omagiu d-lui Ceauşescu, care le-a dat privilegii bogate], la Scorniceşti unde *nu există evanghelizare* şi unde oamenii de acolo sunt *ostrogoţi* sau *chinezi*.

Dacă pentru un miting ţi se cere *aprobare legală*, pentru *o evanghelizare mică*, care e *în afara legii* statului român, nu se cere nimic. Deci o acţiune *ilegală*, mereu *ilegală*…

Însă domnii primari şi oficialităţile, dacă sunt *cu culoare neidentificată* primesc bani sau închid ochii iar dacă sunt din congregaţie deschid porţile *evanghelizării* cu multă încântare.

Domnişoara studentă Ioana Dâncu a uitat, din *greşeală* sau din *viteză*, să spună *ce credinţă* aveau cei pe care ei i-au evanghelizat cu forţa, cu apă şi cântece din scripcă.

*

Aceştia sunt *evanghelizaţii* ostrogoţi[699] din Scorniceşti şi din împrejurimi

[699] Pentru că se face abstracție de faptul că acești *evanghelizați*, de fapt, sunt *creștini ortodocși*, care sunt despărțiți de Biserica lui Hristos, pentru ca facțiunea eretică baptistă să aibă, la statistică, mai mulți *adepți*.

După cum se observă[700], oamenii sunt *cutremuraţi* de atâta credinţă, veniţi din *convingere* ca să bea apă...şi sunt *săraci*…

Un motiv în plus ca să aduci, în maşini luxoase, cumpărate din afară, nişte produse și bani, cu provenienţă de *maximă transparenţă* şi să pari un…*înger salvator*.

O mică sugestie: dacă doriţi să îi convingeţi de faptul că *vă pasă de ei* mutaţi-vă în comuna lor şi puneţi mâna pe sapă alături de ei. Altfel o să vă vizualizeze mental, în continuare, ca pe Gigi Becali, care dă cu banii în stângas și în dreapta pentru că *are*, dar *nu stă* în mizeria lor.

Baronii baptişti se întorc acasă fără nicio amendă, intră în jurisdicţia canonică a altora cu o nesimţire extremă, dau câteva tone de apă şi zece *Biblii* [nu: *Sfinte Scripturi*] şi apoi scriu *cronica evanghelizării*, crezându-se Sfântul Pavel din Tars, care străbatea întreaga Europă, Africa şi Asia cu piciorul şi barca și nu cu mașini de lux și nici cu bani dubioși.

*

[700] Fotografiile supra sunt *cf.* :
http://bb3alesd.files.wordpress.com/2007/07/100_5274.jpg;
http://bb3alesd.files.wordpress.com/2007/07/100_5268.jpg;
http://bb3alesd.files.wordpress.com/2007/07/100_5307.jpg;
http://bb3alesd.files.wordpress.com/2007/07/100_5202.jpg;
http://bb3alesd.files.wordpress.com/2007/07/100_5292.jpg.
Fotografiile au fost făcute pentru ca să fie prezentate, în mod ostentativ altora, pentru a-i convinge că *și alții* au trecut la credința lor. Ele sunt *dovezi misionare* pentru viitoarele *strategii de evanghelizare*.

Dacă vreţi să ştiţi despre „martirii" baptişti citiţi…aici[701].

*

Dorim să ştim [interes personal] dacă acest domn[702] are

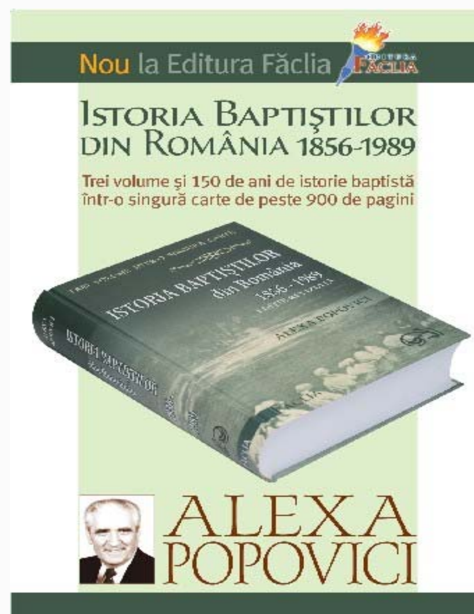

dosar de *turnător*[703] sau *nu*, dacă a fost *disident* sau *nu* şi *cum* a plecat la studii, dacă se poate.

Asta pentru că pe PFP Teoctist[704] toată lumea l-a făcut cum a vrut.

*

Cât e *folclor* şi cât e *adevăr* în această carte?[705]

[701] A se vedea: http://maleahi316.wordpress.com/2007/06/01/martiri-ai-bisericii-din-turcia/.
[702] Fotografia infra e cf. http://patratosu.files.wordpress.com/2007/03/oti.jpg. E vorba de Pastor Dr. Otniel Bunaciu, actualul preşedinte al *Uniunii Baptiste* din România. A se vedea: http://www.providenta.ro/despre.php.
[703] La *Securitate*.
[704] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Teoctist_Ar%C4%83pa%C5%9Fu.
[705] *Cf.* sursa: http://patratosu.files.wordpress.com/2007/05/poster.jpg.

*

Iată şi cum arată *echipa de misionari* străini venită la Scorniceşti ca să îi *misioneze* [vorba unui tânăr baptist de aseară] pe românii ortodocşi[706].

Probabil singurul lucru pe care îl ştiu despre România e…*Dracula* şi...*Ceauşescu*, că tot sunt ei la Scorniceşti.

Primarul de la Scorniceşti ce hram poartă?

Ce ştiu băieţii şi fetele astea zâmbitoare despre *sensibilităţile* şi *durerile* poporului român?

Le-a vorbit în engleză? Cred că au înţeles *tot* oltenii.

*

Pentru cei cărora le place rockul, dumnealor au nevoie de trupe hard-rock.

Se observă în poză[707]:

[706] Fotografia infra e cf. sursa: http://maleahi316.files.wordpress.com/2007/05/echipa-misionari.jpg.

[707] Idem: http://bb3alesd.files.wordpress.com/2007/05/fratii-slovaci-la-alesd.jpg.

În România, fiecare are dreptul la *o credinţă a lui*, are dreptul la *organizare proprie*, la *constituire de cult*, dacă au membrii îndeajuns de mulţi, la fair play...

Însă există *o luptă furibundă* în *a ne fura* credincioşii sau nu?

Avem de-a face aici cu *o evanghelizare* sau cu *trecerea peste orice limită legală* şi *de bun simț?*

Imaginaţi-vă că mâine mă duc să evanghelizez, cu două microbuze cu steme patriarhale, încărcate cu dolari şi cadouri, într-o comunitate baptisă din Oradea, care e…„paşnică”.

Cu ce fel de *pâine* şi de *flori* o să mă primească?

Au dreptul să fie *recalcitranţi* cu mine sau nu?

Cum se numeşte când te duci undeva *cu forţa*?

Cum se numeşte când te faci că eşti *frate cu Dumnezeu*, dar *mergi cu dracu*?

Cum se face că se duc numai în comunităţile sărace şi unde văd că există mici probleme cu preoţii ortodocşi sau oamenii sunt *pasivi* şi *nu zic nimic*?

Acţiunea dumnealor este identică cu a florăreselor din Bucureşti.

La fiecare colţ de stradă era o „florărie” ambulantă, ieşită din trotuar, şi niciuna nu avea autorizaţie.

Astăzi gheretele au fost ridicate cu forţa[708] iar unii invocau faptul că s-au dus la Dan Diaconescu, la televizor, ca să-i lase pe mai departe acolo. Adică *unde dai şi unde crapă*.

Dumnealor se duc şi îşi montează *florăria misionară* acolo unde văd că *oamenii tac din gură*. Asta nu înseamnă că e şi *legal* şi e şi de *bun simţ*, domnii mei!

Cred că e de ajuns pentru această seară.

Vă urăm să aveţi puterea să vă rugaţi în linişte şi să meditaţi la ce înseamnă *delicateţe de suflet*.

Dacă credeţi că e bine, ca şi ortodocşii *să vină în forţă să vă evanghelizeze*, daţi-ne mesaje de adeziune.

Însă cred că va fi cu *ira*[709] şi cu *abnegatio in excesum*[710].

---

[708] Dar acum au reapărut la loc, tot pe aceleași locuri...Și tot ilegale...

[709] Lat. ira, irae = mânie.

[710] Expresie latină: negare din plin.
Cred că vă va enerva articolul meu din plin (cu alte cuvinte) dar veți nega, cu obstinație, că activitățile dv. *misionare* sunt, de fapt, *acțiuni prozelitiste ilegale*, făcute fără bun simț.

Anagramul „Bastrix" şi o scurtă istorie pentru cei interesaţi de statistici

Trebuie să dăm explicaţii[711] vizavi de anagramul prin care se ajunge la locaţia noastră[712], pentru a nu mai fi scris cu *majusculă*[713].

Mai înainte de data de 6 decembrie 2006, când am dat spre folosinţă publică blogul nostru, am avut un plan riguros, pe care îl urmărim metodic.

De aceea anagramarea *bastrix* a fost aleasă mai înainte ca să existe celelalte bloguri colaterale.

După un timp am observat faptul că *bastrix* era un anagram folosit de câţiva americani, despre care nu am ştiut şi nu ştim nimic în continuare.

Ce însemnă *bastrix* pentru noi?

L-am format din două cuvinte latine şi astfel a apărut o sintagmă.

Primul cuvânt latin este *basis, -is.*

Al doilea cuvânt latin este: *matrix, matricis*.

Basis înseamnă *bază*, *fundament*, *platformă*, *suport*, adică…*pământul* nostru principal pe web.

Matrix înseamnă, pe de o parte, *mamă* iar, pe de altă parte, *registru*, *listă*, *tabel*, adică…acest blog va fi matricea, punctul iniţial pentru celelalte bloguri ale noastre.

Aşa că am luat de la *basis* pe ***bas*** şi de la *matrix* pe ***trix***.

Şi finalul explicaţiei: **bastrix** [fără majusculă] = *blogul principal, platforma principală web condusă de către noi***.**

Cred că totul e clar acum.

Pe blog se află CV-ul webmasterului acestui blog. El nu e *o persoana fictivă* ci *una reală*. Mai rar găsim transparenţa aceasta pe alte bloguri, unde *fictivii reali* pot spune orice le trece prin cap.

Teologie pentru azi e un blog ortodox creat, de la cap la coadă, de subsemnatul şi de soţia mea, alături de alţi colaboratori ocazionali.

E un blog teologic, cultural, informativ-formativ, în acelaşi timp *tranşant* şi *binevoitor*, *echilibrat* şi *cu mult bun simţ*.

[711] Un articol din data de 22 august 2007.
[712] Ne referim la locația fostului nostru blog principal: http://bastrix.wordpress.com/.
[713] Cum făceau, în batjocură, baptiștii.

A apărut în seara lui 6 decembrie 2006, de Sfântul Nicolae[714], când aveam, deja, vreo 200 de articole pregătite şi un plan de bătaie lungă, îmbogăţit continuu cu idei venite din mers.

A intrat din prima zi în topul celor mai bune 100 de bloguri româneşti ale WordPress-ului de unde nu a căzut niciodată[715], rezistând acolo fără *ajutoare ilegale*, fără *prietenii de clic* şi fără *prea multă publicitate binevoitoare* din partea altora, ci numai prin *muncă*, *bun simţ* şi *inteligenţă*.

Avem aici câteva elemente *probatoare*, oferite de statistica WordPress:

Rata blogului pe luni

decembrie 2006: 1654 de vizite
ianuarie 2007: 9970
februarie 2007: 6578
martie 2007: 9808
aprilie 2007: 6579
mai 2007:10.421
iunie 2007: 7979
iulie 2007: 9854.
august2007, până la această dată: 14.285

Cei care nu vor să creadă cifrele fără probe ajutătoare, pot să adune datele de deasupra pentru ca să le dea 77. 125 de vizite, cât e *acum*[716] sau *mai mult decât atât*.

Blogroll-ul nostru, lista cu publicitaţi a blogului, a cunoscut diverse *fluctuaţii*, unele în funcţie şi de nesimţirea acelora pe care *i-a deranjat* publicitarea noastră.

Astăzi avem, spre publicitare, pe lângă cele 12 pagini colaterale personale, lucrate la diverse nivele, alte 178, dacă am numărat bine, *pagini personale* sau *de instituţie*.

---

[714] Un blog românesc dedicat sieși: http://sfnicolae.wordpress.com/.

[715] Până la data la care scriam acest articol. Când a început *marea manipulare* baptistă și extremist ortodoxă nu am mai ajuns niciodată, aproape, în primele 100 de bloguri ale WordPressului românesc.

[716] Cât arăta widgetul de monitorizare a ratingului pe care îl puteau să îl vadă toți. Numai că acela monitoriza *câte intrări* (doar atât) s-au făcut pe blog și nu și *câte s-au citit* sau *cât timp s-a stat*, la nivel online, pe platforma noastră.

Bineînţeles că doar un număr infim de webmasteri pe care îi publicităm ne au şi dumnealor în *blogroll*, adică în *lista de prieteni*.

După cum se poate observa din partea dreaptă[717], nu i-am pus numai *pe-ai noştri*, nu am fost *retrograzi* şi nici *răuvoitori*, nu am fost *exclusivişti* şi nici *torţionari*, ci am publicitat oameni care se străduiesc să prezinte ceva altora[718].

Avem *25 de categorii* distincte în care ne pronunţăm, în care sunt incluse *915 articole* [6 decembrie 2006-22 august 2007] şi *420 comentarii*.

După cum ştiţi, tratamentul nostru faţă de *comentarii* şi faţă de *comentatori* e unul cam dur, pentru că cerem *bun simţ* şi *eleganţă* şi astea nu se cam mai *cultivă*, lucruri care explică numărul mic de comentarii.

Nu cred că avem timp să vă numărăm şi câte semne am scris, ca într-un blog concurent[719], însă fiecare articol e păstrat în diverse forme electronice şi am putea face, foarte uşor, şi acest calcul.

Şi, cu siguranţă, tot ce am scris până acum pe blog, ajunge ca să faci vreo 30 de cărţi de tipul celei *Despre ură* a domnului Gabriel Liiceanu, care e o carte…*masivă*, *totalizatoare*.

Sunt *44 de iconuri publicitare* pe pagina noastră şi *5 pagini de sine stătătoare, cu zeci de articole şi trimiteri la diverse locaţii*, care nu sunt contorizate în rândul celor 915 articole, dintre care, o pagină, conţine *Cursul nostru de Teologie Mistică Ortodoxă*[720] creat, în mod exclusiv, pentru sistemul online şi făcut în graba dintre pauzele noastre de masă.

Aici[721] ne vedeţi vizitatorii *reali*, cât şi aici[722].

Avem un blog scris în limba română, cu puţine articole în engleză şi franceză până acum, însă acestea sunt ţările din care au venit vizitatorii noştri, de când avem prezentul *tracker*:

---

[717] Widgetele blogului erau pe partea dreaptă și acolo apărea blogrollul nostru cu cei pe care îi publicitam.

[718] Dar văzând nesimțirea groasă a partenerilor de online *am scuturat* foarte mult lista noastră de prieteni și de publicitați, fapt pentru care mai avem doar foarte puțini în această secțiune.

[719] Marius Cruceru a avut nesimțirea să ne spună și care este...*numărul de semne*, adică *câte litere* a scris el pe blogul său.

[720] Acum e aici: http://www.teologiepentruazi.ro/cv-pr-dr-dorin-octavian-piciorus/curs-online-de-teologie-mistica-ortodoxa/ şi aici: http://www.teologiepentruazi.ro/category/curs-online-de-teologie-mistica-ortodoxa-continuare/.

[721] A se vedea: http://extremetracking.com/open?login=dorin7.

[722] Idem: http://www.maploco.com/view.php?id=1154330.

Romania	13161	84.36%	
United States	951	6.10%	
Spain	168	1.08%	
Moldova, Republic of	143	0.92%	
Germany	139	0.89%	
Canada	139	0.89%	
Italy	139	0.89%	
France	100	0.64%	
United Kingdom	91	0.58%	
Austria	70	0.45%	
Sweden	58	0.37%	
Belgium	42	0.27%	
Switzerland	39	0.25%	
Australia	36	0.23%	
Greece	27	0.17%	
Hungary	23	0.15%	
Netherlands	21	0.13%	
Israel	20	0.13%	
Norway	17	0.11%	
Finland	14	0.09%	
Bulgaria	12	0.08%	

Bulgaria	12	0.08%
Portugal	11	0.07%
Ireland	11	0.07%
Europe	10	0.06%
Turkey	9	0.06%
Brazil	9	0.06%
Ukraine	8	0.05%
Russian Federation	8	0.05%
Denmark	7	0.04%
Czech Republic	6	0.04%
Serbia and Montenegro	6	0.04%
Japan	6	0.04%
Cyprus	6	0.04%
Satellite Provider	5	0.03%
Macedonia, the Former Yugoslav Republic of	5	0.03%
Poland	4	0.03%
Cote D'Ivoire	4	0.03%
Luxembourg	4	0.03%
Slovenia	4	0.03%

Lebanon		3	0.02%
Mexico		3	0.02%
India		3	0.02%
Argentina		3	0.02%
Thailand		3	0.02%
Peru		3	0.02%
Colombia		2	0.01%
Algeria		2	0.01%
Jamaica		2	0.01%
Palestinian Territory, Occupied		2	0.01%
South Africa		2	0.01%
Saudi Arabia		2	0.01%
El Salvador		2	0.01%
China		2	0.01%
Guatemala		2	0.01%
Lithuania		2	0.01%
Albania		2	0.01%
Estonia		2	0.01%
Venezuela		2	0.01%
Qatar		2	0.01%

Burkina Faso	2	0.01%	
Morocco	2	0.01%	
New Zealand	2	0.01%	
Chile	2	0.01%	
United Arab Emirates	1	0.01%	
Egypt	1	0.01%	
Hong Kong	1	0.01%	
Dominican Republic	1	0.01%	
Slovakia	1	0.01%	
Philippines	1	0.01%	
Jordan	1	0.01%	
Azerbaijan	1	0.01%	
Croatia	1	0.01%	
Vietnam	1	0.01%	
Senegal	1	0.01%	
Korea, Republic of	1	0.01%	
Nigeria	1	0.01%	
Georgia	1	0.01%	

Această statistică nu este însă nici pe de parte cea *completă* pentru că am instalat acest *motor statistic* pe data de 19 iunie 2007.

Teologie pentru azi	My Account: Code / Edit / Support
URL:	http://bastrix.wordpress.com
Counting since:	19 June 2007 / 19:17
Current report:	31 Mar 2010 / 12:32
Summary	Totals and Averages
Unique Visitors	Day | Week | Month | Hours of the Day | Days of the Week
Incl. Excl. Reloads	Day | Week | Month
> Geo Tracking	Country | Continent
On the Map NEW	Last 20 / 1000 | Worldwide | StreetLevel Zoom | Filters
System Tracking	Browsers | Operating Systems | Screen Resolutions | Screen Colors
Referrer Tracking 1	Last 20: Unsorted | Email | Searchengines | Queries | Usenet | Harddisk
Referrer Tracking 2	Totals: Sources | Searchengines | All Keywords | All Website Referrers

Statistica de mai sus acoperă n umai perioada: 19 iunie-22 august 2007 şi nu 6 decembrie 2006-22 august 2007.

Am primit mesaje de susţinere în mai multe limbi, unele indescifrabile pentru noi, dar cu fotografii de bun augur.

Am şi uitat numărul canalelor profesioniste care ne publicitează. Am fost copiaţi şi suntem copiaţi în continuare.

Multe bloguri au apărut numai ca să ne facă concurenţă sau pentru ca să ne instige verbal.

Celor care ne-au mulţumit pentru prezenţă şi ne-au încurajat le mulţumim încă odată.

Mulţumim tuturor celor care ne-au vizitat, indiferent de părerea pe care şi-au făcut-o despre noi.

Blogul nostru a arătat şi va arăta faptul că se poate să scrii, în mod dezinteresat, pentru oameni pe care nu-i cunoşti, dar pe care îi poţi folosi *duhovniceşte* şi *cultural* în diverse moduri.

Orice articol de pe blogul nostru nu s-a născut şi nu se naşte din *frivolitate*, ci dintr-o *prevedere* care foloseşte celui atent.

Preotul ortodox, ca tot creştinul ortodox şi ca tot omul, *are voie* şi chiar *i se cere* să vorbească despre credinţa sa, despre părerile şi cunoştinţele sale, în perimetrul unei bune cuminţenii, drese cu sare, din când în când.

În faza actuală *suntem încă la nivelul de 10% din proiectul* pe care îl avem în suflet. Vor fi multe surprize frumoase, dacă Domnul ne dă viaţă, timp şi luminare dumnezeiască ca să îl punem la dispoziţia dv.

Însă ceea ce aveţi în faţa dv. nu are nimic de-a face cu *programul teologic* pe care îl ţes în spatele scenei, cu *cărţile mele ştiinţifice*, cu *interpretările* la Scriptură, la Sfinţii Părinţi, cu *traducerile* şi *comentariile* mele la cultul ortodox sau la avalanşa de anomalii a lumii postmoderne.

Numai *tangenţial* atingem probleme pe care le dezbatem în alte cărţi.

Aici avem idei şi norme pentru cititorul online, pe când în cărţile noastre avem criteriologia discursului pentru tipar.

Aici aveţi *date concrete* despre munca noastră şi nu *laude*.

Viitorul nu va fi *amuzant*, ci *unul foarte serios*.

Amuzamentul lui *pierde vară* şi *inamiciţia* cred că trebuie să dispară de pe blogurile şi saiturile care vor să fie tratate ca *serioase* şi cred că trebuie să ne apucăm de lucruri, care să rămână în arhiva online a românilor.

Decideţi dv. *cum* şi *de ce*.

Articolul cu care ne-a gratulat[723] fratele[724] David Cruceru şi comentariile aferente: un model[725] de dialog interreligios

Vom reda[726] în acest articol (și îl vom comenta la subsol) articolul *Credința adevărată...știe să pună pe blogroll*[727] al lui Marius David Cruceru, cât și comentariile aferente lui...pentru că e o lecție aplicată de psihologie.

*

Hai că m-am lămurit…Gata[728]! Am înţeles acum, în sfîrşit, care este *durerea cea mai mare* a d-lui Dorin[729].

Trist[730] şi…daţi-mi emetiralul[731], vă rog! Dacă n-aveţi, vă rog să îmi daţi o pungă…Am rău de blog![732]

Vă rog! Să nu facem mizerie pe aici, că uite-aici în gît îmi stă![733]

Ce s-a întîmplat?

Bastrix[734] a auzit de prietenul nostru Ionatan[735].

I-a scris o poezie[736].

Mă abţin de la a deveni *critic literar* în cazul ăsta. S-ar putea ca omul *să fi fost sincer*[737] în momentul acela, dacă *inspirat* n-a fost[738].

---

723 În mod ironic spus.

724 Ibidem.

725 Ibidem.

726 Un articol din 23 august 2007.

727 *Cf.* sursa: http://patratosu.wordpress.com/2007/08/23/credinta-adevarata-stie-sa-puna-pe-blogroll/.

Autorului nostru i se părea *un lucru anormal* să aibă bun simț...tocmai de aceea nu i se părea *normal* să te publicitezi, dacă tu îl publicitezi...Și avea și pe cine să publiciteze în cazul nostru, dacă tot ne-a copiat pas cu pas...

728 Textul lui Marius Cruceru și al comentatorilor lui va fi corectat dar nu se vor înlocui marcile sale principale: *î* din *i*-ul încăpățânat și amprentele confesionale.

729 Se referă la persoana mea.

730 Persoana mea l-a *consternat*...prin invidia pe care i-am produs-o. De altfel, justificată...

731 A se vedea medicamentul, folosit intens, de către Marius Cruceru: http://www.sfatulmedicului.ro/medicamente/emetiral-drajeuri_9761, pentru ca, în mod metaforic, să îți spună (ce delicat!) că...îi vine *să vomite* când *te vede* sau *te aude*...

732 El nu prea a scris pe blog sau nu a scris de obicei...tocmai de aceea și răul, greața la un efort intelectual mai mare...

733 Vă dați seama câtă *sensibilitate* avea/are la cuvintele mele?! Le citește cu stomacul...

734 Nu putea să îmi pronunțe numele de atâta *indignare*...dar îmi transforma anagramul blogului (abia scrisesem articolul despre anagram...) în numele propriu.

735 Ionatan Piroșca: http://ionatan.wordpress.com/. Aici își dă tot numele: http://www.ionatanpirosca.net/.

736 Adică pe cea de aici: http://bastrix.wordpress.com/2007/08/22/exista-dureri-aproape/.

Ionatan i-a raspuns[739] frumos într-un comentariu scurt.

Sunt impresionat şi îţi multumesc. Dincolo de orice culoare e văzul!

După care urmează următoarea *milogire*[740] asezonată cu *laudă de sine*[741]:

„Domnule scriitor, ca unul care, acum 10 ani, am lăsat în urmă vreo 80 de cărţi de literatură pentru a mă dedica teologiei ortodoxe şi, ca preot ortodox, ca *Părinte*, care trebuie să văd *de deasupra* oamenii, *de sus*, de la *înălţimea iubirii* şi nu *a frivolităţii*, ştiu *să văd* oamenii şi, mai ales, pe cei care scriu poezie.

Pe dv. v-a impresionat gestul meu iar pe mine m-a impresionat durerea dv.

Dacă vreţi să mă impresionaţi şi dv. pe mine, atunci faceţi *gesturi de uimire* şi la dv. pe blog, în felul următor.

Uitaţi-vă la mine în blogroll-ul ortodocşilor, a blogurilor ortodoxe, uitaţi-vă pe fiecare blog în parte şi, blogurile care vă plac, puneţi-le la dv. în blogroll, unde nu este *niciun ortodox* ci *numai baptişti*.

La fel ar trebui să facă orice blogăr baptist: să pună bloguri la blogroll şi să le comenteze, nu doar pe cele care *sunt ale lor* sau *ale prietenilor lor*, ci *pe acelea care merită*.

Mergeţi pe *meritocraţie* şi *pe muncă* şi nu *pe parteneriat*!

Cutremuraţi-mă şi dv. cu gesturi!

Credinţa autentică ştie *să cutremure*!

Înspăimântaţi-mă şi dv. cu fapte de *inimă mare* şi nu de *inimă mică*.

Cred că aţi înţeles tot ceea ce am scris. Sunt sigur de asta”[742].

---

[737] Chiar așa am și fost, sincer cu el, pentru că Ionatan Piroșca se dădea de *grav bolnav* pe atunci...cu *mari handicapuri*, pentru ca, mai apoi, să îl văd foarte activ și scriind abitir pe bloguri, deși îmi spusese că *abia putea să își folosească mâinile*.

[738] Pentru că Marius Cruceru *le are* cu poezia...deși, după propia sa mărturie, *nu a scris poezii*.

[739] Adică mie mi-a răspuns frumos.

[740] Cu nesimțirea sa perenă, Marius Cruceru a insinuat aici că m-aș fi *milogit* la Piroșca și la baptiștii lor, cât și la el însuși, să mă pună la blogroll, când problema pe care eu am enunțat-o era bunul simț: *nu poți să mă tratezi cu indiferență, dacă eu te tratez cu simpatie*.

Numai că ei mă tratau cu *indiferență la vedere*, tocmai pentru că mă invidiau și nu știau cum să scape de mine, pentru că aveau preconcepția că *doar ei sunt creatori de online*.

[741] El credea că *mă laud*, că nu aș fi scris literatură...lucru de care s-a convins mai apoi, cum nu era convins nici de faptul că *scriu teologie* sau că *scriu cărți* în definitiv.

Am redat întocmai comentariul.

S-ar putea să se şteargă între timp[743], dar deja a fost văzut de mai mulţi „clicări baptişti"[744].

Combinaţi asta cu acest articol[745] (pentru cei interesaţi de „statistici" în traducere liberă: *rating*), şi adunaţi, împărţiţi, măsuraţi, cîntăriţi şi vedeţi ce rezultă.

Nu-ş cum se face că tot nu mi-a trecut![746]…Am rău de blog! Dar cel puţin a meritat[747]. Acum ne-am lămurit[748].

Am să fac şi eu *un pustiu* de bine, dacă asta îl bucură pe Dorin. Aşa ne învaţă Cristos: *să biruim răul prin bine*. Am să îl pun pe blogroll[749], dacă asta îşi doreşte *cel mai tare* de la un baptist. Uite chiar acum fac asta![750]

Sper ca, în sfîrşit, să fie mulţumit[751]. Îi voi ruga pe toţi prietenii să îl pună în bloggroll[752], vom face o conspiraţie de clicări[753], un „parteneriat", ca de obicei[754], ca să îl facem pe om *să se simtă bine*.

Doamne, apără-ne şi păzeşte-ne, că aşa ceva n-am mai auzit şi citit pe bloguri pînă acum![755] Dar pot eu şti ce-i *mai bine* pentru om, dacă el *asta vrea*? Să lucrăm la *ratingul* domnului Dorin!

Update!

---

742 Însă nu m-a înspăimântat niciun neoprotestant cu bunul său simț sau cu mărinimia sa. Și prin asta am spus totul...

743 Nu a fost șters *între timp*...

744 M-a citat cu ceea ce l-a durut într-un articol al meu anterior.

745 A se vedea: http://bastrix.wordpress.com/2007/08/22/anagramul-bastrix-si-o-scurta-istorie-pentru-cei-interesati-de-statistici/.

746 Adică a luat emetiralul să vomite sau nu, probabil a vomitat din cauza mea...și iar ar mai dori să vomite...Probleme mari cu stomacul...dar și la suflet...

747 *A meritat să mă citească* sau consideră că *merită...să scrie despre mine*? Nu pot să știu cât de *profund* gândește Marius Cruceru.

748 Vrea să spună că *s-a lămurit* în ceea ce privește *ce vreau eu de la mediul online* și *de la ei*, în special: *rating* și *să fiu pus la blogroll*. Acum, privind aceste inepții, oricine își poate da seama, că dacă doream rating și publicitarea altora, nici nu mai scriam împotriva lor, nici nu mai scriam atât de mult și nici nu îmi mai dădeam opera pe gratis.

749 Și m-a trecut, pentru o vreme...până când a explodat mânia *baptistă* în el...

750 De la un baptist eu ceream și cer: CV-ul lui pe blog, transparență și bun simț, să vorbească despre ceea ce îl definește, să nu se dea mare la apă mică...și, dacă ai bun simț...pui și la blogroll.

751 Da, am fost *extrem* de mulțumit: n-am mai dormit 3 zile și 3 nopți...

752 Nu au făcut-o niciunul, pentru că sunt închiși în fundamentalismul lor.

753 A se vedea: http://bastrix.wordpress.com/2007/05/08/capcana-pentru-soareci-sau-despre-adevarul-manipularii-ratingului/.

754 Și au tot făcut, până în zilele noastre, clicăreli pe fiecare mic articolaș al lui Cruceru...pentru a fi de un penibil desăvârșit.

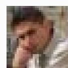
755 O luare în râs a rugăciunii...sau o rugăciune *ironică*...

Renunţ[756] la primele patru locuri!!! Să îl ducem pe Dorin mai în faţă!

Hai că am pus *A. Bastrix* ca să fie primul din listă!

*

Și acum comentariile la articol pe primul blog al lui Cruceru[757]:

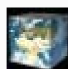

1. Eu cred că i-aţi făcut până acum *multă reclamă*[758], iar el nu s-a lăsat mai prejos scriind mereu articole ca să atragă *atenţia* noastră, jignind cam pe toată lumea.

Şi dacă autorul acestui blog se votează de unul singur, oare cine l-a ridicat în top pe domnul Picioruş, când a scris acele articole?[759]

A început *Pătrăţosul* să se joace *dea click-urile*?

by *simplulgand*[760] August 23rd, 2007 at 12:59 pm

2. Draga *Simplugînd*, dacă *asta doreşte* omul, *asta* trebuie să i se dea[761]. Cum interpretezi *alfel* comentariul ăsta?

M-am gîndit să îl ajutăm ca *să iasă în faţă* şi, în acelaşi timp, să fie *lasat în pace*[762]. Nu știu dacă este *permis* să te rogi

---

[756] Cum să *renunți la ceva*...ce nici nu știi *cum se produce*? Ratingul normal se produce firesc: vin, când vor și cum vor, oamenii, privesc...și articolul se urcă.
Însă articolele lui Cruceru (gura păcătosului...) nu s-au urcat în top în mod *natural*...ci *dirijat*. Aici are dreptate!
Asta am afirmat și noi în mod constant: blogul lui Marius Cruceru a avut, de la un moment dat, *un rating manipulat* și pe el s-a făcut *puțină* și *proastă creație online*, cum nu ar fi trebuit să existe la un profesor universitar, fie el și *baptist*.

[757] Și acestea corectate de către noi și cu diacritice, acolo unde ele lipseau.

[758] Unde: între baptiști?

[759] Cei care au intrat să le citească, indiferent dacă ei erau ortodocși sau baptiști sau altceva...pentru că noi nu am manipulat niciodată ratingul. Pe noi ne-a interesat să creăm și nu să fim iubiți pe nimic.

[760] A se vedea: http://simplulgand.wordpress.com/...un anonim până la capăt (pentru noi), dar un cunoscut al lui Marius Cruceru.

[761] Adică să mă voteze ei ca să fiu în top...Numai că lui Cruceru nu i-a fost rușine (mirabil!) să vină în fața noastră cu trei surcele de creație, deși e profesor de clasice, *mare* decan, *mare* doctor, *mare* pastor.

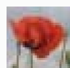
[762] De cine: de credincioșii și pastorii baptiști, care mi-au trimis comentarii ca la ușa cortului și care veneau, doar la un semn, al lui Marius Cruceru?

pentru cineva ca să îi crească ratingul, dar sigur *putem face ceva* pentru asta[763].

Dați un click la mine, dăm două click-uri la *bastrix*, ca să se împlinească dorinţele lui Dorin.

Speram că este *o miză mai mare* decît asta[764]. De asta mi-am revenit[765] foarte greu aseară.

by *patratosu*[766] August 23rd, 2007 at 1:25 pm

3. Ionatan a dat o replică poetică *adevărată*[767], după cum era de aşteptat, în rubrica lui: *Poezia de zi cu zi*.

Sper să vă pricepeţi puţin la poezie ca să realizaţi „răsăritul de altă *culoare*" piroşcian:

***

Dincolo de orice culoare
e Văzul spuneam,
care Văz mănâncă,
fierbinţi, oasele iubirii
sau îngheţate pe obraze,
lacrimi. Poate că nu...

Poate că un drum nu e *drum*
e *pulbere*.
Doar locul de lăsat urma,
stânca umbrei,
câtă e şi atât...
Durerea tălpii de a pluti.

---

[763] A făcut însă *ceva sigur*...pentru a fi obstrucționat de a mai apare în top...nedându-și seama că oamenii au început să vină, din ce în ce mai mult la noi, nu pentru *top*, ci pentru că articolele mele și vestea că sunt la nivel online s-a împânzit, tocmai pentru că eram peste tot și cream, la modul serios, conținut de online.
Adică ei *au păzit* topul, ca să nu mai fiu acolo...dar nu au putut *să păzează* și motoarele de căutare, care ne arată prezența peste tot.

[764] Adică spera ca eu să fi venit la nivel online pentru *lucruri mai mari* decât pentru *rating* și *evidență publică*. A avut dreptate: noi am venit la nivel online ca să formăm pe viitorii oameni ai Bisericii și să dăm mărturie despre cum se trăiește ortodox în postmodernitate.

[765] Cu alte cuvinte a trăit *o decepție* imensă (vă dați seama ce *furtună* am stârnit în inima omului?!), când și-a dat seama că sunt *ahtiat* după *clicuri* și după *iubirea baptistă*.

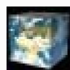
[766] Idem: http://patratosu.wordpress.com/.

[767] Adică: cât de *subtil* e Piroșca pe lângă mine!

Nu te chem în răsăritul meu
de altă *culoare*,
nici în plutirea tălpii
mele-n dureri
doar undeva, la marginea
Văzului ca pleoapă,
care se face pasăre sau alt vis
când se lasă…

Preotului Dorin P[icioruș]

»by *adamaica*[768] August 23rd, 2007 at 1:59 pm

Adamaica, decriptează-ne şi nouă mesajul lui Ionatan!

Eu mă pricep doar la greacă şi latină, la poezie n'prea.Tu eşti mai *acomodată* cu universul lui Ionatan?[769]

Un comentariu la poezia lui?

»by *patratosu* August 23rd, 2007 at 3:02 pm

Am pregătit un comment…dar mă abţin[770]. Deocamdată.

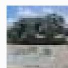
»by *Ionatan*[771] August 23rd, 2007 at 3:05 pm

[768] A se vedea: http://adamaica.wordpress.com/. O altă *mare* anonimă...

[769] Adică pe primul comentator îl știa, îl știa și pe Piroșca, Marius Cruceru, cât și pe cea care a creat *Adamaica*...În concluzie, comentatorii lui Cruceru, majoritatea, erau și sunt *de-ai casei*...și nu așa, ca la mine, un necunoscut din lumea mare, care îmi scrie un comentariu. Atunci devine logic și pentru cine nu l-a urmărit pe Cruceru în acțiunile sale nesimțite, că cei care îl ridică în top nu sunt cititori care *îl găsesc* pe Cruceru și *îl iubesc* și *îl admiră* pentru *ceea ce scrie* sau *află* că este omul ca atare, ci pentru că *îl cunosc deja*.

[770] De ce trebuia *să se abțină* Piroșca...dacă făcusem, față de el, un gest frumos, la care nu se aștepta? Care era *defectul* meu: că spusesem adevărul despre ei și despre mine? Păi baptiștii asta făceau: se făceau că *nu îi publicitez*...iar eu am scris multă literatură.
Erau lucruri arhivizibile...și nicio ponegrire a cuiva...Și acum se pot vedea aceleași lucruri: baptiștii au la blogroll numai baptiști, ortodocșii numai ortodocși...aproape. Asta, deși se duc și urmăresc pe mulți alții...

[771] A se vedea: http://ionatan.wordpress.com/.

Iară iese la lumină *samariteanul milostiv* din dumneavostră[772]...

Eu cred că i-aţi făcut *mai mult rău* domnului Dorin, de fapt Bisericii Ortodoxe[773].

E drept: *bastrix* are de câştigat, dar BOR *nu*!

Am dat lincul de la *Bastrix*[774] unor prieteni ortodocşi, dar *ortodocşi adevăraţi*, nu *după ureche*[775], persoane care întreabă preotul despre orice afirmaţie fac, persoane care chiar vor să ştie *în ce cred*[776]...şi ghici ce [au zis]?: au rămas surprinşi de părerea *domnului Bastrix* despre *neoprotestanți*: „la voi se referă?”.

Au rămăşi surprinşi de *cât de jos* poate ajunge un preot şi câte minciuni *frumoase* poate să spună[777].

Lumea se trezeşte şi nu mai face *ce zice preotul*, ci se mai uită şi *la ce face acest preot*[778].

Nu mai trăim în anii ’70[779], atunci când se credea *orice imaginaţie* disperată a preotului de a-şi „salva” *turma* (sau *leafa*, care vreţi dumneavoastră), gen *stinsul luminii*[780] şi altele[781].

---

[772] Adică marea *mărinimie* a lui Cruceru.

[773] Cel de acum, *Lucas* (nume fictiv), vrea *binele* Bisericii Ortodoxe Române, pe care eu, va să zică, aș fi *dezonorat-o* prin prestanța mea online, tocmai când eram unul dintre cei mai echilibrați și activi, în mod benefic, promotori ai ei.

E și asta o formă de perversitate majoră, ca unul, care toată ziua denigrează Biserica Ortodoxă, un baptist...să se dea de *iubitor* al ei, *mai iubitor* cu Biserica mea decât eu însumi.

[774] Scris când cu majusculă, când fără...după cum se observă...

[775] Deci un baptist știe care sunt *ortodocși adevărați* și care *nu*. Argumentul utilizat aici e unul de intimidare a mea, în sensul că ei construiesc o afirmație contra mea, cu *presupuse* sau *reale* opinii ale unor ortodocși împotriva mea, în speranța că eu mă pierd cu firea...sau abdic...când mi se aduce *atât nor de mărturii*...adică o părere, două, reale sau false a unuia sau la mai mulți despre o altă afirmație a mea.

[776] Cei care au un asemenea atașament față de credința ortodoxă și o conștiință atât de scrupuloasă, din *experiență proprie* și nu *imaginară* spun asta...nu au prietenii *reale*, trainice, cu ereticii.

Așa că Lucas e o ficțiune de toată frumusețea...și comentariul său nu are consistență interioară.

[777] Din nou nu se susțin afirmațiile...pentru că un ortodox scrupulos, cu conștiință smerită, nu îi judecă pe preoți și ar fi fost de acord cu mine în ceea ce am spus despre baptiștii online și nici nu ar face un *pact amiabil* cu baptiștii împotriva unui ortodox.

[778] Asta da: e mentalitate baptistă!

[779] E un baptist în vârstă, îndurerat de câtă conștiință am. Unul de 20-30 de ani nu amintea de perioada anilor ’70, pentru că nu ar fi avut nicio relevanță despre el. Trebuie să aibă cel puțin 70-80 de ani cel care a scris comentariul.

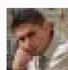
[780] Printre tinerii anilor ’70-80 se ducea povestea, din gură în gură, că adventiștii (iată că și despre baptiști se spunea asta), odată pe an, sting luminile în adunarea lor și că au relații sexuale la întâmplare unii cu alții. La această *mitologie* (care poate avea vreun gram de adevăr până la urmă) se face referire aici.

[781] Care *altele*? Existau, *real*, nu *imaginar* și altele pe care *le făceați* sau *le faceți*?

Îmi pare rău[782], dar cred că d-l Dorin face *mai mult rău* decât *bine* Bisericii Ortodoxe.

Cu umilinţă[783],
Lucas.
(Luck as…)

by *Lucas* August 23rd, 2007 at 3:13 pm

Eu, în mod sincer, apreciez *sinceritatea*![784]

Nu știu dacă domnul Dorin mai vrea să crească în top atâta timp cât, se pare, că nu face *prea mult bine* Bisericii Ortodoxe[785] sau poate că asta nu e *așa de important* pt. el[786]…

Deci: la multe click-uri! Să vadă toti „cât de jos poate ajunge un preot"[787].

by *simplulgand* August 23rd, 2007 at 3:23 pm

---

[782] Așadar, până la final, cel care e baptist...e *îndurerat* de soarta Bisericii mele, pe care eu aș dezonora-o prin ceea ce fac. Însă punerea *mea* lângă *Biserica mea* e o alăturare constituită ca un argument de *conștiință* pentru mine, care ar fi trebuit să mă determine, să nu mai spun adevărul despre baptiști...chiar dacă el e adevărul gol-goluț.
Deci problema nu era că eu *aș fi făcut* sau *fac* ceva prin care *nu mai merit să fiu ortodox*, ci tocmai pentru că am spus adevărul despre baptiști, acest lucru m-a făcut *să fiu mai puțin ortodox*, paradoxal, decât înainte.

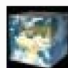
[783] Numai că autorul nu a fost deloc *umilit*...ci *bandit*. Nu a dat lincul către blogul său, nu a spus cine este și a și plăsmuit *adevăruri*, care nu se potrivesc cu viața reală.

[784] Și s*inceritatea* mea ar consta în aceea că: *sunt mort după rating* dar, mai ales, după *votul baptiștilor* și *prietenia* lor. E și ăsta un mod de a te autohiperboliza și a te transforma într-un *mare dorit*...pe care nu îl dorește nimeni.

[785] Reiterează argumentația anonimului de deasupra având intenția să mă prezinte ca pe unul care aduc *un mare deserviciu imaginii* Bisericii Ortodoxe.
Numai că, Cruceru, a creat *motivul* pentru care eu *aș fi de blamat* (*vreau numai rating*...dar scriu articole mai multe decât mai mulți baptiști la un loc) și un altul a preluat argumentul (?!) și m-a făcut o *imagine falsă* a Bisericii, tocmai pentru că *vreau rating*.
Însă la un an de blogging, Cruceru va spune tocmai asta: *m-am bucurat să îl întrec la rating pe Dorin*!...Și, prin asta, nu a devenit deloc *indezirabil* pentru baptiști...ci *decan*. Decanul micilor și banelelor articole online.

[786] Aici încearcă să discrediteze munca noastră online, făcând abstracție de imensul efort (ce să mai spun acum!) făcut de noi la nivel online.

[787] Și *cât de jos*...am ajuns, până la urmă, de nimeni nu mai îndrăznește să se mai arate la față, după ce au început să îmi vadă cărțile la nivel online și, implicit, să înțeleagă faptul, că nu m-am lăudat niciodată cu lucruri *imaginare*?

Şi eu cred la fel, Lucas![788]

Cred că el oglindeşte[789], la ora asta, cel mai bine *diferenţele* despre care vorbeam cu dl. CNI[790], diferenţa dintre „Ortodoxia autentică" şi *anumiţi reprezentanţi ai BOR*.

Păcat, trist![791]

Am înţeles că, drept *reacţie* la acest articol, a scos din *sertare* corespondenţa dintre noi, pe care a afişat-o pe blogul dînsului.

A mai făcut-o o dată, şi cu mine, şi cu alţii. Altă strategie care se întoarce împotriva dînsului, din păcate[792]. Mă tem că şi-a pierdut complet *simţul ridicolului*[793].

Nu retractez nimic din ce i-am spus atunci[794] şi esenţa a fost: *dulcegăreala* şi *pseudo-împăcăciunea de circumstanţă* nu acoperă *lipsa regretului* şi a unei *autentice confruntări* de idei[795].

---

788 De ce nu ar fi acest *Lucas* un confident al lui Marius Cruceru, care să *îi poarte*...gândurile, cele atât de *pătrunzătoare*, în comentarii?

789 Negativizarea mea capătă noi accente...și devin *oglinda decăderii* Bisericii Ortodoxe, un element care *nu fac parte* din *Ortodoxia autentică*, din care, se pare că CNI (*Consiliul Național al Ipocriziei*?), *prietenul* lui Cruceru *face parte*...iar Cruceru, un baptist *ortodox*...dar niciodată *ortodox*, cunoaște mai bine *Ortodoxia autentică* în comparație cu mine.

790 Cineva *real* sau *inventat*, care se dădea de *ortodoxul* care scrie la *baptistul Cruceru* pe blog. Bineînțeles, de atâta *transparență* câtă a dat dovadă Cruceru la el pe blog, pe primul blog, unde nu-i apare nici numele, totul e *fictiv* și *ficționalizant* de la un capăt la altul, *domnii* pot fi *doamne* iar *ortodocșii*, *prieteni* cu Cruceru, pot fi și sunt *baptiști sadea* (după caracter, exprimări și lipsă de contact real cu mentalitatea și viața ortodoxă), *bărbați* sau *femei*, după cum *trebuia* să fie comentariul, indiferent de sexul lor real.

791 Iarăși sunt *deplâns* de către Cruceru. *Păcat*, cu alte cuvinte, *că am potențe...dar nu îmi plac ereziile baptiste!*

Dacă mi-ar fi plăcut, poate că aș fi fost cooptat în cercul de *prieteni ortodocși* ai *baptistului Cruceru*. Și, în timp, am cunoscut (de la distanță însă...) cercul de *prieteni ortodocși*, diletant și avid de bani și de evidență publică, ca și *cercul de baptiști* al lui Cruceru.

792 Din fericire, întotdeauna această strategie, aceea de a spune pe față, cu probe, mitocănia sau cameleonismul oamenilor, a lămurit de așa manieră lucrurile...încât au devenit *foarte clare*.

793 Sau *păcat* că nu are ca noi, baptiștii, un simț al cameleonismului atât de ridicat, încât ridicolul să ni se pară *un fel de laudă* la adresa noastră.

794 Nici nu mai puteai să o faci...

795 *Regretul* meu trebuia să fie concretizat în faptul de a șterge articolele mele împotriva baptiștilor, care sunt foarte corecte și de bun simț iar *confrutarea de idei* ar fi trebuit să constea în lăsarea, de către mine, a oricărui baptist ca să vină să mă comenteze.

Însă eu nu i-am cerut niciodată să șteargă articole scrise la adresa mea și nici să șteargă comentarii îndreptate împotriva mea, deși putea să aibă bun simț (dacă este *execedentar* la dumnealui) și să procedeze astfel de la sine. A scris ceea ce a crezut de cuviință și noi...la fel.

Sfârșitul lui *La Pătrățosu* însă a fost adus tocmai de avalanșa de comentarii pe care a început să o cenzureze...și care îi erau ostile. Atunci și-a dat seama ce înseamnă *să*

Dînsul a continuat să atace, să trăiască în neadevăr, fără să revină sau să îşi ceară scuze pentru cele spuse despre protestanţi, neoprotestanţi, Wurmbrandt etc[796].

A încercat, după cum vedeţi din cele două scrisori, o *împăcăciune de culise*[797], pe care am refuzat-o, dacă în public continuă *să ne spurce*[798] în toate felurile.

Cumplită duplicitate![799]

Pe la spate *prieteni*, pe faţă suntem atacaţi în toate felurile şi batjocoriţi ca la uşa cortului[800].

„Publicul (taliban) nu trebuie dezamăgit"[801].

Pocăiţii sînt *pocăiţi*, dar nu *fraieri* şi *blegi*[802].

---

moderezi un blog...și *ce rău* e să îl lași pe oricine ca să își facă mendrele pe pagina ta de online.

[796] Lui îi păsa numai de Wurmbrandt, despre care, la un moment dat, ne-a spus că l-a ajutat pe tatăl său (dacă îmi aduc bine aminte)...și de aceea atâta *iubire* față de el. Acum de ce aș retrage eu, ca ortodox, adevărurile spuse despre neoprotestanți și protestanți, când toată munca online a lui Cruceru și a confraților lui e de a râde, pe sub mustăți sau la vedere, despre orice umbră provocată Bisericii Ortodoxe?

Însă tupeul baptist al lui Cruceru, infatuarea lui și, în același timp, puerila lui raportare la mine s-a văzut din plin, pe măsură ce îi infirmam, pas cu pas, ideile preconcepute vizavi de persoana mea.

[797] O, vai!... Realitatea *reală* e aceea că a fost *o banală ironie* la adresa sa, pe care nu a sesizat-o. Nu le-a sesizat nici pe altele, așa că nu e *o situație unică*...

Acum ce aș fi câștigat din aceea, că *marii* baptiști ai lui pește, nu mai îmi scriau comentarii răutăcioase? Îi ceream cine știe ce compromis, ce averi sau uniuni de Biserică?

Cruceru e un megaloman înnăscut (de aceea e *naiv*) și a făcut întotdeauna din țânțar armăsar...când era vorba de ironii, ironii pure la adresa sa, din care nu doream nimic...

Și așa puteam și le-am șters din plin comentariile...și am lăsat, când am vrut, pentru distracție, pe unele dintre ele.

În esență nu i-am cerut nimic...pentru că nici nu eram *certați*...și nici nu ne-am *împăcat* vreodată...pentru că nu a fost nicio relație *reală* între noi. El s-a băgat în viața mea de unul singur, printr-un comentariu, mi-a ridicat mingea la plasă, am jonglat pe tema asta...și asta e tot! În cele din urmă cred că *și-a dat seama*. Poate că *și-a dat seama* că a fost *un simplu joc* toată *melodrama* pe care am făcut-o pe seama lui și a credinței sale.

[798] Adică să spună ce crede Biserica Ortodoxă despre erezia baptistă.

[799] Am jucat tot la fel de *duplicitar* ca și *dialogicul* meu: Cruceru. El a dat tonul cameleonismului și eu am jucat pe același ton cu dumnealui, după expresia: *cui pe cui se scoate*.

Cum aş fi putut să fiu sincer cu un cameleon? Nu aş fi dat dovadă de multă *naivitate*, dacă nu aş fi vorbit oii, cu mutră de lup, în același fel ca ea?

[800] Eu am făcut-o numai cu cuvântul și v-am *spurcat*, ca la ușa cortului *cu adevărul* și nu cu *minciuni ticluite*...Cruceru o face și cu cuvântul și cu fapta, pentru că în misiunile lui de *evanghelizare* nu mai are deloc moacă de *dialogic*...ci trece la denigrarea Bisericii Ortodoxe și la racolare de ortodocși.

Care e mai *hoț* dintre noi, *maestre* Cruceru: tu, care îi scoți pe confrații mei din Biserica mântuirii și îi duci în Iad sau eu, care îi învăț să vadă în tine pe lupul cu nas pseudo-academic și să fie credincioși Tradiției Sfinte a Bisericii una?

[801] Iar *publicul taliban*, pentru *academicul* Cruceru e Biserica Ortodoxă Română.

[802] *Pocăiții* (în cazul lui Cruceru: *baptiștii*) nu sunt *pocăiți*, adică *metanoici*, ci înșelați de demoni și eretici și, de aceea, nici nu cred că sunt *fraieri*/ *blegi* la nivel social ci, dimpotrivă: *descurcăreți* și *preaafaceriști*, când vine vorba de bani, de învârteli, de excursii dar nu și *descurcăreți* în ceea ce privește mântuirea. Acolo sunt *fraieri*, chiar *handicapați*...la domeniul mântuirii, pentru că stau în afara Bisericii lui Hristos.

Nu am timp de pierdut cu astfel de *derapaje* din spaţiul *bunului simţ* şi din sfera *înţelepciunii minimale*[803].

Dumnezeu cu mila![804]

Dar eu tot am nevoie de emetiral![805]

S-ar putea să fie de la bilă, de la ficat, de la o indigestie sau de la o „enteroblogită". Nu ştiu.

Niciun atac asupra mea nu mi-a căzut aşa de rău[806] ca penibila *milogeală*[807] redactată mai sus.

by *patratosu* August 23rd, 2007 at 3:25 pm

Am citit cu atenţie comentariul părintelui Dorin şi nu am văzut nicăieri *solicitarea*[808] lui de a fi trecut *bastrix-ul* în blogrollurile neoprotestanţilor.

Scrie negru pe alb:

„Uitați-vă la mine în blogroll-ul ortodocşilor, a blogurilor ortodoxe, uitaţi-va pe fiecare blog în parte şi, blogurile care vă plac, puneţi-le la dv. în blogroll, unde nu este *niciun ortodox* ci *numai baptişti*.

La fel ar trebui să facă orice blogăr baptist: să pună acolo blogurile şi să le comenteze, nu doar pe cele care sunt *ale lor* sau *ale prietenilor lor*, ci pe acelea *care merită*".

---

803 Deci tot el e maestrul nesimțirii...cât și *maestrul* bunului simț și *plin* de înțelepciune, adică capra și varza, lumina și întunericul, negru și albul s-au contopit până la desființare în persoana sa.
Eu muncesc toată ziua, vine și mă elogiază pentru *ce fac eu* și *el nu face* (deși el ar fi trebuit, ca profesor, să facă de trei ori mai mult decât mine la nivel online, nu?!), dar când îi spun adevărul despre sine și despre credința lui, *adevărul Bisericii* despre acestea şi nu *al meu*, deodată devin *un element nociv*, de parcă, până atunci, crezusem *altcumva* sau de parcă el era o fată *nepătată* în relație cu credința Bisericii mele, baptist sadea fiind el.

804 Iarăși sunt *deplâns* și *lăsat la mila lui Dumnezeu*. Problema e că eu mă lăsasem în voia și în mila lui Dumnezeu cu mult înainte, ca pastorul Marius să o facă în mod fariseic.

805 Probabil avea stări de greață de la mâncarea multă...

806 Deci eu îi scrisem lui Piroșca...și Cruceru a crezut că blogul lui Piroșca e blogul său? Probabil avea ceva *defecții* și de vedere...sau poate că blogurile baptiste sunt *în comun*, în devălmășie.

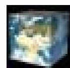
807 Revine la pseudo teza primordială a articolului: *eu sunt avid numai de rating*...dar scriu mai multe articole decât Cruceru și nici nu pot fi manipulat, înfricoșat, *temperat* de nicio *iubire* baptistă excedentară.

808 Da, pentru că ea nu există!

Deci ceea ce îl roagă pe respectivul[809] e *să se uite* în blogrollul ortodox de pe *bastrix* şi dacă va găsi un blog ortodox *interesant* să dea legătură spre el.

Părintele Dorin are un stil *mai pretenţios* de a se exprima, dar are, totuşi, *un stil clar*[810]. Cred că ai exagerat[811] cu articolul de mai sus. Părerea mea!

by *Irina*[812] August 23rd, 2007 at 3:48 pm

Irina, ce bine ar fi să fie *aşa*! Dacă ar fi *aşa*, acu' trec articolul ăsta în privat.

Mă tem că toţi *am înţeles* acelaşi lucru[813].

Mă tem că este vorba de *blogurile multe* pe care le administrează Dorin[814].

Din păcate nu este prima *ieşire* a pr. Picioruş în direcţia asta.

Acest comment vine într-un context mai larg, în care *a spumegat*[815] prima dată cînd un blog baptist a avut *tupeul* să devină *vizibil* etc[816].

---

809 Pe Ionatan Piroșca, la care scrisesem comentariul, pe care comentariu, Cruceru, îl consideră că *l-a vizat* (?!).

810 Adevărat!

811 Cruceru nu *a exagerat*...ci a încercat *să mă intimideze*, împreună cu gaşca lui și să mă discrediteze pe motive mai mult decât utopice.
Dacă, spre exemplu, aș fi fost *avid de rating* și numai *asta* aș fi dorit, dacă eu aveam, încă de atunci, aproape triplu articole pe blog în comparație cu Cruceru nu era *normal* să fi avut *și rating*, dacă ratingul nu ar fi fost manipulat?
Cum de s-a putut la început și nu s-a mai putut *de la un moment dat* să fiu în top, dacă am creat și mai mult conținut de online și vizitatorii mei reali erau și mulți și mai diverși și din mai multe state ale lumii, lucru pe care Cruceru nu ni l-a arătat niciodată?
Pentru că el a vorbit întotdeauna despre *numărul de vizite de pe blog* (pe care le manipula din plin) dar nu ne-a arătat niciodată câți sunt, de unde vin și cât stau la el pe blog cititorii lui.
O poate face și acum, post factum, numai că nu are curajul să o facă, pentru că am observa că sunt câțiva și că acei câțiva...au făcut și fac să pară că sunt...*cu miile*.

812 A se vedea: http://dulcecasa.blogspot.com/, blogul Irinei Constantinescu, singurul comentator creștin ortodox al articolului de față și cinstit cu adevărul.

813 Adică Cruceru e *conștiința universală* a omenirii...și *toți înțeleg* ceea ce *înțelege* și el.

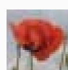
814 În fraza de aici, Cruceru își exprima *temerea* (*reală* pentru el, după formula: *hoțul se teme de hoți*), că eu aș fi avut, în administrare, mai multe bloguri de cât afirmam, în mod explicit, că am. Însă nu am avut niciodată și nici nu am *bloguri secrete*, adică unele în care să mă fi dat *de anonim* sau *de altul*.
Tocmai de aceea, când Bogdan Stârceanu și-a făcut blog și a pus RSS-urile mele pe el, Cruceru și ai lui au crezut că e *tot blogul meu*.

815 *A spumegat*...se zice la cai. Adică sunt un cal nărăvaș, care nu mă las momit de nutrețul baptist...ci *spumeg* / *mă arăt înfricoșător* împotriva baptiștilor.

Ce să mai pierdem timpul![817] Dacă urmăreşti involuţia[818] articolelor dînsului, de prin aprilie-mai încoace[819], pe această temă[820] vei descoperi ceva *recurent*: „noi sîntem *buni*, de *apreciat*, dar neoprotestanţii au făcut *o conspiraţie* şi *ne ia faţa*” etc.[821].

Dacă veţi aşeza lucrurile în contextul *mai larg* şi veţi citi, cu răbdare[822], cele scrise de domnul Picioruş s-ar putea ca *grila hermeneutică* prin care aţi citit comentariul dînsului să fie sensibil *modificată*.

⁂by *patratosu* August 23rd, 2007 at 4:09 pm

Este inepuizabil[823], Ionatan ăsta!

Şi dacă, uneori, i-am spus că *se repetă*, tot are rezerve să ne uimească.

Nu ştiu ce *comentariu* a pregătit Ionatan, dar ce am înţeles eu citind dedicaţia lui pentru d-l Picioruş este că îl cheamă[824] *aproape de Văz*, nu de *culoare*[825].

---

816 Să devină *vizibil*...și *anonim* în același timp. Dacă *vizibilitatea* sa ar fi fost una *reală* și dacă oamenii și-ar fi dat numele și ar fi muncit, în mod onorabil, zi de zi mi-ar fi fost indiferent că e baptist, stilist, mormon sau adventist.

Pe mine m-a enervat *duplicitatea baptistă* de la nivel online...și nu *erezia baptistă*, pe care o cunoșteam, în linii mari, în prealabil și nu mă deranja deloc.

Tocmai de aceea nici nu am scris, în mod combativ, despre alte învățături eretice la nivel online: pentru că nu mă interesează minciunile lor.

Eu am spus adevărul Bisericii mele despre baptiști pentru că au avut tupeul să mă indispună. Dacă nu intrau, fără preaviz în viața mea și dacă nu îi vedeam, tot timpul în top, puțin îmi păsa de ei și de alți o mie de eretici, tot la fel de fantasmagorici ca și ei.

817 Sunt *o pierdere de timp*...de care Cruceru *se ocupă*...Problema mea e de ce Danion Vasile, Savatie Baștovoi, Laurențiu Dumitru etc., de pe online, ortodocși, nu au avut *marele privilegiu* de a fi luați în vizor de către el...ci doar eu. Mă simt *privilegiat* pe nedrept și, în același timp, îmi pare rău că nu s-a dus și peste ei baptiștii și însuși Cruceru, *conștiința universală*, că ar fi văzut ce *moderație*, cu adevărat, au ortodocșii extremiști.

818 Când am început să scriu despre Cruceru...am început să *involuez* (?!), paradoxal, când eu am scris *tot la fel de mult* și *de bine*.

819 Se referă la anul 2007.

820 A baptiștilor.

821 Da, chiar așa!

822 Deci Cruceru *m-a contextualizat*...*și m-a citit cu răbdare*...de aceea are o *experiență* bogată în ceea ce mă privește.

823 Pentru că e *de-al nostru*, baptist...

824 Pe mine, mă, m.

825 Adică mă cheamă aproape de Dumnezeu, de Cel care ne vede pe toți (ca și cum, până când să îi scriu eu lui Piroșca eram *satanist* și nu *preot ortodox*) și nu de confesiunea/*culoarea* baptistă, ca să mă confesionalizeze.

Câtă *iubire* pe un baptist: mă cheamă *aproape de Dumnezeu* dar nu vrea *să mă facă baptist*, deși el rămâne *baptist* și nu vrea să se apropie de Ortodoxie, ca să Îl vadă pe Dumnezeu!

Este limpede pentru oricine: Dumnezeu nu mai este *doar Ochiul atoatevăzător*. Deci trimiterea nu mai este *doar* la o parte concretă a trupului, ci este *chiar forţa* care face viu ochiul, este *Văzul*.

De aceea, indiferent de ce *culoare* are *răsăritul* nostru – cred că „nostru” se referă la cei ce cred într-un anume fel[826] – invitaţia lui Ionatan este „pe marginea Văzului”, pe marginea lui Dumnezeu, nu în contemplarea unui răsărit într-un anume fel colorat[827]. E superb![828]

Sau poate numai eu mă bucur *copilăreşte*[829]. Mai nou am devenit, din *critic*, „profesor de poezie”[830].

»by *A.Dama* August 23rd, 2007 at 4:15 pm

Mulţumesc A. Dama!

Ai înţeles şi ai explicat în mod *exact* poezia. Dacă e cineva care are nelămuriri cu privire la fiecare vers în parte, să vină cu întrebarea pe blogul meu…

Comentariul despre care pomeneam nu are legătură cu poezioara asta şi editarea lui depinde de *evenimente*[831]: se poate foarte bine să renunţ la el, aşa cum se poate transforma într-un articol pe blogul meu.

Voi lua hotărârea mâine după masă.

Atunci, dacă *a fi baptist* nu înseamnă nimic (și e adevărat: nu înseamnă decât *erezie* și *Iad*)...de ce nu se fac toți baptiștii *ortodocși*, dacă confesiunea *nu contează*?

[826] Ortodocși fiind ei sau baptiști.

[827] Adică să fim *fără culoare confesională*...dar *să rămânem* sau *să ne facem baptiști*. Am înțeles, până la sațiu, acest mesaj cameleonic al baptiștilor români, acest *adevăr* pentru fraieri, când confesionalizarea la baptiști e ca fusta de pe țigancă sau ca maghiara pentru unguri.

Noi să ieșim din cadrul credinței ortodoxe, să vorbim pe *teren neutru* (adică în *purgatoriu*, un neutru tot la fel de inexistent ca purgatoriul) iar baptiștii să se facă că au teologie și experiență religioasă, când nu vin de la Hristos, nu au nici dogme, nici teologie, nici har și nici deschidere spre dialog.

Adică s-a întâlnit hoțul cu *prostul*...și ar fi vrut ca *prostul* să fiu eu...

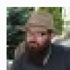
[828] Adică e *superb* relativismul dogmatic și duhovnicesc al ortodoxului, îmi spune anonima comentatoare. Adică superb de demonic...

[829] De poezie? De teologie? De Dumnezeu? Vai, doar ea se bucură *copilărește*, adică *sfânt* iar noi *nu ne bucurăm deloc*.

[830] Sau o fată cu...o falsă *bună* părere despre sine.

[831] Adică ține de ceea ce răspund eu. Și cel care *nu putea* să scrie și era în *stare avansată de boală*, deodată, nu numai că nu pare *bolnav*...dar vrea să se ia și la trântă cu tine.

by *Ionatan* August 23rd, 2007 at 5:10 pm

Frate[832] David,

eu cred că mă iubiţi foarte mult[833] şi de aceea o să-mi trimiteţi şi cărţile dv.[834], care nu au mai ajuns, pentru că era *un colet foarte mare*[835].

E o iniţiativă bună[836], aceea de *a mă vota tot timpul*, de a mă citi, nu pentru că sunt *mort* după *cititori oarecare*[837] ci, pentru că, s-ar putea *să şi ştim să scriem*, pe de o parte, şi *să fim şi captivanţi*, pe de altă parte.

Dacă observăm ceva interesant la dv., captivant, percutant, admirabil, extraordinar, îl vom cita imediat[838], chiar dacă cireşul [ştiţi dv.] se va pleca *prea mult* într-o parte[839].

Aşa că *staţi pe fază* şi observaţi ceea ce o să-mi placă la dv. Ceea ce *o să-mi placă* o să fie *foarte evident*. La fel şi *ce o să-mi displacă*.

Din scrisorile noastre două nu rezultă că *am vrut să fac târguieli* cu dv. [Asupra ce m-aş fi târguit? Asupra Casei Poporului? Asupra casei mele? Asupra casei dv.?], ci că îmi doream să se termine odată cu *uraganul de vizitatori*[840] care îl apărau pe W[urmbrandt][841].

Ceea ce am scris la noi pe blog e *ceea ce credem noi* despre dv., despre credinţa, despre biserica dv. şi despre alte subiecte.

---

[832] După cum spuneam: când cineva joacă cu mine teatru...mie îmi place să joc rolul *prim* în cadrul său, chiar dacă mă enervează şi mă dezgustă enorm acest lucru. Şi Cruceru e pentru mine: *Fratele David*, pentru că aşa le place să îşi spună, baptiştii, între ei, chiar dacă relaţiile dintre ei nu au, majoritatea, prea multe în comun cu *frăţietatea reală*.

[833] Prima linguşire...a orgoliului *fratelui* Cruceru, un „fin" şi „profund" psiholog al sufletului omenesc.

[834] Care nu au mai venit niciodată...

[835] Aluzie la *cât nu a scris* (nu la: *cât a scris*) profesorul baptist Cruceru.

[836] Trebuia să răspund falsei mele *probleme* ticluită de către el: aceea că sunt *mort* după rating şi *doar atât*.

[837] Aşa, ca dv., *frate* Marius...

[838] Lucru care nu s-a petrecut prea des, din păcate...

[839] Aluzie la un articol al său...căruia i-am uitat acum amănuntele...

[840] O hiperbolă care să le aline orgoliul...deşi ei erau *câţiva* şi nu cât *oastea lui Baiazid*, la Rovine în câmpii...

[841] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Richard_Wurmbrand.

Ce scrieţi dv. despre noi reflectă poziţia dv., evident liberă, faţă de noi.

E foarte clar!

Noi avem *poziţii*, dv. aveţi *poziţii*. Şi dacă eu nu vă cer să vă schimbaţi poziţiile *teologice* sau *comportamentale*, nici dv. nu aveţi de ce să îmi cereţi acest lucru.

Sperăm să vă ţineţi, totuşi, de cuvânt şi *să mă iubiţi: tot la fel de mult*[842].

Părintele Dorin,
care vă stimează[843].

Ps: Nu am ajuns *încă* să *vă iubesc* în mod *special*, dar fac *tot posbilul* să se întâmple asta[844].

by *bastrix*[845] August 23rd, 2007 at 6:25 pm

Nu cred că vrei să dai socoteală, Pătrățosule, de „orice cuvînt"[846] spus în articolul ăsta de pe blog.

L-ai văzut expus şi l-ai ars[847].

Dacă-l ierta-i, oare cine cîştiga?[848] Așa te-ai răcorit[849] dar ai încălzit atmosferă[850]: „Așa-i trebuie!", „S-a dat pe față!", „Huooo! Acum ştim *cine e*".

Nimeni, cred, dintre cei care au citit „dialogul" pe care l-aţi avut nu l-a *îndreptăţit* veodata pe domnul preot Dorin[851].

Dar acum cînd tu zici: „îl batjocoresc cît sunt eu de *frate* al lui" şi împotriva agumentelui: „ba a noastră că-i *mai veche*", cred că *răspunsul lui* trebuie să te facă *să retragi* acest blog[852].

---

[842] Evident: tot o ironie la adresa unei afirmații dintr-o scrisoare a sa, în care spunea că *mă iubește mult*...chiar dacă nu se poate *înțelege* cu mine.
[843] Adică vă ține la distanță...și care afirmă, ca și dv., *stimate* în sus, *stimate* în jos, cuvânt care nu exprimă nimic în cele din urmă.
[844] A se vedea nora 842.
[845] Comentariul meu, cu legătură spre blogul nostru principal de la acea vreme: http://bastrix.wordpress.com/.
[846] Prima nuanță evanghelică la comentariile articolului de față...unde se face aluzie la faptul că *vom da seama de fiecare cuvânt* ieșit din gura noastră în fața Dreptului Judecător.
[847] Adică *m-a plesnit* cu un articol Marius Cruceru.
[848] A doua nuanță evanghelică a comentatorului de față, care vrea *să ne aducă aminte*...că aici, totuși, suntem printre cei care *cunosc* Scriptura la modul literal și nu profund.
[849] Ți-ai vărsat...*râvna* ta de baptis...
[850] Pentru că baptiștii noștri abia așteptau ceea ce le place lor *cel mai mult și mai mult*: *să râdă de ortodocși* chiar și când sunt *penibili*.
[851] Siguranță 100%. Avem o altă *conștiință universală* sau (pentru că scrie tot cu *î* din *i*) s-ar putea să fie *tot Cruceru* sub numele de *Dan*.
[852] Și *l-a conservat*...până la urmă...

Ştiu: el *pune în evidenţa*[853] pe oricine îi scrie: „atenție: credincios baptist”. Și: „atentie” se citește cu susu-n jos: *pentru că e eretic*...

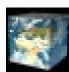
Faptul că i-ai promoționat munca ar fi avut *o răsplată veşnică*, dacă ai fi făcut-o „în ascuns”[854], adică *fără a te remarca*.

»by *dan*[855] August 23rd, 2007 at 6:56 pm

Și dacă nu i-ai trimis *cărţile promise*, atunci ia repede o cutie şi scrie-i adresa şi pune un colet, nu doar cu ce te-ai *obligat* ci şi cu ceva pe deasupra, ca să compensezi întîrzierea[856]...

Mulţumesc *Adamaicei* pentru cheia poemului...Toți vrem *să gustăm* dar la unii papilele ne sunt cam *roase* de texte administrative.

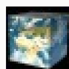
»by *dan* August 23rd, 2007 at 7:02 pm

Dane, niciodata nu mi-a trimis adresa![857] Cărțile sînt pregatite demult[858]. Doar adresa de email am. Prin email nu se poate trimite o cutie de cărți[859]. Nu?

Voi reveni!

» *patratosu* august 23, 2007 at 8:16 pm

Domnule Dorin Picioruş,

Am primit comentariul dvs. cu oarecare reţinere[860].

---

[853] Comentarorul e ironic cu mine...dar corect.
Așa și facem: îl puneam *în evidență* pe eretic...dar spunem că e *eretic*. Adică îl publicităm *ca eretic* și nu *ca ortodox* pe *eretic*. Cum puteam să fac altfel?

[854] A treia referință evanghelică a comentatorului.

[855] Un alt anonim *celebru* al baptiștilor sau o față *nouă* a lui Cruceru?

[856] Câtă *bunăvoință* neîmpărtășită...până la urmă!

[857] Trebuia ca să îi dau adresa, numere de telefon...adică tot ceea ce trebuia pentru ca să fiu bătut la cap de *prieteni* baptiști.

[858] Or mai sta și astăzi pachet?! Însă cred că la flatat faptul că îi cer cărțile...deși el s-a oferit să mi le trimită...și nu l-a forțat nimeni să o facă. Însă poți să promiți cât vrei...dacă nu ai de gând să dai ceva cuiva.

[859] Mi le putea trimite în format PDF...dacă tot suntem în secolul digitalismului electronic.

[860] Eu l-am scris cu multă *deschidere*...ca față de *un priete iubit*...

Vă spun şi de ce.

Pentru că după acele scrisori schimbate între noi în mai [2007], aţi continuat cu atacuri şi mai *virulente* împotriva mea şi împotriva fraţilor mei de credinţă.

Asta mă face să primesc cu oarece *scepticism*[861] comentariul de mai sus.

Dar îmi fac încă o dată curaj şi sper că, de data asta, cuvintele sînt *autentice* şi *sentimentele reale*[862].

1. Despre cărți, vă rog încă o dată să îmi trimiteți o adresă fixă sau o cutie poștală la care să vă pot trimite coletul. Prin email nu se poate trimite[863].

2. Mulțumesc pentru cuvintele de apreciere[864].

3. Nu cred că voi putea să rămîn indiferent la vorbele aruncate împotriva credincioşilor din confesiunea mea[865].

Împotriva mea nu prea mai contează. Cam tot ce s-a putut spune s-a spus[866].

4. Obişnuiesc să mă ţin de cuvînt[867].

5. Dacă consideraţi de cuviinţă, voi trece pe privat[868] acest articol.

---

[861] E un lucru bun. La fel am primit și noi toate mesajele de la dv., domnule Marius Cruceru.

[862] Da, sunt tot la fel de *autentice* și *reale* sentimentele și cuvintele mele ca și ale dv. Numai *autentice* și numai *reale*...

[863] O mică ironie...Se pot trimite multe prin email: din *dragoste* pentru mine mi le trimiteai în format PDF sau le scanai...

Însă problema era să vadă *unde stau* și *nu să îmi trimită cărțile*...Lucru pe care l-a aflat printr-un *prieten*, pe care l-a trimis la mine...și pe care eu l-am primit, ca și când nu mi-aș fi dat seama *pe cine reprezintă*.

[864] Erau false...

[865] Joacă cartea *iubitorului* de baptiști, de confrați...dar se aștepta de la mine ca să stau *impasibil* la mârlăniile sale online, tocmai în zile sfinte și de mare grandoare pentru Ortodoxie, când Cruceru găsea să mârâie, să conteste, să ridiculizeze Sfinți, persoane, evenimente, comemorări...

[866] Nu se spuseseră încă *lucrurile principale* despre persoana lui Marius Cruceru.

[867] Nu, nu obișnuiți să vă țineți de cuvânt!

[868] Pentru cei care nu știu, în sistemul de blog *WordPress*, se pot scrie și edita articole care pot fi ținute în mod *privat* sau care pot fi văzute, cu parolă, doar de unii.

A trece un articol *pe privat* înseamnă că îl scoți de sub ochii cititorilor și el să nu mai fie văzut de nimeni care citește blogul tău, fără ca prin asta tu, autorul lui, să îl ștergi din arhiva proprie.

Și oricând dorești, acel post *privat* poate deveni unul *public*...doar în câteva secunde.

Însă noi nu i-am cerut niciodată lui Cruceru să își retragă articole și comentarii scrise la adresa noastră (el: da!)...pentru că pe noi ne-a interesat să arătăm caracterul lor, modul cum se comportă ei cu adevărat, când li se spun adevăruri crude...fapt pentru care *am încurajat* astfel de exprimări sau le-am dat ocazia să își dea în petec sau să își spună inima vizavi de ortodocși.

De ce? Pentru că știam ce stă dincolo de cuvintele cameleonic de frumoase. Știam cum acționează, cum vor să te timoreze, cum te laudă ca să taci și să nu mai vorbești despre ei, cum se autoinvită în viața ta, cum stârnesc polemici din senin, cum se dau de *pedanți* și de *sfinți*...dar totul e de fațadă. Și articolele făcute de către noi au arătat, pas cu pas, *cine sunt*...și nu *cine vor să arate ei că sunt*...

Deocamdată sper să primiţi mesajul meu[869].

⇛ *patratosu* august 23, 2007 at 8:32 pm

Bastrix[870] începe să-mi placă mai mult[871].

Am înţeles cum pot să-mi face blog şi să am şi audienţă: „copii articolele lui *Pătrățosu*". Iar la rubrica *evanghelizare* l-aş ruga[872] să-mi posteze anunţuri şi fotografii cu tema: „Evanghelizare în Moldova"[873], nu numai la Scornicești.

Sigur îi va creşte audienţa[874]. Am avut şi eu un comentariu...însă mai funcţionează cenzura în zona lui[875].

⇛ *libiu* august 23, 2007 at 8:45 pm

Am scris-o și pe blogul „dânsului"[876]: *Bastrix* nu reprezintă preoții ortodocși[877]. Există și preoți ortodocși *deschiși*[878].

---

[869] L-am primit *cu dragă inimă*.

[870] Alt anonim, care îmi folosește acronimul blogului...drept nume propriu.

[871] Începe *să îi placă* de mine...pentru că am luat, de pe două bloguri colaterale ale lui Cruceru, datele articolului prezentat anterior în această carte, despre misiunea de *evanghelizare* de la Scornicești.

Adică *te îndrăgim*...dacă *ne faci publicitate*. Numai că *publicitatea* pe care eu le-am făcut-o s-a dovedit, în cele din urmă, foarte dăunătoare pentru misiunea de *evangehlizare* a României, lucru pe care, unul dintre rivalii lui Cruceru i l-a reproșat acestuia (*rivalii* lui sunt numai de la București?!), la sfârșit de blog: *ai trenat, timp de 2 ani de zile, evanghelizarea României prin certurile tale cu preotul Piciorus*.

Adică le-am făcut o publicitate nefastă, pentru că baptiștii și-au dat în petec, au arătat cât de civilizați și amiabili sunt, au uitat de studiile lor academice și mi-au vorbit *miticește* (vorba lui Cruceru) sau ca la ușa cortului baptist.

Așa e când sângele îți joacă feste...sau când, pe termen lung, îți ieși din rol...și îți arăți nudul sufletului.

[872] Adică pe mine...

[873] Adică autorul e din Moldova...și nu prea suporta să se spună numai despre *Scornicești*, ci să se spună faptul că *și în Moldova* se face *dez-ortodoxizarea* românilor, adică *păgânizarea* lor.

[874] Adică au fost atât de bucuroși că s-au văzut pe blogul unui ortodox, că nu au știut cum să reacționeze mai bine...și au devenit prost crescuți.

Același lucru se întâmplă și când îl bagă în seamă un intelectual sau un om bogat pe un sărac mândru sau pe un țigan cu mari aere despre sine. Sunt semnalmentele clare, definitorii ale ghetoizării.

Orice semnal pozitiv de la cei din afară...stârnește uragane de bucurie în inima celui care stă numai în pătrățica lui.

[875] Adică a venit și m-a comentat pe mine, la mine pe blog iar eu i-am șters comentariul anonimului *Libiu*, baptist fără casă, masă, sex și față. A ghost...

Însă este reiterată dorința lor aici, aceea mare, mare de tot: ca să moderez orice comentariu al lor, indiferent cât de *prost* sau de *nesimțit* ar fi.

Dar lucru acesta nu s-a petrecut niciodată ci, dimpotrivă, am schimbat multe din comentariile lor jegoase în ceea ce trebuia să spună un om credincios și cu capul pe umeri, fie el și baptist, cu multe sau puține studii.

⎈ *krossfire*[879] august 23, 2007 at 9:30 pm

Eu întotdeauna am vorbit și vorbesc *foarte serios*, *frate* David, chiar şi atunci când zâmbesc[880].

De aceea, oricând am să observ că dv. scrieţi despre subiecte care vizează Biserica Ortodoxă, pe credincioşii ei, cultul şi pe preoţii ei, pe Sfinţii noştri Părinţi şi pe păcătoşii noştri, oricare ar fi ei, în mod *depreciativ*, voit *răutăcios*, ca şi dv., vom reacţiona *mai mult decât prompt*.

Dar nu cu *o gaşcă întreagă de acoliţi*[881], ci *de unul singur*, la acelaşi nivel al josniciei sau al perfidiei cu care dv. veţi scrie.

Va fi punctul meu de vedere, împotriva poziţiei dv.

Dv. nu trebuie să vă schimbaţi părerea, nici eu pe a mea.

Dv. *veţi scrie*, noi *vom scrie*.

Cât despre cărţile pe care nu mi le-aţi trimis, dacă vreţi să vi le citesc şi să vi le recenzez[882] mi le daţi în format electronic.

Eu nu le voi da altora şi le voi păstra numai pentru mine[883].

Dacă nu înţelegeţi gravitatea[884] cuvântului meu de preot şi conştiinţa mea, nu mi le mai trimiteţi deloc.

În rest, ştiţi adevărul meu: dv. sunteţi pentru mine *un eretic baptist*, pentru că aveți o credinţă, care nu are nimic de-a face cu Biserica lui Hristos...dar sunteți un eretic, care mie *îmi place*.

O seară bună!

---

876 Adică nu sunt *un domn*...ci *un nimeni*...

877 Din nou mi *se confundă* acronimul blogului cu numele de Botez și un baptist fără nume spune despre mine, că *nu îi reprezint* pe preoții ortodocși. Adică *nu merit* să fiu preot. Nu-i așa că *are dreptate*?! Nu-i așa că și lui *îi pasă* de preoții Bisericii Ortodoxe, pe care îi denigrează toată ziua?!!

878 La minte? La pungă? La relativism? Adică *există* sau *vrem să existe* câți mai mulți preoți, care să *ne pupe*, pe noi, baptiștii, adică *să ne lase în pace*, ca noi să venim peste ei și să le luăm credincioșii de sub ochi.

879 A se vedea: http://krossfire.wordpress.com/. Nici după 4 ani de zile nu scrie, la vedere, cine este *autorul* acestui blog.

880 Idem: http://bastrix.wordpress.com/2007/08/23/nu-ma-pricep-la-poezie-pentru-ca-sunt/. E unul dintre marile adevăruri ale persoanei mele, pe care l-a înțeles, probabil, și *fratele* Marius Cruceru. Eu sunt serios cu tine și când zâmbesc și când plâng și când tac. Întotdeauna serios...

881 Așa cum faci tu, *frate* David...

882 Și-a dat seama, în scurt timp, că *recenzarea* lui de către mine e foarte dăunătoare pentru sine...așa că a regretat promisiunea făcută în prima scrisoare pe care mi-a trimis-o. Cu siguranță...

883 Și a avut *aceeași încredere* în mine (adică nu mi le-a trimis în format PDF, pentru că i-a fost teamă ca nu cumva să le dau și altora, ceea ce nu aș fi făcut) cum și eu am avut *aceeași încredere* în el (nu i-am trimis adresa...).

884 Nu, nu a înțeles-o și a crezut că eu am un caracter tot la fel de labil ca al său.

⁍*bastrix* august 23, 2007 at 9:37 pm

„La acelaşi nivel al josniciei sau al perfidiei cu care dv. (adica fr. Marius) veţi scrie”…

Dar unul (tot fr. Marius) „care îmi place”…

Adica vă plac oamenii *josnici* și *perfizi*???[885]

Ps: aceasta este concluzia *logică* pe care orice om cu „scaun la cap” o trage[886]…

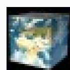
⁍ *Nemesis* august 23, 2007 at 10:14 pm

(...)

[885] Da, *îmi plac* oamenii *josnici* și *perfizi* ca Marius Cruceru, pentru că și lui *îi place* de mine...după cum și eu mimez că *îmi place* de el. Adică avem *o iubire* reciprocă...indescriptibil de inexistentă.

[886] Și anonimul Nemesis vroia să mă scoată *fără logică*...la cap, ca și când Cruceru m-ar fi *îndrăgit* și *iubit* ca pe copiii lui, deși *se fotografia*/*poza* în *mare admirator* al meu și în cel care *îmi deplânge* traiectoria involută, la nivel online, de când l-am cunoscut și am început să scriu împotriva lui.

Cum s-a încheiat „dialogul” dintre pastor şi preot

Domnule Picioruș,

1. pentru mine[887] aici se încheie *dialogul* cu dvs.[888].

Prefer să îmi vad de ceea ce am de facut[889], lucru care este *mai important* decît acest *schimb de replici*, care devine *pierdere de timp*. Sînt sigur că și dvs. aveți de lucru[890].

2. Sper că s-au convins și ceilalți[891] că *am avut dreptate* în momentul în care am primit cu reticență comentariul dvs., care începea cu „fr.[ate] David”.

A fost o încercare de *anesteziere* [a simțurilor adversarului n.n.] care n-a ținut[892].

A fost relevant *mai ales* ultimul articol despre „sînt doctor în litere...”[893]. Am zîmbit cu amar[894]. Din nou!

3. À propos de acest lucru. Iar vorbiţi despre lucruri pe care nu le cunoaşteţi. Chiar şi *în glumă* este greu scuzabil.

Da, este posibil sa ai un *Doctorat în Litere* și să nu te ocupi de poezie. Deloc. Filologia are foarte multe ramuri.

Există doctorate in bilingvism, lingvistică indo-europeană, teoria traducerii etc. N-o să ghiciţi *de ce anume* m-am ocupat eu[895].

4. Am mai spus: nu trimit nimănui cărțile în format electronic. Lucrez la alte ediții și nu vreau să le gasesc *on line* precum *emailurile personale*[896].

Am mai păţit-o. Consideraţi că dvs. aveţi *iaurtul* în care suflu după ce m-am fript *cu borşul*![897]

---

[887] Un articol din 24 august 2007.
[888] A vrut să spună: *polemica*.
[889] Lucru care nu s-a întâmplat, pentru că mereu a căutat motive de ceartă...
[890] Adică *ocupați-vă de teza doctorală, pentru că sunteți doctorand* și *nu mai scrieți despre baptiști*, că eu am să mă ocup, în continuare, de *evanghelizări* ilegale, pentru care sunt plătit.
[891] Baptiști, confrați ai mei...cu care mă sfătuiesc ce să fac împotriva dv.
[892] Puteam să nu vă zic *frate*, la cât mă *iubiți* dv. pe mine?
[893] Scris de mine, în care spuneam că un doctor în Litere trebuie să se priceapă la poezie.
[894] E un lucru bun *zâmbetul amar*...dacă articolul care te-a făcut să îl scoți din tine...vorbea despre tine.
[895] Din nou e ironic cu mine...pentru că despre specializarea sa vorbise pe al doilea lui blog, unde își spunea și numele și care acum e *blogul său de zi*.
[896] Pe care eu le făcusem publice...
[897] Aici trebuia să pună un emoticon...dar nu l-a mai pus, pentru că și așa nu era cerut de gramatica limbii române.

5. Istoria relației noastre scurte[898] mi-a dovedit, din plin, că nu pot să pun greutate nici pe cuvîntul dvs. și nici pe conștiința dvs. de preot sau simplu cetățean. Nu sînteti credibil[899].

6. Resping calificativul de „eretic”[900], cum bine se înţelege.

Îl consider de ajuns ca să încheiem aici orice fel de discuţie[901]. Celelalte nu mă supără dar, precum pe Părinţii deşertului[902], acest apelativ *mă oripilează*[903].

7. Și încep să mă îngrijorez că „vă plac”. Poate că asta este cel mai *îngrijorator* lucru[904].

M-am mai îngrijorat o dată, cînd o instituție, la care țin, a fost laudată de Vadim Tudor[905].

Voi încerca să mă țin la o distanţă cît mai mare de dvs. pentru a evita *asocierile* dintre noi[906], cel puţin de acum înainte[907].

Vă doresc succes în orice lucru bun[908]!

by *patratosu* August 23rd, 2007 at 11:53 pm

---

[898] Unde Marius Cruceru s-a băgat în seamă, de unul singur, printr-un comentariu...și pe care nu am dorit-o niciodată.

[899] Dar eu, pentru că aveam *mare încredere* în baptistul Cruceru, trebuia să îi dau adresa și, eventual, numărul de cont...pentru că conștiința sa baptistă e *integră*.

[900] Calificativul însă nu vrea să se desprindă de dv., pentru că el e modul cum vă priveşte Biserica Ortodoxă pe dv., ci va sta lipit de persoana dv., atâta timp cât Marius David Cruceru va fi *baptist* și nu *ortodox*.

[901] Înainte ca să veniți la mine pe blog, d-le Marius Cruceru, oare nu ştiaţi că asta cred despre oricine e în afara Bisericii? Adică îi credeam pe catolici, pe protestanți, pe anglicani de *eretici* și pe baptiști *nu*?

Însă lui Cruceru i-a părut rău că nu a găsit un preot doctorand prost sau manipulabil în persoana noastră și de aceea s-a retras cu coada între picioare. Probabil, dorea ca să aibă relații cu noi de curtoazie și să nu îi spunem verde în față ce credem despre credința și persoana lui.

Însă adevărul e *mântuitor* și nu *revoltător*!

Adevărul trebuie să te ducă la pocăință și la ieșirea din erezie, pentru ca să fii al Bisericii Ortodoxe, al Bisericii lui Hristos.

[902] Ai deșertului egiptean, care erau *ortodocși* și nu *baptiști* și care îl dădeau anatemei pe orice eretic venea la ei, adică și pe *baptiști*, dacă ar fi fost *înființați* în secolele 3-4 d. Hr.

[903] Ar trebui să te înspăimânte...pentru că ereticii merg în Iad.

[904] E adevărat, iubirea, mai ales cea *baptistă*...e o dragoste delirantă...

[905] Nu ştiu care e instituția *lăudată* (poate *marea* organizație baptistă eretică)...însă am fost pus lângă Corneliu Vadim Tudor, ca să se vadă ce element *nociv*, *extremist* și *revanșard* sunt eu, pentru că astea sunt *etichetele* puse pe fruntea lui Vadim Tudor.

[906] Adică să nu își strice care cumva imaginea de *mare* intelectual și *ilustru* pastor baptist.

[907] Deci *nechemat* a venit în viața mea...de unul singur spune că *pleacă* din ea. Însă nu a plecat din viața mea...din păcate...

[908] Ipocrizie de final...

Frate David,

cred că aţi luat decizia care trebuia. Vă mulţumesc pentru că, în sfârşit, aţi înţeles că trebuie să vă ocupaţi de teologia baptistă[909] şi de org. dv. religioasă şi nu de Biserica Ortodoxă, de oamenii şi tradiţiile ei.

Vă vom lăsa în pace, repetăm, până la *primul atac fără perdea* la adresa noastră.

De aici încolo nu vă vom mai *dedica* articole [v-aţi simţi *insultat* de *atenţia* noastră], ci pur şi simplu vom face nişte note, nişte trimteri la blogul dv. şi al coreligionarilor dv., unde se află atacuri frontale la Ortodoxie, specificând gradul de *josnicie*, de *bădărănie* sau de *superbie* pe care îl surprindem în acele articole.

Şi noi vă dorim să scrieţi bine, mult, superb, să publicaţi câte 10 cărţi pe an, să aveţi mulţi admiratori[910], câte 10.000 de articole pe blog, mulţi bani în casă, copii frumoşi, o soţie binevoitoare şi iubitoare cu dv. şi…cer senin deasupra[911].

Pr. Dorin, un om care ştie să îşi *stimeze* duşmanii şi îi *respectă* pe cei cu care are polemici[912].

by *bastrix* August 24th, 2007 at 10:19 am

Credem noi, că atât pastorul baptist cât şi preotul ortodox au vorbit *foarte clar*.

Dv. sunteţi *martorii* acestor cuvinte pe viitor.

De aceea le-am şi pus aici, spre…*re-citire*.

---

909 De care nu s-a ocupat deloc la nivel online.
910 Dar nu dintre aceia care mi-au scris mie...apărându-vă pe dv.
911 Ca să fim în ton cu finalul scrisorii sale.
912 Două mari adevăruri...

Dialogul online al Lect. Dr. Dr. Corneliu C. Simuţ, teolog baptist protestant, cu noi. Prima seară

1a. ***Lect. Dr. Dr. Corneliu C. Simuţ***:

Domnule Picioruș,

Nu toți baptiștii[913] susţin că *istoria lor începe odată cu Biserica primară*.

[913] Un articol din data de 26 august 2007.

Aţi spus bine, şi va dau dreptate: din punct de vedere istoric, biserica baptistă a început în Olanda, la începutul secolului al XVII-lea, pe filieră puritan-anglicană.

Nu va amăgiţi însă, că nici Biserică Ortodoxă nu şi-a început *umblarea pământească* odată cu Biserică primară[914].

Biserica primară e *Biserica primară*[915], nu *Biserica Ortodoxă* şi nici cea *Catolică* sau cea *Protestantă*.

Apropos, întrucât biserica baptistă şi-a început existenţa în secolul al XVII-lea atunci baptiştii sunt *PROTESTANŢI*, nu *neoprotestanţi*[916].

Există denominaţii creştine protestante, care au apărut după baptişti, de pildă *mişcările pietiste* şi *metodiste*.

1b. *Pr. Drd. Picioruş Dorin Octavian*:

Domnule Corneliu Simuţ,

dacă dv. sunteţi autorul acestui blog[917], adică *Lect. Dr. Dr. Corneliu C. Simuţ* sau dacă vi l-a făcut fratele dv.[918], un *con-vorbitor* al nostru care ne-a părăsit, pe numele dv. şi dv. îl veţi continua, cu *mult zel*, de aici încolo, vă dorim *bun venit* pe blogul nostru.

Mai întâi de toate, v-am întreba: Ce v-a determinat să veniţi pe blogul unui *doctorand ortodox* şi *ce vârstă aveţi*?

Corneliu Simuț (care, în cele din urmă, s-a arătat tot la fel de *bădăran* ca și Marius Cruceru, ei fiind *prieteni* și *colegi de muncă* la facultatea baptistă din Oradea) a fost trimis de către Cruceru ca să îmi dea lecții.
Scrisorile de aici, sub formă de comentarii pe blogul nostru, au venit ca să *clarifice* istoria baptismului.
Ca și în cazul lui Cruceru și Simuț a venit fără preaviz...și l-am lăsat să vorbească, deși nu aveam nici un chef de lecții de la alt *nimfoman după imagine*, care s-a dorit, în mod *neapărat*, la noi pe blog.

914 Adică noi, baptiștii, ne spune Dr. Simuț, am apărut din neant în secolul al 17-lea, însă nici Biserica Ortodoxă nu e *apostolică*, pentru că nu vreau eu, așa că niciuna dintre bisericile noastre nu deține continuitatea harică cu Biserica lui Hristos.

915 Iar titulatura de *Biserică primară* e una eterodoxă și ideologică, ca să cuprindă, sub cupola ei, primele 3 secole (de obicei) ale Bisericii, până la *Primul Sinod Ecumenic* și să spună că primele 3 secole au mers *după Evanghelie* și că, din secolul al 4-lea, Biserica a început să devină *dogmatică*, adică *altceva* decât era, ceea ce e un fals grosolan.

916 Pentru noi nu contează, prea mult, denumirea...pentru că *tot eretici* sunt și unii și alții.

917 A se vedea: http://corneliusimut.wordpress.com/. Fotografia din acest articol, cu care inițiem prima sa scrisoare, îl reprezintă pe Corneliu Simuț și a apărut post-factum în blogul său de *prezentare*.

918 Care se dăduse deja în stambă în fața noastră, cum se va da și cel cu care vorbim acum...

Nu vă întrebăm cu insolenţă, dar dorim să ştim motivele *reale* ale demersului dv., cât şi acest mic detaliu, semnificativ pentru noi.

Nu vă vom mai cere şi alte detalii. Ştim să nu fim *intrusivi* în viaţa celor cu care dialogăm.

După părerea dv., org.[anizația] baptistă, din care faceţi parte, s-a format în Olanda, la începutul sec. al 17-lea, conform datelor preluate din saiturile fraţilor dv. de credinţă, nefiind de *sorginte apostolică* şi dv. doriţi să folosim în dreptul „organizaţiei baptiste”, cum o numim noi, personal, apelativul de: „protestantă” şi nu de: „neoprotestantă”.

În discuţiile cu dv., dacă ele vor exista, vă vom numi: „teolog baptist *protestant*”, dacă sunteţi, cu adevărat, cel care intuim noi că sunteţi.

Însă, ca să bifaţi cu „neapostolică” Biserica Ortodoxă, pentru ca să negaţi faptul că *Biserica Ortodoxă* este *Biserica Sfinţilor Apostoli* şi *a tuturor Sfinţilor până astăzi, singura şi unica*, trebuie să *vă bateţi* cu întreaga istorie, cu toţi cei care au fost şi s-au revendicat în mod istoric, haric, prin hirotonie, dogmatic, canonic şi cultic ca *membri ai Bisericii lui Hristos* [probabil că faceţi de ceva timp lucrul acesta[919]] şi apoi cu mine.

Aşa cum există mărturii istorice despre John Smyth, tot la fel există şi mărturiile istorice despre succesiunile episcopale, cu nume şi date, în cele 5 Patriarhii ortodoxe ale lumii[920], mărturii arheologice, mărturii scriptice îndestulătoare încât să nu proferaţi niciodată această inepţie.

Eu am dovedit irelevanţa *pretenţiei* baptismului de a fi de *sorginte apostolică* cu trei surse [care vă aparțin și care nu sunt] nici măcar *minore*.

Ca dv. să îmi dovediţi [cu cât sunteţi şi *dogmatician* şi *istoric*] faptul, că Biserica Ortodoxă nu este *apostolică* şi nu e *singura Biserică a lui Hristos*, cred că trebuie să îmi prezentaţi surse de *primă mână*, autentice, surse care,[de altfel], nu există.

Vă dorim o noapte bună şi să nu vă grăbiţi cu niciun cuvânt pe care *vreţi* sau *nu vreţi* să ni-l scrieţi![921]

---

[919] Să *vă bateți*, adică *să negați* faptul, că Biserica Ortodoxă e Biserica *adevărată* a lui Hristos.

[920] M-am referit la cele 5 Patriarhii ortodoxe existente în timpul Sinoadelor Ecumenice, se subînțelege...

[921] Pentru că știam cât de repede se înfierbântă *râvna* în baptiști...și își dau în petec la nivel lingvistic...și nu numai...

2a. *Lect. Dr. Dr. Corneliu C. Simuţ*:

Domnule Picioruș,

Da, eu sunt autorul site-ului[922] indicat de Dvs., care însă nu e *un blog*, ci *o simplă prezentare*, făcută la rugămintea unor colegi, care s-au plictisit să-mi tot ceară CV-ul.

Pentru mine nu e *o noutate* să intru pe *un blog ortodox*. Sunt în legătură, de mulţi ani, cu colegi catolici, ortodocşi şi protestanţi de toate culorile, aşa că sunt *obişnuit* cu tot felul de discuţii[923].

Am ajuns pe blogul Dvs. citind blogul colegului şi prietenului meu Marius Cruceru.

Ca să vă răspund la a două întrebare: am 31 de ani.

Din păcate, nu cred că va exista *un dialog* între noi[924], deoarece convingerile[925] Dvs. eclesiologice vă împiedică să purtaţi un dialog de pe *poziţii de egalitate*[926].

În ceea ce mă priveşte, puteţi să-mi spuneţi cum doriţi, n-am niciun fel de pretenţii. Îmi puteţi spune *teolog baptist protestant*, membru al unei *organizaţii religioase* sau chiar *eretic*.

Nu mă deranjează! E dreptul Dvs. să puneţi etichete[927].

Constant însă, că unii dintre colegii Dvs., în cele bisericeşti şi duhovniceşti, adică unii dintre teologii ortodocşi români sau din afara ţării, nu au niciun fel de probleme în a socoti „organizația religioasă baptistă" (cum o numiţi Dvs.) *biserică*, aşa *cum şi este*[928].

---

[922] E *blog* și nu *sait* (adică nu se pricepe la online)...tocmai de aceea nici nu a făcut ceva ca lumea în *blogul său de prezentare*.

[923] Aceeași *stăpânire de sine* ca la Cruceru, pentru că nu mă cunoștea prea bine...și aceeași *laudă* că el îi *cunoaște* pe ortodocși, că discută cu mulți...dar, în cele din urmă, va pleca, și el, cu coada între picioare.

[924] Atunci de ce ați mai venit, dacă nu vreți să dialogați? Nu v-a lăsat *râvna* baptistă în pace? Și eu ce ar fi trebuit să vă spun: *ce cred* sau *ce nu cred*, dacă *ceea ce cred*...v-a *enervat*?

[925] Statul dogmatic și canonic al Bisericii Ortodoxe, adică.

[926] Nu există *poziții de egalitate* în dialogul dintre *un ortodox* și *un eretic*, pentru că nu putem să punem *semnul de egalitate* între *credința ortodoxă* și *orice altă credință ideologizată*.

[927] Adică *eretic* li se pare *o insultă personală*, un fel de *înjurătură* și nu *o raportare teologică* a unui ortodox la un baptist, pentru că aceasta e *singura raportare* a Bisericii Ortodoxe la unul din afara ei.

[928] Însă, dacă eu aș numi-o *biserică*...ar fi oare *Biserica*? Sau ortodocșii care vorbesc despre *Biserica Baptistă*, cu litere mari, cu majuscule, pun oare *semnul de egalitate* între *Biserica Ortodoxă* și „Biserica Baptistă"?

În privinţa *caracterului apostolic* al Bisericii (*ortodoxă* sau *baptistă*), acesta nu poate fi privit preponderent *istoric*[929].

Esenţa apostolicitatii nu este *istorică*, ci *dogmatică*[930].

Orice biserică, care propovăduieşte Cuvântul lui Dumnezeu şi mântuirea prin credinţa în Cristos este *apostolică*[931].

Avem în Scripturi pilda celor şapte biserici din Asia Mică, biserici din care s-a ales praful.

Mărturisirea lui Cristos a continuat însă în alte locuri, prin urmare latura dogmatică, duhovnicească şi mărturisitoare a apostolicitatii este mai mult decât evidentă.

Ziceţi că răspândesc *inepţii*. Fie şi aşa!

Mă întreb, însă, la care cinci scaune patriarhale va referiţi?

La vechea Pentarhie (Roma, Constantinopol, Alexandria, Antiohia şi Ierusalimul)[932], sau la cea noua (Moscova, evident, în loc de Roma, Constantinopol, Alexandria, Antiohia şi Ierusalimul[933])?

Sau ce faceţi cu biserică coptă a Egiptului, care este capul bisericilor *ortodoxe* orientale?[934]

Nu de alta, însă aceste biserici (mă refer la cele *ortodoxe* orientale) acceptă doar primele patru concilii ecumenice, întocmai noua, protestanţilor, care am putea accepta, fără prea mari discuţii, chiar primele şase concilii ecumenice.

Atunci, mă întreb din nou, cum de reuşiţi să fiţi atît de convins de *caracterul apostolic* al Bisericii Ortodoxe, în timp ce Biserica baptistă este doar *o organizaţie religioasă*?[935]

Sau, dacă Biserică Ortodoxă este apostolică...iar eu chiar n-am nimic împotrivă[936]...atunci fiţi sigur că şi *cea baptistă* e cel puţin *la fel*[937].

---

929 Nici nu-l privim doar *istoric*, ci harismatico-dogmatico-canonico-liturgico-istoric. Pentru că Biserica lui Hristos e Biserica unde s-a transmis și a lucrat în mod continuu, neîntrerupt harul Prea Sfintei Treimi, aici e Biserica Sinoadelor Ecumenice, unde se păstrează viața liturgică și duhovnicească a creștinismului și unde istoria ei e observabilă pas cu pas de 2000 de ani.

930 E și *dogmatică* dar nu *numai dogmatică*, cum am spus la nota supra.

931 Adică aproape orice eretic e *apostolic*.

932 Da, la pentarhie, cum am spus anterior.

933 De parcă Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă a Greciei, a Serbiei, a Bulgariei etc. nu erau tot *patriarhii ortodoxe*.

934 Nu are nimic de-a face cu Biserica Ortodoxă.

935 Pentru că Biserica Ortodoxă e observabilă, în istorie, de 2000 de ani, în mod neîntrerupt, de la Hristos...pe când baptismul, ca și alte excrescențe recente...bineînțeles că nu au nimic de-a face cu El.

936 Ea e apostolică și dacă vreți și dacă nu vreți dv., domnule Simuț...

937 Orice nebun se poate crede *Apostol* sau *rege*...așa că e posibil să vă credeți *orice*...

Vă aduc aminte, din Scripturi, că *sfeşnicul slujirii creştineşti* ne este dat de Domnul Isus Cristos şi tot El ni-l poate lua[938].

[Privgind lucrurile n.n.] din lumina veacului viitor, nu prea are importanţă *unde* a început Biserica Ortodoxă sau cea baptistă; contează însă *cum* l-au slujit pe Cristos şi *cum* şi-au mărturisit credinţa[939].

Mă uit la cât am scris...Prea mult pentru *puţinul timp* pe care îl am. M-am gândit, totuşi, că trebuie *să dăm socoteală* pentru credinţa care este în noi, după cum ne învaţă Scripturile[940].

2b. *Pr. Drd. Picioruş Dorin Octavian*:

Mulţumim frumos pentru răspuns, d-le Lect. Dr. Dr. Corneliu C. Simuţ[941] şi, mai ales, pentru dexteritatea[942] de a ne spune nişte *adevăruri fundamentale*.

Sunteţi primul teolog baptist care ne-a vizitat şi care a ştiut să fie concis în detalii şi adevăruri teologice personale, dar care a avut, totodată, şi o cunoaştere *mai pronunţată* a Bisericii Ortodoxe.

Ne referea m la pentarhia patriarhatelor ortodoxe, adevărat, şi, mai apoi, la Bisericile autocefale ortodoxe.

Tot discursul dv. este acceptabil, în afara unui viciu de înţelegere teologică.

---

[938] Vorbește despre Scriptură...când nu are nimic de-a face cu Scriptura, care a fost păstrată și explicată spre mântuirea oamenilor, de Biserica aceea, care exista cu 17 veacuri înaintea baptismului.

[939] Ca să știi *cum* să Îl slujești pe Hristos trebuie să fii *al Bisericii* lui Hristos, care a păstrat credința nealterată *în* și *despre* Hristos. Doctor Simuț pune carul înaintea boilor și spune că nu ne interesează Biserica, fidelitatea ei față de Hristos ci credința ei, care ne va mântui.
Însă ce *credință* are o „biserică”, care apare după 17 secole de la Hristos, dacă Biserica lui Hristos nu *s-a stins* niciodată?
De ce avem nevoie de *baptism*...dacă Biserica lui Hristos, cea Ortodoxă a exista și înainte și după baptism? Aici trebuie să văd *logica* baptistă, de care ei fac atâta caz în lucruri banale, dar nu o folosesc când vine vorba să își arate lipsa de fundament a pretinsei lor *biserici*.
Dacă v-a înființat un om, care s-a rebotezat în secolul al 17-lea...ce are omul acela cu Apostolii? A, da, i-a văzut în poze...și cam asta e toată *legătura* lui, a inițiatorului sectei baptiste cu Sfinții Apostoli și Hristos Dumnezeu.

[940] Adică, deși domnul Simuț avea multă treabă, totuși, conștiința lui, l-a determinat să vină să dea mărturie despre baptism...și să îmi spună că e din secolul al 17-lea și nu *apostolic*. Știam și noi asta! Și mă mir cum de mai sunteți *baptist*...dacă sunteți conștient de faptul...că nu veniți *de la Hristos* ci *de la un om oarecare*.

[941] Aceasta era titulatura pe care și-a scris-o, sus, pe frontispiciul blogului său.

[942] Pentru că Cruceru ne scrisese de câteva ori și niciodată nu a admis lucrurile acestea mai mult decât evidente și prea neserioase despre baptism.

Care e acela? Nu orice *organizaţie religioasă*, care Îl propovăduieşte pe Hristos şi mântuirea prin credinţă este *apostolică* şi latura dogmatică a Bisericii nu este *anistorică*.

Eu înţeleg foarte bine faptul, că e *cel mai greu*[943] de definit „apostolicitatea" org.[anizației] dv. religioase, pe de o parte iar, pe de altă parte, aveţi nevoie să translaţi *ideea de Biserică* în afara istoriei, pentru a vorbi de o „continuitate" cvasi-ocultă a Bisericii sau „spirituală", cum v-ar conveni mai mult, în org.[anizația] dv. religioasă.

Montaniştii[944] şi *evhiţii*[945], două secte „spiritualiste" din primele 7 secole ale Bisericii Ortodoxe [poate cunoaşteţi aceste amănunte] aveau păreri asemănătoare cu dv.: Biserica se translează, se mută acolo unde există „credincioşi veridici", adică în afara *succesiunii apostolice* şi *a hirotoniilor legale*.

Din Biserica Ortodoxă Rusă, în sec. al 17-lea, s-au desprins unele facţiuni eretice, care îşi autohirotoneau membrii, după cum s-a *autobotezat* fondatorul org.[anizației] dv. religioase şi care vedeau Biserica Ortodoxă „căzută din har".

Baptismul, adventismul şi penticostalismul au în comun ideea că eclesialitatea nu e *dublă*: *istorică* şi *harică*, ci pur *harică* şi *imprevizibilă* [dihotomie moştenită de la Calvin[946], după părerea noastră], fapt pentru care baptismul îşi arogă, împreună cu penticostalismul, un *acces* la Duhul, precum Sfinţii Aposoli, fără a prezenta *credinţa* şi *viaţa apostolică* în mod real în viaţa lor, pe când adventismul se plasează în perimetrul VT[947] pentru a vorbi despre o *racordare ante-mozaică* la Dumnezeu, pe baza zilei sabatice.

Aplecarea *spre trecut* a baptismului vrea să umple, în mod fantasmagoric, golul ce o separă de Biserică şi de Cincizecime.

Legitimarea *scripturală* a baptismului este nulă. Ca să ai Scriptura, trebuie să o fi moştenit la propriu, să o iei din mâna Apostolilor şi să o păstrezi, împreună cu tot modul de viaţă aferent Bisericii.

Scriptura e o mărturie despre *atmosfera* şi *viaţa* Bisericii de la început și nu este *o enciclopedie* pentru ce se va întâmpla cu Biserica în istorie.

Idolatrizarea Scripturii, reducerea la Scriptură vine acolo unde nu există *o perpetuare reală* a vieţii bisericeşti.

---

943 Adică: imposibil.
944 A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Montanism.
945 Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Mesalianism.
946 Jean Calvin: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jean_Calvin.
947 Vechiului Testament.

Dv. nu mai puteţi *mirosi* frumuseţea Bisericii pentru că priviţi numai *un text literar*, care nu vă vorbeşte despre *prezent*, ci numai despre *trecut*.

Ca să aveţi contact cu Scriptura, la prezent, trebuie să aveţi contact cu viaţa bisericască, credem noi, autentica viaţă bisericească, în care s-a format Scriptura şi s-a păstrat înţelegerea ei autentică.

Discuţia este extinsă şi noi o putem purta pas cu pas, cu harul lui Dumnezeu.

Cu noi puteţi discuta, şi puteţi discuta [în mod] substanţial[948], dacă, ca şi astăzi, nu încercaţi să vă *autopropuneţi*, cum nici eu nu vreau să vă *conving* de mărturia mea.

Vă mulţumesc pentru decenţa comunicării noastre şi, dacă dorim să înaintăm pe acest ton, domnule Lect. Dr. Dr., o putem face, cu mult folos, pentru ambele părţi.

3a. *Lect. Dr. Dr. Corneliu C. Simuţ*:

Domnule Picioruș,

Din fericire pentru toată lumea, nu sunt, nici pe departe, *singurul* baptist care cunoaşte[949], cât de cât, ce s-a petrecut în lumea asta de la înălţarea Domnului încoace.

Istoria de patru sute de ani a bisericii baptiste o dovedeşte cu prisosinţă.

Din nefericire, nu mă încearcă nici cea mai mică dorinţă de *a legitima istoric*[950] biserica baptistă.

Nu-mi dă voie Scriptura[951], pentru că nici apostolul Pavel *nu se uita înapoi* (afară doar de dorinţa de *a şti* de unde *l-a scos* harul dumnezeiesc) ci se aruncă întotdeauna înainte, pentru a apuca premiul alergării către viaţa cu Cristos.

---

948 Adică aprofundând lucrurile.

949 Însă *cunoașteți* doar pentru voi...dar nu *recunoașteți*, în fața ortodocșilor pe care îi prostiți, ca să devină baptiști, *cine sunteți*...și *de când sunteți* voi pe lume.
Adică, ca și la nivel online, vă dați de *mari* credincioși dar *anonimi* și *cameleonici*, de *apărători* ai Scripturii, dar voi sunteți de 4 secole...și de *Biserica lui Hristos*...când nu aveți nicio racordare la ea.

950 Dv., domnule Simuț, ați vrea să *o legitimați*...dar nu aveți cu ce...pentru că istoria cere probe continue timp de 2000 de ani, după cum știți, ca să putem vorbi de *Biserica lui Hristos*.

951 Sfânta Scriptură, domnule Simuț, nici nu vă dă dreptul *să existați*, darămite să *o interpretați*.

Întocmai lui, ne este de folos tuturor celor care ne socotim *creştini* să fim mai degrabă *cu Cristos*, [şi] nu să *ne legitimăm istoric* bisericile din care facem parte şi pentru care, cel mai probabil, n-am făcut mare lucru[952].

Nu cred că vreunul dintre noi a avut de suferit până la sânge (îmi cer scuze dacă lucrurile stau altfel cu Dvs.) pentru credinţa lui în Cristos, însă uitându-mă la cele petrecute în istoria bisericii sale, nu pot să nu văd că prea puţin contează astfel de *legitimări*.

Apostolului Pavel îi era cât se poate de clar că nu vrea *să placă oamenilor*, ci *lui Dumnezeu*, iar acest *mod de a gândi* vreau să-l urmez şi eu.

Repet: nu am nici cea mai mică dorinţă să legitimez istoric biserica baptistă, iar argumentele Dvs., la acest punct, sunt aceleaşi pe care protestanţii le aud de patru sute de ani.

Preabine!

Din fericire pentru noi toţi, nu Dvs. hotărâţi, dacă biserica baptistă este *în comuniune* cu Biserica Apostolică sau (mai mult decât atât) cu Dumnezeu, Care ne-a mântuit pe toţi[953].

Dvs. puteţi spune cât doriţi că, bieţi protestanţii, nu MIROS frumuseţea Bisericii.

Vă aduc aminte însă, că nu Dvs. aţi murit *pentru Biserică* (şi nici eu, evident), ci Cristos Domnul, aşa că (din această perspectivă) cele spuse de Dvs. reprezintă un punct de vedere absolut personal[954].

Vă reamintesc doar [faptul], că cel puţin unii din[tre] confraţii Dvs. sunt de altă părere. Adică unii preoţi ortodocşi[955]

---

[952] O manifestare fals evlavioasă și a-eclesială la d-l Simuț, pentru care nu contează *Biserica*, ci *credința* pe care o avem. Dar rămâne *baptist*...pentru că nu contează *biserica*...ci *credința*...

Însă de aici începe să vorbească despre opera de mântuire a lui Hristos, pe care își fundamentează mântuirea proprie, fără însă ca mântuirea să aibă o perspectivă eclesială.

[953] Adică nimeni nu cunoaște *Biserica adevărată*...ci *numai* Dumnezeu o cunoaște și ea nu e *reperabilă* pe pământ, repetând astfel aici una dintre ideile de *forță* ale *marilor* eretici protestanți.

[954] *Negarea Bisericii* pentru ca să primeze *jertfa lui Hristos* este evidentă aici, pentru că d-l Simuț nu înțelege, că toate consecințele jertfei lui Hristos, pentru om, sunt eclesiale și că mântuirea personală are de-a face cu însușirea sacramentalo-ascetică a mântuirii lui Hristos, în Biserică.

Mântuirea personală nu se fundamentează *doar* pe jertfa lui Hristos în indiferență totală față de Biserica Sa, ci numai acolo unde este singura și adevărata Biserică a lui Hristos, jertfa lui Hristos e trăită sacramental-ascetic de către fiecare credincios în parte.

Însă neoprotestanții, urmând protestanților, au negat Biserica, cu întreaga ei realitate istorico-sacramentală, dogmele și canoanele ei, viața ei duhovnicească și au inventat o alta, utopică, pe baza Scripturii și, implicit, pe baza jertfei de pe cruce a lui Hristos, care e trăită într-un alt fel ca în singura Biserică a lui Hristos, cea Ortodoxă.

[955] Când unii *preoți ortodocși* inexistenți vorbesc *de biserica baptistă* e...*de bine*, pentru d-le Simuț și *se bifează*. Dar când eu spun ce spune Biserica despre cei din afara ei, din punct

chiar sunt de acord [cu faptul], că biserica baptistă nu este „o organizaţie religioasă”, cum cu *religiozitate* susţineţi, ci „biserica lui Cristos”.

Tot în această ordine de idei, Scriptura nu e a Dvs. şi nici a Bisericii Ortodoxe[956].

Din câte ştiu eu, în America de Nord, Centrală şi de Sud, în Africa de Vest, Centrală şi de Sud, în Asia de Sud şi de Est (inclusiv, China şi Japonia), în Australia şi Noua Zeelandă (şi iată că am enumerat o BUNĂ parte a globului pământesc), NU Biserică Ortodoxă a trimis *misionari* pentru prima data, ci Bisericile Catolice şi Protestante[957].

Prin urmare, Scriptura trece dincolo de nişte *graniţe* geografice şi confesionale, pe care, oricât v-aţi strădui, nu le puteţi restrânge la Biserica Ortodoxă.

Veţi spune, însă, că noi (toată suflarea *creştină* în afară de ortodocşi) citim Scripturile *aiurea* şi *le pricepem cu dorim*[958].

Sunteţi liber să credeţi ce[ea ce] doriţi, însă vă aduc aminte că *toţi cei ce sunt ai lui Cristos* (iar în această categorie vă străduiţi degeaba să-i includeţi *doar* pe ortodocşi) înţeleg Scriptura prin Duhul Sfânt[959], pe care ni-L trimite Cristos Domnul, de la Tatăl, nu Dvs.

Prin urmare, sunt şase mari (chiar foarte mari) ca nu *doar* ortodocşii să priceapă Scripturile, [după] cum vrea Domnul Bisericii.

Şi, nu în ultimul rând, nimeni pe lumea asta nu se naşte *creştin*[960].

Apostolii, cel puţin, şi cei din primul secol, cu siguranţă, nu s-au născut *creştini*[961]. Cristos le-a propovăduit Cuvântul şi le-a zis să facă la fel[962].

---

de vedere dogmatic, canonic, liturgic și istoric, mi se spune atunci, că nu eu și nici el nu am murit pentru mântuirea lumii, ci Hristos, deși Biserica lui Hristos nu e înființată de către mine și nici de către Simuț, ci de către Hristos, și *numai* în acea Biserică Hristos mântuie pe oameni, că de aceea a înființat-o prin toată opera Sa mântuitoare.
Pentru că d-l Simuț a venit să facă gargară la mine pe blog și să vadă ce îmi poate capul...și nu *să legitimeze* de nelegitimata sa adunătură de eretici.

[956] Dar cine a păstrat-o și a interpretat-o până atunci? Da, Scriptura era și la ereticii catolici, prostestanți etc, dar în mod ilegal, ca și la baptiști acum. *Ilegal* în fața lui Hristos (Care a dat Scriptura Bisericii Sale și nu a dat-o fiecăruia, care dorește să mai facă o sectă religioasă) și nu în fața unei legi umane.

[957] Și dacă i-au făcut *catolici* sau *protestanți* sunt oare...ai Bisericii lui Hristos, Care e Biserica Ortodoxă?

[958] Chiar așa, domnule Simuț: cum doriți le interpretați!

[959] Adică fiecare eretic *înțelege* Scriptura întru Duhul...în imaginația lui.

[960] Nu *se naște*...ci *devine* creștin ortodox prin Botez, Mirungere și Euharistie, în Biserica Ortodoxă.

[961] Dar au devenit *creștini*, ca noi, cei de astăzi, conform Sfintelor Taine enumerate la nota supra.

Ceea ce au şi făcut. Iată de ce nu văd, de ce alţii s-ar naşte *aşa*. Nu văd de ce ar mai fi venit Cristos şi la ce e bună *lucrarea Duhului* dacă unii, mai cu seamă românii get-beget, se nasc *ortodocşi*, adică *creştini adevăraţi* în accepţiunea Dvs.[963].

Aşadar, întrucât nimeni nu se naşte *creştin*, adică *mântuit de păcate* (că doar ne naştem cu fire păcătoasă[964]) cu toţii avem nevoie de Scripturi şi de mântuirea lui Cristos.

Asta înseamnă, toţi oamenii din lumea asta, oriunde ar fi ei. Din câte ştiu eu, în lumea asta mare sunt destui cei care nici măcar n-au auzit de Biserica Ortodoxă (e adevărat, nici de cea baptistă), prin urmare mă îndoiesc, la modul cât se poate de serios, că Domnul nostru Isus Cristos Îşi limitează lucrarea de mântuire la Biserică Ortodoxă.

Ne acuzaţi că încercam să ne *legitimăm istoric* lipsa de istorie. Deh! Istorie avem, har Domnului, chiar dacă mai scurtă decât a Bisericii Ortodoxe.

Din fericire, însă, NU asta contează, ci mântuirea prin credinţa în Domnul Isus Cristos (după cum ne spune Apostolul Petru în *Faptele Apostolilor* 2)[965].

Mai degrabă Dvs. încercaţi să vă *legitimați istoric* şi mă întreb *de ce*[966]. Am citit ce mi-aţi scris şi n-am văzut nici măcar o data numele lui Cristos invocat în argumentul Dvs[967].

Aici trebuie să vă mărturisesc că m-a încercat o urmă de tristeţe[968].

Dacă nu discutăm despre Cristos, discutăm degeaba. Toate celelalte sunt nimicuri.

Cred asta şi din cauza că sunt *protestant sadea*[969] şi (dacă tot e să facem recurs la istorie) Luther a spus clar că cele făcute

---

962 Iar baptiștii, care abia înțeleg ceea ce citesc, iau Scriptura în mână și merg să facă misiune de *evanghelizare*...crezându-se, în înfumurarea lor prostească, niște *apostoli*.

963 Durerea vie a domnului Simuț, pentru ortodocșii care le spun, tot timpul, că nu îi acceptă pe baptiști.

964 Care tinde ușor spre păcat...și nu *demonică*, pentru că altfel *materia ar fi rea*.

965 Iarăși ne spune, că: *nu contează Biserica*...ci *doar mântuirea prin Hristos*, adică același fals pietism la modă, de fațadă, pentru că baptiștii *înverșunați* nu ar renunța niciodată la confesiunea lor, așa cum spun, câteodată, de ochii lumii, cum că *biserica nu contează...ci doar credința în Hristos și Scriptura*.

966 Adică, dacă spun adevărul că sunt membru al Bisericii lui Hristos, al Bisericii Ortodoxe, legitimarea mea ar fi *ceva dubios*. Însă d-lui Simuț nu i se pare hilar faptul, că vorbește de *o mântuire aeclesială*...dar el e *baptist*...și *așa vrea să moară*.

967 În consecință „logică”, dacă nu am scris, în scrisorile către el, numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt *nu cred* în Prea Sfânta Treime și dacă nu am scris că *există orașul București*, atunci *nu sunt de la București*. Interesant, nu?!

968 Pentru că toată *teologia* baptistă e hristologia și în afară de Hristos nu mai vorbesc despre nimeni. Se aştepta, cu alte cuvinte, ca să fiu *baptist*...*ortodox* fiind eu.

969 Ceea ce el nu este decât...imaginar...

de el la Wittenberg au fost făcute, de fapt, de Cuvânt (cuvântul lui Dumnezeu)[970].

Noi putem discuta la nesfârşit (cum se şi anunţă acest *dialog incipent*, pe care nu cred că-l pot duce foarte departe[971]) însă vom pierde vremea de pomană[972].

Cuvântul lucrează mântuirea, Cuvântul cel descoperit, întrupat, scris în Scripturi, aşa că nu-mi doresc şi nu vă doresc decât: „solus Cristus", „sola Scriptura", „sola gratia"[973].

Aceste rânduri au fost scrise de către ambii autori pe data de 25 august 2007, între orele 17:37-23:26, fără ca vreunul dintre ei să *programeze* acest dialog, care s-a purtat în văzul tuturor, pe blogul nostru.

---

[970] Și cine e prost să creadă ce se lăuda ereticul Luther?

[971] Cruceru a venit să dialogheze cu mine, fără să mă întrebe dacă doresc acest lucru, eu m-am pronunțat teologic vizavi de credința lui și de persoana sa, el a sărit în sus și a terminat-o cu *dialogul*.

Simuț a venit tot neanunțat, nu m-a întrebat dacă vreau să dialoghez cu el, a început să vorbească cu mine, apoi mi-a spus că are multă treabă dar că a simțit să vină să îmi vorbească și acum constată că dialogul nu merge spre unde dorea el...deși știa foarte bine acest lucru.

Undeva, în capul celor doi, *dialogul* e *monolog*.

Și e *monolog*, pentru că nu îi interesează să afle *ce cred alții despre ei* și *despre ce cred ei*...ci ei sunt *plini de dorința* de a le spune altora *marile* lor *certitudini*.

[972] Adică dialogul, dacă nu iese ceea ce vreau eu, Simuț, e *o pierdere de vreme*...Asta fiind *încrederea* în dialog a lui, tot la fel de *mare* ca și a lui Cruceru: când începi dialogul...ei nu știu cum să fugă...ca să nu spună nimic despre ei înșiși sau să nu fie chestionați la sânge pe tema credinței și a vieții lor.

[973] Și pleacă prin a mărturisi nu ceea ce *îl definește* pe el ca *baptist*...ci ceea ce îi definește pe protestanți, el crezându-se *un protestant*...Adică *numai Hristos* și *harul* fac totul...iar noi, baptiștii, șomăm în perimetrul mântuirii personale...sau luăm Scriptura, tradusă sau nu bine, interpretată după ureche și *evanghelizăm*, de nu se poate, întreaga lume.

Rugăciunile pentru un nou Patriarh. Un răspuns lui Claudiu Dobra dar şi altora

Miron Cristea[974]
(1925-1939)

Nicodim Munteanu[975]
(1939-1948)

[974] A se vedea: http://www.patriarh.ro/Miron/index.php.
[975] Idem: http://www.patriarh.ro/Nicodim/index.php.

Justinian Marina[976]
(1948-1977)

Iustin Moisescu[977]
(1977-1986)

Teoctist Arăpaşu[978]
(1986 – 2007)

976 Idem: http://www.patriarh.ro/Justinian/index.php.
977 Idem: http://www.patriarh.ro/Iustin/index.php.
978 Idem: http://www.patriarh.ro/Teoctist/index.php.

Ortodocşii români[979] *se roagă* pentru noul patriarh al României şi *nu îl negociază*: acesta e adevărul din inimile noaste!

Alegerea sa o face Sfântul Duh, prin oameni şi nu noi suntem cei care trebuie să îi facem *agenda* noului patriarh al României, ci Dumnezeu e Cel care îl luminează în viaţa şi în arhipăstorirea sa.

Din afara Bisericii lucrurile se văd altfel. Lucrurile se văd altfel şi din interiorul Bisericii.

Una e să fii simplu credincios mai puţin ştiutor, alta e să fii ceva mai îmbunătăţit, alta e să fii preot, alta e să fii teolog şi alta e să fii ierarh, colaborator direct al viitorului patriarh al României.

Profilul noului patriarh se vede în funcţie de starea ta sufletească şi oarecum *idealist*, pentru că una e *ceea ce vrem noi* şi alta e *ceea ce se poate face*, în condiţiile date, cu oamenii cu care lucrăm şi în mediul în care lucrăm[980].

Claudiu Dobra[981], teolog penticostal român, cu studii de master în mediul ortodox românesc, cere câteva lucruri, crede el, *esenţiale* de la *noul patriarh*:

1. să fie tradiţionalist;
2. să fie reformist;
3. să dialogheze mai mult cu eterodocşii şi
4. să fie netolerant cu viciile.

Toţi patriarhii României au trăit aceste *atribute esenţiale* în timpul arhipăstoririi lor.

Cine poate fi *ortodox* şi, în acelaşi timp, să se dispenseze de Sfânta Tradiţie?

Cine este împotriva reformelor morale şi sociale, când lumea e într-o continuă schimbare?

Cine nu dialoghează cu eterodocşii, când patriarhii României au avut relaţii amiabile cu toate cultele creştine şi necreştine din ţară?

Cine poate tolera viciile?

Însă patriarhul României nu poate să facă tot ceea ce trebuie să facă întreaga Biserică Ortodoxă Română. Fiecare dintre noi trebuie să ne schimbăm pentru ca *să fim alţii*, ca *să fim compatibili* cu clipa de faţă[982].

---

979 Un articol din data de 27 august 2007.
980 Care *oameni* și *realități* nu sunt de domeniul idealului...ci sunt cei și cele care sunt.
981 Articolul citat e șters acum: http://blogulmeu.ro/dobra/archives/104/.
982 Cu ceea ce ni se cere nouă, ca ortodocși, în lumea postmodernă.

Cred că problema e pusă prost. Eu văd lucrurile în următorul fel: Ce voi face eu pentru noul patriarh al României? Cu ce îl pot eu ajuta?

Ce trebuie să fac eu ca viaţa mea să îi placă lui Dumnezeu şi să le placă şi oamenilor şi să uşurez, prin asta, povara duhovnicească a noului patriarh al României?

Faţă de duhovnicii noştri, care ne spovedesc, avem acelaşi gând: Cu ce să-i bucurăm noi? *Cine* trebuie să fim, ca alţii *să se bucure* de prezenţa noastră?

E uşor să ceri lucruri *măreţe*, *dumnezeieşti* sau *imposibile* de la un singur om. E chiar *o modă* să faci asta. Însă adevărata conştiinţă ortodoxă ar trebui să gândească, credem noi, nu la *ce trebuie să ni se facă*, ci *la ce trebuie să facem*, pentru ca să merităm omul pe care ni-l dorim şi să-l ajutăm în greaua sa misiune duhovnicească.

Asistăm la denigrarea fostului patriarh al României, care este viu în inimile noastre, a multora. Ce a făcut dânsul pentru noi e mult, prea mult. Ce am făcut noi pentru dânsul, cred eu, e totuşi foarte puţin.

Cât de mult am ajutat pe păstorul Bisericii cu rugăciunile noastre?

Cât de mult i-am arătat dragostea şi susţinerea noastră?

Noi vrem să avem un patriarh Sfânt, preaînvăţat, nepătat, necorupt de istorie, pe care toţi să-l admire, care să aducă *un nou suflu* Bisericii noastre…

Însă *ce fel de oameni* suntem noi, cei care cerem *un astfel de patriarh*? Ce fel de oameni am fost şi suntem noi şi ce am face noi în locul viitorului patriarh?

Când cei care denigrează pe foştii patriarhi ai României spun vrute şi nevrute, ar trebui să ne spună, ce ar fi făcut ei în locul lor, în vremea comunismului ateu?

Dacă vor spune că s-ar fi lăsat martirizaţi şi ar fi lăsat Biserică să se desfiinţeze, ca în Albania, spre exemplu, atunci ce fel de oameni ne-ar fi trebuit ca să ridice *ruinele* Bisericii lui Hristos, dacă acum, credem că suntem *la mijlocul disperării*?

De ce cerem *un om* şi noi nu suntem *alţi oameni*? Pe cine să păstorească *un patriarh Sfânt*, dacă noi suntem *la fel* de indiferenţi, *la fel* de nesmeriţi, *la fel* de…*aceeaşi*.

Din afara Bisericii lucrurile se văd mult mai şters şi, am avut de multe ori senzaţia în aceste zile, că alegerea patriarhului

României pare a se confunda, în mintea multora, cu cea *a preşedintelui României* sau cu cea *a primarului Bucureştilor*[983].

Nu sunt omul *pronosticurilor*, însă mă rog pentru *foştii* şi *viitorii* patriarhi ai noştri în mod zilnic!

Patriarhul României ne va fi dat de către Dumnezeu, de Cel care ne dă şi ploaie şi zăpadă şi ne fereşte de tot felul de căderi cumplite.

Viitorul patriarh şi toţi de după el, până la plinirea moştenitorilor Împărăţiei, sunt în mâna lui Dumnezeu. Noi suntem în mâna lui Dumnezeu. A ne întreba *mai mult*, mai *multe*, e pierdere de vreme.

Cred că trebuie să ne pierdem vremea *mai mult rugându-ne pentru el*, decât *vorbind despre el*. Şi Biserica se roagă pentru păstorul ei şi el ne va fi dat nouă de către Domnul.

[983] Adică alegerea celui de al 6-lea patriarh al României era văzută atunci, în preajma alegerilor patriarhale, în presă și în online, numai prin prisma jocurilor de culise, a afacerilor, a traficului de influență, adică *liniar istoric*, iar Dumnezeu nu mai avea nicio relație cu *alegerea* PFP Daniel Ciobotea.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş